BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

CEA MAI BUNĂ CARTE PENTRU TINERI A ANULUI 2017 *(BOOKLIST)*

Mackenzi Lee

Ghid de vicii și virtuți pentru gentlemeni

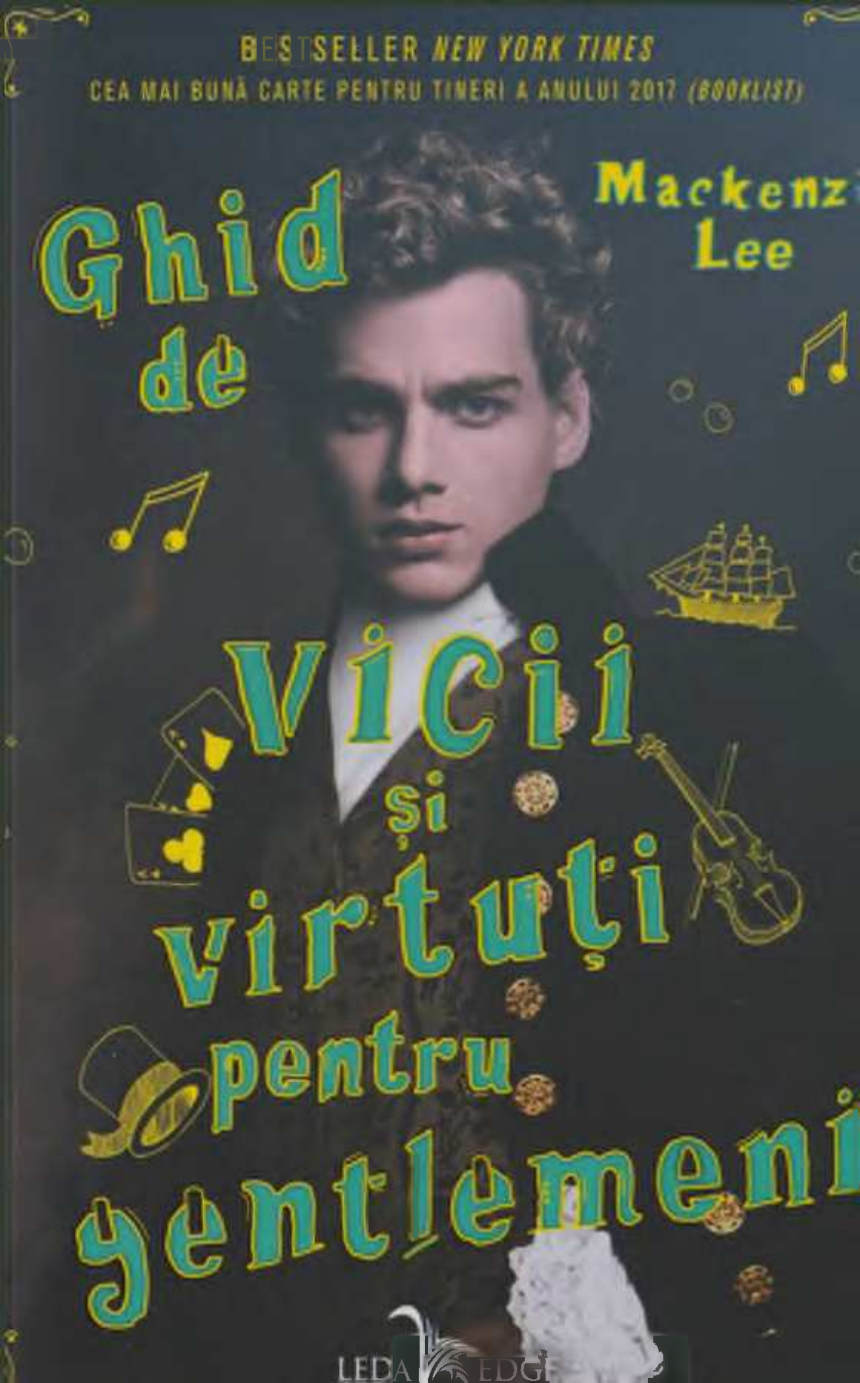

LEDA EDGE

Mackenzi Lee

Ghid de vicii și virtuți pentru gentlemeni

LEDA EDGE

Colecție coordonată de

SHAUKI AL-GAREEB

Mackenzi Lee

Ghid de vicii și virtuți pentru gentlemeni

Traducere din limba engleză și note
de CARMEN ION

CORINT BOOKS
—2018—

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Ilustrație copertă: Liz McAulay / Getty Images and Gallery Stock
Design copertă: Dan Mihalache

THE GENTLEMAN'S GUIDE TO VICE AND VIRTUE
Copyright © 2017 by Mackenzie Van Engelenhoven.
All rights reserved

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-793-349-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Lee, Mackenzi
Ghid de vicii și virtuți pentru gentlemeni / Mackenzi Lee;
trad. din lb. engleză și note de Carmen Ion.
București: Corint Books, 2018

Pentru Briana și Beth
L'amour peut soulever les montagnes.[1]

[1] „Dragostea poate muta munții din loc" (fr. în original).

EPIGRAF

Prin Europa mult a colindat,
La vicii pe pământ creştin s-a tot dedat,
A explorat bodegi, dar şi palate,
Curios fiind, a vizitat locuri celebre şi bombe rău famate;
. . . . . .
. . . . . .
A încercat aperitive, a dat pe gât pahare
Şi a cinat cu pompă, dar şi în cârciumi ordinare.

Alexander Pope, *Dunciada*

Să vă explic. În locul acesta, cel ce priveşte cu seriozitate în jur şi are ochiul format va deveni cu siguranţă mai puternic.

Goethe, *Călătorie în Italia*

Motive pentru care abia aștept Marele Tur:
Țări tata ✓
Tricouri de marcă ✓
Petreceri ✓
Un an cu Percy ♡
Au revoir, Anglia!
Cheshire, Anglia
Paris
Ce dezastru!
Țările de Jos? Percy NU va merge acolo la școală. Refuz să cred așa ceva!
Veneția
Prea mulți oameni atractivi!
Barcelona
Marsilia
Atenție la pirați!
De ce e Felicity
Ola, Santorini
Un ocol

CHESHIRE, ANGLIA
17—

1

În dimineața plecării în Marele Tur al Continentului, mă trezesc în pat lângă Percy. Clipesc năuc: nu știu dacă *m-am culcat cu el* sau doar m-am culcat lângă el.

Percy e îmbrăcat cu aceleași haine ca aseară, chiar dacă sunt în neorânduială și nu acoperă ce s-ar cuveni să acopere. Deși ușor boțite, cearșafurile nu dau semne de mare deranj. Prin urmare, cu toate că nu am pe mine decât vesta – încheiată acum, ca prin magie, la spate – și un singur pantof, nu cred că e nepotrivit să presupun că ne-am văzut fiecare de treaba noastră.

În mod ciudat, descoperirea îmi produce un sentiment de ușurare, pentru că aș prefera să nu fiu beat atunci când vom fi împreună pentru prima oară. Dacă va exista o primă oară. Ceea ce pare a fi o posibilitate tot mai îndepărtată.

Percy se răsucește în pat și aproape că mă pocnește peste nas atunci când își aruncă brațul deasupra capului. Își îngroapă fața în culcușul cotului meu și, fără să se trezească, își trage peste el mai mult decât jumătatea de cearșaf care i se cuvine. Părul îi duhnește a tutun și respirația îi e urât mirositoare, dar, dacă e să judec după gustul pe care îl simt în fundul gâtlejului – un amestec otrăvitor de gin botezat și parfum necunoscut –, nici eu nu sunt mai breaz.

Un fâșâit de draperii date deoparte se aude din celălalt capăt al încăperii, iar razele soarelui se năpustesc asupra mea. Îmi acopăr fața cu palmele. Percy se deșteaptă brusc cu un croncănit ca de corb. Dă să se întoarcă pe o parte, întâlnește în cale corpul meu, dar continuă să se rostogolească și sfârșește prin a se urca pe mine. Bășica mea protestează zgomotos. Probabil că am băut extraordinar de mult azi-noapte, din moment ce o simt așa de îngreunată. Și asta tocmai când începusem să devin încrezător în abilitățile mele de a bea până la a-mi pierde mințile în fiecare noapte și a mă comporta ca o ființă omenească a doua zi după-amiaza, dar cu condiția să fie mai pe seară.

În clipa următoare, îmi dau seama de ce mă simt ca o epavă și norii beției încă nu s-au risipit: nu e trecut cu mult de prânz, oră la care sunt obișnuit să mă trezesc. E destul de devreme, și asta fiindcă Percy și cu mine vom porni astăzi spre Continent.

— Bună dimineața, domnilor, zice Sinclair din colțul celălalt al camerei.

Abia dacă îi întrezăresc silueta care se profilează pe fundalul ferestrei; continuă să ne tortureze cu blestemata aia de lumină a soarelui.

— Milord, se înclină el în direcția mea, mama dumneavoastră m-a trimis să vă trezesc. Trăsura vă așteaptă peste o oră, iar domnul Powell și soția Domniei Sale își beau ceaiul în sufragerie.

De undeva din preajma buricului meu, Percy mârâie afirmativ ca răspuns la prezența unchiului și a mătușii lui, un sunet care nu aduce deloc a limbaj uman.

— Iar tatăl dumneavoastră a sosit aseară de la Londra, milord, adaugă Sinclair. Și dorește să vă vadă înainte să plecați.

Nici eu și nici Percy nu ne clintim. Pantoful desperecheat care îmi stă atârnat de laba piciorului cedează, iar talpa din lemn aterizează pe covorul oriental cu un pocnet surd.

— Să vă las o clipă ca să vă reveniți? întreabă Sinclair.

— Da, răspund la unison cu Percy.

Sinclair iese, îl aud cum închide ușa în urma lui. Dinspre fereastră vin zgomote de trăsuri huruind pe aleea din pietriș și strigătele grăjdarilor care înhamă caii.

Percy lasă să-i scape un mormăit înfiorător, iar eu izbucnesc în râs fără motiv.

Dă să mă pocnească, dar ratează.

— Ce-i?

— Ai mormăit ca un urs.

— Și tu miroși ca o podea de cârciumă.

Se strecoară afară din pat cu capul înainte, se încurcă în cearșafuri și sfârșește prin a face un stând în cap cu mijlocul îndoit și cu obrazul lipit de covor. Mă lovește cu piciorul în stomac, cam jos pentru gustul meu, iar hohotul de râs mi se transformă într-un mârâit.

— Hei, ia-o mai ușor, iubitule!

Nevoia de a mă ușura devine prea presantă pentru a o mai ignora, așa că mă salt în capul oaselor, ținându-mă cu o mână de perdeaua baldachinului. Câteva inele de prindere sar de la locul lor. Mișcarea de aplecare cu scopul găsirii oalei de noapte sub pat riscă să aibă drept rezultat decesul meu sau, cel puțin, golirea prematură a bășicii, în concluzie, mă reped să deschid glasvandul și urinez peste gardul viu.

Când mă întorc, îl văd pe Percy întins în continuare pe podea, cu picioarele proptite de pat. În timpul somnului, părul i s-a desfăcut din coada prinsă cu o fundă și, răvășit ca un nor negru, îi încadrează fața. Îmi torn un pahar de sherry din carafă și-l sorb din două înghițituri. Aroma băuturii nu prea reușește să biruie gustul a ceea ce s-a strecurat în gâtul meu azi-noapte și a decedat acolo, însă duhoarea mă va ajuta să trec

mai iute peste manifestările de afecțiune cu care părinții mă vor copleși la despărțire. Mă așteaptă zile întregi de călătorit în trăsură cu Felicity. Dă-mi, Doamne, putere!

— Cum am ajuns acasă azi-noapte? mă întreabă Percy.

— Unde am fost azi-noapte?

După a treia mână de pichet[1], totul a rămas învăluit în ceață în mintea mea.

— Cred că ai câștigat mâna aceea.

— Nu sunt foarte convins că am jucat-o. Sincer să fiu, băusem câteva pahare.

— Sinceri să fim, ai băut mai mult decât câteva.

— Dar nu se poate să mă fi îmbătat *așa* de tare.

— Monty, ai încercat să-ți scoți ciorapii peste pantofi!

Iau un pumn de apă din ligheanul lăsat de Sinclair, mi-o arunc peste față și îmi dau câteva palme, o încercare firavă de a-mi aduna forțele pentru ziua ce stă să înceapă. În spatele meu se aude o bufnitură și Percy se rostogolește de pe pat pe covor.

Mă zbat să-mi trag vesta peste cap, lăsând-o să cadă la podea. Întins pe spate, Percy arată spre abdomenul meu.

— Ai ceva acolo.

— Ce? zic eu și mă uit în jos.

Sub buric e o pată de ruj de un roșu-aprins.

— Ca să vezi!

— Cum crezi că a ajuns acolo? rânjește Percy în timp ce scuip în palmă și încep să frec pata.

— Un gentleman nu bârfește.

— Serios? A fost un gentleman?

— Îți jur, Perce, că, dacă mi-aș aminti, ți-aș spune.

---

[1] Numele unui joc de cărți care se joacă în două persoane, cu treizeci și două de cărți (n. red.).

Mai trag o duşcă de sherry, de data asta direct din carafă, cu intenţia să o aşez apoi pe bufet, dar puţin lipseşte să nu-mi scape din mână. Nimeresc totuşi, deşi cu un zgomot mai puternic decât intenţionasem.

— Să ştii că este o povară.

— Ce anume?

— Să fii aşa de chipeş. Nimeni nu-şi poate ţine mâinile departe de mine.

Râde cu gura închisă.

— Bietul de tine, ce cruce porţi în spinare!

— Cruce? Care cruce?

— Aceea că toţi se îndrăgosc de tine de cum te văd prima oară.

— Şi nu poţi să îi învinovăţeşti. Şi eu m-aş îndrăgosti de mine, dacă aşa ceva ar fi posibil, îi răspund, după care îi arunc un zâmbet pe jumătate răutăcios, pe jumătate numai gropiţe de copil aşa de adânci, că ai putea turna ceai în ele.

— Chipeş şi modest, pe deasupra.

Percy îşi arcuieşte spinarea; se întinde exagerat, cu capul lipit de covor şi degetele împletite deasupra. De obicei, nu-i plac gesturile ostentative, dar dimineaţa se cam dă în spectacol.

— Eşti pregătit? mă întreabă.

— Cred că da. Nu prea m-am implicat în planificarea călătoriei, tata s-a ocupat de toate. Dacă nu ar fi totul pus la punct, nu ne-ar expedia.

— Felicity a renunţat să se mai văicărească în legătură cu şcoala?

— N-am idee ce e în capul ei şi nici nu văd de ce trebuie să o târâm după noi.

— Numai până la Marsilia.

— După două luni la Paris.

— O să supraviețuiești și verii ăsteia petrecute cu sora ta.

Deasupra, bebelușul izbucnește în plâns. Podeaua nu reușește să înăbușe zgomotul. Urmează sunetul scos de pantofii doicii, care se grăbește să răspundă chemării lui, un tropăit ca de copite de cal pe pietre.

Percy și cu mine ridicăm ochii spre tavan.

— S-a trezit Drăcușorul, remarc eu pe un ton lejer.

Chiar dacă se aud doar în surdină, urletele lui îmi zgândăre durerea ce îmi pulsează în tâmple.

— Încearcă să ascunzi ce fericit ești că există!

De la venirea lui pe lume, în urmă cu trei luni, nu mi-am văzut decât rareori frățiorul, îndeajuns însă pentru a mă minuna, la început, de aspectul lui ciudat, încrețit, ca de tomată lăsată să se usuce vara la soare, iar, mai apoi, pentru a mă întreba cum e posibil ca o persoană atât de firavă să aibă un potențial atât de impresionant de a-mi distruge viața.

Ling o picătură de sherry de pe degetul mare.

— Ce mai pacoste!

— Nu poate fi o pacoste așa de mare, doar e așa de mic, zice Percy și își întinde brațele în lături în chip demonstrativ.

— Apare te miri de unde...

— Ei, nu chiar *te miri de unde*...

— ... plânge tot timpul, ne trezește din somn și ne ocupă tot spațiul.

— Da, ce tupeu pe capul lui!

— Nu ești deloc înțelegător...

— Nu-mi dai motive să fiu.

Arunc o pernă în el, dar e prea somnoros ca să se ferească, așa că încasează lovitura în plină figură. Mi-o azvârle înapoi, dar fără tragere de inimă, în timp ce mă prăbușesc de-a curmezișul patului, întins pe burtă, cu capul atârnat peste margine și fața deasupra feței lui. Ridică din sprâncene.

— Ce mină serioasă ai! Te gândești cumva să-l vinzi pe Drăcușor unei trupe de actori ambulanți, în speranța că îl vor crește ca și cum ar fi unul de-ai lor? Cu Felicity ai dat greș, poate că a doua oară va fi cu noroc.

Adevărul e că mă gândesc la cu totul altceva. Mă gândesc că acest Percy, cu părul ciufulit și încă mahmur după noaptea de beție, este cel pe care îl îndrăgesc cel mai mult. Mă gândesc că, din moment ce el și cu mine vom face această ultimă călătorie împreună pe Continent, îmi voi petrece anul care vine fără să meditez la cei ce-l vor urma, că mă voi îmbăta criță ori de câte ori voi avea prilejul, că voi flirta cu fete drăguțe care vorbesc cu accent străin și că mă voi trezi dimineața lângă Percy, savurând fiecare bătaie plăcută a inimii atunci când mă voi afla în preajma lui.

Întind mâna și îi ating buzele cu inelarul. Îmi vine să-i fac cu ochiul, cu toate că, recunosc, ar fi cam ostentativ, însă am fost dintotdeauna de părere că subtilitatea e o pierdere de vreme. Șansa este mereu de partea celor ușuratici.

Și dacă Percy nu și-a dat seama până acum ce sentimente nutresc față de el, nu-i vina mea că e tare de cap.

— Mă gândesc că astăzi vom porni în Marele Tur, îi răspund, și că nu vreau să irosesc nicio secundă.

2

Intrăm în sufragerie și găsim micul dejun așezat pe masă. Servitorii s-au retras deja. Glasvandul e larg deschis, așa că razele cețoase ale soarelui de dimineață se strecoară înăuntru de pe verandă, iar draperiile se umflă înspre interior în bătaia vântului. Volutele aurite strălucesc calde și înrourate în lumină.

Mama pare că s-a trezit de câteva ore. E îmbrăcată într-o rochie albastră cu capişon şi mâneci bufante şi şi-a strâns părul frumos, întunecat la culoare, într-un coc elegant. Îmi trec degetele prin păr, încercând să-i dau acel aspect voit ciufulit care îmi place atât de mult, ceva de genul „aşa arăta când m-am trezit". Vizavi de mama, la masă, mătuşa şi unchiul lui Percy stau impasibili şi tăcuţi. Mâncarea din faţa celor trei e de ajuns pentru a potoli foamea unei întregi oştiri, dar mama împunge cu linguriţa doar un ou fiert aşezat într-o cupă din porţelan de Delft – face eforturi curajoase pentru a-şi recăpăta silueta după ce Drăcuşorul i-a distrus-o –, în timp ce tutorii lui Percy se mulţumesc cu câte o ceaşcă de cafea. Slabe şanse ca Percy şi cu mine să aducem vreo contribuţie majoră la devorarea micului dejun – stomacul meu se află încă într-o stare precară, iar Percy este de felul lui mofturos. Acum un an, a renunţat să mai mănânce carne, într-un soi de Post Mare prelungit, susţinând că asta face bine la sănătate, dar de atunci cade la pat mult mai des decât mine. Mi-e greu să-l înţeleg şi de când a luat decizia, îi tot spun că, până ce nu-mi va oferi o explicaţie mai bună, dieta asta mi se pare o absurditate.

Intrăm; mătuşa lui Percy întinde mâna, iar el i-o ia. Au amândoi trăsături delicate – nas subţire şi oase mici – şi asemănătoare cu cele pe care le-am văzut în portretele tatălui lui, numai că părul prietenului meu este negru, cu fir gros, şi cade în bucle aspre care desfid perucile, cozile şi orice frizuri la modă. Percy a locuit cu mătuşa şi cu unchiul lui toată viaţa, mai precis de când tatăl său s-a întors din Barbados, de pe moşia familiei, cu malarie, o vioară franţuzească şi un băieţel cu pielea de culoarea lemnului de santal, după care şi-a dat duhul. Din fericire pentru Percy, mătuşa şi unchiul lui l-au luat

la ei acasă. Din fericire și pentru mine, căci altfel poate că nu ne-am fi cunoscut, și atunci ce rost ar mai fi avut viața mea?!

Mama își ridică privirea când intrăm și-și netezește ridurile din colțurile ochilor de parcă ar fi niște încrețituri pe fața de masă.

— Uite că s-au trezit și gentlemenii noștri!

— Bună dimineața, mamă!

Percy se înclină ușor în fața ei înainte de a se așeza la masă, ca un musafir veritabil. Un gest ridicol din partea unui flăcău pe care îl cunosc mai bine decât pe propriii frați și surori. Chiar mult mai bine.

Sora mea, prezentă la masă, nu ia în seamă sosirea noastră. Și-a rezemat unul dintre romanele ei de dragoste de un vas din cristal plin cu gem și a vârât o furculiță între pagini pentru a ține cartea deschisă.

— Romanele astea o să-ți topească creierii, îi spun în timp ce mă prăbușesc pe scaunul de lângă ea.

— Nu la fel de tare ca ginul, răspunde ea, fără să-și ridice ochii.

Tata, slavă Domnului, nu e prin preajmă.

— Felicity, șuieră mama, ar trebui să-ți scoți ochelarii când stai la masă!

— Îmi trebuie pentru citit, răspunde Felicity cu ochii în continuare ațintiți asupra porcăriei ei de carte.

— N-ar trebui să citești la masă! Avem musafiri!

Felicity își umezește un deget pe limbă și întoarce pagina. Mama se încruntă la tacâmuri. Mă servesc cu o felie de pâine prăjită de pe suportul din argint și mă așez cât mai confortabil pe scaun pentru a urmări schimbul de replici. E plăcut când Felicity e ținta cicălelilor, și nu eu.

Mama aruncă o privire peste masă către Percy – mătuşa trage de gaura destul de mare făcută cu trabucul în manşeta cu fireturi a hainei lui –, apoi îmi spune pe un ton confidenţial:

— Una dintre servitoare a găsit o pereche de pantaloni de-ai tăi în clavecin. Am impresia că sunt cei pe care îi purtai aseară înainte de a pleca.

— Ce... ciudat!

Eram convins că îi pierdusem cu mult înainte de a reveni acasă. Brusc îmi amintesc că mă dezbrăcasem de haine în timp ce mă împleticeam cu Percy prin salon, în zorii zilei, şi că-mi azvârlisem pantalonii de pe mine, lăsându-i să cadă ca pe nişte copaci tăiaţi.

— Nu cumva a găsit şi un pantof? o întreb pe mama.

— Vrei să ţi-i împachetez pentru plecare?

— Sunt sigur că mi-ai pus suficiente lucruri în cufere.

— Ar fi trebuit să arunci o privire înainte să le expediem.

— La ce bun? Dacă am uitat vreun lucru, pot oricând să trimit după el, şi, oricum, la Paris o să ne cumpărăm haine noi.

— Nu-mi place ideea de a trimite lucruri de calitate la un apartament franţuzesc necunoscut şi unor servitori despre care nu ştiu nimic.

— Tata s-a ocupat de alegerea apartamentului şi a personalului. Vorbeşte cu el dacă îţi faci griji!

— Îmi fac griji, cum să nu-mi fac?! Doi băieţi de capul lor, pe Continent, timp de un an...

— Ei bine, nu ar fi trebuit să aştepţi până în ziua plecării ca să-ţi exprimi temerile.

Mama se strâmbă nemulţumită şi se apucă din nou să împungă oul cu linguriţa.

Ca un demon, tata apare dintr-odată în pragul uşii. Simt cum pulsul mi-o ia la goană şi îmi îndes felia de pâine prăjită

în gură, de parcă aș putea să mă ascund de privirea lui scrutătoare în spatele mâncării. Părul auriu îi este prins la spate într-o coadă îngrijită; așa ar arăta și al meu dacă nu mi-aș fi petrecut o bună parte din viață lăsându-l în seama degetelor unor terți.

Îmi dau seama pe loc că pe mine mă caută, însă își abate mai întâi atenția asupra mamei, atât cât să o sărute pe creștetul capului, apoi se întoarce către sora mea.

Felicity, scoate-ți afurisiții ăia de ochelari!

Sunt ochelarii mei de citit, răspunde ea fără să își ridice ochii.

N-ai voie să citești la masă!

Dar, tată...

Scoate-i imediat, că dacă nu, ți-i rup în două! Henry, vreau să discut cu tine!

Prenumele ieșit din gura tatei mă lovește drept în moalele capului și mă face să mă cutremur. Avem același nume, dezgustătorul *Henry*, și, de fiecare dată când îl rostește, o face însoțit de o grimasă cu dinții încleștați, ca și cum ar regreta profund că ne cheamă la fel. Aproape că m-am așteptat ca el și mama să îl boteze pe Drăcușor tot Henry, în speranța de a lăsa numele moștenire cuiva care încă se mai poate dovedi demn să l poarte.

De ce nu iei loc ca să mănânci ceva? întreabă mama.

Tata își ține mâinile pe umerii ei, iar ea își așază o mână peste a lui, încercând să-l tragă spre scaunul gol de lângă, numai că el se îndepărtează.

– Trebuie să discut cu Henry între patru ochi.

Dă din cap în direcția mătușii și a unchiului lui Percy, fără a le arunca decât o privire fugară; saluturile în toată regula nu sunt destinate boiernașilor de țară.

— Băieții pleacă astăzi, face mama o ultimă încercare.

— Știu! Despre ce altceva aș dori să vorbesc cu Henry?! spune tata și mă privește încruntat. Acum, dacă nu te superi...

Îmi azvârl șervetul pe masă și îl urmez afară din sufragerie. Trec pe lângă Percy, care își înalță privirea, și văd cum gura i se încrețește într-un zâmbet plin de simpatie. Pistruii șterși de sub ochi i se ridică puțin. În trecere, îi trag un bobârnac afectuos peste ceafă.

Intru după tata în camera lui de zi. Ferestrele sunt deschise, draperiile din dantelă aruncă un model complicat de umbre pe podea, iar dinspre curte plutește parfumul bolnăvicios al mugurilor de primăvară ce se ofilesc pe lujerii de viță-de-vie. Tata s-a așezat în spatele mesei de lucru și răsfoiește un teanc de hârtii. Preț de o clipă, mă gândesc că o să se apuce de treabă și o să mă lase să stau acolo, holbându-mă la el ca un imbecil. Calculez riscul și întind mâna după carafa de coniac de pe bufet, dar tata îmi taie avântul cu un „Henry" și mă opresc.

— Da, domnule!

— Îl mai ții minte pe domnul Lockwood?

Ridic o privire în jur și văd o umflătură de erudit stând în picioare lângă șemineu. Are părul roșu, fața roșcovană, iar o barbă rară îi împodobește bărbia. Fusesem așa de atent la tata, că nu îl observasem.

Domnul Lockwood face o plecăciune scurtă, iar ochelarii îi alunecă în jos pe nas.

— Milord, sunt convins că ne vom cunoaște mai bine în lunile ce vin, având în vedere că vă voi însoți în călătorie.

Grozav mi-ar plăcea să vomit pe pantofii lui cu cataramă, dar mă abțin. Nu mi-am dorit un ursar, în principal pentru că nu mă interesează nimic din chestiile savante pe care un ursar ar trebui să le predea celor pe care îi are în grijă. Însă un păzitor

ales de ei fusese una dintre condițiile puse de părinți pentru a mă trimite în călătorie. Cum avusesem prea puține atuuri pe care să le arunc în luptă, într-un final, fusesem nevoit să accept.

Tata vâră hârtiile pe care le-a tot vânturat într-o legătură de piele pe care i-o întinde lui Lockwood.

— Documentele necesare. Pașapoarte, scrisori de credit, acte medicale, scrisori de recomandare către cunoștințele din Franța.

Lockwood bagă hârtiile în haină, iar tata se răsucește cu fața către mine, cu un cot odihnindu-se pe masa de lucru. Îmi strecor mâinile între picioare și canapea.

— Stai drept, mă repede el. Ești și așa mic de statură, nu-i cazul să te cocoșezi!

Cu un efort supraomenesc, îmi trag umerii spre spate și îl privesc în ochi. Se încruntă și aproape că mă afund la loc pe canapea.

— Despre ce crezi că am dorit să discut cu tine, Henry? mă întreabă el.

— Nu știu, domnule.

— Ghicește!

Plec ochii, deși știu că este o greșeală, dar nu mă pot abține.

— Uită-te la mine când îți vorbesc!

Ridic ochii și mă holbez la un punct aflat undeva deasupra capului lui, ca să evit să îl privesc direct.

— Ai vrut să discutăm despre tur?

Își dă ochii peste cap și își aruncă scurt privirea în sus, suficient însă pentru a mă face să mă simt ca un imbecil sadea. Mă cuprinde furia: de ce mi-a pus o întrebare așa de evidentă din moment ce intenționa să-și bată joc de răspunsul meu? Tac totuși. La orizont se profilează, precum o furtună, o prelegere necruțătoare.

— Am vrut să mă asigur de faptul că eşti în perfectă cunoştinţă de cauză cu privire la condiţiile acestui tur, spune tata. Sunt şi acum de părere că mama ta şi cu mine am făcut o prostie îngăduindu-ţi mai multe privilegii decât cele de care te-ai bucurat după ce ai fost exmatriculat de la Eton[1]. Deşi raţiunea se împotrivea, am decis totuşi să îţi ofer un an ca să îţi vii în fire. Înţelegi ce îţi spun?

— Da, domnule!

— Domnul Lockwood şi cu mine am analizat care este cel mai bun curs al acţiunii de urmat pentru perioada cât te vei afla în străinătate.

— Curs al acţiunii? repet eu holbându-mă la un punct aflat undeva între cei doi.

Până în această clipă crezusem că Marele Tur era organizat pentru ca Percy şi cu mine să facem tot ce ne trece prin cap, târând după noi un ursar care ar trebui să se îngrijească de treburile plicticoase precum casa şi masa şi să ne ofere obligatoria supraveghere, care, pentru a fi bună, urma să fie oarbă la păcatele tinereţii.

Domnul Lockwood îşi drege maiestuos glasul şi păşeşte în lumina ferestrei, după care se retrage din nou clipind pentru a se feri de soare.

— Tatăl dumneavoastră a discutat cu mine despre situaţia în care vă aflaţi şi am decis că activităţile pe care le veţi întreprinde pe Continent ar trebui supuse unor anumite constrângeri.

Continui să mă holbez la punctul acela dintre cei doi, ca şi cum m-aş aştepta ca unul dintre ei să clacheze, mărturisindu-mi că totul nu a fost decât o glumă, deoarece constrângerile, cu siguranţă, nu făcuseră parte din înţelegerea cu părinţii atunci când conveniserăm asupra călătoriei.

---

[1] Eton College din oraşul Eton, comitatul Berkshire, este una dintre cele mai vechi şi prestigioase şcoli-internat pentru băieţi din Anglia.

— Sub supravegherea mea, spune Lockwood, jocurile de noroc sunt interzise, accesul la tutun va fi limitat, iar trabucurile se exclud.

Deja nu-mi miroase a bine.

— Fără vizite în lupanare, adaugă el, sau orice alte stabilimente sordide. Fără scandaluri, relații necuviincioase cu sexul opus, fără preacurvie, trândăvie și trezit nepermis de târziu.

Pare că enumeră toate cele șapte păcate capitale, în ordinea crescătoare a preferințelor mele.

— Și, continuă el pe tonul cel mai tăios cu putință, consumul de alcool va fi moderat.

Dau să protestez zgomotos, dar prind privirea aspră a tatei.

— Mă bizui întru totul pe judecata domnului Lockwood, zice el. Dânsul va fi vocea mea pe tot parcursul călătoriei.

Ultimul lucru de care am nevoie este exact acesta, un surogat de tată care să mă însoțească pe Continent.

— Atunci când ne vom revedea, continuă el, mă aștept să fii nebăut, cumpătat în purtări și – adaugă aruncând o privire spre Lockwood, ca și cum nu ar ști cum să se exprime cu tact – cel puțin discret. Strigătele ridicole menite să ne atragă atenția asupra ta vor înceta și vei începe să lucrezi alături de mine la administrarea treburilor moșiei și familiei.

Decât să muncesc pentru el, mai bine mi-aș mânca propriii ochi scoși din orbite cu furculița, însă prefer să îmi păstrez părerea pentru mine.

— Am stabilit itinerarul împreună cu tatăl dumneavoastră, zice Lockwood scoțând din buzunar o agendă mică și consultând-o cu ochii mijiți. Vara o vom începe la Paris...

— Am niște prieteni cu care aș vrea să te întâlnești acolo, îl întrerupe tata. Sunt relații pe care este important să le întreții și care se vor dovedi utile atunci când te vei ocupa de treburile

moşiei. Am aranjat să îi însoţeşti pe prietenul nostru, lordul ambasador Robert Worthington, şi pe soţia sa la un bal la Versailles. Ai grijă să nu mă faci de ruşine!

— Când te-am făcut eu de ruşine? murmur.

De cum rostesc aceste vorbe, simt cum răsfoim amândoi un soi de catastif imaginar în care sunt trecute toate ocaziile în care l-am făcut de râs pe tata. S-au adunat într-un volum tare gros. Totuşi, niciunul dintre noi nu spune nimic. Ne abţinem în prezenţa domnului Lockwood.

Acesta tuşeşte jenat şi sparge tăcerea, pretinzând că nu a auzit nimic.

— De la Paris vom continua spre Marsilia, unde o vom lăsa la şcoală pe sora dumneavoastră, domnişoara Montague. Şi aici am făcut aranjamentele necesare pentru închirierea unei locuinţe. Iarna o vom petrece în Italia; am propus Veneţia, Florenţa şi Roma, iar tatăl dumneavoastră a fost de acord, apoi fie Geneva, fie Berlin, în funcţie de cantitatea de zăpadă căzută în Alpi. La întoarcere, o vom lua pe sora dumneavoastră şi vă veţi întoarce amândoi acasă vara viitoare, în timp ce domnul Newton va merge singur la şcoală în Olanda.

Aerul din încăpere e fierbinte şi mă face să fiu irascibil. Sau poate că sunt îndreptăţit la oarecare irascibilitate deoarece tot acest discurs pare un mod destul de dezagreabil de a mă expedia şi sunt încă panicat la gândul că, la finalul călătoriei, Percy va fi nevoit să meargă la blestemata aia de şcoală de drept din blestemata aia de Olanda şi, pentru prima oară în viaţa mea, vom fi cu adevărat despărţiţi.

Tata îmi aruncă o privire îngheţată care mă face să plec ochii.

— Bine!

— Poftim?

— Da, domnule!

Mă sfredelește cu privirea, stând cu brațele încrucișate la piept. Timp de o clipă, între noi se așterne tăcerea. Afară, pe alee, un lacheu îl ceartă pe un grăjdar, îndemnându-l să se miște mai vioi. O iapă nechează.

— Domnule Lockwood, spune tata, dacă nu vă supărați, aș vrea să discut cu fiul meu între patru ochi.

Simt cum toți mușchii mi se încordează; presimt că voi avea parte de un alt discurs neplăcut.

În drum spre ușă, domnul Lockwood se oprește lângă mine și mă bate scurt pe umăr, dar are palma așa de grea, încât tresar. Mă așteptam la o scatoalcă venită din cu totul altă direcție și infinit mai puțin amicală.

— Ne vom distra de minune, milord, zice el. Veți asista la recitaluri de poezie, veți asculta simfonii și veți vedea cele mai mari comori ale lumii. Va fi o experiență culturală care vă va marca pe viață.

Doamne! Dumnezeule! Zeița Fortuna a vomitat pe mine, iar voma ei e domnul Lockwood.

Acesta închide ușa în urma lui și tata întinde mâna spre mine. Mă înfior, însă nu face decât să mute carafa cu coniac, așa încât să nu mai pot ajunge la ea. Dumnezeule, trebuie să-mi vin în fire, să nu mai fiu așa de sperios!

— Aceasta este *ultima ta șansă*, Henry, zice el lăsând să îi răzbată în glas ceva din vechiul accent franțuzesc, așa cum i se întâmplă de fiecare dată când e nervos.

Felul cum înmoaie vocalele e, de obicei, primul indiciu al indispoziției sale și aproape că ridic brațul preventiv.

— La întoarcerea acasă, vei începe să te ocupi de treburile moșiei. Împreună cu mine. Mă vei însoți la Londra pentru a studia obligațiile care îi revin unui lord. Dacă pe parcursul

călătoriei în Europa nu te vei maturiza suficient pentru a face față acestor obligații, mai bine nu te întoarce acasă! Pentru că, în acest caz, nu vei mai avea loc în familia noastră, iar finanțele îți vor fi complet tăiate. Vei fi exclus!

Dezmoștenirea își iește iar capul hidos. Numai că după ani la rând în care mi-a fost fluturată pe la nas – *spală-te și aranjează-te, nu mai bea, nu mai lăsa băieții să se cațere noaptea la tine în cameră pe fereastră* –, de data asta, pentru prima oară, știm amândoi că amenințarea e una cât se poate de serioasă. Fiindcă, până în urmă cu câteva luni, dacă nu moșteneam eu moșia, tata nu avea cui altcuiva din familie să o lase.

Drăcușorul începe să urle la etaj.

— Spune-mi că ai înțeles ce ți-am zis, Henry, se stropșește tata la mine, iar eu mă forțez să mă uit din nou în ochii lui.

— Da, domnule! Am înțeles!

Lasă să-i scape un oftat lung printre buzele strânse în semn de dispreț, aidoma unui bărbat care tocmai a dat cu ochii de rezultatul de nerecunoscut al portretului său comandat unui pictor renumit.

— Sper ca, într-o bună zi, să ai un fiu care să fie un parazit, așa ca tine.

Sar în picioare, grăbit să scap de atmosfera înăbușitoare din încăpere. Dar nu ajung prea departe, căci strigă după mine:

— Încă ceva!

Mă răsucesc și sper să putem conversa de la distanță, însă îmi face semn cu degetul, așa că nu am încotro, trebuie să mă apropii. Furișează o privire spre ușă, cu toate că Lockwood a plecat de mult, apoi îmi spune cu voce joasă:

— Dacă îmi ajunge la ureche până și cel mai mic zvon că te prostești cu băieți atunci când vei fi plecat sau după ce te

întorci acasă, vei fi exclus din familie! Pentru totdeauna! Și fără posibilitatea de a te tocmi cu mine!

Și cu aceasta ne luăm, în sfârșit, rămas-bun.

Afară, soarele mă lovește în moalele capului, fapt pe care îl interpretez ca pe un afront personal. Aerul mustește de aburi și o furtună cu descărcări electrice se anunță la orizont. Pe gardurile vii de pe alee roua sclipește, iar frunzele răsucite spre soare foșnesc în bătaia vântului. Pietrișul scârțâie sub copitele cailor înhămați și nerăbdători să plece.

Percy e deja în fața trăsurii, cu spatele spre casă, ceea ce îmi oferă posibilitatea de a-i admira neobservat fundul, nu pentru că ar fi ceva deosebit la el, ci fiindcă e al lui Percy, și asta îl face să fie deosebit. Dă instrucțiuni unui hamal care încarcă ultimul bagaj din cele care nu au fost deja expediate.

— Pe asta o să o țin la mine, zice Percy întinzând brațul.

— Dar avem loc s-o așezăm în spate, domnule.

— Știu. Dar aș vrea s-o am cu mine.

Hamalul cedează și îi întinde cutia cu vioara, singura relicvă rămasă de la tatăl lui, iar Percy o strânge la piept de parcă s-ar teme că nu o să o mai vadă niciodată.

— Unchiul și mătușa ta au plecat deja? îl întreb în timp ce traversez aleea către el.

Renunță pentru o clipă să mai mângâie cutia și își ridică ochii.

— Da, ne-am luat un rămas-bun sobru. Ce a vrut tatăl tău de la tine?

— Oh, aceleași lucruri, nimic special! Mi-a spus să nu frâng prea multe inimi.

Mă frec pe tâmple. O înfiorătoare durere de cap fierbe în spatele ochilor.

— Hristoase, ce tare străluceşte soarele, mormăi. Mai întârziem mult?

— O aşteptăm pe Felicity. Uite-o acolo, cu mama ta, zice el şi dă din cap în direcţia scărilor de la intrare, unde cele două siluete se profilează pe fundalul pietrei albe de parcă ar fi decupate din hârtie. Ai face bine să te duci să-ţi iei la revedere.

— Nu-mi dai un pupic, ca să-mi poarte noroc?

Mă aplec în faţă, dar Percy râde şi pune cutia cu vioara între noi.

— Bună încercare, Monty!

Greu de suportat tortura asta!

Felicity are un aer acru şi, ca de obicei, e o apariţie neatrăgătoare, aşa cum îşi mijeşte ochii uitându-se în sus spre soare. Şi-a scos ochelarii de pe nas, dar i-a lăsat să cadă peste costumul Brunswick cu fustă şi jachetă; poate că mama nu a observat, dar lanţul cu care sunt legaţi se vede pe sub ţesătură. Nu are decât cincisprezece ani, însă deja arată ca o fată bătrână.

— Te rog, îi zice mama, dar Felicity se holbează în continuare la soare, de parcă ar prefera să orbească decât să asculte sfaturile celei ce i-a dat viaţă. Aş vrea să nu primesc scrisori de la şcoală în legătură cu comportamentul tău.

În familie se discută de mult timp despre trimiterea ei la pension, însă Felicity e şi acum aşa furioasă, de zici că şi-a pus în cap cu tot dinadinsul să le dovedească părinţilor că dacă unul dintre copiii lor trebuie să se mai cizeleze, atunci ea ar fi aceea. Este cicălitoare şi ani la rând i-a implorat să îi fie oferită o educaţie aleasă, iar acum, că are în fine parte de ea, se opune ideii precum un măgar îndărătnic.

Mama îşi deschide larg braţele.

— Vino să mă îmbrăţişezi de rămas-bun!

— Prefer să nu o fac, răspunde Felicity și coboară maiestuoasă treptele către trăsură.

Mama oftează pe nas și renunță la idee. Pe urmă se răsucește cu fața către mine.

— Să-mi scrii!

— Desigur.

— Să nu bei prea mult!

— Ce înseamnă *prea mult*?

— Henry, zice ea cu același oftat pe care l-a scos atunci când Felicity a trecut pe lângă ea ca o furtună, ceva gen „ce mă fac eu cu tine".

— Bine! Da! Așa o să fac!

— Și încearcă să te porți frumos! Nu o mai necăji pe Felicity!

— Mamă, eu sunt victima! Felicity e cea care mă necăjește pe *mine*.

— Are doar cincisprezece ani!

— Vârsta cea mai ingrată.

— Încearcă să fii un gentleman, Henry! Te rog, măcar străduiește-te!

Mă sărută pe obraz, apoi mă bate ușurel pe braț, ca pe un câine. Poalele fustei ei foșnesc la atingerea pardoselii de piatră în clipa când se răsucește pentru a intra înapoi în casă, iar eu o iau în direcția opusă, pe alee, cu o mână ridicată în aer pentru a mă feri de soare.

Mă arunc în trăsură, iar lacheul închide ușa în urma mea. Percy și-a așezat cutia pe genunchi și își face de lucru cu încuietoarea. Felicity s-a ghemuit într-un colț, cât mai departe de noi. S-a apucat deja de citit.

Mă strecor lângă Percy și scot pipa din buzunarul hainei.

Felicity execută un dat ochii peste cap care îi oferă, probabil, o vedere spectaculoasă către interiorul craniului.

— Te rog, frate, nici n-am plecat și vrei să fumezi?

— Mă bucur că te avem printre noi, Felicity! spun în timp ce strâng pipa între dinți și scotocesc în buzunar după fitil. Să-mi atragi atenția când ajungem într-un loc unde putem să te aruncăm din trăsură!

— De ce? Ca să faci loc haremului tău de băieți?

Mă încrunt la ea și se cufundă înapoi în lectură, cu un aer și mai îngâmfat decât înainte.

Ușa trăsurii se deschide, iar domnul Lockwood se cațără lângă Felicity, lovindu-se cu capul de tavan. Felicity se face și mai mică în colțul ei.

— Și acum, domnilor, domnișoară, zice domnul Lockwood în timp ce-și șterge ochelarii cu poalele hainei și ne oferă ceea ce, în opinia lui, este un zâmbet radios, însă, din cauza mulțimii de dinți pe care ni-i arată, aduce mai degrabă a rânjet de rechin. Cred că suntem gata de plecare.

Lacheul fluieră, osiile scârțâie și însoțitorul nostru face un salt înainte, în timp ce Percy se agață de genunchiul meu.

Și cu asta, pornim la drum.

3

Marea și tragica poveste de iubire dintre Percy și mine nu e nici mare și nici pasională, iar tragică e doar prin prisma faptului că amorul nu e împărtășit. Nu este nici un monolit epic care mă chinuie din copilărie, așa cum poate că v-ați aștepta. E vorba mai degrabă de doi oameni care au fost dintotdeauna importanți unul pentru celălalt, pentru ca, într-o dimineață oarecare și fără niciun avertisment, unul dintre ei să se trezească și să constate că

importanța aceea s-a amplificat și s-a transformat într-o dorință bruscă și intensă de a-și vârî limba în gura celuilalt.

O transformare lentă și îndelungată, cu un impact imprevizibil.

Asta cu toate că povestea netragică și nepasională dintre Percy și mine durează de o veșnicie. De când mă știu, Percy a făcut parte din viața mea. Am călărit, am vânat, am făcut băi de soare și ne-am distrat împreună de când am început să ne târâm de-a bușilea, și tot de atunci încoace ne-am certat, și ne-am împăcat, și ne-am fugărit pe moșie. Am împărtășit primele experiențe: primul dinte căzut, primul os rupt, prima zi de școală, prima dată când ne-a plăcut o fată (deși eu mi-am exprimat întotdeauna cu mai mare ardoare pasiunea pentru Percy). Și prima beție, atunci când ne-am cherchelit cu vin furat din casa parohială înainte de slujba de Paști. Eram suficient de treji cât să ne închipuim că suntem subtili și suficient de amețiți cât să credem că subtilitatea noastră aduce cu cea a unei simfonii.

Până și primul meu sărut, deși nu cu Percy, din păcate, l-a implicat cumva, în mod indirect. Aveam treisprezece ani când l-am sărutat pe Richard Peele la petrecerea de Crăciun dată de tata și am crezut că fusese un sărut destul de reușit, având în vedere că era primul, numai că Richard s-a speriat și le-a spus părinților, celorlalți băieți din Cheshire și oricui altcuiva dispus să îl asculte că eram un pervers și că-l forțasem, lucru total neadevărat, căci vreau să subliniez că niciodată nu am obligat pe nimeni să-mi facă pe plac. (Aș dori să se mai consemneze că, de atunci încoace, de fiecare dată când m-am prostit cu Richard Peele a fost la inițiativa lui, eu nejucând decât rolul de observator benevol). Tata m-a obligat să-mi cer scuze familiei

Peele în timp ce le servea discursul cu *mulți băieți se prostesc la vârsta asta* – un discurs pe care avea să îl repete de nenumărate ori de-a lungul anilor, cu toate că partea cu *vârsta asta* a devenit, în timp, din ce în ce mai puțin relevantă –, pentru ca, după plecarea lor, să mă bată așa de tare, că am văzut stele verzi.

Săptămâni în șir am bântuit de colo, colo cu o vânătaie urâtă pe obraz și reputația pătată, iar toată lumea se uita la mine chiorâș și făcea remarci răuvoitoare care-mi ajungeau la urechi, așa că începusem să fiu convins că îi întorsesem pe toți prietenii împotriva mea din pricina a ceva ce nu ținea de propria-mi voință. Însă, cu prima ocazie când băieții au mers în oraș să joace biliard, Percy l-a pocnit pe Richard în obraz așa de tare cu tacul, încât i-a scos un dinte. Pe urmă, Percy și-a cerut scuze, ca să pară că fusese un accident, când, de fapt, gestul fusese în mod evident unul de răzbunare. M-a răzbunat atunci când nimeni nu mă mai privea în ochi.

Adevărul este că Percy a jucat dintotdeauna un rol important în viața mea, și asta cu mult înainte de a mă da pe spate cu o bufnitură care s-a auzit de la leghe distanță. Abia de curând am ajuns să amuțesc atunci când genunchiul lui se lovește de al meu pe sub masa joasă din nu știu ce cârciumă. O mică prefacere a relației dintre noi, și, dintr-odată, stelele mele nu mai sunt aliniate, planetele își ies de pe orbitele lor și eu orbecăi, lipsit de hartă și de direcție, prin teritoriul tulburător al iubirii față de cel mai bun prieten.

Dacă Anglia toată s-ar scufunda în mare și aș fi singurul care ar deține o barcă, în ea l-aș lua doar pe Percy. Iar dacă el s-ar fi înecat deja, probabil că nu aș mai salva pe nimeni. Pentru că nu aș mai avea de ce să trăiesc. Cu toate că, dacă stau bine să mă gândesc, aș eșua cumva pe țărmul Franței și, din câte îmi amintesc din vara pe care am petrecut-o acolo când

eram mic, cu părinţii şi Felicity, în Franţa sunt multe femei frumoase. Şi nişte băieţi frumoşi, dintre care mulţi poartă pantaloni strâmţi, cu toate că, la unsprezece ani, nu îmi era clar încă de care parte a baricadei mă situam.

La asta mă gândesc în timp ce traversăm Canalul spre Calais – Percy şi cu mine, şi Anglia scufundându-se în mare în urma noastră, şi nişte băieţi francezi cu pantaloni strâmţi, şi, la naiba, abia aştept să ajungem la Paris! Poate că sunt şi un pic cherchelit. Am furat o sticlă de gin dintr-un bar din Dover şi, în ultima oră, Percy şi cu mine am împărţit-o. N-au mai rămas decât câteva înghiţituri.

Pe Felicity nu am văzut-o deloc de când ne-am îmbarcat pe pachebot, iar pe Lockwood doar sporadic – în Dover, în timp ce aşteptam să treacă furtuna, s-a agitat cu bagajele, formalităţile vamale şi corespondenţa. Pe urmă, după ce pachebotul a părăsit portul, ursarul nostru a fost ocupat să vomite peste bord, iar noi am fost ocupaţi cu evitarea lui, două activităţi perfect compatibile.

Dincolo de proră, marea şi cerul au aceeaşi nuanţă fantomatică de cenuşiu, însă prin ceaţă disting deja primele semne ale portului, care ne fac cu ochiul: un şir de lumini aurii ce înconjoară precum un lanţ coasta încă invizibilă. Valurile sunt mari. Percy şi cu mine stăm unul lângă altul, cu coatele sprijinite de balustradă, iar umerii noştri se ciocnesc din când în când. Atacăm un val înalt şi el aproape că îşi pierde echilibrul. Prind ocazia şi îl înşfac de braţ, trăgându-l în sus. Am devenit un adevărat maestru în punerea la cale a unor gesturi aparent inocente care îmi permit să-l ating.

De la plecarea din Cheshire e pentru prima oară când suntem singuri şi îmi petrec tot acest timp informându-l care sunt constrângerile tiranice la care vom fi supuşi de Lockwood la

dorința tatei. Percy mă ascultă cu pumnii încleștați unul peste celălalt pe balustradă și cu obrazul odihnindu-se deasupra. Când termin, îmi întinde fără o vorbă sticla de gin. O iau, cu gândul de a o goli, și descopăr că mi-a luat-o înainte.

— Ticălosule!

Râde, și eu azvârl sticla în apele cenușii, unde saltă o dată înainte de a fi absorbită pe sub proră.

— Cum se face că ne-am procopsit cu singurul ursar care se opune categoric adevăratului scop al acestei călătorii? îl întreb.

— Scop care este... Amintește-mi!

— Băuturi tari și femei ușoare.

— Care se pare că vor fi înlocuite de vin slab la cină și autosatisfacerea după, în propriul dormitor.

— Ceea ce nu e o rușine. Dacă bunul Dumnezeu nu ar fi vrut ca bărbații să se joace singuri, nu le-ar fi dat mâini, ci cârlige. Totuși n-aș vrea să-mi țin singur companie de acum și până în septembrie viitor. Doamne, ce dezastru!

Mă uit la Percy, în speranța că voi vedea pe fața lui o disperare măcar de aceeași intensitate cu a mea; crezusem că eram amândoi de părere că anul și turul aveau menirea de a ne lăsa să ne distrăm după bunul nostru plac înainte ca el să meargă la școala de drept, iar eu să mă arunc în ocean cu pietre în buzunar, numai că observ că pare ciudat de mulțumit.

— Ia stai un pic, îi spun, ești nerăbdător să te înfrupți din rahatul ăla cultural?

— Nu, nu sunt... nerăbdător.

Îmi aruncă un zâmbet care se vrea de scuză, dar care îmi pare foarte, *foarte* nerăbdător.

— Nu, nu, nu, în chestiunea asta trebuie să fii de partea mea! Lockwood e un tiran și un opresor și așa mai departe!

Nu te lăsa sedus de promisiunea unor seri de poezie și simfonii! Doamne Dumnezeule, doar nu vrea să mă supună torturii *muzicii* tot turul?!

— Ba da! Și singurul lucru pe care îl vei urî mai tare decât muzica aleasă de Lockwood va fi să mă asculți pe mine vorbind despre ea. Uneori voi discuta cu Lockwood *despre* muzică și vei *detesta* asta. Ne vei auzi pe mine și pe Lockwood rostind cuvinte precum *atonal, scară cromatică și cadență.*

— *Et tu?*

— Oho, uită-te la tine cum îți folosești vocabularul în latină! Ceea ce dovedește că Eton n-a fost, la urma urmei, o totală pierdere de vreme.

— Latină și istorie, așa că bagă bine la cap: sunt un erudit.

Mă răsucesc cu fața către el, mai bine zis în sus spre el. Percy e mai înalt decât media, în timp ce eu nu sunt împovărat cu o statură impresionantă, așa încât, deși aș putea să jur că, la un moment dat, aveam aceeași înălțime, asta a fost de mult, iar, în prezent, mă domină. Așa cum se întâmplă cu majoritatea bărbaților, de altfel, ba chiar și unele femei – Felicity, de pildă, aproape că m-a ajuns din urmă, un fapt înjositor din punctul meu de vedere.

Percy vâră la loc o bucată din gulerul meu, care a ieșit de sub haină din cauza vântului, și, pentru o clipă, degetele lui îmi ating pielea.

— Dar cum ți-ai închipuit tu că va fi? Jocuri de noroc, lupanare și nimic altceva? Să știi că te-ai plictisi de toate astea. Cu timpul, fornicația cu străinii prin alei mirosind a urină își pierde farmecul dulce-amărui.

— M-am gândit că vom fi numai noi doi.

— Noi doi fornicând pe alei?

— Nu, tontule... noi doi făcând ce vrem.

Alegerea cuvintelor potrivite astfel încât să nu-mi trădez pornirile inimii a început să se transforme într-un dans complicat, îmi spun în sinea mea.

— M-am gândit că vom fi împreună.

— Păi așa va fi.

— Da, dar știi, la anul, tu vei merge la școala de drept, iar eu voi începe să lucrez cu tata și nu ne vom mai vedea atât de des.

— Mda, școala de drept...

Percy se răsucește înapoi cu fața spre țărm și briza slabă ce se ridică din apă îi răvășește câteva fire din părul strâns cu o fundă. De luni întregi tot zice că se va tunde pentru ca părul să-i încapă mai ușor sub perucă, numai că l-am amenințat că îl omor dacă o face, căci îi ador coama aia rebelă.

Îmi lipesc fața de umărul lui pentru a-i atrage din nou atenția, apoi oftez teatral.

— Blestematul de Lockwood și blestematele de evenimente culturale vor distruge totul!

Percy învârte între degete o buclă de-a mea și un zâmbet blând îi joacă pe buze. Inima îmi bubuie în piept atât de tare, încât cu greu îmi recapăt suflul. E tare nedrept faptul că îmi dau seama aproape întotdeauna când cineva îmi aruncă ocheade, cu excepția lui Percy, și asta pentru că am fost mereu foarte apropiați. Mi-ar fi imposibil ca acum, după atâta timp, să-i cer să se îndepărteze de mine fără a-i oferi explicații. Nu aș putea să închei o conversație cu el spunându-i „Oh, apropo, n-ai vrea să nu mă mai atingi așa cum o faci de obicei pentru că de fiecare dată îmi frângi inima?", când ceea ce aș vrea, de fapt, să-i spun este „Oh, apropo, n-ai vrea, te rog, să mă atingi tot timpul și dacă tot o faci, ce-ar fi să te dezbraci și să te urci în pat cu mine?". Ambele variante sunt la fel de imposibile.

Mă trage de păr.

— Am o idee cum am putea supraviețui acestei călătorii. Am putea pretinde că suntem piraţi...

— Ce-mi place!

— ... şi că atacăm o fortăreață. O jefuim ca să găsim aur. Mai ţii minte cum ne jucam?

— Care era numele tău de pirat? Am uitat.

— Căpitanul Doi Dinţi Formidabilul.

— Sună amenințător.

— Aveam şase ani şi doar doi dinţi, dar oricum, eram *căpitan. Căpitanul* Doi Dinţi Formidabilul.

— Da, domnule! Mă scuzaţi, domnule!

— Eşti cam insubordonat, matelot! Ar trebui să ordon să te încuie în cală.

Pachebotul navighează cu nasul îndreptat spre Franţa, iar noi discutăm, apoi tăcem şi reluăm discuţia şi tot aşa, şi îmi dau seama, pentru a nu ştiu câta oară, cât de grozavă este prietenia mea cu Percy, care înseamnă, în egală măsură, tăceri plăcute şi o cantitate inepuizabilă de subiecte de conversaţie.

Sau, mai corect spus, era grozavă până când am stricat-o eu, care îmi pierd minţile de fiecare dată când Percy face gestul acela al lui, înclinându-şi capul într-o parte şi zâmbind.

Ne aflăm în continuare acolo, la proră, pălăvrăgind, când marinarii încep să alerge încolo şi încoace pe punte, deasupra noastră, iar clopotul scoate un sunet jos, sumbru, neîntrerupt. Pasagerii îşi fac apariţia şi se înghesuie lângă balustrade ca nişte molii atrase de licăritul auriu al ţărmului ce se apropie.

Percy îşi sprijină obrazul de vârful capului meu, îşi aşază mâinile pe umerii mei şi amândoi ne întoarcem feţele către ţărm.

— Ştii că...? dă el să mă întrebe.

— O, ne jucăm de-a ştii că?

— Ştii că anul ăsta nu va fi un dezastru?

— Nu te cred.

— Nu va fi un dezastru, repetă el de deasupra capului meu, pentru simplul motiv că vom fi împreună pe Continent, şi nici Lockwood, nici tatăl tău nu pot distruge asta cu totul. Îţi promit!

Mă împunge pe obraz cu nasul până ce consimt să-mi ridic ochii, apoi face chestia aia cu zâmbitul şi înclinatul capului şi jur, este aşa de adorabil că uit cum mă cheamă.

— La orizont se vede Franţa, căpitane!

— Pregăteşte ancora, matelot, vine răspunsul lui.

PARIS

4

Ne apropiem de finalul primei noastre luni la Paris, iar violentele morți biblice pe care le vedem imortalizate în tablouri și agățate într-o procesiune nesfârșită în colecțiile particulare au început să capete farmec.

În pofida asigurărilor date de Percy, zilele au devenit o succesiune de dezastre plictisitoare. Mi-am petrecut majoritatea vieții ca adept înfocat al zicalei că nicio zi n-ar trebui să te găsească treaz la șapte dimineața și la șapte seara, dar, de cele mai multe ori, Lockwood îl trimite pe Sinclair să mă trezească din somn mult mai devreme decât îmi convine. Sunt apoi îndesat în haine potrivite și împins în sufrageria apartamentului nostru franțuzesc, unde sunt obligat să suport un mic dejun civilizat, fără să-mi las capul să cadă în ouă și fără să-mi împung ursarul în ochi cu tacâmurile.

În timp ce Felicity rămâne în apartament, Lockwood ne scoate pe Percy și pe mine în oraș aproape în fiecare după-amiază, uneori pentru plimbări fără țintă, doar pentru a ne îmbiba de atmosferă precum o pată pe cămașă, alteori la evenimente formale sau pentru vizite în locuri, chipurile, stimulative din punct de vedere intelectual, dar care au drept efect asupra mea o dorință crescândă de a mă preface că sufăr de cine știe ce boală debilitantă,

numai să scap de corvoadă. Galeriile încep să arate toate la fel până şi Palatul Luvru, încă plin de obiecte de artă lăsate acolo de familia regală franceză după ce a abandonat locul în favoarea Versailles-ului, nu îmi reţine atenţia prea mult timp. Cei mai răi sunt însă colecţionarii, în majoritate prieteni de-ai tatei, oameni bogaţi şi exact pe tipicul lui în comportament. Conversaţiile cu ei îmi provoacă încordare şi nervozitate, pentru că mă aştept, din clipă în clipă, să fiu luat peste picior atunci când spun ceva greşit.

Parisul însuşi este o amantă crudă, un loc de tot rahatul, incredibil de aglomerat şi cu un transport insuportabil. Are de două ori mai multe trăsuri, căruţe şi lectici decât Londra şi practic niciun fel de trotuare. Şi clădirile sunt mai înalte decât cele londoneze, înghesuite între aleile înguste, pavate cu pietre bătute de vreme şi alunecoase. De la ferestrele de sus se golesc oalele de noapte, canalele supurează de atâta mizerie şi câini mastiff le dau târcoale înnebuniţi.

Pe zi ce trece, Lockwood e însă tot mai încântat de acest farmec puturos şi toţi ceilalţi membri ai micului nostru grup par să se delecteze cu arta, cultura şi locurile istorice, aşa încât încep să mă întreb dacă nu cumva sunt eu prea prost ca să înţeleg despre ce este vorba.

Au trecut trei săptămâni de când suntem la Paris, iar Percy şi cu mine n-am reuşit să ne sustragem ochiului de Cicerone tiran pentru a ieşi singuri în oraş. Suntem târâţi aproape seară de seară la sesiuni de lecturi şi concerte şi până şi la blestemata de operă (dar nu şi la teatru, despre care Lockwood zice că e un loc de pierzanie tocmai bun pentru sodomiţi şi filfizoni, prin urmare pare mai pe gustul meu), fapt care, combinat cu trezitul prea de dimineaţă, mă seacă de energie şi mă face să nu privesc cu entuziasm aceste evenimente. Prima excursie nocturnă

de la care suntem din fericire scuzați este o prelegere științifică pe care Lockwood ne bate la cap să n-o ratăm, intitulată „Panaceul sintetic: o ipoteză alchimică". Percy invocă o durere de cap, în vreme ce eu mă declar ocupat să-l îngrijesc pe suferind, iar Lockwood pare să-l creadă pe Percy mai mult decât pe mine.

Nu luăm cina împreună în sufragerie, ci separat. Percy și cu mine mâncăm la el în cameră, după care ne întindem unul lângă celălalt pe pat, somnoroși și moleșiți, în timp ce cerul se colorează în vinețiu din cauza apusului și a fumului de pipă. Singura dată când mă ridic e ca să încerc să-i păcălesc pe servitori să ne aducă niște whiskey pentru febra lui Percy și pentru plăcerea mea. Lămpile n-au fost încă aprinse, iar holul este așa de întunecat, încât aproape că mă izbesc de Felicity, lipită de perete, cu pantofii în mână și îmbrăcată într-un costum Brunswick uni, cu gluga trasă peste cap, ca un bandit venit să fure argintăria.

La viața mea m-am furișat de suficiente ori afară ca să mă prind că pune ceva la cale.

Tresare la vederea mea și-și strânge botinele la piept.

— Ce faci aici? șuieră.

— Aș putea să te întreb același lucru, răspund mult mai tare decât ar fi cazul, iar Felicity îmi face semn să tac agitând un braț.

Îl aud pe Lockwood cum își drege glasul în camera de zi.

— Încerci să te furișezi afară nevăzută, așa-i?

— Te rog să nu mă spui!

— Ce faci? Te întâlnești cu vreun băiat? Ori poate cu un *bărbat*? Te pomenești că-ți petreci nopțile precum dansatoarele acelea cu jartiere stacojii?

— Dacă mă pârăști lui Lockwood, zice ea cu fața schimonosită de furie, o să îi spun că tu ești cel care i-a băut sticla de Porto dispărută săptămâna trecută.

E rândul meu să mă schimonosesc şi nu-mi stă deloc bine. Felicity îşi încrucişează braţele la piept, iar eu o imit. Ne holbăm unul la celălalt în întuneric: e remiză. Şantajul e neplăcut în orice situaţie, dar e cu atât mai rău când vine de la sora ta mai mică.

— Bine, n-o să te spun, zic eu într-un sfârşit.

Felicity zâmbeşte şi-şi arcuieşte sprâncenele într-un unghi de-a dreptul pervers.

— Minunat! Acum fii băiat de treabă şi du-te să-i distragi atenţia lui Lockwood, ca să n-audă când închid uşa! Poate că-l rogi să-ţi ţină o prelegere despre arhitectura gotică.

— Dacă o să te porţi aşa la şcoală, o să te exmatriculeze.

— Celor de la Eton le-a luat câţiva ani ca să-şi dea seama ce hram porţi, iar eu sunt mult mai deşteaptă decât tine, aşa că nu-mi fac griji.

Zâmbeşte din nou şi-n clipa următoare în mine se trezesc toate instinctele din copilărie: mor de poftă s-o trag zdravăn de păr.

— Distracţie plăcută! îmi urează în timp ce alunecă spre uşă, încălţată doar în ciorapi şi aproape fără să-şi ridice în mers picioarele de pe podea.

Lockwood s-a instalat într-un fotoliu în faţa şemineului. Nu poartă perucă, iar jacheta îi atârnă largă peste vestă. Îşi ridică ochii la intrarea mea şi se încruntă, de parcă simpla mea vedere l-ar deruta.

— Cu ce vă pot ajuta, milord?

Din hol se aude sunetul slab scos de zăvorul uşii.

Din moment ce Felicity s-a strecurat afară, cred că a sosit naibii clipa ca Percy şi cu mine să procedăm la fel.

— Până la urmă o să mergem la prelegerea aceea, îl anunţ eu pe Lockwood.

— Oh, oh! exclamă și își îndreaptă spinarea. Deci domnul Newton vine și el cu dumneavoastră?

— Da, răspund, cerându-i în gând iertare lui Percy, pentru cazul când durerea lui de cap ar fi reală. O să luăm o trăsură până la Montparnasse, așa că nu aveți de ce să ne însoțiți, oricum, văd că v-ați pregătit deja de culcare. Iar după prelegere s-ar putea să mergem să supăm undeva, deci n-are rost să rămâneți treaz ca să ne așteptați.

Binecuvântate fie șosetuțele lui de bumbac, domnul Lockwood pare să creadă în puterea miraculoasă pe care o poate avea o călătorie asupra unui tânăr, căci îmi înghite minciuna pe nemestecate.

Se dovedește că nici nu este pe de-a întregul o minciună, căci *luăm* o trăsură până la Montparnasse și pe urmă *supăm*. Supeul constă dintr-o halbă de bere botezată, dată pe gât în picioare, într-un colț plin de fum al unui ring de box, urmată de niște tărie la un spectacol de musical.

Boxul e alegerea mea, musicalul, a lui Percy. Condiția pe care mi-a pus-o pentru a ieși în oraș, în ciuda durerii de cap, aparent reale, a fost aceea de a ne petrece cel puțin jumătate de noapte într-un loc unde bărbații nu se brutalizează între ei și unde ne putem auzi fără a țipa unul la altul. Sala de spectacole e însă arhiplină, iar zgomotul, aproape la fel de puternic ca în ringul de box. Pereții sunt căptușiți cu catifea decolorată și ciucuri aurii, iar pe tavan e o pictură complicată, reprezentând heruvimi ce zburdă pe lângă niște femei goale, totul învăluit în nori pufoși – heruvimii par să fi fost adăugați pentru a împiedica opera să fie excesiv de pornografică. Lumânările de pe mese, adăpostite în sfeșnice din sticlă roșie, aruncă o lumină rubinie.

Ne cheltuim câștigul din pariurile de la box pe una dintre lojile private din galeria superioară, uitându-ne în jos spre mulțime

pe deasupra fumului de pipă ceţos. Peste tot se joacă table şi faraon, dinspre mesele de pichet şi loterie se aud strigăte, dar Percy şi cu mine ne mulţumim să ne ţinem companie unul celuilalt. Cu atâta lume în jur, căldura este înăbuşitoare, însă loja ne oferă suficientă intimitate cât să ne dezbrăcăm la cămaşă.

Aproape că dăm gata o halbă de tărie înainte de pauză; Percy bea mai mult decât de obicei şi asta îl face să chicotească. Şi eu mă simt la fel: ameţit şi îndrăzneţ, dispus să flirtez şi fericit să mă aflu singur cu el în Paris, cu burta plină de gin şi whiskey cald.

Percy se apleacă în scaun ca să-şi aşeze bărbia pe umărul meu şi un picior al lui îmi atinge tibia în timp ce bate ritmul muzicii.

— Te distrezi?

Îl muşc uşor de ureche; voiseм doar să mă sprijin de el, însă am calculat greşit distanţa şi, la jumătatea mişcării, am hotărât să-i prind cartilagiul între dinţi. Scheaună surprins.

— Ce naiba faci?

Muzica nu este genul de artă pe care să pretind că-l înţeleg şi savurez, însă Percy pare aşa de fericit în clipa asta, încât mă simt şi eu fericit şi încântat să fiu în viaţă aici, alături de el. Asta în ciuda imaginii care nu-mi dă pace cu clepsidra care îşi va scurge nisipul până în ziua când Percy şi cu mine ne vom despărţi. Dintr-odată, turul pare imposibil de scurt.

Pentru o clipă, cochetez cu ideea ca la finalul călătoriei să *nu* mă întorc acasă. Să fug în Olanda cu Percy. Sau doar să fug. Caz în care nu m-aş alege cu nimic. Aş rămâne fără bani şi lipsit de orice abilităţi de a-i câştiga. Sunt un tip neputincios, incapabil să-mi construiesc singur viaţa, oricât de odioasă ar fi. Soarta îmi e pe veci legată de a tatei, n-am nicio şansă să scap sau să fac ceea ce îmi doresc pentru mine.

„Și mă rog frumos, ce ți-ai dori pentru tine, presupunând că ai putea s-o faci?" răsună o voce în capul meu.

Nu găsesc niciun răspuns și brusc sunt cuprins de panică. Simt că îmi pierd și bruma de control pe care o mai am.

Ce ți-ai dori pentru tine?

Muzicanții iau pauză și un bărbat urcă pe scenă pentru a recita o poezie. Câțiva oameni din mulțime încep să huiduie. Percy mă pocnește peste umăr în clipa când mă alătur lor.

— Termină!

— Așa-i trebuie!

— De ce? Bietul de el, nu e decât un poet!

— Și nu-i suficient argumentul?

Dau să-mi salt picioarele pe masă, dar calculez din nou greșit distanța și mă lovesc de marginea ei. Paharele noastre goale se clatină.

— Poezia este cea mai penibilă formă de artă. Aproape că înțeleg de ce toți poeții sunt nebuni.

— Nu e așa de simplu!

— Ba sigur că e. Ia ascultă, îi trag eu o scatoalcă peste ceafă pentru a-l face să fie atent la mine, nu la ceea ce se petrece pe scenă. O să compun pe loc o poezie despre tine. „Era o dată un tip, Percy..." mă poticnesc. „Care... " La naiba, ce rimează cu *Percy*?

— Ai zis că e simplu.

— *Bercy*? Cuvântul ăsta există, nu-i așa?

Percy soarbe din whiskey, apoi își așază paharul pe balustradă și începe să declame:

— „Era o dată un tip pe care-l știu / Pe nume Henry Montague."

— Nu e corect. Poți găsi o grămadă de rime la numele meu de familie. *Viu. Pustiu. Argintiu.*

— „Bea whiskey cu toptanul / Însă e sănătos tot anul." Percy face o pauză de efect, apoi adaugă: „Cu două palme e mai scund ca mine. Ptiu".

Izbucnesc în râs. Percy rânjește și-și lasă capul pe spate. Pare mulțumit de el însuși. Nimic nu mă încântă mai mult decât să îl aud rostind vorbe murdare. Majoritatea cunoscuților n-ar crede că un flăcău așa de liniștit și de politicos e în stare să debiteze povești care l-ar face să roșească până și pe un marinar.

— O, Perce! Ce poezie frumoasă!

— Cu plăcere!

— Ar trebui să i-o recit lui Lockwood.

Își saltă brusc capul.

— Să nu îndrăznești!

— Sau măcar să o notez, ca să rămână posterității...

— Jur pe Dumnezeu că n-o să mai vorbesc cu tine niciodată!

— Atunci poate că o să o recit în gând înainte de a adormi.

Lovește în piciorul scaunului meu și aproape că mi-l smulge de sub fund.

— Găgăuță ce ești!

Râd, scoțând un nechezat de om beat.

— Hai să te văd dacă ești în stare să compui alta!

Percy îmi aruncă un zâmbet, apoi se apleacă în față, cu coatele sprijinite pe genunchi, într-o postură meditativă.

— „Monty pute adesea a pișat."

— Versul ăsta îmi place mult mai puțin.

— „Însă la vist e foarte apreciat."

— Ei, așa mai merge...

— „Lockwood poate nu-l place / Dar are el ceva ce-l face / Tocmai bun de..."

Se oprește și o roșeață puternică îi colorează obrajii.

Îmi simt colțurile gurii zvâcnind.

- Continuă, Percy!
- Ce?
- Termin-o!
- Ce să termin?
- Poezia.
- Care poezie?
- Rima, prostănacule!
- A, avea rimă? Nu mi-am dat seama. O, stai așa...

Se preface că își recită în cap versurile.

- Da, ai dreptate!

Mă aplec spre el.

- Zău așa, Perce, ce voiai să spui la final?
- Nu știu, nu-mi amintesc.
- Ba sigur că-ți amintești! Hai, continuă!

Se apucă să fredoneze ceva, cu gura închisă.

- Termini poezia sau vrei să te tot bat la cap?
- Ce alegere dificilă!

Îmi apăs laba piciorului de tibia lui. Ciorapul i-a scăpat de sub jartieră și s-a înfășurat în jurul gleznei.

- „Tocmai bun de...?" Tocmai bun de ce, Percy? Sunt tocmai bun de ce?
- Bine, tu ai vrut-o!

Acum s-a înroșit ca sfecla, sărmanul! Nu are pielea atât de întunecată încât să nu se îmbujoreze tare în anumite situații. Răsuflă scurt și-și încrețește nasul. Pare să facă eforturi mari pentru a nu zâmbi.

- „Lockwood poate nu-l place / Dar are el ceva ce-l face / Tocmai bun de sărutat."

Acel unic cuvânt îmi accelerează pulsul, de parcă aș fi fost lovit de fulger. Percy râde și-și ascunde fața, brusc rușinat. Aș vrea să mă las pe spate în scaun și să rostesc niște vorbe sfioase, ca

să luăm totul în glumă – vă jur, asta voiam să fac. Numai că Percy își linge buzele și ochii îi fug spre gura mea într-un mod care îmi sugerează că sentimentele i-au scăpat un pic de sub control.

Vreau să o fac. Mor să o fac. Numai gândindu-mă la asta și simt cum sângele mi se scurge din cap. Acea parte din creier care, sub efectul băuturii, se pune în calea ideilor greșite și mă împiedică să le dau curs cu o intervenție rezonabilă, de genul „Oprește-te, flăcău, și ia bine aminte", pare acum să-și fi luat liber. Așa încât, în ciuda faptului că realizez pe deplin grozăvia deciziei mele, mă aplec și îl sărut pe Percy pe buze.

Serios, chiar intenționez să nu-i dau decât un pupic, ca pentru a-l felicita pentru rimă și nu fiindcă de doi ani înnebunesc de dorința de a-l atinge. Dar înainte să apuc să mă retrag, Percy își pune mâna pe ceafa mea și mă lipește de el, și, dintr-odată, nu eu îl sărut pe Percy, ci Percy mă sărută pe mine.

Rămân blocat preț de un minut sau cam așa ceva și nu pot gândi decât „Doamne Dumnezeule, chiar se întâmplă". Percy mă sărută. Mă sărută *cu adevărat*. Suntem amândoi pe jumătate beți, dar văd totul limpede. Și, fir-ar să fie, e atât de *bine*. Exact așa cum îmi închipuisem. Toate săruturile dinainte se transformă în fum și dispar.

Și pe urmă nu numai Percy e cel care sărută, ne sărutăm amândoi.

Nu mă pot hotărî dacă să-mi țin mâinile în părul lui sau să fac ceva ca să-i înlătur cămașa din drum; mă mișc stângaci, orbecăi, incapabil să mă decid asupra unui singur loc, căci aș dori să îl ating ab-so-lut *peste tot*. Apoi el își vâră limba în gura mea și, pentru moment, felul în care întregul meu corp reacționează îmi distrage atenția. Mă simt de parcă aș fi luat foc. Mai mult, de parcă stelele ar fi explodat pe cer. Sărutul ăsta este o experiență incendiară.

Îi prind buza de jos între dinți și o frământ ușor, iar el lasă să îi scape un oftat greu și alunecă de pe scaun la mine în poală. Îmi vâră mâinile pe sub cămașa mea și o trage afară din cingătoare, apoi își plimbă degetele pe pielea mea și eu mă lupt să rămân moale, să mă gândesc la cel mai puțin excitante lucruri de pe lume, numai că-mi este imposibil, căci Percy m-a înlănțuit cu picioarele, își ține gura deschisă lipită de a mea și îi simt palmele pipăindu-mi spatele.

Îmi plimb limba pe bărbia lui cu atâta entuziasm, încât îl zgârii cu dinții și simultan bâjbâi cu degetele după nasturii pantalonilor lui, până ce reușesc să-l desfac pe cel mai important. Percy trage ușor aer în piept, cu capul ațintit în sus, în clipa când îi ating pielea. Unghiile i se înfig în spinarea mea, pe sub cămașa boțită. Știu că ar trebui să avem grijă – suntem într-o lojă privată, dar nu *așa* de privată, și dacă ne vede careva, chiar dacă am dat de belea –, dar nici că-mi pasă. Nu-mi pasă de ochii indiscreți, nu-mi pasă dacă voi fi pus la stâlpul infamiei pentru sodomiți și nici de amenințările tatei cu privire la ceea ce mi se va întâmpla dacă voi fi prins cu un băiat. În clipa asta, nimic nu contează în afară de Percy.

Monty, rostește el printre gâfâieli.

Nu răspund, pentru că sunt mult mai interesat să-i sug pielea de pe gât decât să vorbesc, însă el îmi ia capul între mâini și îl ridică.

Așteaptă! Oprește-te!

Mă opresc. Probabil este cel mai dificil lucru pe care am fost obligat să-l fac vreodată, însă aș vrea să se consemneze că, până acum, nu am avut o viață foarte grea.

– Ce e?

Mă simt ridicol, așa cum sunt, fără suflu, de parcă aș fi alergat.

Percy mă priveşte drept în ochi. Am încă o mână răsfirată ca o stea-de-mare peste pieptul lui şi îi simt inima cum bate sub degetele mele.

— Ăsta e doar un joc pentru tine?

— Nu, îi răspund eu pe negândite. Apoi, când văd că face ochii mari, mă grăbesc să adaug: Da. Nu ştiu. Ce-ai vrea să spun?

— Vreau să... Nimic. Nu contează.

— Atunci de ce te-ai oprit, găgăuţă?

Gândesc că vom relua treaba de acolo de unde am lăsat-o, aşa că mă aplec din nou spre el, însă Percy se fereşte, iar eu încremenesc, cu mâna suspendată în aerul dintre noi.

Apoi rosteşte, foarte încet:

— Nu!

Un cuvânt nu tocmai plăcut auzului, având în vedere că încă am o mână vârâtă în pantalonii lui.

Nu mă mişc imediat, îi las timp să se răzgândească şi să se întoarcă la mine, cu toate că, judecând după expresia lui, mi-e clar că mă amăgesc. Nu vreau ca faţa să mă trădeze, mă prefac că nu sunt ani în şir de când îmi doresc un sărut de la cel mai frumos băiat pe care îl cunosc, iar, într-un final, reuşesc să rostesc „Bine", fără să las să se vadă cum acest unic cuvânt e pentru mine trapa deschisă sub eşafod.

Percy îşi ridică ochii.

— Serios? *Bine*? repetă el. Asta e tot ce ai de zis?

— E bine. N-ai decât să faci ce vrei, spun eu şi-l îmbrâncesc din poală, cu intenţia de a o face oarecum în glumă, numai că îl împing prea tare şi Percy cade. Tu eşti cel care a început. Cu poezia aia stupidă a ta...

— Păi da, sigur, ai dreptate.

Dintr-odată, pare că s-a înfuriat. Bâjbâie în căutarea nasturilor de la pantaloni, pe care îi închide cu mai multă forţă decât e necesar.

— E vina mea!

— N-am spus că e vina ta, Percy! Am spus că tu ai început...

— Și tu ai vrut-o!

— Și eu? Și eu am vrut-o?

— Știi ce vreau să spun...

— Nu, nu știu! Și nici nu vreau să aflu! Ce Dumnezeu, a fost doar un sărut și atât!

— Chiar așa, cum de-am uitat că tu săruți pe toată lumea pe gură?!

Se saltă împleticit și se clatină pe picioare.

Întind mâna, deși sunt prea departe pentru a-l putea ajuta.

— Ești bine?

— Tocmai ce m-ai împins și acum mă întrebi dacă sunt bine?

— Încerc să mă port așa cum se cuvine.

— Cred că ai ratat șansa asta cu mult timp în urmă.

— Ce naiba, Percy, de ce te porți ca un ticălos?

— Hai acasă!

— Bine, zic eu. Hai acasă!

Și astfel încheiem ceea ce ar fi putut fi o noapte de artificii și poezie cu cel mai stânjenitor drum spre casă parcurs vreodată în istorie de doi oameni.

5

În zilele următoare, fac încercări eroice să-l ignor pe Percy. Și el păstrează distanța – deși n-aș ști să spun dacă mă evită sau îmi lasă spațiu ca să mă răcoresc –, dar nu se ține așa departe încât să nu observ semnul destul de grăitor de pe gât, pe care gulerele nu sunt suficient de înalte pentru a-l ascunde. O amintire drăguță a celui mai oribil lucru pe care l-am făcut în viața mea.

Nu păstrez o evidenţă perfectă a avansurilor romantice de care am avut parte până acum, însă felul în care am fost respins de Percy ustură precum o rană deschisă peste care s-a presărat sare. Amintirea mă bântuie zile în şir, oricât mă străduiesc să o alung sau să mă consolez cu sentimentul de bine pe care l-am avut până în clipa când totul s-a dus de râpă. Tentativele de a-mi îneca amarul în whiskey-ul furat din bucătărie nu dau nici ele rezultat. În urechi îmi răsună tot timpul acel unic cuvânt – nu – şi retrăiesc momentul când Percy m-a respins.

„Mulţi băieţi se prostesc la vârsta asta, îl aud pe tata zicând şi de fiecare dată e ca şi cum aş încasa o lovitură cu piciorul în plină figură. Mulţi băieţi se prostesc. Mai ales noaptea târziu, dacă sunt mereu criticaţi şi se găsesc departe de casă."

Rămân într-o stare comodă de semibeţie în următoarele câteva zile sau, mai degrabă, într-o stare intermediară între confort şi delir, din moment ce uit cu totul că tata a aranjat să-l însoţim pe lordul ambasador Worthington la Versailles, la un bal estival, până ce Lockwood îmi aduce aminte de asta la micul dejun pe un ton ce sugerează că sunt un imbecil dacă am pierdut din vedere aşa ceva. E totuşi o modalitate de a-mi distrage atenţia, deşi temporar, de la Percy. Lockwood nu va fi prezent, aşa că poate seara va fi una reuşită.

Felicity se amăgeşte probabil cu iluzia că nu i se va cere să participe, asta în pofida faptului că şi-a cumpărat stofa potrivită pentru o astfel de ocazie încă de la sosire, când a bătut magazinele împreună cu Percy şi cu mine. Pune în scenă un spectacol neconvingător, prefăcându-se că suferă de nu ştiu ce boală, şi pare şocată când Lockwood nu-i cade în plasă. Într-un târziu, acceptă să se gătească şi iese din camera ei arătând ca şi cum nu şi-ar fi dat deloc silinţa. E îmbrăcată într-o rochie franţuzească făcută la comandă, una cu un model cam bătrânesc oricum, nu

s-a fardat și are părul strâns în aceeași coadă împletită pe care a purtat-o toată ziua. Nici măcar nu s-a spălat pe mâini de cerneala lăsată de mâzgăliturile făcute pe marginile unui roman. Este urmată de servitoarea ei, cu o față spășită.

Lockwood își suge obrajii în chip dramatic și la fel de dramatic bate cu piciorul în podea la apariția ei. Felicity își încrucișează brațele pe piept și îl privește scrutător. Este o ființă aprigă și încăpățânată atunci când își pune ceva în cap și trebuie să recunosc că are momentele ei de glorie.

— Se pare, zice Lockwood într-un târziu, că niciunul dintre voi nu înțelege pe deplin gravitatea situației în care se află.

— Gravitatea situației este dată de faptul că nu înțeleg de ce sunt obligată să particip la balul ăsta, spune Felicity. Am cerut să merg să vizitez galeriile împreună cu dumneavoastră, cu Monty și cu Percy, și, în schimb...

— Ei bine, pentru început aș vrea să subliniez faptul că modul informal în care vă adresați unul altuia mi se pare nepotrivit, o întrerupe Lockwood. De acum încolo aș vrea să vă aud adresându-vă în chipul cuvenit, nu pe numele mic sau cu poreclele de care păreți să fiți atât de atașați.

Mă stăpânesc cu greu să nu izbucnesc în râs. Nu mă pot imagina spunându-i lui Percy *domnul Newton* cu o mină serioasă, și nici pe Felicity făcând același lucru – Percy e prin preajmă atât de des, încât ei doi se pot considera practic rude. Și, în mod cert, se înțeleg mai bine decât mă înțeleg eu cu Felicity. Pe de altă parte, nu mi-ar displace dacă ea ar fi obligată să mi se adreseze cu *milord*.

Lockwood îmi surprinde rânjetul înainte să apuc să-l maschez și oftează acum în direcția mea.

— În ce vă privește pe dumneavoastră, domnule... În viața mea nu am văzut un dispreț așa de flagrant față de privilegiile

din naştere. Ştiţi ce am făcut eu la vârsta dumneavoastră? M-am înrolat în marină şi mi-am riscat viaţa pentru rege şi pentru ţară. Nu m-am bucurat de şansa şi de mijloacele de a face turul Continentului, în timp ce dumneavoastră beneficiaţi de o asemenea oportunitate, pentru care nu vi se cere să faceţi niciun sacrificiu, şi aţi ales să o irosiţi.

Hm, situaţia pare să fi scăpat de sub control, din punctul meu de vedere. Nu văd de ce mi se ţin lecţii, din moment ce Felicity e cea care a deschis ostilităţile.

— Şi..., dă Lockwood să se răsucească spre Percy, apoi decide că nu are ce să-i reproşeze în mod individual, aşa că revine la adresarea colectivă, vă previn pe toţi că, din clipa aceasta, nu voi mai tolera bufonerii din partea nicunuia dintre voi. M-aţi înţeles?

— Am întârziat, e tot ce răspunde Felicity şi are dreptate.

Lockwood începe imediat să se agite, îl cheamă pe Iacheu şi ne împinge spre uşă, pe care ne grăbim să ieşim, aşa încât Felicity nu mai apucă să fie certată pentru că nu s-a spălat pe mâini de cerneală. Ceea ce nu-i corect.

— Vei face senzaţie cu ţinuta asta, îi spun eu surorii mele în timp ce îi ofer mâna ca s-o ajut să urce în trăsură. Spune-mi, e pânză de sac sau muselină din cea mai grosolană?

— Eşti tu îndeajuns de înzorzonat pentru amândoi, îmi răspunde ţâfnoasă, ignorându-mi mâna. În hainele astea, le vei eclipsa pe doamne.

Rezist cu greu tentaţiei de a-mi sfâşia volanele hainei de culoarea mentei, pe care, până în urmă cu câteva secunde, o considerasem destul de arătoasă. Surioara mea a moştenit de la tata abilitatea de a mă face să mă simt prost în orice împrejurare.

— Eu cred că arăţi bine, zice Percy, şi-mi vine să arunc cu ceva în el.

Poartă o haină indigo cu mâneci din brocart înflorat și pantaloni de catifea asortați. Nu e cinstit că suntem certați, iar el arată totuși al naibii de fantastic.

Îi întâlnim pe lordul ambasador și pe soția sa la porțile palatului. El e un tip înalt, cu peruca gri răsucită și strânsă la spate și cu o sabie la cingătoare. Soția lui e scundă și îndesată, dar coafura o face să pară aproape la fel de înaltă ca el. S-a pudrat pal ca laptele, cu o dungă clară aproape de linia părului, desigur o ratare a pământufului, are prea mult roșu în obraji și o aluniță sub fiecare ochi. În imitația lor jalnică a modei franțuzești și încercarea de a părea mai frumoși decât sunt, arată amândoi ca niște pateuri din vitrina unei brutării la finalul zilei.

— Lord Disley.

Lordul ambasador îmi strânge mâna ferm și mă prinde cu un braț de cot, de parcă ar vrea să mă tragă spre el. Fac ceva efort ca să mă desprind.

— Mă bucur să te cunosc, mă bucur foarte mult! Am auzit... atâtea despre tine de la tatăl dumitale.

Și cu asta, seara începe pe o notă remarcabil de neplăcută.

Lordul ambasador ignoră mâna întinsă de Percy, în schimb, îl măsoară critic și nu foarte subtil din cap până în picioare, după care își îndreaptă atenția către Felicity.

— Și domnișoara Montague... Semeni foarte bine cu mama dumitale. O femeie foarte frumoasă. Într-o zi vei ajunge ca ea.

Felicity se încruntă, ca și cum ar încerca să-și dea seama dacă spusele ambasadorului sunt sau nu un afront. Nici eu nu sunt sigur, tot ce știu este că încrețitura frunții nu îi aduce niciun serviciu.

— O, Robert, dar fata e deja foarte frumoasă, intervine soția ambasadorului, ceea ce nu face decât să mărească disconfortul lui Felicity.

Lady Worthington o prinde de braţ şi o face să se învârtă pe loc, un mic dans pe care sora mea îl execută cu paşi şovăielnici, de parcă nu ar înţelege pe deplin ce se întâmplă, însă ar şti cu siguranţă că e ceva ce nu îi place.

— Ce rochie interesantă, remarcă soţia ambasadorului, la care nu mă pot abţine şi pufnesc din nas.

Worthington îmi aruncă o privire încruntată. La fel şi Percy, şi asta mă deranjează infinit mai mult.

În timp ce una dintre doamne gângureşte, iar cealaltă se lasă drăgălită fără prea mare tragere de inimă, lordul ambasador mă ia deoparte şi mă întreabă şoptind conspirativ:

— El... Cine e exact?

Dă din cap în direcţia lui Percy, care se preface, deloc convingător, că nu trage cu urechea.

— Prietenul meu, răspund eu scurt. E prietenul meu.

— Tatăl dumitale e la curent? Nu m-a informat că vei veni însoţit...

— Percy călătoreşte cu mine. Facem turul împreună.

— Oh, desigur! Domnul Newton!

Surpriza din glasul său este la fel de tăioasă ca o halebardă în timp ce se răsuceşte cu faţa spre Percy.

— Îl cunosc pe unchiul dumitale.

— Da? întreabă Percy.

— Da, suntem prieteni vechi. Tocmai fusese numit la curtea amiralităţii pe vremea când eram încă negustor în Liverpool. Nu mi-a spus niciodată că ar avea un pupil care... Nu-şi duce gândul până la capăt şi descrie cu mâna un cerc în aer, de parcă ar împinge finalul propoziţiei către noi, apoi continuă: Înţeleg că sunteţi în Paris din luna mai. Cum vi se pare oraşul?

Nu răspund, aşa că intervine Percy:

— Foarte interesant. Parisul este un oraș minunat, așa de frumos! Deși mâncarea nu este tocmai pe gustul nostru. În Londra se mănâncă mai bine.

— Dar paturile sunt mai bune în Paris, zic eu.

— Ce-ar fi să intrăm? se repede să mă întrerupă Percy.

Ambasadorul mijește un pic ochii la mine, după care mă bate pe umăr și o ia înainte, conducându-ne pe alee. Mă grăbesc să îl ajung din urmă înainte ca Percy să-și potrivească pasul cu al meu.

Versailles emană o fantezie delirantă. Traversăm Sala de Jocuri și intrăm în cea a Oglinzilor, locul unde regele îi primește pe membrii curții. Fiecare suprafață este acoperită cu oglinzi aurite sau înconjurate de fresce pictate în tonuri sclipitoare. Ceara picură din candelabre în firișoare fierbinți și lipicioase. Lumina e gălbuie ca de pirită, cu fulgi de aceeași culoare ce se reflectă în cristalurile care împânzesc pereții.

Mulțimea s-a răspândit în grupuri prin grădină, iar aerul fierbinte și cețos din cauza polenului se înalță din flori, atunci când sunt atinse, în izbucniri aurii. Garduri vii, tunse în fel și fel de forme, cu tufișuri de trandafiri risipite printre ele, bordează aleile. Sclipirea stelelor este eclipsată de lumina intensă care răzbate din palat, unde sfeșnicele așezate pe trepte se reflectă ca niște monede scânteietoare în veșmintele de mătase purtate de toți invitații. Lumea se plimbă pe alei și pe sub cupola deschisă din centrul Oranjeriei, unde mugurii buretoși și orhideele cu limbă moale își presează frunzele de sticla clădirii ca niște degete. Femeile sunt îndesate în rochii cu crinoline care le fac să fie la fel de late pe cât sunt de înalte, iar părul tuturor invitaților este pudrat, cârlionțat și aranjat pentru a căpăta o rigiditate sculpturală. Eu și cu Percy suntem singurii bărbați fără perucă. Părul meu cu fir gros și întunecat stă ciufulit atât

de grațios, încât refuz să îl acopăr atâta vreme cât nu voi cheli și nu-și va pierde calitățile mai sus enumerate.

Nimeni nu ne acordă vreo atenție în clipa când sosirea ne este anunțată. Atmosfera s-a însufleți deja.

Soția ambasadorului o trage pe Felicity după ea, lăsându-ne pe mine și pe Percy cu soțul ei. Încerc să mă îndepărtez, în căutarea unei băuturi și totodată a unei persoane cu care să-mi arunc ocheade peste capetele mulțimii, aventură care să se încheie cu certitudine prin dezbrăcarea de pantaloni a cuiva. Însă Worthington se ține mai aproape decât mi-aș dori pentru a-mi face cunoștință cu o serie de nobili care, după părerea mea, arată cu toții la fel din pricina perucile lor pudrate, și obligându-mă să asist la conversații politicoase cu privire la exilul lui Voltaire în Anglia, controversa despre taxele mai mari care ar trebui plătite de becheri, ruperea logodnei dintre infantul rege al Franței și infanta Spaniei și consecințele acestui act asupra relațiilor dintre casele Habsburg și Bourbon.

„Asta te așteaptă pentru tot restul vieții", îmi răsună o voce mică într-un colț al creierului.

Niciodată nu m-am priceput să mimez sinceritatea sau să mă extaziez în fața unor lucruri care îmi displac și n-am nici cea mai mică idee ce subiecte aș putea discuta cu acești oameni. La astfel de petreceri, în general pierd vremea împreună cu Percy sau beau până ce găsesc pe altcineva cu care să pierd vremea, numai că Percy a devenit enervant, iar lordul ambasador și-a luat prostul obicei de a-i goni pe servitorii care circulă printre invitați cu tăvi cu vin și șampanie. Într-un târziu, reușesc să pun mâna pe un pahar, însă când încerc să-l umplu la loc, își așază mâna deasupra lui fără să-și dezlipească ochii de la doamna cu care stă de vorbă. Supraviețuiesc conversației, imaginându-mi că înșfac cupa goală și i-o vâr fie pe gât, fie în fund.

— Înțeleg că ai o mică problemă, îmi zice când termină conversația. Excesele nu fac bine nimănui, tinere!

Prefer să fiu beat și cu mintea încețoșată decât anost și rezervat, însă sunt conștient că, dacă mi-aș spune părerea cu voce tare, nu mi-aș îmbunătăți șansele de a mi se umple paharul.

Percy stă prin preajma noastră, deși puțin mai retras; se pare că dorința lui de a păstra distanța după episodul cu sărutul se bate cap în cap cu dorința de a nu sta singur în mulțime. În timp ce eu profit de relațiile tatei, el nu are de ce să se agațe: nu are titluri nobiliare, provine din rândurile boiernașilor de țară și are cea mai întunecată piele ce poate rezulta dintr-un amestec etnic. Majoritatea celor cu care ne intersectăm fie cască gura uimiți, de parcă ar fi un exponat viu, fie se prefac că nu-l văd. O doamnă chiar bate din palme, încântată, la vederea lui, ca și cum ar fi martora unui giumbușluc făcut de un cățeluș cu urechi blege.

— Să știi că sunt extrem de dedicată cauzei dumitale, repetă ea în timp ce soțul flecărește cu Worthington și cu mine, până ce Percy o întreabă într-un final:

— Care cauză?

Femeia pare șocată la auzul întrebării.

— Abolirea comerțului cu sclavi, desigur. În iarna asta, clubul meu a decis să boicoteze trestia- de-zahăr de pe plantațiile lucrate de sclavi.

— Asta nu e cauza mea, zice Percy.

— Și care este destinația dumitale următoare? întreabă soțul femeii, dar abia după câteva clipe îmi dau seama că mi se adresează.

Ezit între a o pocni pe femeie peste alunițele de pe față și a-l pocni pe Percy, pe care sunt încă supărat din cauza sărutului. Poate că aș putea să le fac simultan pe amândouă cu o mișcare amplă a brațului.

— Marsilia, spre sfârşitul verii, nu-i aşa, Disley? îmi suflă Worthington.

— Da, răspund. Şi de acolo vom călători spre est, către Veneţia, Florenţa şi Roma. Şi poate Geneva.

— De când ai sosit din Africa? întreabă femeia, iar Percy răspunde pe un ton remarcabil de stăpânit, având în vedere frivolitatea doamnei:

— Am fost crescut în Anglia.

— Ar trebui să vii la noi la club să ne vorbeşti înainte de a părăsi Parisul, spune doamna aplecându-se, gata, gata să se prăvălească peste el.

— Nu cred că...

— Am fost şi noi la Veneţia, anul trecut, intervine soţul femeii, târându-mă înapoi în conversaţie. Un loc pe cinste! Ar trebui să mergi să vizitezi San Bartolomeo: frescele sunt mai frumoase decât cele de la San Marco, iar călugării te vor lăsa să urci în turn dacă eşti dispus să te desparţi de câţiva bănuţi. Evită să ajungi de carnaval: nu vei avea parte decât de hedonism şi mascarade. O, şi în largul coastei e o insulă cu o capelă... am uitat cum îi zice, dar se scufundă în lagună şi, până la vară, va fi complet acoperită de ape.

— Întrunirile clubului au loc joi seara, spune între timp femeia, la care Percy ripostează:

— Nu cred că aş avea ceva interesant de spus.

— Nu pot să cred, cu viaţa pe care ai avut-o, insistă doamna. Crescut într-o familie înstărită, cu copii din flori...

Simt cum din Percy se ridică din nou valuri de stânjeneală, de parcă aş sta prea aproape de o plită încinsă. Soţul doamnei bate darabana cu partea scobită a pipei sale de lut de dosul palmei, în contratimp cu muzica, şi mă apucă o poftă aşa de năvalnică să beau, încât abia dacă mai gândesc limpede.

E o imagine dramatică... ruine scufundându-se în mare.

Pipa se ciocneşte de inelul pe care îl poartă pe deget şi scoate un zdrăngănit care mă face să scrâşnesc din dinţi.

Am luat o barcă, dar nu te lasă să te apropii decât...

N-am auzit în viaţa mea ceva mai amuzant, îl întrerup pe un ton mai ridicat decât intenţionasem, dar fără să dau înapoi.

Poftim?

Să stai într-o barcă şi să urmăreşti cum se scufundă o insulă. Ce incitant! Poate că ne vom putea delecta şi cu imaginea unui ceainic care fierbe, fiind la o mie de leghe distanţă de casă.

Gentlemanul este atât de şocat de spusele mele, încât, efectiv, face un pas în spate, un gest un picuţ cam dramatic.

Nu a fost decât o sugestie, milord. M-am gândit că v-ar plăcea...

Nu văd cum, răspund impasibil.

Atunci îmi pare rău că v-am făcut să pierdeţi vremea. Mă scuzaţi!

Îşi ia soţia de braţ şi, în timp ce se îndepărtează, o aud zicând:

Negrii sunt aşa de distanţi!

Un final cum nu se poate mai potrivit al unei conversaţii care s-a dovedit a fi în esenţă un chin prelungit pentru toate părţile implicate.

Ambasadorul e pe punctul de a mă muştrului, însă atenţia îi e distrasă în clipa când peruca i se agaţă de cea a unei doamne care trece pe lângă el şi amândoi sunt cât p-aci să-şi piardă podoaba capilară. Mă uit spre Percy, în speranţa că îmi va fi recunoscător că l-am salvat de la continuarea discuţiei cu vaca aceea, după care vom bârfi împreună, plângându-ne de petrecerea asta dezastruoasă. Îl văd însă că se încruntă la mine cu aproape acelaşi entuziasm ca ambasadorul.

— Ce e cu tine? îl întreb.

Oftează scurt pe nas.

— Chiar trebuie să te porți ca un mitocan cu toată lumea?

— El e cel care a început, cu sfaturile lui tâmpite de călătorie.

— Ești insuportabil!

— Ce naiba, Perce, nu fi așa de aspru cu mine!

— N-ai putea să faci un efort, cât de cât? Te rog! Chiar dacă nu-ți pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce au ei de zis, ăștia sunt oameni importanți. Oameni care îți pot fi de folos, pe care este bine să-i cunoști. Dar și dacă n-ar fi așa, ar trebui măcar să încerci să te comporți cum se cuvine.

Dumnezeule, mi-aș da picioarele, numai să se umple singură, ca prin farmec, cupa de șampanie! Lungesc gâtul, în căutarea unui servitor.

— Chiar nu îmi pasă cine sunt oamenii ăștia!

Percy mă prinde de mânecă și mă răsucește cu fața spre el. Îmi atinge mâna cu dosul palmei și sărim amândoi în lături ca niște cai sperioși. Blestematul acela de sărut riscă să-mi distrugă viața!

— Cred că ar trebui să-ți pese.

— Ce te privește pe tine? îl reped vârându-mi pumnii adânc în buzunare.

Eșarfa i-a alunecat într-o parte și pe gât i se văd urmele dinților mei, ceea ce îmi amplifică iritarea.

— Nu toți ne permitem luxul de a nu ne păsa de ceea ce gândește lumea despre noi.

Îi arunc o privire furioasă.

— Lasă-mă în pace! Du-te să stai de vorbă cu altcineva!

— Cu cine crezi că aș putea să stau de vorbă?

— Bine, atunci du-te să servești băuturi, mârâi și imediat îmi regret spusele.

Mă grăbesc să întind mâna înainte să-mi răspundă și îl prind de braț.

— Ascultă, îmi pare rău...

Se desprinde din strânsoare cu o smucitură.

— Mersi frumos, Monty!

— Ascultă, n-am vrut să...

— Și totuși ai spus-o, zice el și se îndepărtează cu pași mari.

Toată indignarea îndreptățită pe care am lăsat-o să dospească în mine în ultimele zile se topește ca untul la soare.

Worthington apare brusc lângă mine, scărpinându-se pe sub perucă. Din firele ei se revarsă un norișor de pudră de amidon.

- Unde e domnul Newton?

- Nu știu, îi răspund rezistând tentației de a întoarce cupa cu susul în jos pentru a mă asigura că pe fundul ei nu a rămas nici o picătură de șampanie.

Vino cu mine, vreau să te prezint ducelui de Bourbon[1], zice lordul ambasador prinzându-mă de braț cu o forță surprinzătoare.

Mă răsucește cu fața spre un bărbat ce se îndreaptă către noi. E îndesat, are un aspect dezagreabil și poartă o haină roșu cu auriu, lungă până la genunchi, și o perucă ondulată ce îi încadrează fața precum un ciclon cu coarne.

Încearcă să te porți civilizat, mă previne Worthington. Este fostul prim-ministru al tânărului rege, tocmai a fost eliberat din funcție din motive încă necunoscute. Un subiect delicat.

Nu mă interesează, spun cu toate că undeva, într-un colțișor al minții, îmi răsună, precum ecoul unui cimbal, admonestarea lui Percy că ar trebui să încerc să mă port mai cumsecade.

---

[1] Louis Henri de Bourbon, duce de Bourbon, prinț de Condé (1692–1740), șeful Casei Bourbon-Condé, ramură a casei regale franceze de Bourbon, din 1700 până la moartea sa și prim-ministru în timpul regelui Ludovic al XV-lea din 1723 până în 1726.

Un fior de panică mă cuprinde și, pentru prima oară, mă gândesc că poate n-ar fi rău să-mi demonstrez un pic bunele maniere.

— Bună seara, milord!

Ambasadorul țâșnește și taie calea ducelui, care părea că vrea să ne ocolească. Îi face o plecăciune scurtă.

— *Bonsoir, ambassadeur*, răspunde ducele abia catadicsind să îi arunce o privire. Arătați bine!

— Este întotdeauna o plăcere să vă revăd! Ce seară frumoasă, ca de obicei! Mă bucur să vă avem printre noi. Nu că ar fi o surpriză să vă avem aici.

Bourbon face o mutră de parcă ăsta ar fi ultimul loc din lume unde ar vrea să se găsească, în timp ce ambasadorul pare la fel de disperat de hotărât să îl rețină.

— Majestatea Sa va fi și ea prezentă? întreabă el.

— Majestatea Sa este în continuare suferindă, vine răspunsul ducelui.

— Ce păcat! Ne rugăm cu toții pentru grabnica sa însănătoșire. Îmi permiteți să vi-l prezint pe lordul Henry Montague, viconte de Disley, recent sosit din Anglia?

„Fă un efort, cât de cât", îmi răsună în minte vocea lui Percy. Îi ofer ducelui cel mai sincer zâmbet de care sunt capabil, folosindu-mă din plin de gropițele din obraji, după care execut aceeași plecăciune scurtă ca ambasadorul. Pare o imitație stranie, o versiune de scenă a ceea ce i-am văzut făcând pe ceilalți bărbați.

— E o plăcere, domnule!

— Plăcerea e de partea mea, răspunde el pe un ton vizibil lipsit de orice sentiment de acest gen, în timp ce mă învăluie într-o privire care ar putea țintui un om de perete. Ești fiul cel mai mare al lui Henri Montague?

O frază de început care, în timp, s-a dovedit mereu a fi de rău augur, dar reușesc să-mi păstrez zâmbetul lipit pe față.

— Da.

— Henry face turul Cotinentului, explică ambasadorul, ca și cum asta ar putea deschide o conversație, însă ducele nu-l bagă în seamă, țintuindu-mă cu privirea.

Simt cum părul mi se ridică pe ceafă. Nu e un bărbat înalt, însă e solid, iar eu nu mă pot lăuda cu niciuna dintre aceste calități. Sub privirea aceea de oțel mă simt și mai mic.

— Ce mai face tatăl dumitale? mă întreabă el.

— Ah, tatăl dumitale e francez, nu-i așa, Disley? Uitasem, zice ambasadorul scoțând un râset agitat și jucându-se cu butonii de manșetă.

— Voi doi sunteți apropiați? continuă să mă chestioneze ducele.

Simt cum pe ceafă mi se preling picături de sudoare lipicioase din cauza pomadei de păr.

— N-aș putea spune că suntem foarte apropiați.

— Vă vedeți des?

— Nu în ultima vreme, căci între noi s-a interpus Canalul Englezesc.

Mă felicit în gând pentru replică, isteață fără a fi impertinentă. Poate că, la urma urmei, nu sunt chiar așa de nepriceput pe cât am crezut.

Ducele nu schițează niciun zâmbet.

— Îți bați cumva joc de mine?

Ambasadorul scoate un sunet asemănător cu un cloncănit.

— Nu, răspund eu iute. Deloc. A fost o glumă.

— Făcută pe seama mea.

— Știți, e vorba de felul în care mi-ați vorbit...

— E ceva în neregulă cu felul în care vorbesc?

— Nu, doar că...

Mă uit cumva printre cei doi. Ambasadorul se holbează la mine; i-a căzut falca.

— Poate doriți să vă explic?

Ducele se încruntă și mai tare.

— Ți se pare că aș fi imbecil?

Ce se întâmplă aici, Dumnezeule? Dintr-odată, conversația aduce cu un pește care se zbate și îmi alunecă printre degete.

— Am impresia că este o neînțelegere la mijloc, spun eu zâmbind larg în chip de scuză. M-ați întrebat de tata.

Ducele refuză să-mi facă jocul.

— Nu mai știu, am pierdut șirul.

Mă fac și mai mic.

— Îmi pare rău!

— Tatăl dumitale are un ascuțit simț al umorului. Se vede treaba că l-ai moștenit.

— Da?

Mă uit din nou printre ambasador și duce, deși niciunul nu pare dispus să-mi sară în ajutor.

— Ce vreți să spuneți prin ascuțit simț al umorului?

— Poate dorești să-ți explic? mă imită Bourbon.

Cea mai bună strategie pare să fie revenirea la subiectul de dinainte, pretinzând că nu ne-am îndepărtat nicio clipă de la el, așa că răspund:

— Înainte de a pleca în turul Continentului l-am văzut foarte des pe tata. Mama tocmai a născut și tata a rămas mai mult timp pe acasă.

— A! exclamă ducele, apoi scoate din buzunar o sticluță cu săruri și inhalează adânc. Din câte am auzit, în ultima vreme, tatăl dumitale a stat mai mult pe acasă pentru a nu-și scăpa din ochi fiul delincvent, căruia îi plac mai mult băutura și băieții decât studiile la Eton.

Tot sângele mi se scurge din obraji. Câțiva invitați ne aruncă priviri curioase, căci unele cuvinte-cheie din afirmația ducelui

au ajuns la urechile lor flămânde de bârfe. Ducele mă priveşte cu o expresie rece întipărită pe faţă şi sunt pe punctul de a răsturna o masă ori de a mă prăbuşi dramatic la pământ. Poate ambele, în succesiune rapidă. „Vezi, ce ţi-am spus eu?" i-aş zice lui Percy dacă s-ar afla lângă mine. „Asta se întâmplă atunci când încerc să mă port cumsecade."

Ambasadorul Worthington ridică o barieră verbală între noi.

— Dânsul este fiul lui Henri Montague, zice el, ca şi cum ar fi vorba de o confuzie de identitate.

— Da, ştiu, răspunde ducele şi se întoarce apoi spre mine. Şi toată lumea este de părere că este un nemernic.

— Măcar eu nu am fost dat afară din funcţia de căţeluş pe lângă un rege-marionetă invalid, îl reped.

Expresia de îngâmfare dispare de pe chipul ducelui precum o mască prost fixată. Pentru prima oară de la debutul remarcabilei noastre interacţiuni, Bourbon pare să ia în considerare şi alte variante în afară de aceea de a mă face să arăt ca un prost, chiar dacă asta ar implica strângerea mea de gât cu mâinile goale în mijlocul asistenţei.

— Ai grijă ce vorbeşti, Montague! şuieră el pe un ton jos, precum un şarpe veninos ce stă la pândă în iarba înaltă.

Ducele închide apoi sticluţa cu săruri şi se îndepărtează cu paşi mari, lăsându-ne pe mine şi pe ambasador stane de piatră.

Urechile încă îmi vâjâie; nu ştiu dacă tata se dă peste cap să mă vorbească de rău în faţa tuturor apropiaţilor şi să mă umilească cât mai tare cu putinţă ori de vină este proasta mea reputaţie, care m-a ajuns din urmă până şi aici, la Paris. Şi mai rău este că nu ştiu nici care dintre cele două opţiuni este de preferat.

Faţa lui Worthington a rămas încremenită sub masca de om de lume în clipa când se răsuceşte spre mine, însă fumul care îi iese din urechi este aproape vizibil. Mă aştept să bolborosească

nişte scuze întârziate, să icnească şi să mă consoleze: „Vai, bietul de tine, Monty, regret nespus că ducele ţi-a spus lucruri aşa de oribile!"

În schimb, mi se adresează pe un ton foarte calm:

— Cum îndrăzneşti să îi vorbeşti aşa?

În clipa asta îmi dau seama că nici el nu este de partea mea.

— Dar nu ai auzit ce mi-a spus? întreb uluit.

— E mai presus de dumneata în rang.

— N-are decât să fie şi nenorocitul de rege. M-a insultat şi...

Worthington întinde brusc mâna către mine, iar braţele îmi zvâcnesc în sus într-un gest involuntar de apărare. Nu face însă decât să-şi lase palma, compătimitor, pe umărul meu.

— Atunci când tatăl dumitale mi-a scris ca să mă roage să te prezint societăţii din Paris, m-am gândit că exagerează în privinţa lipsei de virtuţi de care dai dovadă, însă văd acum că evaluarea sa a fost corectă. Îl consider pe tatăl dumitale un bărbat de mare ispravă, aşa că nu îl învinovăţesc. Sunt sigur că a făcut tot ce i-a stat în putinţă, dar, uneori, aşchia sare foarte departe de trunchi. Atitudinea asta nepăsătoare, fermecătoare în opinia dumitale, faptul că arunci la gunoi relaţiile sociale ale familiei şi preferi să te asociezi cu oameni de culoare precum acest domn Newton...

— Hai să lămurim ceva, îl întrerup smulgându-mi braţul din strânsoarea lui cu atâta forţă, încât aproape că o dărâm pe femeia aflată lângă mine. Nu sunteţi tatăl meu, nu sunt responsabilitatea dumneavoastră şi nu am venit aici ca să-mi fie enumerate defectele, aşa cum au fost ele enunţate de tata, sau ca să fiu condamnat pentru oamenii cu care mă asociez... nici de către dumneavoastră, nici de către nenorocitul acela de duce. Aşa că vă mulţumesc pentru distracţie şi pentru faptul că am fost tratat ca un copil toată seara, dar cred că a fost de ajuns şi, prin urmare, mă voi retrage.

Mă răsucesc apoi pe călcâie şi plec, smulgând în drum un pahar de pe tava unui chener, golindu-l şi punându-l înapoi fără ca individul să-şi dea seama. Din moment ce tata povesteşte în stânga şi în dreapta ce craidon depravat sunt, mă voi ridica la înălţimea reputaţiei mele. Nu vreau să îl dezamăgesc.

Din punct de vedere dramatic, ieşirea mea furtunoasă din scenă este impresionantă, însă de cum mă îndepărtez de Worthington, îmi dau seama că nu am încotro să mă îndrept. Mă uit în jur după Percy; sunt dispus să renunţ la remiză de dragul companiei lui şi, poate, şi pentru o fărâmă de simpatie. Îl zăresc în apropierea ringului de dans şi-mi croiesc drum prin mulţime, după care observ că stă de vorbă cu cineva, un flăcău ce pare un pic mai vârstnic decât noi, poartă perucă blondă şi are pistrui atât de mulţi şi de mari, încât sunt vizibili sub pudră. E îmbrăcat într-un costum frumos din mătase, gri în dungi, cu guler gofrat din dantelă care se leagănă în timp ce se apleacă spre Percy pentru a se face auzit peste muzică. Percy îi răspunde ceva, iar flăcăul râde cu gura până la urechi şi capul lăsat pe spate. Percy îi aruncă un zâmbet sfios şi răhăţelul cel pistruiat îi atinge braţul şi-şi lasă mâna acolo mai mult timp decât este necesar. În viaţa mea nu am avut aşa chef să pocnesc pe cineva peste gură. Şi să-i smulg pistruii aceia stupizi de pe mutră.

Fantele pistruiat face semn unui chelner şi ia de pe tavă două cupe de şampanie, una pentru el şi una pentru Percy, iar eu mă răsucesc pe călcâie şi o iau în direcţia opusă.

O găsesc pe Felicity pe verandă, sprijind brav un perete între două ferestre veneţiene[1]. Îmi calc pe mândrie şi mă apropii, după ce înşfac iarăşi în drum o cupă de şampanie de pe o tavă.

[1] Ferestrele veneţiene, sau în stil palladian, reprezintă un set de trei piese: o fereastră centrală, boltită şi înaltă, încadrată de două ferestre subţiri, rectangulare. Numele provine de la faimosul arhitect italian Andrea Palladio (n. red.).

— Pari obosită, remarc în timp ce mă lipesc de zidul de piatră.

— Şi tu pari supărat. Tot mai eşti certat cu Percy?

— E chiar aşa de evident?

— Păi, având în vedere că abia dacă vă uitaţi unul la celălalt, am tras o concluzie logică. Unde e ambasadorul?

— Nu ştiu. Încerc să mă ascund de el.

— Iar eu de soţia lui. Să ciocnim pentru asta: niciunul dintre noi nu ştie să se poarte la petreceri.

— Ba eu, da. E vina petrecerii, nu a mea.

Un grup trece pe lângă noi, cu femeia din frunte ţinând un pahar cu vin într-o mână şi o gustare cu ciocolată, în cealaltă. Trena rochiei ei ne mătură picioarele, iar Felicity şi cu mine ne lipim de perete.

— Cu cine aţi stat de vorbă, tu şi ambasadorul? mă întreabă Felicity. Un individ solid.

— Ducele de Bourbon, cred că ăsta este titlul lui. Are un farmec de Genghis-han la bătrâneţe.

Spre marea mea surpriză, Felicity scoate un hohot de râs aparent sincer, care ne ia pe amândoi pe nepregătite, apoi duce mâna la gură şi ne holbăm unul la celălalt cu ochii mari. Pe urmă, scutură din cap şi chicoteşte, făcând haz de necaz.

— Un Genghis-han la bătrâneţe. Câteodată chiar reuşeşti să fii amuzant.

Sorb o gură de şampanie. Bulele fac să-mi simt limba ca o ţesătură.

— E fostul prim-ministru al regelui, deşi partea cu *fostul* e una delicată, aşa că fereşte-te s-o aduci în discuţie. Am învăţat asta pe propria piele.

— Dar regele nu e aici? Nu el dă petrecerea?

— E bolnav. Aproape veşnic, din câte am auzit.

Brusc înțeleg cât de deplasat este să stau retras la o petrecere împreună cu sora mea, în timp ce Percy se află de cealaltă parte a baricadei. Mai iau o gură de șampanie și întreb, doar pentru a sparge tăcerea:

— Ia zi-mi, unde te-ai furișat mai nopțile trecute?

Felicity își sprijină capul de zid și se uită în sus, la canelurile de deasupra capetelor noastre.

— Te-ai întâlnit cu un băiat, nu-i așa?

— Când aș fi avut timp să-mi aranjez o întâlnire? De când am venit, abia dacă am fost lăsată să ies din apartament. Lockwood mă obligă să stau în casă, să brodez și să cânt la clavecin zi și noapte, în timp ce tu și cu Percy hoinăriți prin oraș.

— „Hoinărit" nu e tocmai termenul pe care l-aș folosi. Mai degrabă „ne târâm picioarele ca niște prizonieri".

— Mă rog, oricum, voi doi ați ajuns în mai multe locuri decât mi s-a permis mie.

— Deci asta ai făcut? Te-ai dus să vizitezi orașul în puterea nopții?

— Dacă vrei să știi, am fost la prelegerea aceea.

— Ce prelegere?

— Despre alchimie. Cea la care i-ai spus lui Lockwood că ai fost.

— Oh!

Uitasem tot ce se întâmplase în noaptea aceea, cu excepția sărutului. Simt un impuls să mă uit în jur după Percy.

— Te interesează... alchimia?

— Nu în mod special. Nu-mi plac superstițiile în general, însă ideea de a crea panacee sintetice din substanțe organice existente prin alterarea stării lor chimice... Mă scuzi, te plictisesc cumva?

— Nu. Am încetat să te ascult cu ceva timp în urmă.

Intenționasem să rostesc fraza pe un ton ușuratic și glumeț, ca să o fac să râdă din nou, în schimb o umbră de durere îi traversează fața înainte de a o acoperi cu o încruntătură.

Dau să-mi cer scuze, dar mi-o ia înainte și se stropșește la mine:

— Dacă nu te interesează ce fac, nu mă mai descoase!

Aflat încă sub influența dojenilor lui Worthington, mă enervez din nou.

— Foarte bine! De acum încolo, n-o să te mai deranjez! mă răstesc la ea și ridic paharul, care, nu știu cum, s-a golit din nou. N-ai decât să te distrezi singură!

— Iar tu distrează-te fugind de ambasador, vine răspunsul.

O iau din loc înainte de a mă decide dacă remarca a fost una răutăcioasă sau nu.

Oricât m-aș da în vânt după alaiuri, șampanie și dans, simt că am început să mă scufund în petrecerea asta, care mă înghite. O stare stranie de panică, amplificată de toate filigranele ce mă înconjoară, pune stăpânire pe un colț al minții mele. E genul de senzație pe care o combat de obicei furișându-mă afară împreună cu Percy și cu o sticlă de gin. Numai că Percy e pe altundeva și brațul îi e atins de flăcăul acela cu pistrui care seamănă cu variola, așa încât mă plimb de colo, colo pe verandă și pierd șirul paharelor. La un moment dat, mă opresc și-mi odihnesc coatele pe balustradă, înconjurat din toate părțile de satinuri care foșnesc și de cuvinte rostite într-o limbă pe care se pare că nu o mai înțeleg, simțindu-vă foarte, foarte singur.

Dintr-odată, o voce de lângă mine rostește:

— Pare că te-ai rătăcit.

Mă întorc. O tânără izbitor de frumoasă stă lângă mine, iar poalele rochiei ei s-au înfoiat între noi precum paginile unei cărți. Are ochi mari și întunecați la culoare, cu o aluniță

într-un colț, și pielea pudrată îi este albă, cu excepția obrajilor de un roșu-aprins. Peruca blondă îi stă țeapănă în jurul unor crenguțe de ienupăr și a unui alt ornament asemănător cu o vulpe, cu marginile urechilor vopsite în aceeași nuanță de negru cerneală cu care și-a dat pe gene. Are cel mai incredibil gât pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată și, imediat dedesubt, o pereche de sâni realmente fantastici.

— Nici vorbă, îi răspund, ciufulindu-mi instinctiv părul. Doar îmi aleg cu grijă compania. Cu toate că acum, odată cu venirea ta, căutările au luat sfârșit.

Râde scoțând un sunet mic și drăgălaș, ca de clopoțel, care nu mi se pare întru totul sincer, lucru de care sunt însă sigur că nu-mi pasă.

— Am experiență și sunt vestită pentru calitățile mele de companion. Spune-mi, faci turul Continentului?

— Și eu, care credeam că m-am integrat destul de bine în peisaj.

— Felul critic în care studiezi petrecerea te scoate în evidență, milord. Iar aerul meditativ te prinde foarte bine.

Îmi atinge brațul ușor, așa cum a făcut-o flăcăul acela cu brațul lui Percy. Rezist pornirii intempestive de a mă uita după el prin mulțime și îmi modific poziția în care mă sprijin de balustradă pentru a-mi îndrepta toată atenția către frumoasa creatură care pare foarte interesată de mine.

— Și cum ziceai că te numești, vulpițo? o întreb.

— Dar tu?

— Henry Montague.

— Ușor de reținut, spune ea, și în clipa următoare înțeleg că am comis o eroare omițându-mi titlul.

Se vede treaba că sunt mai beat decât am crezut, din moment ce dau dovadă de o asemenea neglijență.

— Tatăl dumitale trebuie că e francez, zice ea.

— *Oui*, deşi nu ţi-ar veni să crezi după cât de prost vorbesc franţuzeşte.

— Atunci ce-ar fi să simplificăm lucrurile? mă întreabă ea într-o engleză cu accent mătăsos. Ca să ne înţelegem mai bine. Deci, cum să-ţi spun? Henry? Şi dacă tot e să renunţăm la formalităţi, poţi să-mi spui Jeanne.

Îşi coboară bărbia şi îmi aruncă o ocheadă prin vălul genelor. „Vai, dragă, cât de ruşinoasă sunt", zice privirea ei. De acord?

— Absolut.

Zâmbeşte, apoi deschide evantaiul de fildeş agăţat de încheietura mâinii şi începe să îl vânture în sus şi în jos. Briza face să-i fluture unicul cârlionţ ce îi atârnă pe ceafa demnă de invidia unei lebede. De când am început să stăm de vorbă m-am felicitat că nu mi-am luat ochii de la faţa ei, dar dintr-odată blestemaţii mă trădează şi fug direct spre decolteul rochiei.

Preţ de o clipă, mă amăgesc cu ideea că nu a observat, însă când colţurile gurii îi zvâcnesc în sus, îmi dau seama că m-am înşelat. Totuşi, în loc să mă plesnească ori să îmi spună că sunt un nesimţit şi să se retragă ca o vijelie, o aud că-mi spune:

— Milord, n-ai vrea să vezi...

Pauză elocventă. Fluturare din gene.

— Mai mult din Versailles?

— Ştii ceva, cred că mi-ar plăcea. Numai că nu am călăuză.

— Poate că îmi vei face onoarea.

— Dar petrecerea tocmai s-a însufleţit. N-aş vrea să te văduvesc de o asemenea distracţie.

— Viaţa e plină de sacrificii.

— Şi eu sunt un sacrificiu?

— Unul pe care mi l-aş asuma cu bucurie.

La naiba, fata este teribil de amuzantă! Şi-n clipa asta chiar simt nevoia de puţin amuzament. Ca să-mi iau gândul de la

Worthington, de la blestematul de duce, de la Percy şi de la flăcăul ăla chipeş cu pistrui care îşi tot freca mâinile de el. Îi ofer braţul.

— După dumneata, domniţă.

Jeanne îşi aşază mânuţa perfectă pe cotul meu şi mă conduce către un glasvand ce dă într-o sală. În timp ce trec pragul, dau uitării pentru o clipă hotărârea luată şi, aidoma soţiei lui Lot, cea prefăcută în sare, arunc o privire peste umăr în direcţia lui Percy. Îl văd acolo unde se afla şi înainte, la marginea ringului de dans, numai că acum este singur şi se uită la mine într-un fel care îmi sugerează că mă urmăreşte din ochi de ceva vreme. În clipa când privirile ni se întâlnesc, tresare şi se trage sfios de gulerul jachetei. Apoi îmi oferă un soi de zâmbet dezamăgit, ceva de genul „nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta", care îmi pune inima pe jar.

Ruleta din creierul meu se învârte cu repeziciune în încercarea de a găsi acea uitătură de răspuns care să-l afecteze cel mai tare. Poate o privire imploratoare – „Salvează-mă de fata asta, care mă târăşte după ea împotriva voinţei mele" – îl va face să-mi sară în ajutor. Ori poate un mic rânjet dispreţuitor – „Eşti gelos? Ei bine, ţi-am dat o şansă şi ai ratat-o".

Într-un final, aleg să ridic din umeri şi să surâd afectat. „Nu contează, zice gestul meu. N-ai decât să te distrezi pe cont propriu, iar eu voi face la fel." Un surâs în care picur şi un strop de „Nu mă preocupă câtuşi de puţin ceea ce s-a întâmplat între noi în sala de spectacole".

Percy îşi fereşte ochii.

Jeanne cunoaşte bine drumul prin labirintul aurit al interiorului de la Versailles, pe care îl străbate într-un nor de parfum. Fiecare încăpere prin care trecem este plină de oameni şi, cu toate că îmi plac mulţimile, zgomotul şi culorile ca de fructe coapte, aş prefera să găsim un colţişor retras, în care să fiu singur cu această fată adorabilă şi sânii ei superbi.

Mă conduce spre o aripă pustie a palatului, unde mai mult ca sigur nu am avea ce căuta, apoi se oprește în fața unei uși pictate, își strecoară mâna în buzunarul fustei și scoate o cheie de aur prinsă de o fundă neagră.

— Hm, cum de ai pus mâna pe ea? o întreb aplecându-mă în față în timp ce ea descuie ușa, de parcă aș fi interesat de cheie, când, de fapt, caut un unghi mai bun pentru a-i admira decolteul.

Zâmbește.

— Poziția mea la curte îmi conferă anumite privilegii.

Încăperea în care mă conduce pare a fi un salon privat, anticamera unui dormitor. Trei candelabre de cristal împrăștie raze aurii peste pereții de un roșu intens și peste mobilierul din lemn de mahon. Șemineul este atât de mare, încât camera pare mică și predispusă la incendii, iar covorul persan este așa de gros, că mă împleticesc chiar de la primul pas. Fereastra dă spre peluză, de unde răzbate, deși înăbușit și îndepărtat, sunetul muzicii și al conversațiilor însuflețite.

Jeanne își desface evantaiul de pe încheietura mâinii, apoi își răsfiră degetele peste fetrul care acoperă măsuța de joc din fața șemineului.

— Aici este mai liniște, *non*? Uneori, Versailles-ul poate fi din cale afară de aglomerat.

— Oh, mie mi se pare destul de aglomerat oricum.

Râde, iar eu îi arunc un zâmbet care, o știu din experiență, este în stare să înmoaie genunchii oricui.

— Ce scandalos să inviți un gentleman neînsoțit în apartamentele dumitale, *madame*!

— Din fericire, acestea nu sunt apartamentele mele. Mă flatezi dacă-ți închipui că aș poseda încăperi atât de grandioase. Sunt ale unui prieten, spune ea, accentuând un pic pe cuvântul „prieten", atât cât să-mi atragă atenția. Louis Henri.

— Regele Ludovic?

— În Franța sunt mulți Ludovici. Dar nu, e vorba de ducele de Bourbon.

— Ah, da.

— Să înțeleg că l-ai cunoscut?

— Da, am schimbat câteva cuvinte.

Nu îi ofer alte detalii despre incident, deși amintirea lui mă face să mă cutremur și să mă simt mic.

Dar iată, acum mă aflu în apartamentul lui.

O, dulce răzbunare!

Prima idee care îmi trece prin minte este să urinez în sertarele biroului, numai că mă aflu, totuși, în prezența unei doamne. Furtul pare o alegere mai bună, poate ceva de mici dimensiuni, ca să scap neprins și totodată să nu dea impresia de infracțiune. Asta ar însemna să caut un obiect a cărui lipsă să îl scoată din sărite pe duce, atunci când o va descoperi, dar fără să dea naștere unui incident internațional.

Mă plimb de colo, colo prin salon, cu un aer nepăsător, ca și cum aș face inventarul lucrurilor. O simt pe Jeanne cum mă urmărește, așa că îmi țin bărbia ridicată, așteptând-o să-și ia ochii de la mine ca să pot să subtilizez ceva. Știu însă că e greu să-și desprindă privirea, doar îi ofer cel mai bun unghi al meu, din profil, o imagine de efigie pe o monedă.

Pe birou dau cu ochii de un set de zaruri din fildeș, o casetă cu uleiuri de corp și o trusă de cusut cu capac din sticlă transparentă, închis cu un șurub de argint. Sunt obiecte de calitate – tot ce se află aici e așa – dar, în același timp, prea banale pentru a servi scopului meu, acela de a-l enerva pe duce. Pentru o clipă, cochetez cu ideea de a fura călimara, până ce îmi dau seama cât de incomod ar fi, plină cu cerneală cum este, să o car asupra mea tot restul serii.

Însă lângă călimară descopăr o cutiuță din abanos lucios un pic mai mare decât pumnul meu. Pe capac are șase cadrane din opal, toate inscripționate cu literele alfabetului, așezate în ordine. Îmi trec degetele peste ele și cadranele se rotesc, iar literele se schimbă.

— Bun, acum că ai cercetat încăperea, e timpul să-mi acorzi mie atenție, zice Jeanne.

Poalele fustei îi foșnesc. Îmi ridic privirea ca să văd dacă mă urmărește, dar e deja așezată la măsuța de joc, cu spatele la mine.

Răzbunare și o fată drăguță, o combinație care transformă seara începută dezastruos într-una dintre cele mai grozave petreceri de care am avut parte la Paris. „Ce bine era dacă nu mă certam cu Percy", îmi spun, după care îmi alung gândul din minte ca pe un păianjen zdrobit sub picior.

Strecor cutiuța în buzunar, nu înainte de a lua în considerare posibilitatea de a lăsa în locul ei o notă de răscumpărare sau, mai degrabă, un bilețel cu trei cuvinte – „Ești un ticălos" –, apoi iau loc la măsuță, pe scaunul din fața lui Jeanne.

— Jucăm ceva? o întreb.

Ochii îi fug spre mine.

— Ce știi să joci? zice amestecând cărțile.

— De toate. Orice. Dar *tu*, madame?

— Îmi place un anume joc, unul în care fiecare jucător primește două cărți și trebuie să facă suma lor. Câștigă cel a cărui sumă este cea mai apropiată de treisprezece.

— De ce treisprezece?

— E numărul meu norocos.

— N-am auzit până acum de jocul ăsta.

— Pentru că tocmai ce l-am inventat, milord.

— Și se pariază pe ceva? Sau ce urmări sunt pentru cel care pierde?

— Cel care pierde va trebui să sacrifice un articol de îmbrăcăminte.

Doamne! Dumnezeule! Aş merita o medalie pentru efortul pe care îl fac ca să nu mă holbez în decolteul ei.

Jeanne îşi trece limba peste buze şi îşi întinde vopseaua stacojie cu care le-a acoperit.

— Ce zici, jucăm?

— Dă cărţile! o îndemn în timp ce îmi scot jacheta şi o azvârl pe canapea.

— Nu te grăbi, nici n-am început jocul!

— Ştiu. Nu vreau să-ţi îngreunez soarta. N-aş vrea să te văd pierzându-ţi demnitatea.

— Ah, dar nu-mi fac griji din pricina aceasta, milord!

Jocul e unul incredibil de stupid. O ştim amândoi. Şi mai ştim că miza nu stă în jocul de cărţi, ci în îndepărtarea cochetă a fiecărui articol de îmbrăcăminte. Jeanne îşi scoate de pe deget unul dintre multele inele pe care le poartă; eu renunţ la pantofi cu un gest ce nu poate fi descris decât drept cel mai senzual spectacol oferit de un bărbat cu încălţămintea sa. În privinţa dezbrăcatului, mă dovedesc mai generos decât ea – la momentul în care rămân doar în nădragi, Jeanne încă se descotoroseşte, bucată cu bucată, de bijuterii, într-un mod tot mai chinuitor pentru mine. Pe sub pudră obrajii i s-au înroşit un pic, dar îşi păstrează cumpătul admirabil de bine. Dacă aş fi în locul ei, mi-aş pierde minţile.

Preludiul este distractiv, recunosc, însă am început să mă impacientez şi să tânjesc să terminăm odată, să dau iute pe gât licoarea aceasta amară, un sentiment cu care nu sunt obişnuit să însoţesc asemenea plăceri. Afară, pe verandă, ideea unei mici hârjoneli păruse magnifică, însă în timp ce o aştept pe Jeanne să amestece din nou cărţile în felul ei teatral, mintea îmi zăboveşte

asupra imaginii lui Percy şi a flăcăului de lângă el, amândoi stând la marginea ringului de dans. Mă întreb ce anume îi spusese Percy de îl făcuse să izbucnească în râs. Pe urmă, gândul îmi fuge la degetele lui Percy plimbându-se prin părul meu în timp ce mă aplecam spre el şi la gurile noastre care se întâlniseră. Îi simţisem răsuflarea ca o vibraţie în mine şi blestemat să fiu dacă o să las ca un sărut prostesc cu el să îmi distrugă viaţa.

Data următoare când pierde, Jeanne îşi scoate din ureche un cercel cu perlă, pe care îl depozitează pe măsuţă, dar, înainte să împartă cărţile, îmi aşez mâna peste mâna ei.

— O clipă, doamna mea! Cerceii se vând în perechi.

— Şi?

— Şi tot aşa se scot. Nu protesta, şi eu mi-am scos ambii pantofi.

— Încep să cred că nu îţi ia prea mult timp ca să te dezbraci.

— Nu doresc să-ţi prelungesc aşteptarea.

— Îţi mulţumesc, milord! Eşti un bărbat minunat!

Îşi atinge buza de sus cu vârful limbii şi un fior de dorinţă mă străbate, urmat de o senzaţie de uşurare, constatând că povestea cu Percy nu m-a distrus totuşi. Poate că exact asta îmi dorisem atunci când o urmasem în grădină, aşa încât, având această speranţă fremătând în inimă, mă aplec către ea.

— Lasă-mă să te ajut cu celălalt cercel!

Întind mâna. Ea îşi înclină capul. Timpul se scurge lent şi delicios, secundele se rostogolesc înainte ca mierea încălzită la soare. Îi desfac perla din ureche şi îmi apropii gura de pielea ei mai mult decât ar fi cazul. Îmi plimb degetele în jos pe gâtul lui Jeanne într-o atingere uşoară şi îmi trec buzele, ca o adiere, peste bărbia ei.

Şi, aşa cum mă aşteptam, ea îşi aşază un deget sub obrazul meu, îmi înalţă gura spre gura ei şi apoi mă sărută.

Totuși, nu mă gândesc la cât de minunat este că frumoasa asta mi-a acoperit, în sfârșit, gura cu gura ei, ci cât de infinit mai bine m-am simțit săptămâna trecută, când Percy a făcut același gest.

Dau din mâini, ca și cum așa l-aș alunga pe Percy din mintea mea ca pe un țânțar. Apoi le așez pe cei doi sâni magnifici care m-au provocat toată seara și îmi fac de lucru eliberându-i din strânsoare, fără să mă gândesc nicio clipă la Percy.

De reținut că doamnele aristocrate poartă pe ele o grămadă de haine. Mai ales atunci când merg la petreceri. Eu unul m-aș putea dezbrăca în douăzeci de secunde, dacă aș avea o motivație serioasă, iar Jeanne reprezintă chiar mai mult decât atât. Numai că dezbrăcarea ei nu este așa de ușoară pe cât mi-am închipuit urmărind-o în timp ce își scotea fiecare piesă de bijuterie în parte. Îmi țin în continuare gura apăsată peste gura ei în clipa când ne ridicăm împleticit în picioare, așa că nici măcar n-am apucat să mă uit bine la lucrurile de care ar trebui să o debarasez. Trag pe bâjbâite de dantele până ce le desfac, abdomenul iese la iveală, iar sânii îi sunt eliberați din închisoare, doar pentru a descoperi în jurul taliei ei o cușcă înfiorătoare alcătuită din fuste, corsete și cămașă, sub care, jur pe Dumnezeu, că se găsește un alt corset, iar sub el un alt strat inventiv de nu știu ce, dar a cărui menire sunt sigur că e aceea de a mă împiedica să îi ating pielea. Poate că, în fapt, moda nu e decât un mijloc de a statornici castitatea doamnelor, în ideea ca aceia care sunt interesați să se lase păgubași și să abandoneze orice încercare de deflorare, descurajați de hainele întâlnite în cale.

Prin contrast, Jeanne nu trebuie decât să desfacă patru nasturi de la nădragii mei, după care să-i lase să-mi alunece în jos pe șolduri, o treabă mult prea simplă, ceea ce nu-i deloc echitabil. Degetele ei își croiesc drum pe coloana mea vertebrală

şi, dintr-odată, constat şocat cât de vie este amintirea mâinilor lui Percy aşezate acolo, palmele lui ca nişte paranteze în jurul cutiei mele toracice, atingerea lor care mă face acum să tânjesc după o mângîiere şi să mă simt vulnerabil. Of, şi sunetul scurt, greu, al răsuflării lui atunci când i-am atins gâtul cu buzele.

„Naiba să te ia, Percy!"

Îi dau drumul din strânsoare lui Jeanne atât cât să-mi deschei nasturii la genunchi şi să-mi las să cadă până la glezne nădragii, pe care îi azvârl cu piciorul pe canapea, descriind un arc de cerc. Cu vârful limbii ea trasează conturul buzelor mele, iar pudra de pe corpul ei îmi acoperă gura. Blestemat să fiu dacă mintea îmi mai stă acum la Percy! O cuprind zdravăn în braţe şi o trag spre mine.

În spatele nostru se aude zgomot de zăvor, iar cineva întreabă:

— Ce se petrece aici?

Îmi smulg mâinile de pe rochia lui Jeanne şi aproape că-mi rup degetul, căci m-am încurcat în şireturile corsetului. Ducele de Bourbon umple cu statura sa pragul uşii. E însoţit de doi gentlemeni la fel de impunători, amândoi rămaşi cu gura căscată precum nişte peşti eşuaţi pe mal.

Las să-mi scape mai multe înjurături şi încerc să mă ascund în spatele cuştii masive cu care Jeanne e prinsă peste talie.

Ducele mijeşte ochii la mine.

— Dumnezeule, tu eşti, Disley?

— Ăăă, da. Bună seara! Parcă Bourbon, aşa te cheamă, nu-i aşa?

Încremeneşte.

— Ce naiba cauţi aici?

— Ca să evităm orice confuzie, zic eu strecurându-mă spre canapea, unde mi-am lăsat hainele, şi blestemându-mă în gând pentru felul spectaculos în care le azvârlisem.

O trag pe Jeanne după mine, pentru a rămâne ascuns.

— Ce vreți să spuneți prin „aici"? Adică la Versailles? Pentru că, dacă e așa, aflați că am fost invitat.

— Nu, ce cauți în apartamentele mele?

— Ah, asta voiați să spuneți prin „aici"...

— Tu... tu, ticălos de craidon ce ești, la fel ca...

Se înroșește la față, gata să mă lovească, numai că atenția îi e distrasă de Jeanne, care stă lângă mine, cu sânii goi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, *mademoiselle* Le Brey, acoperă-te, se răstește el.

Jeanne începe să tragă de corset, fapt care nu o ajută să-și acopere goliciunea, ci o subliniază și mai tare. Cei doi bărbați se holbează la pieptul ei, în timp ce Bourbon pare gata să facă moarte de om, indiferent cine s-ar afla în preajma lui, iar eu, priceput cum sunt la prinderea ocaziilor, îmi înșfac hainele de pe canapea și o zbughesc pe fereastra deschisă.

Și uite așa ajung să alerg prin grădinile Palatului Versailles îmbrăcat cum m-a făcut Mama Natură.

Dau ocol unui șir de garduri vii, realizând că, în afară de părăsirea scenei, nu dispun de nicio strategie de scăpare. Mă lupt cu sentimentul acut că sunt urmărit și nu am timp să mă opresc pe peluză pentru a mă îmbrăca. Încerc să-mi trag pe mine nădragii din mers și aproape că mă prăbușesc cu fața în jos într-un tufiș, așa încât aleg să îmi continui goana și să-mi țin hainele făcute ghem în față, pentru a-mi proteja cele mai vulnerabile părți ale corpului.

Mă preling pe lângă ziduri, evitând ferestrele și strecurându-mă pitulat printre arbuști. Nu găsesc nicio încăpere goală în care să mă reped pentru a mă ascunde sau a mă îmbrăca. Dezorientat și neatent, mă îndepărtez mai mult decât intenționasem. Dau următorul colț și mă trezesc în curte, cu

petrecăreții împânzind scările în luminile orbitoare. Rămân stană de piatră, o greșeală fatală, căci o femeie mă zărește și începe să țipe.

Toată lumea se răsucește și se holbează la mine, vicontele de Disley, stând în curte cu părul răvășit și fața murdară de pudră de damă, ca presărată cu făină. În pielea goală.

Pe urmă, Fortuna fiind o cățea nemiloasă, aud pe cineva în spatele meu rostind:

— Monty?

Bineînțeles, e Percy, și lângă el, Felicity, atât de șocată, încât, pentru întâia oară în viața ei, a uitat să zâmbească afectat. Cu ei sunt lordul ambasador și soția sa. Ne holbăm uluiți unii la ceilalți. Mai bine zis, ei se holbează la mine.

N-am altceva de făcut decât să mă prefac că sunt îmbrăcat și că situația e sub control. Mă îndrept spre Percy.

— Aici erați! Cred că ar trebui să plecăm.

Toată lumea se zgâiește la mine. Curtea e plină de oameni care se zgâiesc la mine, dar cel mai tare simt uimirea lui Percy și a lui Felicity. Aceasta din urmă arborează în continuare expresia aceea a ei, cu gura de pește, însă șocul începe să se șteargă de pe fața lui Percy, înlocuit fiind de... stânjeneală... îi e rușine cu mine sau de rușinea mea, n-aș ști să spun.

— Milord, zice ambasadorul, iar eu mă întorc cu fața către el, încercând să-mi păstrez aerul nepăsător.

Soția lui scoate un soi de scheunat.

— Da, domnule?

E roșu ca sfecla.

— Ai cumva... vreo explicație pentru felul în care te prezinți îmbrăcat în clipa aceasta?

— Dezbrăcat, îl corectez. Vă mulțumesc pentru această seară încântătoare; a fost foarte... revelatoare. Suntem însă

așteptați acasă, așa că nu-mi rămâne decât să sper că ne vom revedea cât de curând. Poate veți accepta o invitație la cină înainte să părăsim Parisul? Percy? Felicity?

I-aș lua de braț, însă am mâinele ocupate, așa că îmi ridic bărbia și mă îndepărtez încet, sperând din inimă că mă vor urma. Ceea ce și fac, dar fără să rostească vreun cuvânt.

După ce ne instalăm, în fine, în trăsură cu ajutorul unor valeți cam șocați, las să îmi cadă scutul și îmi întind picioarele în nădragi. Felicity își acoperă ochii cu brațele și țipă ascuțit:

— Dumnezeule, Monty!

Îmi arcuiesc spinarea, încercând să mă strecor în haine fără a mă lovi cu capul de lămpile atârnate în trăsură.

— Păcat că nu porți ochelarii aceia atât de atrăgători!

— Ce faci?

— Uită-te la cum sunt îmbrăcat și trage concluziile!

Îmi închei nădragii, după care mă uit la Percy, care privește înainte, cu fața împietrită.

— Ce ai? îl întreb.

Își țuguie buzele.

— Ești beat?

— Poftim?

— Ești beat? repetă.

— L-ai văzut vreodată treaz? zice Felicity cu răsuflarea tăiată.

Percy continuă să-și ferească ochii, însă observ că privirea i s-a transformat în încruntare.

— Chiar nu poți să te abții? *Niciodată?*

— Mă ierți, te legi cumva de mine? Nici tu nu ești un model de sfințenie și nu ai niciun drept să-mi ții lecții de morală, dragule!

— Crezi că aș putea *vreodată* să mă comport așa ca tine fără să suport consecințele?

— Ce vrei să spui?

— Uită-te la mine, poți să deduci și singur!

— Nu zău? Chiar vrei să discutăm *acum* despre asta? Te lași mereu călcat în picioare doar pentru că ai pielea un pic mai închisă la culoare și...

— Dumnezeule, oprește-te, Monty! exclamă Felicity.

— ... și dacă ai avea coloană vertebrală, n-ar trebui să îți țin partea de fiecare dată, fiindcă ai fi capabil să te aperi singur.

Preț de o clipă rămâne mut, prea uluit pentru a putea rosti vreun cuvânt. Felicity se holbează și ea la mine și presimt că am greșit cu ceva. Într-un târziu, Percy își înalță bărbia.

— Dacă eu aș fi fost prins dezbrăcat cu... cine știe cine la palat, nu mi s-ar fi permis să părăsesc locul, așa cum ți s-a permis ție.

Dau să răspund, însă mă întrerupe pe un ton tăios:

— Nu te-ai săturat, nu te-ai săturat să fii așa? Să arăți mereu, *mereu*, ca un bețiv ticălos? Pentru că a devenit...

— A devenit cum, Percy?

Nu îmi răspunde, așa că-i suflu eu cuvântul.

— Stânjenitor, asta voiai să spui, nu-i așa? Ți-e rușine cu mine?

Tace din nou, dar tăcerea e și ea un răspuns. Aștept să fiu cuprins de o atitudine sfidătoare, însă mă invadează și pe mine, ca un val fetid, aceeași rușine fierbinte și dezgustătoare.

— Cine era femeia? întreabă Felicity. A fost o femeie, nu-i așa?

Îmi trag cămașa peste cap cu mai multă forță decât e necesar. Gulerul mi se încurcă în păr.

— O fată pe care abia am cunoscut-o.

— Și ce s-a întâmplat cu ea?

— Habar n-am! Am fugit.

— Ai fost prins cu o femeie și ai lăsat-o acolo singură? Ești un laș, Monty!

— N-o să păţească nimic. Nici pe mine nu m-a urmărit nimeni.

— Pentru că eşti bărbat.

— Şi?

— Pentru femei e altfel. Un bărbat nu este condamnat pentru genul acesta de treburi, dar o femeie va căra o astfel de povară toată viaţa.

— Nu contează! Oricum, este amanta cuiva. Nu e decât o târfă oarecare!

Felicity îşi încleştează pumnii şi preţ de o clipă am impresia că mă va plesni, însă trăsură saltă peste un jgheab şi aproape că ne aruncă de pe locurile noastre. Ea se prinde de rama cupeului, după care se încruntă din nou la mine.

— Să nu îndrăzneşti să mai repeţi asta vreodată! zice cu o voce joasă şi tensionată. A fost vina ta, *Henry*. Numai a ta!

Arunc o privire spre Percy, care se uită însă afară, cu faţa la fel de împietrită, şi îmi dau seama ce greşeală stupidă am comis crezând că-i pasă cât de puţin de ceea ce fac eu cu o curtezană franţuzoaică într-o cameră ascunsă a palatului. Mă afund în banchetă. Îi urăsc pe amândoi din toată inima şi în egală măsură. M-au trădat; Felicity nu a fost niciodată de partea mea, însă pe Percy mi-am închipuit că pot conta. Acum lumea întreagă mi se pare că s-a întors cu fundul în sus.

6

Îmi propusesem să dorm până nu mai pot a doua zi, dar Sinclair mă trezeşte devreme; pe fereastra camerei se vede cerul încă lăptos la răsărit. Îmi ia ceva timp să mă adun ca să mă ridic din pat. În parte fiindcă sunt stors de puteri, în parte fiindcă mă

înspăimântă cumplit ideea de a-i privi în ochi pe Percy și Felicity. Mai ales pe Percy. În plus, mă simt mai rău decât m-am așteptat; nu mi-am dat seama cât de mult am băut, și asta din cauza blocadei instituite de lordul ambasador, însă stomacul mi se zvârcolește și întreg corpul pare să fi fost târât pe jos, legat de o căruță.

După mai bine de jumătate de oră reușesc să mă dau jos din pat și să-mi arunc peste față un pumn de apă din lavoarul aflat în colțul camerei. Sunt năuc și amețit, iar când îmi ridic capul ca să mă uit în oglindă, mă clatin și mă împiedic de haina lăsată ghem pe jos în seara precedentă. O durere ascuțită îmi sfredelește talpa piciorului și mă las să cad înapoi pe pat scoțând un scâncet.

Am călcat pe cutiuța furată din apartamentele ducelui; este și acum în buzunarul hainei, cu marginile prinse în cusătură. Arată mai straniu în lumina zilei, departe de strălucirea delirantă a petrecerii. Învârt cadranele, așa încât să afișeze primele litere ale numelui meu. După grandioasa ieșire din scenă, uitasem cu totul de cutiuță, însă acum revine aceeași plăcere aproape sălbatică de care mă lăsasem cuprins atunci când o luasem, singurul lucru bun de care am parte deocamdată în dimineața asta. O vâr înapoi în buzunar, o amintire a faptului că sunt totuși un tip deștept și că nu totul este așa de negru pe cât mi s-a părut.

Când izbutesc, în fine, să mă târăsc afară din cameră, descopăr că ne aflăm în plin proces de împachetare a lucrurilor. Servitorii au deschis cuferele și le-au împrăștiat prin camera de zi. Alte bagaje tocmai sunt coborâte pe scări. Felicity e așezată la masă, uitându-se în cartea ei cu o hotărâre prefăcută, iar Lockwood îi stă alături, cu un halat larg peste costum și cu ochii ațintiți asupra ușii dormitorului meu, așteptând să îmi

fac apariţia. Vestea spectacolului de aseară a ajuns, fără îndoială, la urechile lui. Nimic nu circulă mai iute decât bârfa.

Domnul Lockwood se ridică şi-şi strânge pe lângă el halatul cu cel mai furios gest pe care l-am văzut făcându-l vreodată.

— Constat că am fost mult prea îngăduitor cu dumneavoastră în privinţa disciplinei.

— Disciplină? repet.

Zgomotul cuferelor trântite şi mutate din loc ameninţă să-mi stârnească o durere de cap atroce în ceafă.

— Dar facem turul Continentului, care se presupune a fi un prilej de distracţie.

— Distracţie, într-adevăr, milord, numai că ceea ce aţi făcut dumneavoastră este inacceptabil. Le-aţi făcut de ruşine pe gazde, care au fost atât de amabile încât să vă invite la un eveniment de înaltă ţinută, lucru pentru care ar fi trebuit să le fiţi recunoscător. Aţi pătat bunul nume al tatălui dumneavoastră în faţa prietenilor săi. Fiecare dintre gesturile nesăbuite pe care le-aţi făcut se reflectă şi asupra lui. Sunteţi o ruşine, adaugă Lockwood cu voce ascuţită şi încordată.

Peste câteva ore voi găsi, mai mult ca sigur, o replică potrivită, acea combinaţie perfectă de isteţime şi sfidare care să-l facă să dea în bâlbâială. Însă, în clipa asta, nu-mi vine nimic în minte, aşa că rămân mut şi îi permit astfel să mă dojenească de parcă aş fi un copil.

— Şi doar v-am prevenit, continuă Lockwood, aşa cum a făcut-o şi tatăl dumneavoastră, că nu vom tolera un comportament nepotrivit. Aşadar, dumneavoastră şi cu mine ne vom întoarce imediat în Anglia.

Jur că simt cum podeaua îmi fuge de sub picioare la gândul de a-mi revedea tatăl mult mai devreme decât anticipasem şi în atari circumstanţe nefavorabile.

— Totuşi, adaugă Lockwood, cum sunt responsabil şi de sora dumneavoastră, înainte de ne întoarce, o vom lăsa la şcoala din Marsilia. Plecăm în dimineaţa asta.

Felicity tresare, dar Lockwood nu observă.

— De îndată ce domnişoara Montague va fi instalată, domnul Norton va porni spre nord, către Olanda, iar noi doi vom pleca spre Anglia, unde veţi răspunde în faţa tatălui dumneavoastră pentru purtarea de aici.

„Dacă nu te vei maturiza suficient, mai bine nu te întoarce acasă", îmi răsună în minte vorbele tatei.

— Dar nu vreau să mă întorc în Anglia, mormăi într-o încercare jalnică de a-mi masca panica, iar cuvintele care îmi ies din gură sună precum vaietul unui copil bosumflat. Doar n-a fost chiar aşa de rău...

— Milord, v-aţi comportat deloc onorabil. Şi ca şi cum asta nu ar fi de ajuns, nu vă recunoaşteţi greşeala. Sunteţi o ruşine şi v-aţi făcut familia de ocară.

Domnul Lockwood s-a înroşit la faţă şi s-a enervat aşa de tare, încât a devenit nesăbuit, căci atunci când vorbeşte din nou, îi scapă porumbelul din gură:

— Nu e deloc de mirare că tatăl dumneavoastră nu vă vrea prin preajmă.

Îmi vine să-l pocnesc peste nas şi să-l las lat pe covor. În schimb, vomit peste papucii lui, un gest doar un pic mai puţin satisfăcător.

Călătoria spre Marsilia este lipsită de confort, atât la propriu, cât şi la figurat. Lockwood a decis să lase în urmă tăciunii reputaţiei pe care mi-am câştigat-o la Paris înainte să aibă cineva timp pentru a adulmeca fumul, aşa că face aranjamentele necesare fugii. Sinclair este trimis înainte pentru a se ocupa de

găsirea unui loc de dormit în Marsilia, însă pe drum sunt prea puține hanuri și deseori întâmpinăm felurite piedici. Ar fi mai simplu dacă nu am avea-o pe Felicity cu noi, căci cele mai multe hanuri nu acceptă doamne... și nici negri, iar pielea lui Percy e suficient de întunecată încât să nu fim primiți.

Înaintăm încet. Drumurile sunt mai proaste decât cele dintre Calais și Paris, iar la ieșirea din Lyon osia trăsurii se rupe, ceea ce ne întârzie cu aproape o jumătate de zi. Am lăsat slujitorii de la Paris și o bună parte din bagaje să ne urmeze, călătorim însoțiți numai de un valet și de vizitiu și sunt nevoit să mă ocup singur de ținuta mea în mai mare măsură decât de obicei. Ne trezim în fiecare dimineață sub un soare arzător și înainte de amiază sunt deja transpirat leoarcă.

Nu vorbim unii cu alții. Felicity stă cu nasul în romanul ei, pe care îl termină la sfârșitul primei zile, după care se apucă imediat să-l recitească. Lockwood studiază *The Voyage of Italy* al lui Lassels[1], probabil doar pentru a-mi aminti ce locuri nu vom vizita din cauza nechibzuinței mele. Percy îmi evită privirea cu încăpățânare, iar la prima oprire peste noapte îi cere lui Lockwood o cameră separată, cel mai disprețuitor gest făcut vreodată la adresa mea.

În cea de-a cincea zi a celei mai apăsătoare tăceri pe care am îndurat-o vreodată, trecem de la peisajul rural plin de pășuni la ținutul pădurilor, cu copaci pârâitori și trunchiuri golașe și

[1] Richard Lassels (cca 1603–1668), preot catolic și profesor particular al mai multor fii de aristocrați, a efectuat cinci călătorii în Italia. În lucrarea sa, *Voyage or a Complete Journey to Italy*, publicată la Paris în 1670, el afirmă că toți cei interesați de arhitectură, arte și Antichitate ar trebui să viziteze Franța și Italia, subliniind necesitatea ca „tinerii lorzi" să facă ceea ce el a numit *The Grand Tour* (Marele Tur) pentru a înțelege realitățile politice, sociale și economice ale lumii.

subțiri care feresc drumul brăzdat de făgașe de soarele verii. Ramurile lor zgârie acoperișul trăsurii ca niște degetele.

Ne-am intersectat cu puțini călători de când am intrat în pădure, așa că tresărim la auzul unui zgomot făcut de copite de cai, urmat de cel al unor voci bărbătești. Felicity catadicsește să-și ridice ochii din carte, iar Lockwood dă la o parte perdeluța pentru a arunca o privire pe fereastră.

Trăsura se oprește așa de brusc cu un zgâlțâit, încât Lockwood aproape că alunecă afară, în timp ce eu mă agăț de Felicity, care se scutură pentru a mă îndepărta.

— De ce ne-am oprit? întreabă Percy.

Vocile se apropie; sunt furioase și hotărâte și vorbesc o franceză pe care nu o înțeleg. Vizitiul nostru coboară și trăsura se afundă în praf.

— Jos! latră o voce. Spune-le pasagerilor să coboare, altfel îi vom forța noi.

Trăsura se zgâlțâie din nou, apoi se aude un pocnet. După o clipă, unul dintre cufere zboară prin dreptul ferestrei și cade pe pământ.

— Ce se întâmplă? șoptește Felicity.

— Jos toată lumea! strigă cineva.

Lockwood aruncă o privire prin crăpătura perdelor și își ocupă iarăși locul. S-a albit la față.

— Hoți la drumul mare, rostește el cu vocea sugrumată.

— Hoți la drumul mare? exclam eu pe cât de tare a vorbit el de încet. Vrei să zici că suntem jefuiți?

— Nu vă panicați, ne sfătuiește Lockwood, cu toate că el însuși pare speriat de moarte. Am citit cum trebuie procedat.

— Ai *citit*? repet eu incredul.

Mă aștept ca Felicity să sară în apărarea ideii de lectură, însă își ține gura ferecată. Strânge atât de tare cotorul cărții, că încheieturile mâinii i s-au albit.

— Ne vom supune tuturor cererilor lor, zice Lockwood. Majoritatea hoților nu vor decât să facă rost de bani în cel mai ușor mod cu putință, după care să se facă nevăzuți. Obiectele nu au importanță, pot fi înlocuite.

Se aude o plesnitură, ca și cum cineva ar fi lovit zdravăn cu palma în partea laterală a trăsurii. Tresărim toți. Mâna lui Percy se strânge în jurul genunchiului meu. Lockwood se albește la față, apoi își aranjează haina.

— O să mă duc să discut cu ei! Nu coborâți din trăsură până ce vă spun eu!

Și uite așa intră el în gura lupului.

Noi, ceilalți trei, rămânem îmcremeniți înăuntru, iar tăcerea care se așterne ne sparge timpanele. Trăsura se zgâlțâie în timp ce hoții coboară restul cuferelor de pe acoperișul trăsurii. Nu le va lua mult timp să verifice puținele bagaje pentru a alege obiectele strălucitoare. După aceea ne vor lăsa să plecăm, iar noi vom purcede spre Marsilia, ușurați de o parte din bagaje și înarmați cu o excelentă poveste de război cu care să ne impresionăm prietenii acasă. Asta îmi tot repet în minte, cu toate că instrucțiunile nerușinate care se aud de afară țin să mă contrazică.

Ușa trăsurii este brusc deschisă și vârful ascuțit al unui cuțit de vânătoare ne e vârât sub ochi.

— Afară! strigă un bărbat în franțuzește. *Sortez!*[1] Coborâți!

Tremur din toate încheieturile, dar îmi păstrez cumpătul suficient de bine cât să mă supun ordinului. Cobor și număr cinci bărbați, însă este posibil să fie și alții de cealaltă parte a trăsurii. Poartă cu toții paltoane și jambiere, iar fețele le sunt acoperite cu basmale negre. Sunt impresionant de bine înarmați, cu pistoale mai noi și mai moderne decât ar fi de așteptat din partea unor bandiți. Dacă situația nu ar fi așa cumplită, aș face

[1] „Ieșiți!" (în fr. în original).

un comentariu despre cât de banditesc arată, de parcă şi-ar fi împrumutat costumaţia din recuzita unui teatru.

De cealaltă parte a uşii trăsurii, Lockwood stă în genunchi, cu mâinile la ceafă, în timp ce unul dintre banditii bine costumaţi îi ţine un pistol la baza craniului. Vizitiul nostru este întins în şanţ, cu mâinile şi picioarele depărtate, iar pământul din jurul capului său este întunecat la culoare. Nu sunt sigur dacă e mort sau doar căzut în nesimţire, însă oricum vederea lui mă face să încremenesc.

— La pământ! strigă banditul la mine.

Am prostul obicei de a reacţiona deplasat atunci când se strigă la mine, în special cu accent franţuzesc, aşa că rămân stană de piatră, pe jumătate ieşit din trăsură, până ce Percy, din spate, îşi apasă degetele pe coastele mele. Mă împleticesc în faţă, cad în genunchi şi, fără să vreau, ridic braţele în semn de capitulare.

Bagajele ne-au fost toate deşertate şi zac împrăştiate pe jos precum nişte frunze căzute toamna. Zăresc trusa de toaletă a lui Lockwood, sertare deschise şi sticle sparte pe nisipul strălucitor. Piesele din jocul nostru de table stau răspândite printre ciorapi, jartiere şi lavaliere încolăcite. Unul dintre bărbaţi dă cu piciorul în jupoanele lui Felicity, care se răsucesc şi se deschid precum petalele lalelelor.

Un bandit îl împinge pe Percy în genunchi, lângă mine, iar pe Felicity de partea cealaltă. Un altul se vâră în trăsura de unde tocmai am fost scoşi. Îl aud cum se mişcă zornăind înăuntru, apoi răsună un zgomot puternic atunci când sfâşie stofa tapiţeriei cu cuţitul. Iese, având în mână cutia cu vioara lui Percy, pe care o azvârle pe jos şi o deschide.

— Vă rog, nu e decât o vioară! strigă Percy întinzând o mână tremurătoare ca şi cum ar încerca să îl oprească.

Banditul manevrează cu blândeţe instrumentul, deşi despică fetrul şi deschide sertăraşul cu colofoniu, ca şi cum ar căuta ceva.

— *Rien!*[1] îi strigă el bărbatului din spatele meu.

— Vă rog, puneți vioara înapoi, spune Percy încetișor. *S'il vous plaît, remetttez-le en place!*

Spre marea mea mirare, banditul se conformează. Fie este cel mai politicos bandit din toate timpurile, fie vrea să păstreze vioara în bune condițiuni pentru momentul când va dori să o amaneteze.

În mijlocul acestei nebunii, un bărbat pare să fie șeful. Are în mână un pistol ținut lejer pe lângă corp, iar ceilalți se agită în jurul lui. O rază de soare cade pe inelul lui de aur cu sigiliu. Care e suficient de mare cât să disting, chiar și de la distanță, că e inscripționat cu un blazon cu trei irișI. Mă sfredelește cu privirea și pe deasupra basmalei cu care este legat peste față ochii i se îngustează. Mă cutremur. Cineva mă ia pe la spate de gulerul hainei și mă trage în sus, însă conducătorul banditilor îi strigă:

— *Attends, ne les tues pas tout de suite!*

„Nu-i ucide deocamdată!"

„DEOCAMDATĂ?" îmi vine să-i strig la rândul meu. „Cum adică *deocamdată*? Vrei să zici că moartea este sfârșitul inevitabil al acestei scene?" Suntem cu toții mai mult decât dispuși să cooperăm, numai să ia odată lucrurile care-i interesează și să ne lase să plecăm.

Șeful banditilor își flutură pistolul înspre mine și toată dorința mea de a riposta se evaporă.

— *Où est-ce?*[2]

Felicity își ține capul plecat și degetele înlănțuite la ceafă, însă tot îmi aruncă o privire. După declarația privind iminența morții noastre, nu reușesc să-mi amintesc niciun cuvânt în franceză, așa că bâigui:

---

[1] „Nimic!" (fr. în original).

[2] „Unde e?" (în fr. în original).

— Ce?

— *La boîte! Ce que vous avez volé. Rendez-le*[1].

De data asta izbutesc să înțeleg câte ceva.

— Ce să fie? Și unde? *Où est-ce quoi*? N-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă *volé*.

— *La boîte volée.*[2]

— Ce?

Mă uit disperat la Felicity, în așteptarea unui ajutor lingvistic. E albă la față.

— *Il n'y a rien!*[3] strigă unul dintre bărbații aflați de partea cealaltă a trăsurii.

Banditul care m-a prins în strânsoare mă azvârle pe jos. Rămân întins pe spate, cu ochii în sus. Lumina soarelui estompează conturul feței șefului, care pășește spre mine cu pistolul legănându-se leneș pe lângă corp. Panica mea a devenit vizibilă.

— *C'est où?*[4]

— Nu știu ce spui! strig eu.

Face un pas în față și își așază cizma neagră și grea peste mâna mea. Apasă, iar oasele mele dau să protesteze.

— Acum înțelegi ce-ți spun, milord? mă întreabă el în englezește.

În clipa asta aș da orice să fiu curajos. O, Doamne, ce mult îmi doresc asta! Numai că tremur din toți rărunchii, sunt îngrozit și, cu coada ochiului, îl văd pe vizitiul nostru zăcând pe pământ, cu sângele prelingându-i-se din țeastă, și nu vreau să mor ori să mi se rupă degetele precum niște crengi de copac

[1] „Cutia! Pe care ai furat-o. Dă-ne-o!" (fr. în original).

[2] „Cutia furată" (fr. în original).

[3] „Nu am găsit nimic!" (fr. în original).

[4] „Unde e?" (fr. în original).

uscate. N-am stofă de soldat, iar dacă aş şti ce vor de la mine, le-aş ceda bucuros orice mi-ar cere, cu excepţia blestematei de soră-mea. Numai că n-am idee şi mă simt neajutorat, iar în timp ce banditul îşi apasă cizma pe degetele mele, nu pot gândi decât că „Niciodată nu mi s-a întâmplat ceva aşa de rău! În viaţa mea nu mi s-a întâmplat ceva aşa de rău".

— Opreşte-te, nu ştim despre ce vorbeşti! strigă Felicity. *Nous n'avons rien volé.*[1]

Banditul îşi ia cizma de pe mâna mea, însă nu mă scapă din ochi în timp ce se dă înapoi înspre Felicity.

— Ce-ai zice dacă i-aş smulge degetele? Poate că atunci ai fi dispus să vorbeşti.

Îşi scoate cuţitul din cingătoare, dar, dintr-odată, într-un acces de bravură total neaşteptat, desprins parcă dintr-un roman de aventuri, Percy ia de pe jos cutia cu vioara şi o azvârle ca pe o bucată de cărămidă. Cutia nimereşte ţeasta şefului bandiţilor, care se prăbuşeşte. Felicity nu se lasă mai prejos, smulge un jupon din praf, îl aruncă în faţa bărbatului care o ameninţă cu arma, după care îl loveşte cu cotul între picioare, iar omul cade secerat. Mă salt împleticit în picioare şi mă îndepărtez clătinându-mă, fără să ştiu încotro mă îndrept, doar dornic să mă îndepărtez cât mai iute de locul acesta. Unul dintre bandiţi mă prinde însă de haină şi mă trage înapoi. Gulerul mă sugrumă. Primul instinct este să leşin de spaimă, însă toţi ceilalţi se comportă vitejeşte, ceea ce mă face să mă simt şi eu curajos, aşa că mă răsucesc pe călcâie şi aplic prima lovitură din viaţa mea drept în faţa atacatorului.

Doare al naibii de tare. Nimeni nu mi-a spus că un pumn în maxilarul cuiva te poate durea la fel de tare ca pe cel care

[1] „Nu am furat nimic! " (fr. în original).

încasează lovitura. Înjurăm în același timp și mă chircesc de durere exact în clipa când cineva trage cu arma și un glonț zboară pe deasupra capului meu. Îi simt șuieratul pe lângă ceafă. Cel mai probabil, pumnul acela incredibil de prostesc pe care l-am dat mi-a salvat viața.

— Fugiți! îl aud pe Lockwood strigând, iar Percy mă prinde de încheietura mâinii și mă trage de pe drum la adăpostul copacilor, cu Felicity gonind în urma noastră.

Ea și-a ridicat poalele fustei până în talie și am ocazia să-i văd din picioare mai mult decât mi-aș fi dorit. Se aude un alt pocnet de armă și ceva mă lovește cu putere în ceafă. Preț de o clipă, am impresia că am fost împușcat, după care realizez că Percy flutură în aer cutia cu vioara de parcă ar fi o pavăză.

În spatele nostru, caii nechează și roțile trăsurii scârțâie. Nu îndrăznesc să mă uit dacă Lockwood și restul încearcă să fugă și ei; mi-e mult prea teamă să nu mă împiedic și să cad, iar din spate îi aud pe bandiți pornind în urmărirea noastră. Crengile arbuștilor trosnesc și o altă împușcătură răsună, dar continuăm să alergăm. Nu știu cât de departe putem ajunge. Cumva, mă simt în stare să alerg tot drumul până la Marsilia, însuflețit doar de spaimă, deși inima, care îmi bubuie în piept, îmi cam încurcă respirația. Gâtlejul începe să mă doară.

— Aici, aici! strigă Felicity și mă trage peste o movilă acoperită de frunze alunecoase.

Mă împiedic și cad în fund, lovindu-l pe Percy, și amândoi ne dăm de-a dura pe pantă ca niște capre de munte nebune, încercând simultan să ne redobândim echilibrul și să continuăm să înaintăm.

— Aici, sâsâie Felicity, iar noi ne cățărăm după ea și ne ascundem în spatele unei stânci înalte ce se ițește din rădăcinile unui frasin uriaș.

Îi aud pe bandiți călcând frunzele în picioare. Strigătele lor sunt purtate de vânt, apoi scad până devin niște ecouri printre copaci, aidoma ciripitului de păsărele

Rămânem așezați mult timp, gâfâind și încercând să nu facem alt zgomot. Răsuflăm atât de greu, încât e de mirare că sunetele pe care le scoatem nu ne trădează prezența. O simt pe Felicity cum tremură lângă mine și dintr-odată îmi dau seama că mă strânge de mână. Nu-mi amintesc când am ținut-o ultima oară de mână pe sora mea.

Îi auzim pe bandiți cum se retrag, apoi revin și se îndreaptă către noi, dar fără a se apropia atât de mult încât să devină o amenințare. Într-un târziu, zgomotul se pierde, iar peste pădure se așterne tăcerea. Când și când se deslușește trosnetul crengilor.

Spaima începe să dispară și o durere îmi săgetează palma. Îmi retrag mâna din strânsoarea lui Felicity și o scutur de câteva ori, înfiorându-mă.

— Cred că mi-am rupt mâna.

— Ba nu ți-ai rupt-o, zice Felicity.

— E mâna mea, știu eu ce știu.

— Lasă-mă să mă uit!

Îmi retrag mâna în dreptul abdomenului.

— Nu!

— Lasă-mă să mă uit, repetă Felicity.

Mă prinde de încheietură și își zdrobește degetele în palma mea. Scot un scâncet.

— Nu e ruptă, decretează ea.

— De unde știi?

— Pentru că nu s-a umflat decât un pic și simt că oasele sunt la locul lor.

Cum de știe ea unde ar trebui să stea oasele?

— Numai că data viitoare când vei vrea să lovești pe cineva cu pumnul, nu îndoi degetul mare, mă sfătuiește sora mea.

Din nou, habar n-am cum de ştie cum să dai mai bine cu pumnul.

Arunc o privire spre Percy. Îşi ţine cutia cu vioara lipită de abdomen şi două degete vârâte în perechea de găuri făcută de gloanţe pe marginile ei, ca şi cum ar încerca să oprească o sângerare.

— Şi acum ce facem? întreabă el.

— Ne întoarcem la trăsură, îi răspund. Mi se pare cât se poate de limpede.

Felicity ridică din sprâncene.

— Chiar crezi că am găsi-o? O să ne rătăcim. Sau vom cădea într-o ambuscadă.

— Hoţii la drumul mare nu vor decât bani. Iau prada şi pe urmă fug. Probabil că au plecat deja.

— Nu cred că indivizii aceia erau nişte simpli bandiţi. Căutau ceva. Ceva despre care credeau că se află în posesia noastră şi pentru care păreau dispuşi să facă moarte de om.

— Asta discutau între ei? N-am înţeles prea bine, eram cam... panicat.

— Şi lucrul acela, orice ar fi el, se află în posesia noastră? întreabă Percy.

— Ce anume? zic eu. Nu ştim ce căutau oamenii aceia.

Felicity îndepărtează o frunză de pe poalele fustei, apoi zice:

— Dacă vreunul dintre noi a furat ceva, acum este momentul să mărturisească.

Pe urmă se holbează amândoi la mine.

— Ce-i? protestez de îndată.

— Ei bine, dintre noi, tu pari cel mai în măsură să fi furat ceva, spune sora mea. Ţi-a pus ceva în buzunar domniţa în timp ce îşi vâra limba pe gâtul tău?

Dau să mă plâng de vocabularul ei, dar ticălos cum sunt, expresiile savuroase folosite de Felicity deşteaptă brusc un gând

în mintea mea. Îmi duc o mână la buzunar și pipăi cutia luată de la ducele de Bourbon. Uitasem de ea.

— Oh, nu!

Percy se uită pieziș la mine.

— .Cum adică „oh, nu"?

Înghit cu greu.

— Mai întâi vreau să se consemneze că nu sunt un hoț, asta e o certitudine.

— Monty, dă Percy să zică pe un ton îngrozit.

— Și, îi acopăr eu vocea, vreau ca amândoi să vă amintiți cât de mult mă adorați și cât de plictisitoare ar fi viețile voastre fără mine.

— Ce-ai făcut?

Scot cutia din buzunar și o țin în palma întinsă, ca să o poată vedea bine.

— Am furat asta.

— De unde?

— Ăăă... de la Versailles.

Felicity îmi smulge cutia din mână, iar cadranele clănțăne ca niște dinți în clipa când le atinge cu degetele.

— Henry Montague, o să te ucid în somn!

— Imposibil ca asta să fie ce căutau bandiții. E o prostioară, o cutiuță!

— Aceasta, flutură Felicity cutia prin fața mea, nu e un fleac oarecare.

— Dar ce e?

— Un fel de cutie cu cifru, nu-i așa? zice Percy luând obiectul din mâna lui Felicity. Dacă învârți cadranele și așezi literele într-o anumită ordine, se deschide. Trebuie să știi cuvântul sau cifrul.

Rotește cadranele de câteva ori, apoi încearcă să deschidă cutia, ca și cum s-ar aștepta să fi ghicit combinația din prima. Nu se întâmplă nimic.

— Cutia ascunde ceva sau cifrul a fost gândit pentru a o proteja, adaugă el.

— Deci Monty s-a gândit că ăsta ar fi lucrul cel mai nimerit de furat, un obiect în mod evident valoros, zice Felicity.

— Nu chiar aşa de *evident*, protestez. Părea foarte banal, prin comparaţie cu tot ce se găsea acolo.

— Dar era un obiect dintr-un palat! Cum de ai furat de la un rege?

— Nu aparţine regelui! Am fost în apartamentele altcuiva.

— Ai jefuit o persoană importantă.

— Aşa e, dar spune-mi de ce ar fi nişte hoţi la drumul mare interesaţi să recupereze un bun aparţinând unui duce?

— Ajunge! ne întrerupe Percy, care aşază cutia înapoi în mâna mea. Monty a furat cutia şi ce-i făcut e bun făcut. Ar trebui să ne întoarcem şi să-i căutăm pe însoţitorii noştri, asta dacă au scăpat cu viaţă.

Acest *dacă* atârnă foarte greu şi mă îngrozesc la gândul că, dacă bandiţii chiar căutau cutia şi cel puţin unul dintre însoţitorii noştri nu a scăpat viu, vina o să cadă asupra mea.

— Cât de departe credeţi că suntem de Marsilia? întreabă Percy.

Se uită la mine, dar nu ştiu să-i răspund, aşa că mă mărginesc să mă holbez în gol.

— Călătoria va dura o săptămână, aşa ne-a spus Lockwood, intervine Felicity. Suntem pe drum de cinci, deci nu mai avem mult. Cred că cea mai bună strategie ar fi să căutăm drumul, să pornim spre Marsilia şi să sperăm că Lockwood a scăpat cu viaţă şi îl vom găsi.

— Cum am putea să facem asta? o întreb. Nici măcar nu ştim pe unde să o apucăm ca să ieşim la drum.

— Monty, n-ar fi mai bine să-ţi faci griji cum să-ţi păstrezi mâna neruptă? spune Felicity.

Asta echivalează cu aruncarea unui obiect strălucitor pentru a-mi abate atenţia în timp ce adulţii complotează. Mă uit urât la ea, însă cercetează din ochi pădurea şi nu mă bagă în seamă.

— Hai să pornim spre sud, zice Percy trasând cu degetul un drum închipuit pe cer, apoi arătând o direcţie. Către mare, într-acolo trebuie să ne îndreptăm. Drumul duce spre sud.

— Bun, spune Felicity, atunci mergem spre sud până ce dăm de drum şi pe urmă vedem dacă îl găsim pe Lockwood, iar dacă nu, încercăm să luăm o trăsură ori o căruţă care să ne ducă restul drumului. Însoţitorii noştri vor ajunge curând la Marsilia, asta dacă Lockwood şi restul oamenilor... au scăpat cu viaţă.

Înghite cu greu, apoi îşi şterge nasul.

— Cel mai bine cred că este să presupunem că sunt teferi şi să ne pregătim să facem faţă altor situaţii numai în caz că lucrurile stau exact pe dos.

Percy dă din cap în semn de încuviinţare şi amândoi par atât de siguri pe ei, încât am impresia că sunt cel mai prost dintre noi trei.

— Bine, atunci aşa rămâne, zic şi eu de parcă aş fi avut vreo contribuţie la stabilirea planului.

Încerc să mă ridic, dar tremur mai tare decât m-am aşteptat şi simt cum pământul îmi fuge de sub picioare. Sfârşesc prăvălindu-mă într-un tufiş şi înmuindu-mi genunchii în pământul jilav.

— Nu te ridica aşa de brusc, mă sfătuieşte Felicity de undeva din spate. Şi respiră adânc, altfel o să leşini!

Aş vrea să o pot contrazice, dar pare că ştie despre ce vorbeşte. Mă răsucesc pe spate şi mă holbez în sus, spre cer, larg şi deschis deasupra capetelor noastre ca o pătură de picnic întinsă pe jos.

— Bine măcar că Percy a salvat vioara, mormăi eu, iar el lasă să-i scape un hohot de râs zgomotos și recunoscător.

7

Mergem fără a vedea vreo urmă de trăsură sau capătul pădurii, ori măcar o potecă, până aproape de asfințit, după care dăm de un drum pustiu, de-a lungul căruia nu se zărește nicio lumină și nicio casă. Percy este primul care propune ceea ce gândim cu toții, adică să ne oprim ca să dormim, căci pare puțin probabil să găsim un loc de înnoptare înainte de a ne prăbuși. Vara s-a pogorât asupra noastră ca o bezea bine bătută, iar aerul e dens și umed. Din tufișuri se aude țârâit de greieri.

— E cu totul altceva decât sperasem pentru seara asta, zic în timp ce ne întindem toți trei la umbra caldă a unui plop cu scoarța albă.

— Ești dezamăgit? mă întreabă Percy.

Aș da orice pentru o băutură, numai la asta mă gândesc de câteva ore bune, încercând să mă imaginez vărsând în mine alcool cât cuprinde. Însă mă mulțumesc să îi răspund cu un hohot de râs.

Percy se întinde lângă mine, iar pielea mi se face de găină, asta până ce își așază deliberat între noi cutia cu vioara. Iau gestul drept un avertisment să stau la locul meu. Felicity se întinde de cealaltă parte a mea și se încolăcește, cu mâinile puse sub cap în chip de pernă.

— Dacă vei continua să-ți freci mâna, s-ar putea să o rupi, zice ea.

Nici nu-mi dădusem seama ce fac.

— Doare ca naiba!

— Ar fi trebuit să știi cum să tragi un pumn.

— De ce să mă fi priceput la așa ceva? Și apropo, cum de ai știut *tu* cum se face?

— Cum de tu *nu* ai știut? ripostează ea. Doar nu e prima oară când te bați.

— Ba da, serios vorbind, e prima oară.

— Îmi amintesc că m-ai pocnit o dată, la iaz, spune Percy.

— Da, dar eram copii. Și mai degrabă te-am plesnit. Râdeai de mine că nu vreau să-mi bag capul sub apă, așa că ai meritat o chelfăneală.

— Dar atunci când te-ai întors de la Eton învinețit tot? mă întreabă Felicity.

Dau să râd, dar îmi simt gâtul uscat și scot un sunet ca de om înecat.

— Nu a fost de la o bătaie.

— Așa mi-a zis mama.

— Părinții mai mint uneori.

— Dar de ce să mă fi mințit?

— Hmmm...

— Cred că mă păcălești.

— Ba nu.

— Cred că te-ai bătut și de asta te-au exmatriculat. Ai venit acasă atât de vânăt...

— Da, bine, bine, îmi amintesc.

— ... încât am presupus că ai făcut ceva rău și unul dintre băieți te-a lovit tare.

— N-a fost așa.

— Tu nu ești genul care să sară la bătaie, dar m-am gândit că ai ripostat cumva.

— N-a fost unul dintre băieți, ci tata.

Tăcerea cade peste noi ca o pătură udă din lână. Copacii foşnesc şi vântul suflă prin ei, iar frunzele strălucesc în lumina lunii. Printre crengi zăresc stelele, atât de sclipitoare şi de mari, că cerul pare pudrat cu zahăr.

Apoi Felicity exclamă:

— Oh!

Faţa începe să mă usture şi mă strâmb pentru a alunga senzaţia.

— Bunul nostru tată...

— N-am ştiut. Îţi jur, Monty. Mama mi-a spus că...

— Ce ne-a apucat să discutăm despre asta?

Râd din nou, pentru că nu ştiu ce altceva aş putea face. Îmi e aşa de poftă să trag o duşcă, încât îmi vine să alerg până în cel mai apropiat oraş. Îmi apăs ochii cu degetele şi răsuflu adânc; o durere ascuţită mă săgetează.

— Mi-am rupt mâna.

— Nu e ruptă, zice Felicity, iar exasperarea din tonul ei mă face să mă simt un pic mai bine.

— Ba cred că e!

— Nu e!

— Ar trebui să ne culcăm, spune Percy.

— Ai dreptate.

Mă răsucesc pe o parte şi mă trezesc faţă în faţă cu el. Pielea lui pare de piatră şlefuită în bătaia lunii. Îmi zâmbeşte atât de înţelegător, încât mă înfior. „Bietul Monty", zice privirea lui, şi-mi vine să mor la gândul că Percy mă compătimeşte.

„Bietul Monty, tatăl lui îl bate până îl lasă lat.

Bietul Monty, are o avere de moştenit şi o moşie de administrat.

Bietul Monty, bun de nimic, face de ruşine numele familiei. "

— Noapte bună, spune Percy şi se întoarce pe partea cealaltă, cu spatele la mine.

„Bietul Monty, îndrăgostit de cel mai bun prieten al lui."

Adevărul e că n-ai cum să dormi confortabil pe pământ, căci e alcătuit în principal din praf şi pietre şi alte chestii ascuţite pe care nu e de mirare că nimeni nu le îndeasă într-o saltea. Sunt frânt de oboseală după atâtea peripeţii şi durerea persistă în mădulare după spaima trasă, dar zac întins pe spate mult timp, apoi mă întorc pe o parte şi pe cealaltă, încercând să mă fac comod şi să adorm, ca să nu mă mai gândesc la cât de greu este să fii treaz, nemâncat sau la tata, care m-a bătut de mi-au mers fulgii după ce am fost exmatriculat. Amintirile mi se învârtejesc însă în minte, toate detaliile neplăcute ale acelei săptămâni... figura tatei în timp ce directorul şcolii îl lămurea ce se întâmplase. Felul în care, după o vreme, mă bătuse atât de tare şi de îndelung, încât nu mai simţisem loviturile, doar le auzisem. Disconfortul desăvârşit al călătoriei de întoarcere acasă, cu toate coastele zornăind în cutia toracică la fiecare hop din drum şi simţindu-mi capul ca şi cum era făcut din bumbac. Vorbele grele spuse de tata, pe care nu le voi uita toată viaţa.

A doua zi, acasă, m-am trezit cu dureri atroce, încât abia dacă mă puteam da jos din pat, dar tata m-a forţat să mă prezint la masă pentru micul dejun şi m-a aşezat lângă el. Mama n-a suflat o vorbă despre felul în care arătam, de parcă intrasem cu faţa într-un zid de piatră în timp ce goneam nebuneşte, iar ideea că tata ar fi fost motivul pentru care eram aşa de plin de vânătăi şi de umflături părea atât de absurdă, încât lui Felicity nici nu-i trecuse vreodată prin minte.

Pe la jumătatea micului dejun am cerut să fiu scuzat şi am ieşit pentru a vomita în grădina din spatele casei, iar când

nimeni n-a venit după mine, am zăcut acolo, lungit pe gazonul de lângă iaz și incapabil să mă ridic în picioare. Vremea era cam la fel ca în ziua plecării în turul Continentului, cenușie și înăbușitoare, cu aerul încă mustind de apă de la furtuna din noaptea precedentă și cerul amenințând să se deschidă din nou. Câteva bucăți din aleea ce străbătea grădina erau încă ascunse în întuneric și iarba păstrase umezeala, așa încât, după câteva minute, eram ud până la piele. Dar nu m-am mișcat din loc. Am rămas întins pe spate, cu ochii în sus la nori, în așteptarea ploii, și cu rușinea zornăind în jurul meu precum o bilă într-un borcan.

După o vreme, o umbră s-a abătut peste fața mea și, când am deschis ochii, am văzut silueta lui Percy profilându-se pe fundalul cerului senin. Se holba în jos la mine.

— Isuse Hristoase!

— Bună, scumpule!

Vocea mi s-a frânt la al doilea cuvânt, fiindcă – desigur – intenționasem ca momentul să fie cât mai dramatic.

— Cum a fost la școală în trimestrul ăsta?

— Dumnezeule mare! Ce ai pățit?

— Am fost exmatriculat de la Eton.

— Am auzit. Dar nu asta mă îngrijorează acum.

— A, dar ce? Asta?

Am fluturat vag din mână, încercând să nu mă strâmb de durere în timp ce îmi simțeam coastele încordându-se precum strunele unei viori.

— Nu-i așa că arăt neînfricat?

— Monty!

— Ba nu, *pirateresc*, acesta e cuvântul.

— Fii serios!

— O duzină de bărbați s-a chinuit să mă doboare.

— Cine ți-a făcut asta?

— Cine crezi?

Percy n-a răspuns. În schimb, s-a trântit pe jos lângă mine. Stăteam față în față, însă aveam trupurile îndreptate în direcțiile opuse. O pasăre s-a năpustit deodată deasupra noastră, ciripind veselă.

— De ce te-au dat afară? m-a întrebat Percy.

— Păi, îmi făcusem obiceiul să pariez.

— Toată lumea de la Eton pariază. Nu e un motiv suficient de bun pentru a fi exmatriculat.

— A fost suficient de bun pentru a-mi scotoci camera. Și au găsit niște scrisori compromițătoare între mine și băiatul acela despre care ți-am scris. Le-a fost de ajuns.

— Of, Doamne!

— În apărarea mea, să știi că este un băiat foarte chipeș!

— Și i-au povestit totul tatălui tău, nu-i așa?

— Mai mult, i-au dat scrisorile să le citească. Iar el mi le-a aruncat în față. La propriu. Pe unele le-a citit cu voce tare, ca să sublinieze ce...

Mi-am trecut o mână peste partea feței care semăna mai puțin cu o rană deschisă. Percy s-a prefăcut că nu vede.

— Așa că acum va sta mai mult pe acasă, ca să fie cu ochii pe mine. Nu va mai petrece așa de multă vreme la Londra și totul este numai din vina mea. Va trebui să-l văd tot timpul și să stau permanent pe lângă el, permanent, cu toate că asta nu va schimba *nimic*.

— Știu.

— Dacă ar fi putut să scoată asta din mine cu bătaia, l-aș fi lăsat să o facă acum mult timp.

Norii alunecau și se rostogoleau pe cer, risipindu-se ca niște pete de sânge. În capătul peluzei, apa din iaz dădea să salte

peste margini. Prin ferestrele salonului răzbătea muzică de clavecin, game interpretate apăsat și cu viteză maximă. Felicity exersând cu mare indignare.

— Aș vrea să mor, am spus, închizând ochii – sau, mai degrabă, un ochi, celălalt fiind cu beteșug – ca să nu-l văd pe Percy cum se uită la mine, însă am simțit gâdilătura firelor de iarbă atunci când și-a schimbat poziția.

— Vorbești serios?

Nu era pentru prima oară când mă gândeam la asta – și nici pentru ultima, deși, la vremea aceea, nu știam –, dar pentru prima dată o mărturiseam cuiva cu voce tare. Ce lucru ciudat e să-ți dorești să mori! Și încă și mai ciudat dacă simți că nu meriți să scapi de toate așa de ușor. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare, să mă controlez mai mult. Să nu fi dat curs instinctelor nenaturale. Nu ar fi trebuit să mă simt așa de recunoscător și de ușurat, nu ar fi trebuit să simt pentru prima oară în viață că nu mai sunt singur atunci când, în ajunul sărbătorii Sfântului Marcu, undeva, în fundul dormitoarelor, Sinjon Westfall mă sărutase. Și nu ar fi trebuit să fiu așa sigur că nimeni nu avea să mă facă să mă rușinez de faptele mele. Nici directorul școlii, nici prietenii de acasă și nici ceilalți colegi din an. Între momentul când fusesem prins și cel în care așteptasem să fiu luat pe sus, mă purtasem sfidător, ferm convins că nu greșisem cu nimic, pentru ca, mai apoi, tata să-mi scoată cu totul gândul acesta din cap.

— Nu știu, am răspuns într-un târziu. Da. Poate.

— Păi, n-o mai face... Nu-ți mai dori să mori! Fii atent aici, a zis Percy înghiontindu-mă cu umărul până ce am deschis ochii.

Își ținea brațul întins deasupra capetelor noastre, cu degetele rășchirate.

— Îți dau cinci argumente pentru a nu-ți dori să mori. Unu, pentru că ziua ta de naștere este luna viitoare și deja ți-am pregătit un cadou excelent. Doar nu vei vrea să mori înainte de a-l primi.

Am râs un pic la auzul vorbelor lui, dar, fiind pe punctul de a izbucni în plâns, am scos un sunet mai degrabă asemănător cu sorbitul supei. Percy s-a ferit totuși să facă vreun comentariu.

— În al doilea rând, a continuat el, strângând un alt deget, dacă n-ai fi tu, nu aș găsi pe nimeni mai slab decât mine la biliard. Joci așa de prost, încât, prin comparație, par cu mult mai priceput. În al treilea rând, n-aș vrea să mă împrietenesc cu cineva care nu îl urăște pe Richard Peele la fel de mult ca mine.

—Îl urăsc pe Richard Peele, am murmurat eu.

— ÎL URÂM PE RICHARD PEELE! mi-a ținut Percy isonul atât de zgomotos, încât o pasăre și-a luat zborul de pe gardul viu.

Am râs din nou și, de data aceasta, am reușit să scot un sunet ceva mai omenesc.

— În al patrulea rând, încă nu am reușit să coborâm scările la mine acasă cu fundul pe o tavă, iar în absența ta, victoria inevitabilă va fi lipsită de strălucire. Și în al cincilea rând – a adăugat el îndoindu-și degetul mare și ridicând pumnul spre cer –, dacă nu ai fi tu, totul ar lua-o razna. Ar fi ab-so-lut îngrozitor. Plictisitor și solitar și... nu o face, te rog! Nu muri! Îmi pare rău că ai fost exmatriculat, îmi pare rău pentru ce ți-a spus tatăl tău, dar mă bucur că ești acasă și... am mare nevoie de tine acum. Așa că nu-ți dori să mori, pentru că eu unul mă bucur nespus că trăiești.

Tăcere câteva clipe. Apoi Percy a adăugat:

— Ne-am înțeles?

— Da, am răspuns

Pe urmă, el s-a ridicat în picioare şi mi-a întins braţul. S-a purtat cu blândeţe, dar tot m-am cutremurat de durere atunci când m-a tras în sus, aşa că a fost nevoit să mă sprijine uşor de cot pentru a mă ajuta să-mi păstrez echilibrul. Crescuse mult de când îl văzusem ultima oară, de Crăciun – mă depăşea cu mai bine de doisprezece centimetri –, iar umerii i se lăţiseră un pic şi nu mai era aşa de deşirat şi noduros, nouăzeci la sută numai genunchi. Nici mădularele nu mai păreau prea lungi pentru corpul lui.

Acum, privind în urmă, realizez că atunci fusese probabil pentru prima oară când m-am gândit ce chipeş era Percy.

Felul în care privim lucrurile este o blestemată de căţea.

MARSILIA

8

Suntem pe drum de trei zile. Dormim în crânguri adăpostite şi străbatem în căruţele fermierilor lanuri de floarea-soarelui cu pălăria strânsă şi câmpuri de levănţică înmugurită. Ajungem la Marsilia seara târziu; lampagiii sunt deja la datorie şi aprind fitilele în felinare. Marsilia este un oraş întins, strălucitor, mai curat şi mai bine iluminat decât Parisul. Notre-Dame de la Garde se înalţă sus pe deal, deasupra mării, iar piatra albă din care este construită reflectă razele de soare la asfinţit ce se caramelizează dincolo de brizanţi, aruncând o tentă aurie peste valuri. Străzile din cartierul de pe colina Panier sunt înguste, iar apa adunată prinde strălucirea soarelui, care se oglindeşte sticlos în ferestre.

Toate băncile sunt închise, căci este prea târziu. Planurile de a găsi banca tatei, ca să vedem dacă Lockwood sau Sinclair ne-au lăsat vreun mesaj, ne sunt astfel zădărnicite. Se pare că suntem condamnaţi la încă o noapte sub cerul liber, asta dacă nu ciocănim la întâmplare la uşi, idee care mă face să doresc să mă arunc în mare. Corpul mă doare din cap până în picioare de la atâta mers pe jos şi dormit direct pe pământul tare şi îmi simt stomacul lipit de şira spinării. De zile în şir nu am mâncat decât o combinaţie de resturi furate sau cerşite, iar modestul

mic dejun cumpărat din vânzarea cerceilor lui Felicity şi-a pierdut de mult efectul.

Străbatem strada principală, spre fortul care străjuieşte portul, şi de-a lungul apei dăm peste un bâlci plin de corturi în dungi alb cu roşu prinse în pământ cu sfori de care sunt legate panglici fluturând în vânt. Ghirlande de hârtie stau atârnate peste pasarele, iar aerul miroase a ulei încins şi a bere stătută. Între corturi se înşiră căruţe cu mâncare: mormane de brânzeturi trase în ceară, picioare de curcan unsuroase, tigăi pline cu migdale zaharisite şi chifle dulci, stropite cu sirop de zahăr şi afine zdrobite. Se pare că e cea mai bună cină pe care am putea să punem mâna.

Felicity se oferă să se ocupe de furt, aşa că Percy şi cu mine ne aşezăm la o masă pe chei, în aşteptarea bucatelor. Ne uităm la apa siropoasă şi la navele amarate, la pescăruşii care planează printre ele precum fulgii de zăpadă purtaţi de vânt. Stăm unul în faţa celuilalt, având între noi cutia de vioară. Lemnul mesei este dur şi ros de anii în care apa mării a muşcat din el.

Sunt aşa de obosit, încât îmi pun capul pe masă şi închid ochii.

— Nu credeam că voi ajunge să spun asta, dar m-aş bucura să-l văd pe Lockwood!

Percy scoate un hohot de râs chinuit.

— Ai devenit sentimental?

— Dumnezeule, nu, doar că omul are banii noştri la el. Vreau o băutură adevărată, şi un pat adevărat, şi mâncare adevărată; în clipa asta aş fi în stare să dau gata un platou cu prăjituri.

Percy nu răspunde, aşa că ridic ochii. Stă cu capul sprijinit în pumni şi pare epuizat. Mai rău decât epuizat, aproape bolnav, abătut şi absent, cu toate că, neîndoielnic, şi eu arăt la fel.

— Nu arăți prea bine.

Tace câteva clipe, apoi își ridică privirea, ca și cum abia acum și-ar fi dat seama că îi vorbisem.

— Ce-ai spus?

— Am spus că nu arăți prea bine.

Scutură din cap de mai multe ori, ca pentru a se deștepta.

— Sunt doar obosit.

— Și eu. Ar trebui să fim mai rezistenți. Deși, pe de altă parte, este normal să ne simțim așa, doar am traversat Franța.

— N-am traversat Franța, zice Felicity în timp ce se prăbușește pe bancă lângă mine.

Ține câte o plăcintă în fiecare mână și semințele fine de anason i se preling printre degete.

Mâncăm, iar sunetul mării și zăngănitul muzicii de bâlci subliniază și mai mult tăcerea în care ne adâncim. Termin plăcinta cu mult înaintea lui Percy și Felicity, care par să-și savureze porțiile, în timp ce eu am ales înfulecatul bărbătesc. Ling fulgii de aluat de pe degete, apoi îmi șterg mâinile pe poalele hainei, fără să-mi pese de dârele uleioase. Dau cu palma peste cutia din buzunar, pe care o scot, și încep să învârt cadranele.

Felicity mă urmărește din priviri. Un fir subțire de coajă de portocală i-a rămas prins între degetul mare și arătător.

— Ce-ar fi să ne explici ce logică strălucită te-a îndemnat să crezi că jefuirea regelui Franței ar fi o idee bună?

— Nu l-am jefuit pe rege, ci pe ministrul lui!

— Bănuiesc că furtul de la ministrul regelui este o ofensă gravă. Va trebui să returnezi cutia.

— De ce? Nu e decât un fleac.

— În primul și în primul rând, pentru că am fost urmăriți din cauza ei.

— Așa presupui tu.

Își dă ochii peste cap.

— În al doilea rând, pentru că nu îți aparține. Și în al treilea, pentru că furtul a fost un gest incredibil de copilăresc.

— Cu entuziasmul pe care îl ai pentru respectarea regulilor, vei ajunge o excelentă guvernantă, îi spun mânios. Nu ai ce să mai înveți la pension.

Își vâră buricul degetului mare în gură și suge de pe el siropul.

— Poate că nici nu vreau să merg la pension.

— Ba sigur că vrei. De ani în șir urli că vrei o educație aleasă și acum, că o să o capeți, te încăpățânezi să spui că nu mai vrei.

Se strâmbă.

— Știi, probabil că vorbe ca astea îi fac pe oameni să te considere insuportabil.

— Există oameni care mă consideră insuportabil?

— Da, așa te-aș descrie.

— Sunt doar cinstit.

— Fii mai puțin cinstit și mai plin de tact.

— Dar ai făcut atâta zarvă pentru...

— Da, pentru educație. Pentru o educație *adevărată*, nu pentru pension, unde o să mă vâre în corsete și o să mă oblige la tăcere.

Ce-i drept, Felicity nu e un cal docil. Pensionul îi va distruge spiritul și, cu toate că nu m-am dat niciodată în vânt după sora mea, imaginea unei Felicity domesticite, cosând goblenuri și bând ceai, îmi sugerează un tablou despicat cu o lamă.

Aproape că începe să mi se facă milă, după care ea strică totul cu un comentariu acid:

— Ai idee ce oribil e să-ți vezi fratele dat afară din cea mai bună școală-internat din Anglia și trimis apoi, drept răsplată, în turul Continentului, în timp ce tu ești lăsată la coadă și nu ți se permite să studiezi aceleași materii, să citești aceleași cărți

sau măcar să vizitezi aceleași locuri în străinătate pentru simplul motiv că ai avut ghinionul să te naști fată?

— *Răsplată*? mă enervez la fel de tare ca ea. Chiar vezi călătoria asta drept o *răsplată*, când e ultima masă dinaintea execuției?

— Oh, ce tragic! Va trebui să administrezi o moșie, să capeți titlul de lord și să duci o viață bună, bogată și comodă, exact pe placul tău!

Mă uit la ea cu gura căscată, în principal pentru că fusesem încredințat că între noi se statornicise un soi de înțelegere după ce îi mărturisisem în seara atacului banditesc că, la sfârșitul acestui an, nu mă așteaptă o viață prea plăcută. Și iat-o acum scuipându-mi în față vorbe urâte, ca pe niște semințe de pepene.

— Lasă-l în pace, Felicity, îi șoptește Percy.

Felicity îndepărtează cu unghia un rest de plăcintă de pe degetul mare, apoi adaugă, cu nasul pe sus:

— Ce fericiți am fi cu toții dacă nu am avea pe cap decât problemele lui Henry Montague!

Mă salt în picioare. Felicity a învățat să fie rea de la tata și, cu fiecare comentariu meschin pe care îl face, umbra lui se strecoară tot mai adânc și mai întunecat în mintea mea.

— Unde te duci? strigă Percy după mine.

— Să mă șterg de mizeria asta de pe mâini, îi răspund, cu toate că este mai mult decât limpede că mă îndepărtez din cauza surorii mele.

Hoinăresc fără țintă preț de un minut sau cam așa ceva, ametit de furie și tânjind după o băutură, după care îmi dau seama că nu știu încotro mă îndrept și că trebuie să-mi amintesc drumul înapoi la Percy și la Felicity. Mă opresc. Un grup de copii trece în goană pe lângă mine. Puștii se țin de mâini și

părul le flutură în vânt. Se îndreaptă către un bărbat ce tocmai instalează un proiector pentru un spectacol cu lanterna magică. Din pragul unui cort de un verde țipător o femeie strigă către mine: „Uită-te la mine ca să-ți vezi moartea cu ochii! Numai un sou[1] privirea!" O pereche de acrobați stă în mâini la marginea cheiului, aplaudat de puțina asistență.

— *Vos pieds sont douloureux*, aud pe cineva zicând în spate.

Mă întorc spre voce.

O tarabă de lemn adăpostită sub un paravan de pânză violetă a fost montată la marginea cheiului și are în partea de sus, vopsit cu roșu, cuvântul *Apothicaire*[2]. În spatele tejghelei, sprijinit de ea în coate, stă un bărbat cu păr aspru și cărunt și un șorț de piele aruncat peste o haină peticită. În spatele său, rafturile sunt pline de felurite sticle și flacoane cu etichete cojite și desprinse precum pielea moartă pe care sunt scrise mărunt, de mână, denumirile tincturilor. O întreagă galerie de boli.

— *Pardon*? spun în clipa când îmi dau seama că mi se adresează.

— *Vos pieds*. Picioarele dumitale. Se vede că te dor.

— Cum de-ai ghicit?

— Pășești ciudat, ca și cum te-ar durea. Ai nevoie de o alifie.

— Pun pariu că asta le spui tuturor trecătorilor.

— Poate, dar nu întotdeauna vorbesc serios. În cazul dumitate însă, chiar sunt îngrijorat.

— N-am nimic.

— Atunci poate că nu e vorba de picioare. Ceva te doare, altfel nu ai păși așa de țeapăn. Sau o fi vreo greșeală a tinereții? Un sifilis?

— Ce? Nu! Nici vorbă!

---

[1] Veche monedă franceză (n. red.).

[2] „Farmacist, vraci" (fr. în original).

Își flutură degetul spre mine.

— Nu îți e bine! Știu asta!

Încerc să mă îndepărtez, însă omul continuă să vorbească tot mai tare ca să se facă auzit. Cum n-am niciun chef ca un vraci oarecare să strige după mine că am cine știe ce pustule pe părțile rușinoase, îl reped pe un ton mai arțăgos decât intenționasem:

— Nu sunt bolnav, ci nefericit!

Rămâne impasibil.

— Păi nici nu-i mare diferență. Am tonice pentru picioare, iar bunica îți poate prepara niște poțiuni ca să-ți alunge starea proastă.

Arată cu degetul spre un raft de jos, pe care se înșiră sticluțe cu leacuri vrăjitorești spumoase de culoarea catranului.

— Nu mă interesează! Chiar dacă aș avea ceva bănuți de cheltuit, nu i-aș arunca pe leacurile tale puturoase!

Înainte să apuce să mai zică ceva despre bolile mele de cap, de picioare ori venerice, dau să mă îndepărtez și mă răsucesc așa de iute pe călcâie, încât răstorn o căruță cu portocale aflată chiar în spate. Un morman de fructe cade și se răspândește în toate direcțiile. Căruțașul prinde să strige la mine și sunt așa de nervos, că uit pe loc orice cuvânt franțuzesc pe care îl știam.

— Scuze, îi spun eu în englezește. Scuze. *Désolé.*

Încep să strâng portocalele de pe jos pentru a nu fi călcate în picioare ori azvârlite în mare. Scap din mâini două dintre ele, care cad în apă. Îmi vine să mă așez pe jos și să urlu.

Una dintre portocale se rostogolește pe pavajul de lemn și un bărbat o oprește din alunecare cu vârful cizmei. Dau să mă reped ca să o iau de acolo, dar se apleacă și o culege de jos. În clipa aceea, o rază cade pe inelul lui de aur cu sigiliu. Același inel purtat de șeful bandiților care ne atacaseră.

Hoţii la drumul mare ne găsiseră. Coincidenţă imposibilă, aceşti Dick Turpini[1] ne dăduseră de urmă. Sau poate că la mijloc nu fusese nicio coincidenţă, iar Felicity avusese dreptate: oamenii aceia ne căutau, voiau cutia.

Bărbatul cu inel de aur se apropie pentru a aşeza portocala înapoi în căruţă, venind dinspre partea cealaltă, aşa că mă furişez fără să fiu văzut şi mă ascund în singurul loc disponibil, adică în spatele tejghelei vraciului.

Acesta nu se uită în jos, însă un zâmbet încordat i se aşterne pe buze.

— E un prieten de-al dumitale? zice şi, cu toate că ochii îi fug în altă parte, mi-e clar că mie mi se adresează.

— Te rog nu mă da în vileag, şuier eu.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnilor? strigă el. Ce vânătaie mare aveţi, domnule! Cum aţi căpătat-o?

— Nu-i treaba dumitale!

Este vocea din pădure şi confirmarea o am în clipa când degetele bărbatului se încovoaie peste marginea tejghelei – inelul lui este inconfundabil. Se apleacă în faţă, mijind ochii spre etichetele sticluţelor, iar vraciul îşi trece degetele peste ele. „Nu te uita în jos! îmi spun. Dumnezeule mare, nu te uita în jos!"

— Dacă aş şti ce a cauzat vânătaia, aş putea să vă recomand cel mai bun tratament, zice vraciul. Sângerarea pe sub piele se tratează altfel decât o căzătură după alunecare...

— Am fost lovit în cap cu o cutie de vioară, mârâie bărbatul pe un ton dispreţuitor. Asta te ajută la diagnosticare, şarlatanule?

[1] Dick Turpin (1705–1739) a fost un tâlhar la drumul mare devenit legendar datorită poveştilor romanţate care au circulat pe seama vieţii sale după ce a fost prins, judecat şi executat.

E clar, sunt atacatorii noștri! Doar dacă nu cumva mulțimile de călători tocmai au dat năvală în Marsilia, înarmați cu instrumente cu care să se apere de Tony Gill[1].

— Unde a dispărut băiatul ăla? îl aud pe căruțaș strigând.

Inima îmi apasă plămânii și abia mai pot respira.

— Balsamul de Galaad[2], aplicat de două ori pe zi, va reduce umflăturile.

Vraciul aproape că se împiedică de mine în clipa când se întoarce cu spatele la tejghea. Pe ea așază flaconul cu balsam cu oarecare zgomot, însă banditul nu remarcă. Aud clinchetul monedelor pe tejghea, apoi tropăitul cizmelor ce se îndepărtează.

Vraciul își ține capul ridicat, dar după o clipă îmi zice:

— S-au întors în oraș. Dacă vrei să-i eviți, ai face bine să o iei în direcția opusă!

Mă salt în picioare sprijinindu-mă de rafturi. Sticlele zdrăngăne sub greutatea mea.

— Mulțumesc!

Omul ridică din umeri.

— Păreau fioroși, iar dumneata ai un aer neajutorat. Le datorezi bani?

— Ei cred că le datorez ceva.

Mă uit de jur-împrejur, ca să verific dacă bandiții au plecat cu adevărat - din fericire, atenția căruțașului este distrasă de începutul spectacolului cu lanterna magică –, apoi o zbughesc în direcția cealaltă, iar pantofii mei plescăie cu un sunet surd pe pavajul ud.

---

[1] Toboșar negru într-un regiment de dragoni. În 1750, a fost acuzat, posibil pe nedrept, de violarea și uciderea unei tinere, fiind spânzurat câteva luni mai târziu.

[2] Unguent cu proprietăți curative menționat în Vechiul Testament și obținut din florile unor arbuști din regiunea muntoasă Galaad, situată la est de Iordan.

Slavă Domnului, Percy și Felicity sunt tot acolo unde îi lăsasem, la masă, cu cutia de vioară între ei. Felicity nu a reușit să-și îndepărteze siropul de pe degetul mare și acum îl linge. Percy își ține capul în mâini și își masează tâmplele. Nu își ridică ochii nici măcar atunci când mă opresc brusc în fața lor și anunț:

— Ne-au găsit!

— Cine ne-a găsit? întreabă Felicity. Lockwood?

— Nu, banditii! Oamenii care ne-au atacat. Sunt aici!

— Ești sigur că ei sunt?

— Da, i-am văzut. Unul dintre ei poartă un inel – l-am recunscut.

Felicity e deja în picioare.

— Crezi că sunt pe urmele noastre?

— De ce altceva ar fi venit la Marsilia? Doar nu-ți închipui că banditii care ne-au atacat se plimbă prin bâlci întâmplător exact când ne aflăm și noi aici?

— Trebuie să o luăm iute din loc, să vedem dacă Lockwood a sosit și unde sunt ceilalți oameni ai noștri.

— Ba nu, trebuie să aflăm dacă asta caută, zic smulgând cutia cu cifru din locul unde a fost așezată pe masă, și să o înapoiem, ca să ne lase în pace.

— Să-i căutăm pe cei care au vrut să ne omoare? mă întreabă Felicity. Nu-i o idee bună: nu ne vor lăsa să ne vedem de treburile noastre după ce le vom da ceea ce caută. Trebuie să plecăm de aici! Percy, ești bine?

Percy arată mult mai rău decât atunci când plecasem de lângă ei. Își tot mișește ochii, ca și cum ar fi deranjat de lumina prea puternică, transpiră abundent și pare că nu e cu noi, *acolo*, nu știu cum altfel aș putea să-i descriu starea. Se saltă totuși în picioare și își atârnă pe umăr cutia cu vioara.

— Sunt bine. Hai să mergem!

— Cum facem ca să dăm de Lockwood? întreb în timp ce ne croim drum prin mulţime, cu Felicity în frunte.

— Ai idee ce loc de înnoptat a ales pentru noi la Marsilia?

— Nu, l-a trimis pe Sinclair înainte, ca să facă el aranjamentele necesare.

— Ştii care e banca tatei? Am putea să întrebăm acolo dacă au primit scrisori pentru noi sau dacă Sinclair a lăsat vorbă.

— Nu ştiu. Sau poate... Da, cred că e Bank of England.

— *Crezi?*

— Da. Stai, lasă-mă un pic să mă gândesc... Da, asta e!

— Tu eşti vreodată atent la ceea ce se întâmplă în jurul tău, Henry, sau crezi că totul e o bagatelă?

Cotim, iar când îmi ridic privirea, dau cu ochii exact de oamenii pe care încercăm să-i evităm. Sunt în josul străzii şi se îndreaptă către noi. O înşfac pe Felicity de braţ, o trag înapoi, între două corturi, şi aproape cad când mă împiedic de frânghia care le leagă. Lângă mine, Percy se piteşte şi el, ţinând cutia cu vioara strâns lipită de piept.

— Uite-i acolo, sâsâi eu.

Felicity scoate capul printre corturi, apoi se retrage lângă mine.

— Eşti sigur că ei sunt?

— Sunt sigur că unul dintre ei poartă acelaşi inel ca şeful bandiţilor.

— Deci nu putem să fim sută la sută siguri...

— Are pe frunte semnul lăsat de cutia lui Percy. Ce altă dovadă mai vrei?

Pe chei, umbrele bandiţilor se întind în urma acestora şi ne ascundem cât mai adânc toţi trei. Încerc să nu mă gândesc prea mult, nu îmi doresc decât ca atacatorii să nu arunce vreo privire în direcţia noastră, să nu ne vadă, să nu se răsucească în trecere spre noi. Cu mare bucurie le-aş arunca în cap cutia, însă Felicity

are dreptate, iar părerea ei este mai logică decât a mea – oamenii aceia au vrut să ne ucidă în pădure şi nu cred că ne-ar lăsa să plecăm cu un „Mersi frumos" şi o bătaie prietenească pe umăr. Pe moment, n-am alt plan decât *să nu sfârşesc omorât într-un bâlci în Marsilia*, şi asta înseamnă să rămân ascuns.

Bandiţii trec în şir pe lângă noi, cu individul cu inel de aur în frunte. Şi-a acoperit faţa cu mâna în timp ce se freacă pe frunte, însă în momentul când lasă mâna să-i cadă, îi zăresc profilul şi brusc îl recunosc.

Îl ştiu pe omul ăsta. Nu e un hoţ la drumul mare – este chiar ducele de Bourbon.

Dă să-şi întoarcă faţa către noi, cu vânătaia vizibilă acum, şi inima mi-o ia razna în piept. Însă exact în clipa aceea explodează un foc de artificii care transformă cerul din bleumarin în roşu strălucitor. Bandiţii îşi înalţă cu toţii capetele, iar Percy, Felicity şi cu mine, la unison, însufleţiţi, din câte se pare, de aceeaşi idee de a nu ne lăsa omorâţi, ne prelingem pe lângă corturi, cotim şi ne facem nevăzuţi.

Ne oprim între două corturi, la adăpostul pânzelor ce ne ascund din toate părţile de ochii mulţimii adunate pe chei. Pavajul de lemn este presărat cu pari bătuţi în cuie de care sunt legate sforile corturilor, formând un coridor îngust.

— Îl ştiu pe omul ăla.

— Ce-ai spus? întreabă Felicity.

Îşi ţine o mână strâns apăsată pe piept şi răsuflă greu.

— Bărbatul acela, şeful bandiţilor. I-am văzut faţa. Şi l-am recunoscut.

— Monty, zice Percy din spatele meu.

Dar eu îi dau înainte. Sunt aşa de sigur pe mine şi aşa de disperat să fiu şi eu, în fine, de folos şi să contribui, încât nu-l las să vorbească.

— E ducele de Bourbon, prim-ministrul regelui francez. L-am cunoscut la Versailles.

— Monty, insistă Percy.

Vine lângă mine și îmi atinge în trecere cotul cu mâna.

— Din apartamentele lui am luat cutiuța.

— Monty!

— Ce este, Perce?

— Ia asta!

Încearcă să-mi îndese în mâini cutia cu vioara.

— De ce?

— Pentru că am impresia că o să leșin.

Ceea ce și face.

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Percy: m-a prevenit, numai că reacția mea nu este atât de promptă pe cât ar trebui. În clipa când se prăbușește, nu izbutesc să apuc bine cutia cu vioara și o las să-mi scape din mână pentru a-l prinde înainte de a ajunge pe jos. Cutia saltă pe scânduri, iar una dintre încuietori se deschide cu un pocnet metalic.

Îl prind pe Percy, dar cad în genunchi și ne prăvălim amândoi, eu susținându-l de brațe și el cu fața lipită de pieptul meu. Mă aștept să fie moale ca o cârpă, dar nu, e rigid. Corpul i s-a răsucit în sus și a înțepenit, arată ca o statuie contorsionată și am senzația că nu mai respiră. Mușchii pieptului par să fi fost trași în sus și prinși prea strâns pentru ca aerul să mai poată pătrunde în plămâni și îi aud dinții scrâșnind.

— Percy! îl așez eu pe jos și îl zgâlțâi ușor. Hai odată, Percy, ridică-te!

Habar n-am de ce insist să-i vorbesc. Poate fiindcă nu știu ce altceva aș putea face. Își arcuiește spinarea, cu venele de pe gât umflate, și mă gândesc că și-a revenit, însă pe urmă începe să tremure. De fapt nu tremură, se convulsionează în chip

înspăimântător, total lipsit de control. Mădularele par să încerce să se rupă de trup, iar capul i se izbește de pavaj.

Nu știu ce să fac. În viața mea nu m-am simțit atât de prost, de neajutorat și de speriat. „Fă ceva, îmi spun, prietenul tău cel mai bun se zvârcolește pe jos în dureri atroce." Rămân însă încremenit. Nu-mi vine nimic în minte cu care să-l ajut. Nici nu mă pot mișca.

Felicity se apropie brusc și îngenunchează lângă mine.

— Dă-te la o parte! șuieră ea și îmi revin în simțiri suficient cât să-i urmez ordinul.

Îmi ia locul, îl prinde pe Percy cu ambele mâini de haină și îl întoarce pe o parte, pentru a nu se lovi de parii de care sunt legate corturile când se zvârcolește.

— Percy, zice ea aplecându-se, mă auzi?

Percy nu răspunde și, chiar dacă a auzit, mă îndoiesc că ar avea puterea să reacționeze. Felicity își așază o mână pe umărul lui, ca și cum l-ar sprijini să nu se răsucească pe spate, și îndepărtează cutia de vioară dând cu piciorul în ea. Apoi rămâne în poziția aceea, fără să mai facă nimic.

— Ce faci? urlu la ea.

Îmi țin capul în mâini, un gest burlesc care exprimă sentimentul de oroare.

— Trebuie să-l ajutăm!

— Nu putem face nimic, răspunde ea pe un ton atât de calm, încât mă panichez și mai tare.

— Dar are nevoie de ajutor!

— O să se termine în curând. Ai răbdare!

— Dar nu se poate să...

Dau să mă târăsc spre ei fără niciun plan în minte, însă Felicity se răsucește iute către mine și mă străpunge cu privirea.

— Habar n-ai despre ce vorbești, așa că stai deoparte și taci!

Nu mai rezist. Nu mai suport s-o văd pe Felicity stând așa de calmă în timp ce Percy se zvârcolește și se contorsionează, iar eu îl privesc neputincios.

Scena pare să se prelungească la infinit, pare că stăm de zile în șir acolo așteptând, spectatori la ceea ce, sunt sigur acum, este moartea lentă, în dureri cumplite, a lui Percy. Respiră greu și hârâit, iar buzele au început să i se albăstrească. Felicity îl împinge și mai mult pe o parte și văd că în colțurile gurii lui s-a format o spumă sângerândă.

— Își revine, șoptește Felicity.

Își ține o mână în apropierea capului lui Percy, ca un soi de pernă, între gâtul lui arcuit și parii corturilor.

Percy se mai chircește o dată. Își duce genunchii la piept, apoi vomită. Felicity îl ține zdravăn și după ce mușchii i se destind, Percy rămâne întins pe o parte, cu ochii în continuare închiși.

„Ridică-te, Percy, îl îndemn eu în gând. Haide, ridică-te și fă-te bine! Te rog!"

— Trebuie să-l scoatem de aici și să-l ducem undeva în apropiere, zice Felicity dând cu blândețe la o parte câteva fire de păr care s-au lipit de buzele lui Percy.

Fie vorbele ei sunt prea subtile, fie eu nu mai sunt în stare să gândesc limpede, pentru că văd că-și ridică ochii spre mine și mă repede:

— Dacă vrei să fii de ajutor, acum e momentul!

Mă salt împleticit în picioare și tremur așa de tare, încât aproape cad la loc. Pornesc clătinându-mă pe culoarul dintre corturi. Nu știu încotro să o iau; în jur nu sunt decât tarabe de bâlci, iar bandiții stau probabil și acum la pândă după noi.

Mă uit în jos către fâșia de mare vizibilă printre stinghiile pavajului de lemn și văd săltând o portocală cu coaja netedă mustind de mărgeluțele de apă.

Pornesc în goană înapoi pe drumul pe care am venit, făcându-mi loc prin mulțimea care s-a oprit acum și se uită în sus, admirând focurile de artificii, și ajung la taraba vraciului. A ieșit și el de sub cort și urmărește spectacolul, dar mă vede venind și-și întoarce fața către mine.

— Te-ai întors!

— Prietenul meu are nevoie de ajutor, bolborosesc.

— Îmi pare rău să aud așa ceva.

— Îl poți ajuta?

— Cum așa?

— Doar ești doctor.

— Ba nu, sunt vraci.

— Dar ai cunoștințe... Și poți...

Răsuflu așa de greu, încât abia dacă pot vorbi. Îmi simt pieptul ferecat.

— Te rog, nu știu ce e cu el!

Vraciul mă măsoară din priviri și veselia i-a dispărut de pe chip.

— Am impresia că ești o mare belea.

— Nu sunt o belea, dar *am dat* de belea, îl contrazic. Suntem în trecere și n-avem la cine să apelăm, prietenul meu are mare nevoie de ajutor și... A făcut un fel de criză cu tremurături din care nu se trezește și... și nu știu ce să fac. *Te rog!*

Ridic un pic vocea la ultimele cuvinte, probabil suficient cât să sune patetic sau măcar sincer, așa încât omul mă ia de cot și-mi spune:

— Du-mă la el!

Aproape că îmi vine să-l îmbrățișez.

Aș vrea să pot fugi, însă vraciul pare hotărât să înainteze cu un mers energic, iar eu sunt obligat să țin pasul, de teama de a nu-l scăpa din ochi. În timp ce ne croim drum prin mulțimea cu fețele îndreptate în sus, îmi cere să îi povestesc ce s-a întâmplat,

iar eu îi ofer o versiune confuză care mă panichează și mai tare. Sunt așa de distrus, încât abia dacă îmi mai amintesc de unde am venit. Corturile arată toate la fel. Dau să îi spun că din păcate nu îi găsesc pe Percy și Felicity, când zăresc silueta ei profilată pe fundalul pânzei de cort urât mirositoare.

— Uite acolo! rostesc și îl conduc pe vraci printre corturi.

Un alt foc de artificii explodează deasupra capetelor noastre.

Percy nu și-a venit în simțiri, însă a început să miște. Felicity stă în genunchi deasupra lui și îl ține de mână, vorbindu-i, cu toate că el nu dă semne că ar auzi-o. Din colțul gurii i se prelinge pe obraz un fir apos de sânge și scuipat. Felicity își trage mâneca rochiei peste degetul mare și îl șterge. Își ridică ochii la apropierea noastră și aruncă o privire prudentă spre străinul care mă însoțește.

— E farmacist, îi explic eu. Ne poate ajuta.

Vraciul nu-i adresează niciun cuvânt lui Felicity, care se dă la o parte, cedându-i locul. Bărbatul ia capul lui Percy în mâini și îl cercetează, îi verifică pulsul, apoi ochii și interiorul gurii, după care se șterge și el de sânge.

— Îi curge sânge, rostesc eu cu voce tare fără să-mi dau seama, la care Felicity îmi răspunde:

— Și-a mușcat limba.

Vraciul scoate din buzunarul hainei un plic cerat cu săruri și își strecoară degetul sub clapă, în tot acest timp vorbindu-i lui Percy cu blândețe într-o limbă pe care nu o recunosc:

— *Obre es ulls! Has passat una nit dificil, veritat? Em pots mirar?*[1] *Mira'm!* Uită-te la mine!

Percy deschide ochii, iar eu las să îmi scape un oftat de ușurare. Pare însă că face un efort uriaș și nu-și poate concentra privirea.

[1] „Deschide ochii! Ai avut o noapte grea, nu-i așa? Poți să te uiți la mine?" (cat. în original).

— *Molt bé, molt bé*[1], murmură vraciul. Știi unde te afli?

Percy clipește de două ori, apoi închide ochii și capul îi cade într-o parte. Vraciul îl prinde înainte să se izbească de pavaj.

— Are nevoie de odihnă, zice el.

— Nu avem unde să mergem, răspunde Felicity.

— Am o barcă ancorată pe canal. Îl putem duce acolo și pe urmă voi vedea ce mai pot face pentru el.

Dau din cap aprobator, așteptând să ia cineva inițiativa. Felicity se stropșește la mine:

— Percy nu poate să meargă. Va trebui să-l cari tu, Monty!

— Aaa, sigur!

Vraciul se dă la o parte, iar eu îl salt pe umăr pe Percy. Mă clatin pe picioare, gata, gata să cad, dar Felicity mă trage în sus și îl urmăm amândoi pe vraci printre corturi.

Cu pas sigur, omul ne conduce dincolo de chei pe o cărare îngustă și nisipoasă, trecând pe lângă vapoarele amarate, până ce ajungem la un doc încleiat cu gudron unde stau frumos aliniate pe malul canalului precum clapele unui clavecin mai multe bărci vopsite în nuanțe vii. Brațele încep să-mi tremure. Întregul corp pare să-mi tremure pe dinafară și pe dinăuntru.

Vraciul sare la bordul unei bărci, înșfăcând o lampă de la proră înainte de a mă lua de braț și a mă trage după el. Felicity ne urmează cu pași agili.

Barca are o punte îngustă și o cabină acoperită în centru, spre care ne îndreptăm cu toții. Este o provocare să mă strecor cu Percy prin ușa îngustă fără a ne lovi mortal nici unul dintre noi, iar înăuntru aproape că dau cu capul de tavan. Vraciul îmi face semn spre un pat încastrat în dulap, acoperit cu pături cusute din petice și câteva pernițe. Lămpi din ceramică decorează

[1] „Foarte bine, foarte bine" (cat. în original).

pereţii, aruncând sclipiri de diamant ce saltă şi se leagănă la fiecare mişcare a bărcii.

— Pune-l aici! zice vraciul dând la o parte păturile de pe pat, iar eu îl aşez pe Percy.

Nu mi-am dat seama că, între timp, s-a trezit, însă acum se agaţă de mine de parcă s-ar teme să nu se prăbuşească.

— Monty!

— Sunt aici, Perce!

Încerc fără succes să îmi ascund tremurul din voce.

— Sunt aici, nu-ţi face griji, e... N-am idee ce ar trebui să spun. E totul în regulă. Doamne, ce prostii îndrug!

— Ce strălucitor e aici, murmură el.

E ameţit şi bâiguie – aproape că nu-i recunosc vocea –, iar ochii îi fug de colo, colo. Nu reuşeşte să-i ţină deschişi, îi tot mijeşte, ca şi cum s-ar uita la soare. S-a agăţat cu mâinile aşa de strâns de haina mea, încât încheieturile i s-au înroşit, iar când îl aşez pe pat, mă strânge şi mai tare şi zice cu glas ascuţit:

— Nu pleca!

— Stai liniştit, nu plec!

E atât de abătut, încât nu-mi vine să mă smulg de lângă el, aşa că rămân acolo, ţinându-l în braţe şi încercând, cu voce nesigură, să îl conving să se întindă pe pat. Dintr-odată, umerii îi alunecă, iar capul îi cade pe pieptul meu şi am impresia că o să-mi dea drumul din strânsoare, însă mă apucă şi caută să se salte din nou în fund.

— Vioara! Unde e vioara mea? Vreau vioara!

— E la mine, Percy!

Felicity apare lângă mine, îi desface degetele încleştate de haina mea şi îl împinge uşor spre pat.

— Acum întinde-te şi linişteşte-te! Totul e în regulă, nu-ţi face griji!

În partea opusă a cabinei, vraciul scoate de pe un raft o cutie cu leacuri și începe să scotocească prin sertare, făcând sticluțele să se ciocnească între ele într-un cor de clinchete ușoare.

Nu mai am cu ce să ajut, așa că mă retrag pe punte, în aerul răcoros al serii. Deasupra apei, stelele stau atârnate în ciorchini ce colorează cerul în amurg. Muzica de la bâlci se aude și de aici, iar de undeva de mai aproape răzbate o melodie lentă cântată la mandolină pe o singură strună. Pe maluri greierii țârâie. Mă așez sprijinit de balustradă și îmi întorc fața către cer, lăsând să mă pătrundă oboseala.

Se pare că panica m-a secătuit de puteri, căci adorm fără să vreau, cu capul lipit de balustrada bărcii.

9

Când Felicity vine și mă scutură ca să mă trezească din somn, am senzația că abia am adormit. La orizont, soarele arată ca un pahar cu vin care s-a vărsat, iar stelele au început să pălească și să revină la starea lor imaginară. Cât dormeam, cineva m-a acoperit cu o pătură și genunchii mă dor după ce i-am ținut strânși la piept atâta timp.

În ciuda nopții grele pe care am avut-o, Felicity pare foarte trează. Ochii îi sunt larg deschiși și vioi și și-a desfăcut agrafele din păr, pe care l-a împletit într-o coadă care îi saltă pe umăr când se apleacă peste mine. Eu, în schimb, mă simt ca un cadavru ambulant. Am ochii împăienjeniți, iar pe bărbie îmi curge o dâră subțire de bale, pe care o șterg. Nu m-am bărbierit de o săptămână și barba a început să mă mănânce.

— Ești bine? mă întreabă Felicity.

— Cine, eu? Da. Cum se mai simte Percy?

Se uită în jos, spre punte, și inima îmi stă în piept.

— Are dureri și e epuizat. Vrea să se odihnească, dar e prea agitat pentru a rămâne adormit mult timp. O să-și revină, adaugă când mă vede așa de abătut. Doar că va lua ceva timp.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit... Ar fi trebuit să stau cu el. Să rămân acolo cu voi.

— Erai prea obosit. Și nu aveai cu ce să ajuți. Pascal i-a luat sânge și i-a fărâmițat niște pelin. Vom vedea în curând dacă leacul are efect.

— Pascal?

— Vraciul. Omul cu barca.

— Și-a dat seama ce boală are Percy?

Felicity se lasă să alunece în genunchi în fața mea, ținându-se cu o mână de balustradă.

— Cred că ar fi mai bine să vorbești cu Percy.

— Despre ce? întreb tot mai îngrozit.

— Are ceva să-ți spună și nu vreau să fac pe intermediarul între voi.

— Oh! Atunci poate că ar fi mai bine să mă duc să discut cu Percy, rostesc pe un ton ferm, de parcă ar fi ideea mea, și mă salt în picioare.

Felicity nu răspunde. Îmi ia locul pe punte, iar eu cobor cele câteva trepte până în burta bărcii.

Cabina este în continuare cufundată în întuneric, însă au aprins mai multe lămpi, iar umbrele saltă în timp ce valurile leagănă ambarcațiunea. Sentimentul seamănă cu acela pe care îl ai atunci când ești ușor cherchelit și nesigur pe picioare, dar fără acea căldură și însuflețire confortabilă pe care ți-o dă de obicei băutura. Aerul miroase a tămâie și a apă de mare, iar din ceașca de ceai așezată pe podea, lângă pat, se înalță aburi ce se amestecă în fuioare cu firele de praf plutind în lumina pală.

Percy zace încolăcit în colțul patului și e îmbrăcat numai cu nădragii lui boțiți și o cămașă curată, dintr-un material transparent, care i se lipește de corp din cauza sudorii. Are sub ochi o vânătaie violetă ca o spărtură într-un geam și un bandaj legat în jurul cotului. Un firicel de sânge se prelinge din el. Arată mai istovit decât l-am văzut vreodată. Părul i-a scăpat din fundă și îi atârnă în bucle în jurul feței.

Mă las să cad pe colțul opus al patului, cu un picior îndoit sub mine, iar Percy deschide ochii.

—'Neața, îi zic.

Percy nu răspunde. Sunetul valurilor ce se izbesc de barcă umple tăcerea.

Mă abțin să rostesc vreo prostie, fiindcă urăsc zidul acesta care ne desparte. Pereții par să mă apese. „Spune ceva, Monty! Poartă-te ca un prieten, ca un gentleman, ca o ființă omenească! E Percy, prietenul tău cel mai bun, băiatul de care te-ai îndrăgostit, cel care îți cânta la vioară și îți scuipa în cap semințele de măr din vârful pomilor din livadă. Percy, cel pe care l-ai sărutat la Paris și care, și acum, e al naibii de chipeș. Spune-i ceva drăguț! Ceva care să-l facă să nu se mai simtă așa de singur și de speriat!" Nu-mi trece însă nimic prin cap. Îmi vine să dau bir cu fugiții, numai să nu aud ce are să îmi spună.

Percy își lipește fruntea de perete.

— Îmi pare rău, murmură el fără vlagă.

— Pentru ce?

— Pentru ce s-a întâmplat.

— Nu a fost vina ta, Perce. N-ai fi putut să...

— Epilepsie, mă întrerupe el.

— Poftim?

— Epilepsie, repetă el acoperindu-și fața cu mâinile, așa încât cuvântul îi iese înăbușit din gură. Am epilepsie.

Nu am idee ce aș putea răspunde, așa că mormăi:

— Bine măcar că-i numai asta.

Sperasem să îl fac să râdă, dar Percy scoate printre dinți un șuierat.

— N-ai putea să fii și tu serios de data asta?

Mă holbez în jos, spre pat, și frământ în mâini cusăturile roase ale păturii.

— Deci... să înțeleg că ești bolnav?

— Da.

— Suferi de epilepsie?

— Da.

Nu știu mai nimic despre epilepsie. Pe tema asta am auzit vorbindu-se de demoni, oameni posedați sau nebuni, dar nu sunt decât niște povești de groază care se termină invariabil cu sentința „Mulțumește-i Domnului în fiecare zi pentru că ești sănătos"! Dar aici e vorba de Percy, cel mai bun flăcău pe care am avut norocul să îl cunosc vreodată. Nimic din toate astea nu poate avea legătură cu el.

— Și nu există..., dau să zic, dar mă opresc și jur, mă simt așa de mizerabil, încât până și liniștea pare să mă apese. Nu sunt sigur ce ar trebui și nu ar trebui să întreb, și nici ce răspunsuri mi-ar plăcea să primesc.

E contagioasă boala?

Te doare?

Când te vei face bine?

O să mori?

O să mori?

O să mori?

Ce bine ar fi să ne întoarcem la momentul de dinainte de mărturisirea lui! Ce bine ar fi să nu fi aflat de boala asta!

— Și nu există niciun leac? Un tratament sau altceva?

— Nu, e o boală fără leac. Şi niciun tratament nu a dat până acum rezultate.

— Oh! Ce... rău îmi pare! Percy se strâmbă, de parcă ar fi vrut să mă corecteze, dar se abţine, apoi se mulţumeşte să dea din cap, iar eu aş vrea să mă transform în nisip şi să mă scurg printre scânduri. Deci din cauza asta ai...

— Crize...

— Da, exact. Asta voiam şi eu să spun.

— Păi n-ai decât s-o spui.

Nu cred că sunt în stare.

— Şi de când... Vreau să zic, când...

— Cam o dată la câteva luni.

— Nu, voiam să te întreb când au început.

Percy stă şi acum cu faţa la perete şi, înainte să răspundă, se îndepărtează şi mai mult de mine. Aproape că nu-i mai pot vedea chipul.

— Chiar înainte de a te întoarce tu de la Eton.

— Eton? fac eu ochii mari. Dar Percy, asta a fost acum doi ani. Eşti bolnav de *doi ani* şi în tot acest timp nu mi-ai spus nimic?

— Nimeni nu ştie, doar familia mea şi câţiva dintre servitori. Ai înţeles?

— Şi când aveai de gând să-mi spui şi mie?

— Speram să nu fiu nevoit s-o fac. Până acum am avut noroc şi n-ai aflat.

— *Noroc*? Ai avut *noroc*?

Într-o secundă trec de la blândeţe la furie oarbă.

— La naiba, Perce, de doi ani îmi ascunzi acest secret? Cum de nu mi-ai spus nimic?

În fine, acum îşi saltă capul.

— Chiar vrei ca totul să fie despre tine?

— Vreau să știu!

— Ei bine, uite, ți-am spus acum.

— Da, pentru că n-ai avut încotro. Pentru că am fost nevoit să văd cum...

— Îmi pare rău că ai fost *nevoit* să vezi.

Brusc își ridică glasul, acum plin de venin.

— Presupun că ți-a fost foarte greu să fii *nevoit* să vezi.

— De ce nu mi-ai spus?

Își încleștează pumnii peste pătură, cu fața încordată, apoi zice:

— Vrei să știi de ce? Foarte bine! Pentru că la sfârșitul acestui an nu voi merge la școala de drept, ci la un azil.

Ne holbăm unul la celălalt. Îmi ia un timp ca să pricep ce mi-a spus; e ceva atât de îngrozitor și absolut de necrezut, încât sunt sigur că n-am auzit bine.

— Ce... unde ai zis că te duci?

— Într-un loc în Olanda. Un sanatoriu. Pentru...

Strânge din dinți și adaugă rostind cuvintele cu mare grijă:

— Pentru nebuni.

Nu știu ce să spun. Am auzit de balamucul din Londra – zvonuri întunecate, veninoase, de nereprodus într-o conversație politicoasă. Azilurile nu sunt spitale sau stațiuni balneare, nu sunt locuri unde te duci de bine ce îți e. Ci unde ajungi atunci când ai epuizat toate celelalte variante. Unde te ascunzi de lume și ești uitat, ești legat de pat, și înfometat, și golit de sânge. Și unde mori. Dacă Percy se va duce la un azil, nu se va mai întoarce de acolo. Și nu ne vom mai vedea niciodată.

Simt o așa apăsare în piept, încât abia dacă reușesc să mormăi:

— Dar tu nu ești nebun!

— Poate că sunt. Nu-i o situație prea obișnuită, nu-i așa?

Se bate ușor peste bărbie și-și suge obrajii.

— Asta vrei să faci? Să te internezi într-un azil din Olanda unde o să mori?

Se cutremură şi-mi pare rău că m-am purtat aşa de aspru, dar nu-mi retrag vorbele.

— Nu, sigur că nu.

— Atunci cine a venit cu ideea? Unchiul tău? El a decis să te trimită la azil?

Vorbesc aşa de iute, că aproape că nu mă mai înţeleg nici eu. Mă agăţ frenetic de orice speranţă, oricât de neînsemnată ar fi. „Nu se poate, îmi spun. Nu se poate să fii bolnav, pentru că am nevoie de tine, şi nu se poate să te duci să mori în cine ştie ce azil, pentru că ce m-aş face eu fără tine?"

— Spune-le nu! Spune-le că nu vrei să mergi! Că nu poţi. Spune-le!

— N-am de ales. Familia nu mai vrea să mă îngrijească.

— Du-te în altă parte... oriunde altundeva!

— Ce aş putea să fac? mă repede el. Dar cum ai putea tu să înţelegi? Dacă s-ar afla, toată familia mea ar avea de suferit, şi nu vreau să îi împovărez mai mult decât am făcut-o deja.

Frământă pătura cu picioarele şi venele i se văd pe sub piele ca nişte fire de aţă strălucitoare.

— Mătuşa crede că aşa mă pedepseşte Dumnezeu. Bastardul negru al familiei face crize convulsive... era de aşteptat. Crede că sunt posedat de diavol, iar unchiul îmi spune să renunţ la istericale şi să fac bine să învingă boala.

Îşi lasă capul pe spate, iar când lumina lămpii îi cade peste faţă, văd că plânge. Sau mai degrabă încearcă din răsputeri să se abţină, ceea ce este şi mai rău. N-am nici cea mai vagă idee ce să fac. Mă simt mizerabil pentru că stau acolo ca o momâie şi nu îl consolez, dar mădularele par să nu îmi mai aparţină. Nu îmi mai amintesc cum aş putea să-l iau în braţe şi să-l alin.

Percy continuă să vorbească, uitându-se în sus.

— Vărul meu mai mic refuză să se aşeze lângă mine, de teamă că boala este contagioasă. Cu greu se lasă convins să stea în aceeaşi cameră. Abia după un an s-a găsit un valet dispus să servească un băiat cu pielea tuciurie care face crize din senin. Tot felul de bărbieri nebuni mi-au pus ventuze, am fost exorcizat şi binecuvântat şi de un an şi jumătate nu mai mănânc carne, fără niciun rezultat. Aşa că nu am de ales. Mă asculţi, Monty?

De ascultat, îl ascult, dar nu aud nimic. Sau nimic nu îmi intră în cap. Ascult fără să înţeleg. Totul seamănă cu un coşmar, cu un vis urât în care sunt îngropat de viu şi, deşi mă zbat, nu reuşesc să mă trezesc din somn. Cu fiecare vorbă, Percy nu face decât să arunce încă o lopată peste pieptul meu. Sărmanul, suferă de atâta timp şi eu n-am observat!

— Monty!

— Da, răspund eu într-un târziu. Te ascult!

Respiră adânc, cu o mână apăsată pe frunte.

— Hai să-l găsim pe Lockwood şi să încercăm să îl convingem să ne continuăm călătoria. Vom vedea Continentul şi ne vom distra aşa cum ne-am propus, iar după asta eu mă voi duce în Olanda şi...

Mă ridic în picioare atât de brusc, încât îmi agăţ piciorul în pătură şi mă clatin.

— Nu... Nu, Percy! Stai aşa, opreşte-te!

Se uită la mine cu buzele strânse ca să împiedice tremuratul. Îmi vine să plâng, să mă las să cad pe pat lângă el şi să dau liber hohotelor. Tremur tot şi sunt ameţit, emoţiile se manifestă fizic şi abia dacă izbutesc să murmur:

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Pentru că e vai de capul tău, Monty! Eşti o ruină totală. De atâţia ani stau pe lângă tine şi am grijă să nu te îmbeţi şi să crapi undeva într-un şanţ ori să-ţi tai venele...

Sunt gata, gata să izbucnesc în lacrimi. Le simt în jurul ochilor, rotunde, fierbinți și înecăcioase, dar refuz să le dau drumul să-mi curgă pe obraji.

—... și știu că ai avut parte de momente grele cu tatăl tău și cu exmatricularea, dar nu ai fost în toate mințile. Nu mai ești de ceva vreme. N-am vrut să înrăutățesc situația. Îmi pare rău, Monty! Pur și simplu nu am putut.

O altă lopată cu pământ mă lovește.

— Dar nici măcar nu mi-ai acordat vreo șansă, spun eu cu o voce foarte, foarte mică. Am crezut că noi doi ne spunem totul.

— Aici nu e vorba de noi doi.

— Ba da, întotdeauna va fi vorba despre noi doi.

— Ba nu, tu vrei ca totul să se învârtă în jurul *tău*. Îți pasă de ceea ce mi se întâmplă mie numai în măsura în care te afectează. Niciodată nu ți-a păsat decât de *tine*.

Nu-mi vine în minte nicio replică isteață, așa că sunt nevoit să mă mulțumesc cu o ieșire dramatică din scenă. Însă nici asta nu îmi izbutește, căci barca se înclină brusc pe o parte și mă izbesc de perete.

Mă îndrept de spate și pornesc cu pași mari spre ușă, pe care mă strecor fără a privi în urmă.

10

O găsesc pe Felicity tot pe punte, acolo unde o lăsasem, stând așezată cu capul în piept și ochii închiși. Își ridică însă privirea atunci când mă las să alunec lângă ea. Dacă ar fi Percy, mi-aș îngropa capul în umărul ei și aș suspina, dar nu e, e doar Felicity, și singurul om cu care aș fi dispus să discut despre fuga mea împreună cu Percy ar fi Percy însuși. Nu e drept!

— Deci despre ce ați vorbit voi doi? mă întreabă Felicity pe un ton lejer.

— Percy e bolnav.

— Da.

— Are epilepsie.

— Mi-a spus.

— Când? Acum doi ani, când a avut prima criză?

— Nu. În urmă cu o oră, înainte să te trezești tu.

— Nu e...

Îmi zdrobesc degetele de frunte. Nu știu dacă Percy i-a povestit despre sanatoriu și mă tem că dacă i-aș dezvălui eu informația, situația mi s-ar părea și mai reală, și mai oribilă decât este. Așa că adaug:

— Nu e posedat.

— Nu, nu e, firește, zice Felicity, iar fermitatea cu care face afirmația mă ia prin surprindere. Și dacă vreunul dintre doctorii pe care i-a consultat i-a spus așa ceva înseamnă că nu este decât un vraci încuiat. Dacă doctorii s-ar ține la curent cu cercetările medicale, ar afla că s-a dovedit științific că epilepsia nu are nimic de-a face cu posedarea demonică. Asta nu e altceva decât o absurditate din epoca medievală.

— Dar ce anume cauzează boala?

— Școala Boerhaave[1] a publicat o broșură...

— Cine?

— Nu contează.

---

[1] Curent de gândire care poartă numele lui Herman Boerhaave (1668–1732), medic, botanist și umanist olandez considerat întemeietorul învățământului medical clinic și unul dintre părinții fiziologiei. Și-a petrecut o bună parte din viață ca profesor și, mai apoi, rector al Universității din Leiden, pe care a făcut-o cunoscută, prin studiile sale, în întreaga Europă.

— Ba nu, explică-mi ce e cu şcoala asta. Şi ce zice în broşură?

Felicity scoate un mic oftat pe nas.

— Nu zice decât că epilepsia poate fi declanşată de multe cauze, dar nimeni nu le cunoaşte. Deocamdată se fac speculaţii.

— Există vreun leac?

Pentru că dacă există, îmi spun, dacă ceva ar putea să îl facă bine pe Percy, atunci familia lui nu l-ar mai expedia în Olanda, iar eu nu l-aş pierde.

Felicity clatină din cap, iar colacul de salvare de care mă agăţasem se scufundă în mare.

Îmi apăs faţa de genunchi. Primele raze ale soarelui încep să mi se strecoare pe ceafă. Ce nebunie! Lumea este aşa de liniştită, şi de calmă, şi total neschimbată faţă de momentul când am păşit în cabina bărcii.

Percy e bolnav.

Gândul mă pătrunde ca o otravă şi mă lasă tulburat şi amorţit. *Percy e bolnav şi nu se va face bine niciodată, iar din cauza asta va fi trimis să moară într-un azil.* Îi urmează imediat un alt gând, care mă şochează aproape la fel de tare – *Percy nu a avut încredere în mine ca să-mi spună.*

— Felicity, ce crezi, sunt un om bun?

Se uită pieziş la mine, ridicând din sprâncene.

— De ce mă întrebi? Treci printr-o criză sau aşa ceva?

— Nu... Da... îngaim şi îmi trec degetele prin păr. Percy a ţinut secret faţă de mine treaba asta cu boala.

— Ştiu. Poate că a greşit, dar îl înţeleg.

— Dar de ce? Ce este în neregulă cu mine de credeţi amândoi că n-aş fi făcut faţă?

— Păi... eşti cam desfrânat.

— Mersi frumos!

— Dacă te porţi aşa cum te porţi să nu te mire că lumea te etichetează aşa, spune Felicity în timp ce îşi masează tâmplele

cu vârfurile degetelor și se încruntă. Nu pretind că înțeleg prietenia pasionată care vă leagă dintotdeauna pe Percy și pe tine; mi-e clar că sunteți importanți unul pentru celălalt. Dar, în același timp, nu cred că-l poți învinovăți că nu ți-a spus. Atenția ta este de obicei distrasă de alte lucruri și atunci când se întâmplă ceva grav, nu faci decât să... bei și să te culci. Să fugi de orice problemă ți se ivește în cale.

Îmi vine să o iau la goană și acum, numai că în cabină este Percy și de jur-împrejur numai apă, iar persoana de care aș vrea să fug sunt chiar eu.

Așa că spun:

— Mă bucur că ai fost de față. Mă bucur pentru Percy. Dacă aș fi fost singur cu el, probabil că l-aș fi lăsat să moară.

— Ba nu, n-ar fi murit!

— Se pare că îmi subestimezi nepriceperea.

— Crizele de epilepsie sunt fatale doar dacă intervine ceva exterior. Dacă bolnavul se lovește la cap sau cade în mare...

— Oprește-te, te rog! spun eu, și Felicity tace.

Îmi ciufulesc din nou părul. Pentru prima oară după multă vreme simt impulsul de a face ceva pentru a ostoi durerea altcuiva decât a mea, însă înțeleg că absolut nimic nu-l poate ajuta pe Percy. Și nici nu pot da ceasul înapoi în urmă cu doi ani. În tot acest răstimp, Percy nu a avut pe nimeni de partea lui, nici măcar familia. Crezusem întotdeauna că Percy și cu mine suntem singuri împotriva lumii, dar adevărul este că îl părăsisem de mult, fără măcar să-mi dau seama.

— Cum de ți-ai dat seama că are o criză de epilepsie? o întreb pe Felicity.

Ridică din umeri.

— Nu mi-am dat seama, doar am presupus.

— Și ce-i cu... școala aia de care mi-ai spus?

— Şcoala Boerhaave? Nu e propriu-zis o şcoală, ci un curent de gândire ştiinţifică. Despre care am citit câte ceva.

— Mda, bănuiam eu... Şi ce zic cărţile alea ale tale?

Îşi încrucişează braţele la piept şi pufneşte uşor pe nas.

— Dacă îţi spun, promite-mi că n-o să râzi de mine. Nu numai acum. Niciodată. Nu mă face să-ţi dezvălui secretele mele pentru ca mai târziu, când vei fi într-o dispoziţie proastă, să îţi baţi joc de mine.

— Nu o să râd de tine.

Pufneşte din nou pe nas, iar nările i se umflă, apoi zice:

— Studiez medicina.

— Medicina? De când te preocupă pe tine medicina?

— Dintotdeauna.

— Şi cum studiezi?

— Citesc. De ani de zile smulg copertele romanelor de dragoste şi vâr în ele texte medicale, ca să îl păcălesc pe tata. El ar prefera să mă vadă citind vulgarităţile Elizei Haywood[1] decât studiind almanahuri despre chirurgie şi anatomie.

Izbucnesc în râs.

— Felicity, ce mai hoţomană eşti! În viaţa mea n-am auzit de o înşelătorie mai mare.

Râde şi ea şi, dintr-odată, îmi amintesc că amândoi facem gropiţe în obraji. O văd aşa de rar zâmbind, încât am uitat că le-a moştenit şi ea de la tata.

— Aş vrea să studiez medicina, nu să merg la pension. Asta îmi doresc. Dar fetele nu sunt admise la universitate. Fetele merg la pension, iar băieţii la şcoala de medicină.

— Nu şi eu. Eu trebuie să administrez moşia familiei.

---

[1] Eliza Haywood (1693–1756), actriţă, scriitoare şi publicistă engleză, autoare a peste 70 de romane, piese de teatru, poeme şi traduceri, multe din ele având în centru poveşti de iubire.

Râd, ca și cum a fi poanta propriei glume nu ar fi un lucru îngrozitor, iar expresia feței lui Felicity se îndulcește.

— Nu am știut că tata s-a purtat așa de aspru cu tine.

— Toți tații se poartă aspru cu fiii lor. Nu sunt singurul.

— Asta nu te ajută prea mult.

— Am supraviețuit, nu-i așa?

— Chiar crezi? mă întreabă și îmi atinge ușor umărul cu fruntea, apoi se îndreaptă de spate. De ce zâmbești?

— Oh, nimic, răspund eu, și zâmbetul mi se transformă într-un hohot de râs. Doar că m-am gândit ce amuzant e că respectabilii noștri părinți au dat naștere la doi copii cu înclinații contrare.

Felicity rânjește în chip de răspuns, apoi râde și ea, scoțând un sunet puternic, deloc demn de o doamnă, lucru care mă face să o îndrăgesc și mai mult.

— Doi copii cu înclinații contrare, îmi repetă ea spusele. Frățiorul nostru nu are nicio șansă.

Pascal ne cheamă pe Felicity și pe mine la micul dejun, din fericire, unul complet și nefurat, și, în plus, sățios, deși conține o cantitate mult mai mare de orez și fasole decât cea cu care sunt obișnuit. Mâncăm ghemuiți pe puntea bărcii, în jurul unei sobe de fier ce scoate un fum înecăcios, din farfurii de tablă ținute în mâini și fără tacâmuri, doar ajutându-ne cu pâine.

Bâlciul, ne explică Pascal, este unul ambulant. Negustorii își așază corturile în bărci și plutesc în susul și în josul Rhônului, oprindu-se în orașele în care ajung și amestecându-se cu comersanții locali până ce adună suficientă marfă cât să merite să-și instaleze tarabele.

În timp ce zorile se ivesc nămoloase și roz peste apă, femeile își agață rufele spălate pe balustradele bărcilor și sar de pe

o punte pe alta pentru a sta la taclale. Copiii aleargă pe maluri. Bărbaţii joacă nesfârşite partide de cărţi şi fumează pipe din care se înalţă fuioare transparente în ceaţa dimineţii. Par mulţumiţi de ei înşişi, un mic regat plutitor la marginile mării, şi totodată nişte oameni cât se poate de obişnuiţi. Poate că asta e menirea Marelui Tur, să îmi arate cum trăiesc ceilalţi oameni şi cât de diferită este viaţa lor de cea pe care o duc eu. E ciudat sentimentul acesta că oameni necunoscuţi se bucură de viaţa lor, care nu are nicio legătură cu a ta.

Încerc să-i urmăresc fără a lăsa impresia că mă holbez, dar Felicity mă loveşte cu piciorul.

— Nu te zgâi la ei de parcă ar fi nişte exponate!

— Sunt curios.

— Caşti ochii la ei, Monty! Nu uita, le suntem oaspeţi!

Pascal şterge cu o bucată de pâine marginile farfuriei, rupând cu două degete coaja.

— Ar trebui să-i duceţi nişte mâncare şi domnului Newton.

— Nu cred că poate mânca, răspunde Felicity. Am încercat mai devreme, dar nu poate înghiţi nimic.

Pascal mestecă tăcut o vreme, uitându-se către cabina unde Percy zace întins în pat, apoi zice:

— De unde veniţi?

— Din Anglia, spun eu. Facem turul Continentului.

— Păreţi nişte fugari.

— Mda, asta suntem acum, dar, iniţial, am plecat într-o călătorie.

— Oamenii de care fugiţi călătoresc împreună cu voi?

— Nu, ne-au atacat pe drum, după ce am părăsit Parisul. Credem că vor...

Arunc o privire către Felicity. Ridică uşor din umeri. *De ce nu?* Scot din buzunar cutia cu cifru şi i-o întind lui Pascal.

— Credem că vor obiectul ăsta.

Îl răsuceşte în mâini şi învârte de câteva ori cadranul.

— E o cutie.

— Da, atâta lucru ştim şi noi.

— De ce o vor?

— Habar n-avem, spune Felicity. Şi ne temem că dacă le-o dăm, ne vor ucide pentru că am luat-o.

— Ah, cum adică aţi luat-o? Aţi furat-o?

— Da, dar nu de la ei.

Îmi amintesc că aşa-zisul tâlhar la drumul mare este, de fapt, ducele pe care îl cunoscusem la Versailles şi în ale cărui apartamente fusesem prins cu o franţuzoaică goală până la brâu.

— Mă rog, e un fel de-a zice, adaug spăşit.

— Pare o cutie veche.

Pascal îmi dă cutia înapoi, iar eu o vâr în buzunarul hainei.

— Cu noi călătoresc două doamne care şi-au câştigat existenţa vânzând antichităţi. Acum se ocupă cu flecuşteţe, mici obiecte care se vând la carnavaluri. S-ar putea să ştie câte ceva despre cutie, asta dacă îmi veţi permite să le-o arăt.

Mă uit la Felicity, ca pentru a-i cere sfatul din priviri, dar ea se grăbeşte deja să răspundă:

— Sigur că da. Suntem recunoscători pentru orice informaţie.

— S-ar putea ca doamnele să fi plecat deja la bâlci. Mă duc să le aduc. Voi rămâneţi aici!

În timp ce Pascal traversează puntea, îi şoptesc lui Felicity:

— Crezi că e o idee bună?

— Cred că aş vrea să aflu de ce suntem urmăriţi, îmi răspunde ea şi împunge cu degetul în buzunarul hainei mele care adăposteşte cutia cu cifru. Şi ce am putea face pentru a-i opri pe urmăritori. Este greşeala ta, Henry! Măcar încearcă să o îndrepţi!

Grozav aş vrea să o pocnesc peste nas, dar are dreptate.

Pascal se întoarce după o jumătate de oră cu câte o femeie la braţ, ambele bătrâne şi cocârjate, îmbrăcate în negru din cap până în picioare şi cu văluri groase care le acoperă feţele, ca şi cum ar purta doliu. El urcă primul în barcă, apoi le ajută pe însoţitoarele sale. Felicity şi cu mine ne ridicăm în picioare.

— *Senyoretes* Ernesta Herrera, se înclină Pascal spre cea mai înaltă dintre femei, *i* Eva Davila. Doamnele sunt bunicile noastre, *les nostres àvies*. Le zâmbeşte cu drag şi adaugă: Le-am povestit despre situaţia voastră şi sunt încredinţate că vă pot ajuta.

Dau să scot cutia din buzunar, însă braţul femeii mai înalte – Ernesta – zvâcneşte mai iute decât m-aş fi aşteptat judecând după mersul ei şi se încleştează în jurul încheieturii mele.

— Nu aici, sâsâie ea într-o franceză cu accent.

— De ce nu aici?

— Dacă sunteţi urmăriţi, atunci n-ar trebui să fluturi cutia în văzul tuturor.

Le urmăm pe cele două bunici în cabina bărcii. Ernesta râde încet când îl zăreşte pe Percy în pat şi-i spune peste umăr lui Pascal:

— Ce mai menajerie de nefericiţi ai adunat aici, *mijo*[1]!

În timp ce ne înghesuim înăuntru, încerc să-mi feresc ochii de Percy, ceea ce e cam dificil într-o încăpere de aproape doi metri pătraţi. Reuşesc doar să nu-l privesc direct, ci cu coada ochiului, un gest rezervat care arată că sunt încă supărat pe el. Percy arată jalnic, încolăcit cum stă pe o parte, cu faţa în pernă, în razele palide de soare ce se strecoară prin uşa cabinei. Are părul turtit pe partea unde a stat culcat şi pielea lucioasă, ca de ceară.

Refuz să mă las tulburat.

[1] „Fiule" (sp. arg.).

Pascal rămâne pe punte, în timp ce Ernesta și Eva se așază pe perniţele împrăștiate pe podea. Felicity se cocoață în capătul patului încastrat în dulap și îi șoptește ceva lui Percy, prea încet ca să pot auzi. Percy scutură din cap, stând cu spatele la ea.

Nu am unde să mă așez, doar dacă m-aș cuibări în pat lângă Percy, așa că rămân în picioare, cam stingher, în mijlocul cabinei, încercând să nu mă clatin când se leagănă barca și să nu dau cu capul de lămpile atârnate.

— Nu am putea să mergem în altă parte ca să stăm de vorbă? propune Felicity, însă Percy deschide ochii și se ridică sprijinit într-un cot.

Gulerul cămășii îi alunecă pe umăr, dând la iveală o claviculă ascuțită.

— Nu, vreau să aud și eu!

Ernesta întinde mâna spre mine.

— Hai să aruncăm o privire!

Îi ofer cutia. O răsucește în mâini, apoi i-o dă Evei.

— Aţi furat-o!

Felicity și Percy se uită amândoi la mine; n-are niciun rost să neg, așa că dau din cap.

—Trebuie să o returnaţi.

— Oamenii de la care am furat-o vor să ne ucidă, ripostez.

— Nu lor trebuie să o returnaţi, zice Ernesta izgonind ideea cu o fluturare a mâinii. Nu e a lor.

— De unde știi?

— Pentru că asta este o cutie Baseggio. Cutiile Baseggio sunt obiecte rare și scumpe. Și care nu sunt folosite pentru depozitarea unor bunuri cu valoare lumească, precum bani, bijuterii sau orice altceva ar face cu ochiul unor hoți obișnuiți.

Femeia învârte un cadran cu vârful degetului și se aude un mic ticăit, ca de ceas.

— Cutiile acestea au fost concepute pentru transportul de compuși alchimici pe distanțe mari și păstrarea lor în siguranță în caz de furt.

Eva bate ușurel pe capătul cutiei și rostește ceva într-o limbă necunoscută. Ernesta ne traduce.

— Numele posesorului este gravat aici, pe margine, spune femeia, apoi ia cutia, o ridică și ne arată o bandă subțire emailată, gravată cu litere aurii, pe care nu o observasem. Profesor Mateu Robles.

— Îl cunosc, intervine Felicity. Când ne uităm cu toții uimiți la ea, se grăbește să continue: Nu personal, dar am asistat la o prelegere despre el la Paris. Domnul Robles studiază panaceele.

— Ce înseamnă panaceu? întreabă Percy.

— Un remediu universal, explică Felicity. O substanță sau un compus care vindecă mai multe boli. De exemplu, bezoarul[1] sau ginsengul.

— Robles este foarte cunoscut în Spania, spune Ernesta. A fost unul dintre ultimii marii alchimiști ai țării, înaintea de transferul Coroanei[2]. Deși, în ultima vreme, a devenit faimos mai ales pentru că și-a ucis soția.

Felicity lasă să-i scape un mic țipăt.

— Și-a omorât soția? întreabă Percy cu voce răgușită.

— Un experiment care nu a mers bine, îi răspunde Ernesta. A fost un accident, dar femeia a murit totuși de mâna lui.

— Dar n-am furat cutia de la Mateu Robles, zic eu, ci de la regele Franței.

---

[1] Concrețiune calculoasă, formată din resturi vegetale sau din păr, care se întâlnește în tubul digestiv al unor patrupede.

[2] Aluzie la Războiul Succesiunii Spaniole (1701–1714), care a dus la înlocuirea la cârma țării a dinastiei Habsburgilor cu Casa de Bourbon.

— Ba nu, ai furat-o de la ducele de Bourbon, mă corectează Felicity, cu toate că amănuntul pare lipsit de relevanță.

Mă gândesc că, pur și simplu, îi face plăcere să insiste asupra faptului că sunt un hoț.

— Ducele de Bourbon e cel care ne vânează, adaugă ea

— Ce-i înăuntru? întreabă Percy.

S-a săltat în șezut, cu brațele încolăcite în jurul genunchilor, și se apleacă în față pentru a se uita mai bine, ca și cum cutia și-ar fi modificat cumva aspectul de ultima oară când o ținuse în mâini.

— Cel mai probabil un produs cu proprietăți alchimice, adică valoros, răspunde Ernesta. Sau periculos. Sau ambele.

Femeia scutură ușor cutia ducând-o la ureche, de parcă așa ar putea dezlega misterul.

— Totuși nu pare să fie un compus, ci un singur obiect.

— N-am putea să spargem cutia? propune Felicity. Materialul nu pare prea dur.

— Cutiile acestea sunt deseori căptușite cu fiole cu acid sau alte substanțe corozive. Dacă se sparge cutia, obiectul dinăuntru e distrus.

Eva murmură apoi ceva, iar Ernesta dă din cap în semn de încuviințare.

— Cutia trebuie înapoiată, ne traduce ea.

Se holbează amândouă la mine.

— Cine să o înapoieze? întreb eu. Noi?

— Voi ați furat-o.

— Nu noi, Monty, spune Felicity.

— Ba nu, eu sunt doar al doilea hoț. Fapt care cred că anulează actul meu de hoție.

— Cutia conține ceva mai valoros decât vă puteți închipui voi. Trebuie înapoiată lui Mateu Robles.

— Atunci luați-o voi! Oricum știți mai multe decât noi despre cutiile astea.

Ernesta clatină din cap.

— Am fost alungate din Spania pentru că ne ocupăm cu practici interzise de Coroană și nu ne putem întoarce fără să ne punem în pericol viața.

— Sunteți spaniole?

O simt pe Felicity cum se abține cu greu să nu-și dea ochii peste cap. Practic vibrează de atâta efort.

Ernesta însă nu-și dă ochii peste cap.

— Suntem catalane, zice ea.

Nu sunt prea sigur care este diferența, însă de teamă să nu fiu luat în râs pe față de sora mea, continui ca și cum explicația oferită ar avea sens.

— Și credeți că profesorul Robles se află în Spania?

— Familia Robles este una dintre cele mai vechi din Catalonia. Reprezentanții ei s-au aflat la curte în același timp cu noi, dar au fost alungați după urcarea pe tron a Bourbonilor și obligați să revină la Barcelona.

— Și vreți ca noi să le ducem acolo cutia? întreb eu.

— Nici nu intră în discuție, mă întrerupe Felicity scuturând din cap așa de tare, încât coada îi atinge piciorul patului, aflat în spatele ei. Îmi pare rău, dar nu putem. Trebuie să ne găsim tovarășii de drum și să ne ocupăm de returnarea cutiei către regele Franței.

— Dar nu îi aparține lui, zice Ernesta. Cutia trebuie înapoiată profesorului, nu altcuiva.

— Totuși, trebuie să existe un motiv întemeiat pentru care a ajuns în mâinile regelui, argumentează Felicity. Și oricum, în momentul ăsta, noi nu putem călători! Nu avem niciun ban și însoțitori noștri ne așteaptă aici, iar Percy s-a îmbolnăvit... nu putem pleca nicăieri până când nu se face bine.

Percy se uită în jos la pătură și trage de un fir de ață descusut dintre petice. Preț de o clipă, am impresia că va protesta, dar tace.

Felicity deschide gura, ca și cum ar vrea să enumere și alte motive pentru care nu putem transporta compuși alchimici spre sud, însă e întreruptă de o bătaie puternică în ușa cabinei, urmată de deschiderea ei bruscă. În prag se ivește Pascal, roșu la față și respirând greu, de parcă ar fi alergat.

— Vin soldații, ne anunță el gâfâind. Marco a fugit ca să ne prevină. Au răscolit tot bâlciul și acum se îndreaptă încoace.

Inima mi se oprește în gât. Este cât se poate de clar pe cine caută soldații.

Mă gândesc că dacă oamenii regelui ne vânează și sunt conduși de duce, toată încurcătura se poate rezolva dându-le cutia. Pe de altă parte, este la fel de posibil ca soldații să ne taie gâturile și să ne arunce cadavrele în mare, o variantă pe care refuz să o iau în calcul. Alchimia, panaceele și remediile universale, toate mi se învălmășesc prin minte. Dacă există cineva și ceva care să îl ajute pe Percy, poate chiar să îl scape de azil, atunci nu poate fi decât trupa aceasta de nemernici, cu tot cu cutiuța lor. Pe care nu o să le-o dau.

— Nu putem să le dăm cutia, bolborosesc.

Felicity și Percy se holbează la mine. La fel și bunicile. Pe chipul Ernestei este întipărită o expresie care parcă spune că afirmația mea transmite o idee atât de evidentă, încât enunțarea sa a devenit de-a dreptul redundantă.

— Ar putea să ne omoare, mă grăbesc să adaug, și dacă nu regele este proprietarul cutiei, iar ea conține ceva periculos ce poate cădea în mâini nepotrivite... Cred că ar fi bine să mai așteptăm.

— O să vă ascundem, spune Pascal.

Aud zgomot făcut de bocancii soldaților ce tropăie pe punte.

— Haide, ieşiţi de acolo! strigă o voce pe care o recunosc.

E ducele!

— Ieşiţi cu toţii din bărci!

— Cred că are dreptate Monty, zice Percy. N-ar trebui să le dăm cutia.

Mă întorc către Felicity. Pare să fie în total dezacord, dar îşi aruncă braţele în sus, în semn de capitulare.

— Bine, fie!

Ernesta şi Eva nu par deloc tulburate de hoardele de soldaţi ce urcă la bord. Ceea ce e foarte bine, căci planurile îmi lipsesc, dar panică am destulă.

11

Garda regală urcă la bord; prin pereţi se aud ordinele strigate, iar podeaua se leagănă de fiecare dată când un soldat păşeşte pe punte. Pascal a ieşit din cabină şi încearcă să stea de vorbă raţional cu musafirii nepoftiţi, dar nimeni nu pare prea dispus să-l asculte. Cuvântul *fugari* apare de câteva ori în discuţii, la fel şi *acostare*, care sunt aproape sigur că nu se referă la bărci. Mă rog ca năvălitorii să treacă pe lângă cabină şi să nu fim nevoiţi să vedem pe pielea noastră cât de bine ne-am deghizat, dar aud scârţâit de trepte şi, după o clipă, uşa e dată de perete.

— Vi s-a ordonat să coborâţi de pe vas.

Ducele de Bourbon păşeşte ţanţos înăuntru, îmbrăcat în uniforma gărzii regale şi cu o sabie scurtă la şold care pare să facă ravagii dacă e bine învârtită. Arată mult mai răvăşit decât atunci când l-am întâlnit la palat, are nasul ars după zilele petrecute în soare şi nu poartă perucă. Părul aspru, tuns scurt şi cărunt, stă răsucit la ceafă.

— Îmi cer scuze, domnilor, țâșnește Pascal printre soldați și ivindu-se lângă duce. Doamnele acestea nu au voie să urce pe punte.

Sub văl e al naibii de cald. În aer plutește fum de la tămâia aprinsă de Ernesta, prin care e greu să distingi ceva și încă și mai greu să respiri, iar cârpele de pe pat cu care ne-am înfășurat nu sunt fuste; materialul e alunecos și îmi țin o mână la spate, de parcă aș fi o bătrână aplecată de șale, deși în realitate încerc să împiedic nenorocitul ăla de pled cu care m-am legat peste mijloc să mă incrimineze și totodată să mă expună în mod indecent.

— De ce nu? bate Bourbon din picior holbându-se la Felicity, împachetată în ceea ce, în urmă cu câteva clipe, era un covoraș decorativ pe perete și purtând pe cap o față de pernă în chip de văl. Arată-ți fața, femeie!

— Nu se poate, *senyor*, zice Pascal.

— Nu vreau să știu nimic, îl repede Bourbon. Poruncesc să îmi arate fața, altfel o voi obliga. La fel și pe celelalte femei.

— Nu pot să-și scoată vălurile pentru că au vărsat-de-vânt, strigă Pascal.

Bourbon, care întinsese mâna spre marginea feței de pernă purtate de Felicity în chip de văl, și-o retrage.

— Vărsat-de-vânt?

Lângă mine, Percy, înfășurat și el în lenjerie de pat, se clatină pe picioare. Nu știu dacă se preface sau e pe cale să leșine. Aș vrea să-l spijin, dar mă tem să nu atrag atenția ducelui expunându-mi mâinile mult prea bărbătești și neatinse de vărsat-de-vânt.

— S-au molipsit în apele portugheze, explică Pascal. Sunt ținute în carantină ca să nu contamineze orașul. Atâta timp cât își țin capetele și crustele acoperite, nu e niciun pericol.

Percy e gata-gata să leșine; întinde brațul spre mine, iar eu îl prind, încercând să-l ajut să stea drept. Cârpele cu care

mi-am înfăşurat capul încep să alunece. Ducele dă să se întoarcă spre noi, însă în celălalt capăt al cabinei Ernesta scoate un urlet ascuţit care îl face să se răsucească pe călcâie. Femeia îşi continuă spectacolul căzând în genunchi în faţa lui Bourbon şi lipindu-şi capul de cizmele lui, fapt care-l distrage definitiv pe duce de la leşinul autentic al lui Percy. Eva urmează exemplul suratei sale, prosternându-se şi ea şi strigând rugăminţi fierbinţi în catalană.

Boubon se smulge din strânsoare şi dă un ordin oamenilor săi. Se înghesuie cu toţii pe scări, grăbiţi să iasă la aer.

Îl auzim cum îi spune din prag lui Pascal:

— Voi, spaniolilor, până mâine-dimineaţă vreau să dispăreţi de aici, că dacă nu, voi pune să fiţi arestaţi. Nu vă vrem aici, pe râu, cu mizeriile voastre. Iar dacă îi ascundeţi pe tâlhari, pedeapsa va fi foarte aspră.

Pascal se înclină.

— Da, domnule. Nu vrem să vă facem necazuri.

De cum dispar trupele, Felicity vine lângă Percy şi îl ajutăm amândoi să se urce în pat. Percy se lasă să cadă greu pe salteaua goală, apoi se prăbuşeşte pe o parte şi-şi duce genunchii la piept.

— Eşti bine? întreabă Felicity, apoi, când Percy nu răspunde, repetă întrebarea.

Pentru o clipă, mă încordez înspăimântat la gândul că prietenul meu are o criză şi aproape că fac un pas în spate. Nu sunt sigur că aş rezista să-l văd din nou în starea aceea oribilă.

Percy dă însă din cap, printre icnete.

— Da, n-am nimic. Doar am leşinat.

Sunt nerăbdător să-mi scot de pe mine blestematele de cârpe imediat ce garda regelui părăseşte cabina, însă nimeni altcineva nu pare grăbit să o facă, aşa că sunt nevoit să aştept,

să mai sufăr și să mai asud ceva vreme. Când Pascal se întoarce pentru a ne anunța că soldații au plecat, îmi smulg vălul de pe față și răsuflu adânc, trăgând în piept aerul impregnat de tămâie, după care încep imediat să tușesc. Felicity își îndepărtează acoperământul de cap și îl mototolește în mâini. Umerii îi tremură.

— Îmi pare rău, îi zice ea lui Pascal. V-am distrus afacerea de la bâlci și acum sunteți obligați să plecați. Totul e numai din vina noastră.

Pascal încearcă să o consoleze, deși pare serios afectat.

Cineva își așază o mână pe brațul meu și când îmi ridic ochii, o văd pe Eva lângă mine.

— *Vosaltres passeu la nit amb nosaltres. Nosaltres farem la nostra pel matí.*

— Rămâneți peste noapte cu noi, îmi traduce Ernesta. Mâine-dimineață vom porni pe drumul nostru.

Bunicile, Pascal și alți câțiva tovarăși de-ai lor pleacă să curețe mizeria făcută la bâlci de soldați. Felicity se oferă să îi ajute, însă ei nu acceptă, de teama ca vreunul dintre oamenii lui Bourbon să nu o zărească. Mie nici prin cap nu mi-a trecut că aș putea merge cu ei.

Se întorc la asfințit și luăm cina în barcă, noi cinci rămânând pe punte în timp ce Percy doarme în cabină. E încă bolnav și nesigur pe picioare și am început să mă întreb cum ne vom continua călătoria cu el incapabil să stea drept. Poate că ar trebui să rămânem în Marsilia pentru a-l căuta pe Lockwood și să dăm uitării toată nebunia asta.

Unii dintre oamenii de pe celelalte bărci vin să ni se alăture și mâncăm adunați cu toții în jurul sobei de la proră. Lumina lămpii ce se strecoară printre ambarcațiunile aliniate pe malul

canalului aruncă străluciri în apă și reflexii de culoarea narciselor saltă printre valuri. După cină, Felicity se scuză și coboară în cabină ca să vadă cum se mai simte Percy, lăsându-mă ca un bolovan într-un pârâu în mijlocul acestor oameni care vorbesc o limbă necunoscută și duc o viață pe care o înțeleg încă și mai puțin.

După un timp, Ernesta vine și se așază lângă mine. Încheieturile îi trosnesc când se mișcă.

— Vrei să-ți citesc?

Nu înțeleg ce vrea să spună, asta până ce scoate o pereche de cărți de tarot dintr-un săculeț de catifea prins la șold. Aproape că izbucnesc în râs.

— Să nu te superi, dar treaba asta cu ghicitul în cărți și în frunze de ceai mi se pare o prostie.

Ernesta amestecă bine cărțile, care scot un sunet ca de vânt șuierând prin iarba înaltă.

— Tot nu mi-ai răspuns, zice și îmi întinde pachetul, o invitație pe care nu o pot refuza, cartea de vizită a unui călător aflat departe de casă.

Iau pachetul fără tragere de inimă.

— Amestecă-le, îmi cere Ernesta și îi fac pe plac, deși cu infinit mai puțină grație decât ea, după care îi înapoiez pachetul. Alege una, mă îndeamnă după ce întinde cărțile în evantai pe jos, între noi.

Mă dau în spectacol, lăsându-mi degetele să se plimbe pe deasupra cărților, ca pe o potecă. Spre marea mea uimire, simt o furnicătură în vârfurile degetelor și mă opresc, fără să știu de ce, cu mâna spânzurată deasupra unei cărți.

— Mai ia cinci cărți, mă îmboldește Ernesta, și eu aleg restul.

Ernesta le așază una lângă alta, cu fața în jos.

— Prima carte pe care ai ales-o este o reprezentare a ta, îmi explică luând-o în mână. Regele de cupă. Cumpănire a sentimentelor, statornicie și mărinimie. Sună bine, asta până când se grăbește să adauge: Numai că ai tras cartea cu susul în jos, ceea ce înseamnă că ești exact inversul a ceea ce am spus. Tulburare în relații, inclusiv în cele amoroase. Lipsă de control și echilibru.

Asta sună mai puțin bine.

Ernesta întoarce a doua carte, care, din fericire, e cu susul în sus, așa că nu poate repeta păcăleala cu enunțurile false.

— Patru de cupă. Dezamăgire de viață, spune femeia, care întoarce următoarea carte și plescăie din limbă: Prea multe cupe.

— Ce înseamnă asta? întreb eu pe un ton mai îngrijorat decât aș vrea.

— Cupele sunt haina pasiunii și a iubirii. A inimii. Optul de cupă înseamnă lăsarea în urmă a trecutului. A acelor lucruri care ne apasă și ne trag în jos, dar cu care ne-am obișnuit și de care nu vrem să ne despărțim.

Întoarce următoarea carte. Lumina lămpii saltă și aruncă o rază peste desenul unui craniu, așezat cu susul în jos.

— Moartea întoarsă, spune Ernesta.

Deși nu cred în ghicitul în cărți, spectacolul m-a prins un pic, iar vederea scheletului care se holbează la mine mă înspăimântă.

— Asta înseamnă că...

— Că nu o să mori, răspunde ea de parcă mi-ar fi citit gândurile, deși presupun că întrebarea pe care am pus-o este una obișnuită atunci când ți se flutură pe sub nas un craniu. Moartea întoarsă înseamnă prefacere. O viață nouă sau o nouă imagine asupra vieții pe care o ai.

Ia ultima carte aleasă de mine şi, fără să se uite la ea, o aşază cu faţa în jos peste Regele de cupă. E Regele de bâte. Cele două desene par să se holbeze unul la celălalt, cu ochii înspre interior.

Ernesta nu-mi dă nicio explicaţie despre al doilea rege. Se mulţumeşte să cerceteze cele două cărţi cu multă atenţie, iar încreţiturile frunţii i se adâncesc.

— În Orient, zice după o vreme, cu privirea îndreptată în continuare în jos, există o tradiţie numită *kintsukuroi*. Este o practică în care vasele de ceramică sunt reparate folosind lac amestecat cu praf de aur, argint şi alte metale preţioase. Simbolizează faptul că lucrurile pot fi mai frumoase atunci când sunt stricate.

— De ce îmi spui asta? o întreb.

Îşi ridică, în sfârşit, ochii spre mine. În lumina lunii, irişii par să semene cu nişte obsidiane şlefuite.

— Pentru că vreau să înţelegi ceva: există viaţă după supravieţuire.

Nu mă pot gândi la niciun răspuns. Dintr-odată, îmi simt gâtul umflat şi mă mărginesc să dau din cap.

Ernesta îşi strânge cărţile şi mă lasă singur să meditez asupra ghicitului în timp ce sorb dintr-un pahar cu alcool primit de la Pascal, tare şi atât de acidulat, încât cel mai probabil e o poţiune medicinală. Îmi las capul pe spate, rezemat de balustradă, şi mă uit la stele. Un licurici zboară de pe malul râului şi se opreşte pe genunchiul meu, bătând din aripile aurii de parcă ar fi căzut din cer.

Cineva se aşază lângă mine şi când mă uit, îl văd pe Percy, cu umărul lipit de al meu. Îşi strânge genunchii la piept un pic cam rigid, ca şi cum l-ar durea încă, apoi îmi aruncă o privire, cu bărbia ascunsă în palme. Genele îi aruncă pânze de păianjen peste obraji.

— Cum te mai simți? mă grăbesc să-l întreb înainte ca tăcerea să devină apăsătoare sau să rostesc cine știe ce prostie.

Își duce absent o mână spre locul de pe braț unde i-a fost vârâtă lanțeta când i s-a luat sânge.

— Mai bine.

— Grozav. Asta e... grozav, exclam și îmi strecor mâna în buzunar în jurul cutiei; simt cum cadranul se mișcă sub degetele mele. Nu vreau să mă cert cu tine!

Îmi aruncă o privire.

— Nici eu nu vreau să te certi cu mine.

Râd – un hohot scurt și sincer care mă ia până și pe mine prin surprindere – și momentul pare să semene cu unul normal, așa că mă destind. Sau poate că de vină e alcoolul, deși nu am băut prea mult. Îi întind sticla.

— Vrei să tragi o dușcă?

Clatină din cap. Sorb din nou ca să îmi fac curaj, dar tot ce pot gândi este că *Percy e bolnav. La finele turului, o să se ducă la un azil și nu a avut atâta încrede în mine încât să-mi spună.*

— Cred că ar trebui să mergem la Barcelona, rostesc pe negândite.

— Vrei să înapoiezi cutia?

— Păi da, dar m-am gândit și la ceea ce au spus Felicity și bunicile despre Mateu Robles. Dacă e medic și se pricepe la alchimie și la ce altceva o mai fi...

— Panacee.

— Da. Exact!

Mi-o ia înainte și nu apuc să-mi duc raționamentul până la capăt.

— Am încercat deja remedii alchimice.

— Dar dacă domnul Robles are alte soluții care te pot vindeca? Cred că ar fi păcat să nu le încerci.

— Monty, am consultat atâția doctori, care mi-au promis atâtea remedii...

— Dar dacă el găsește leacul pentru... boala ta, nu va mai trebui să mergi în Olanda. Vei putea să te întorci acasă cu mine.

Își frământă buza de jos cu dinții și se uită pe cer, iar eu nu-mi pot da seama de ce nu îmi întâmpină propunerea cu un entuziast „da, da, da, hai să mergem la Barcelona și să găsim pe cineva care să mă facă bine și să mă țină departe de azil".

— Aș prefera să...

Lasă fraza neterminată și își apasă degetul mare pe bărbie.

— Te rog, insist eu.

Tăcerea lui stranie îmi sporește disperarea. „Lasă-mă să te ajut! îmi vine să-i strig. Te-am abandonat fără să vreau de atâta timp, acum lasă-mă să te ajut! Ce ai avea de pierdut?"

Nu apucă să-mi răspundă pentru că Felicity apare și se strecoară de cealaltă parte a mea, înfoindu-și fustele pentru o clipă înainte de a se trânti pe bordaj.

— Deci, zice ea ca și cum ne-am afla în toiul unei conversații, mâine începem să-l căutăm pe Lockwood. Sau încercăm să ne găsim un adăpost de noapte. Dacă arătăm o hârtie de la bancă, chiar dacă nu putem retrage efectiv banii...

— Cred că ar trebui să mergem la Barcelona, o întrerup eu.

Felicity se răsucește cu fața spre mine și își arcuiește sprâncenele cu atâta precizie, încât pare desenată.

— Poftim?

— Din câte am înțeles, e important să înapoiem cutia.

— Și cum vom putea călători? Nu avem niciun fel de provizii, niciun mijloc de transport și niciun ban.

— Putem încerca să luăm bani de la tata.

Clatină din cap.

— Nu, nici să nu te gândești la asta. Nu vreau să avem nimic de-a face cu cutia sau cu Robles. Trebuie să ne căutăm însoțitorii și să înapoiem cutia regelui.

— Nu e a lui, insist eu.

— Da, însă probabil există un motiv întemeiat pentru care se afla în posesia lui. Poate că i-a fost dăruită.

— De ce să-i fi oferit cineva un cadou într-o cutie pe care nu o poate deschide? Ce nemernic ar face așa ceva? El a furat cutia, iar noi ar trebui să o returnăm proprietarului de drept. Dacă i-o dăm lui Mateu Robles, scăpăm de ea. Și de duce! Fără cutie, nu vom mai prezenta interes pentru el. În plus, dacă îl găsim pe Lockwood, ne va obliga să ne întoarcem acasă.

— Poate că nu, zice Felicity. Adevărat, te-ai făcut de râs la Versailles, dar dacă îl găsim pe Lockwood, s-ar putea să fie așa de impresionat de abilitățile noastre de a ne descurca singuri și așa de bucuros că am scăpat de tâlharii la drumul mare, încât îți va permite să îți continui călătoria. Ceea ce nu se va întâmpla dacă vom umbla de capul nostru prin Spania. Asta te-ar pune în mod cert pe lista lui neagră.

La asta nu mă gândisem. Țâșnitul gol, goluț din palatul Versailles e genul de ispravă pe care tata ar considera-o o pată neagră de neșters în viața mea – și o veste bună pentru Drăcușor –, însă dacă Lockwood ar consimți să ne continuăm călătoria și să revenim acasă la finalul anului rezervat acestei activități, cu trebușoara de la Versailles doar ca o mică notă de subsol într-un tur al Continentului altminteri reușit, asta mi-ar crește șansele de a-mi păstra dreptul la moștenire în loc de a fi trimis pachet acasă. Sau măcar aș putea să-mi exersez privirea care spune „Am trecut prin atâtea nenorociri, te implor, nu mă dezmoșteni".

Numai că dacă ne-am continua călătoria pentru tot restul anului, nu l-am ajuta cu nimic pe Percy. La final, el tot ar trebui să meargă în Olanda.

— Proprietarul acestei cutii este un alchimist, spun eu. Un om care studiază remediile universale, dacă e să ne luăm după ceea ce ai auzit la prelegerea aceea. Şi care ar putea cunoaşte vreun leac care să îl vindece pe Percy. Poate că dacă îi înapoiem cutia, va accepta să ne ofere la schimb o asemenea informaţie.

Felicity se încruntă şi se uită la Percy.

— Asta vrei să facem?

Percy îşi duce degetul mare la gură şi îl frământă între dinţi, semn de cugetare adâncă. Inima îmi sare din piept: sunt frustrat că nu e întru totul de partea mea. După un timp îl aud însă că zice:

— Cred că Monty are dreptate, ar trebui să-i înapoiem cutia lui Mateu Robles. Este cutia lui.

Îmi vine să îl îmbrăţişez, în schimb mă răsucesc spre sora mea.

— Dacă nu vrei să vii cu noi, nu e nicio problemă, te putem lăsa la şcoală. Trimestrul nu a început încă, nu vei pierde prima oră de conversaţie în societate.

Felicity mă ignoră şi îl întreabă pe Percy:

— Eşti sigur că e o idee bună pentru tine?

— Cred că..., dau eu să spun.

— Nu cu tine vorbeam, Henry, mă repede Felicity şi se întoarce din nou cu faţa spre Percy. Te simţi în stare să călăreşti?

Şi din nou mă simt ca un ticălos fără inimă pentru că nu m-am gândit de la bun început la asta.

Percy dă din cap aprobator.

— Sunt bine.

Felicity oftează aşa de adânc, că nările i se umflă, de parcă starea bună a lui Percy i-ar fi stricat ei planurile.

— Totuși, aș vrea să cădem de acord ca, în cazul în care nu vom face rost de niște fonduri, să renunțăm la plecare. Ideea este oricum absurdă, dar a porni într-o asemenea aventură fără niciun ban în buzunar e o prostie în toată regula. Fără bani nu știu nici dacă vom putea ieși din oraș.

— De acord, spune Percy, după care se uită la mine.

Sperasem ca banii să fie o chestiune asupra căreia să ne îndreptăm toți trei atenția colaborând, nu o condiție pentru călătorie, dar nu am încotro și dau din cap în semn de încuviințare.

Felicity se dezmorțește întinzându-și brațele deasupra capului, apoi se ridică în picioare.

— Vreau să știți amândoi că, deși am acceptat să vă însoțesc, consider că e o idee groaznică.

— Ia nu te mai preface că nu ești curioasă! o contrez imediat. Doar te preocupă alchimia.

— Medicina și alchimia sunt domenii care nu au nicio legătură unul cu altul, zice Felicity, deși nu reușește să își ascundă foarte bine interesul.

— Bine. Atunci poți să consemnezi că am luat cunoștință de părerea ta.

— Bine, zice ea și își leagă părul. Mă duc să mă culc. Percy, vrei să te ajut cu ceva?

— Nu, cred că o să rămân aici, pe punte.

— Noapte bună atunci! Să-mi dai de știre dacă vei avea nevoie de ceva.

În timp ce Felicity se face nevăzută, croindu-și drum pe puntea îngustă spre cabină, îmi arunc din nou privirea către Percy. Se uită în continuare la stele, iar lumina lunii ce alunecă pe apă brodează fire argintii pe pielea lui. În scânteierea ei, Percy arată sănătos, cu trupul acoperit de perle, un flăcău dăltuit din pietre prețioase și interior de scoici.

— Cred că facem ceea ce trebuie, spun eu mai mult pentru mine.

— Măcar așa vom afla ce conține cutia, răspunde Percy cu jumătate de zâmbet. Felicity are totuși dreptate în legătură cu Lockwood. Dacă mergem în Spania, ne va trimite pachet în Anglia de cum va da de noi.

— Dar poate că Mateu Robles are un leac care te poate ajuta și te vei întoarce acasă.

— Sau poate nu. Poate că în clipa asta renunți la tur din cauza mea.

— Merită, zic trecându-mi degetele prin păr. Dacă stau să mă gândesc mai bine, e vina mea dacă vom fi trimiși acasă înainte de termen. Așa că... îmi pare rău pentru asta. Și pentru cutie. Pentru că am furat-o.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme că sunt bolnav!

— Da, ar fi trebuit s-o faci.

Dă din cap. Trag o altă duşcă.

— Tu ești prietenul meu cel mai bun, Monty, zice Percy dintr-odată. Și nu vreau să stric cu nimic prietenia noastră. Mai ales acum. Nu ți-am spus de boală fiindcă nu am vrut să te sperii și să te îndepărtez de mine, dar dacă n-ai fi fost tu... dacă n-ai fi fost tu, cred că mi-aș fi pierdut mințile. Dacă lucrurile nu vor mai putea fi la fel între noi, măcar pot să nu se înrăutățească foarte tare? De acum încolo nu mai ai voie să te porți ciudat și jalnic în prezența mea.

— De acord, numai să nu te îndrăgostești de mine!

Nu știu de ce am spus asta. Poate ca să ridic un soi de zid în jurul inimii mele nefericite. Percy își ferește iute privirea și-și încovoaie umerii. Pare o tresărire de durere, dar, peste câteva secunde, îl aud zicând:

— O să fac tot ce îmi stă în putință.

Pare că vrea să mă atingă, dar niciunul dintre noi nu mai știe cum fac asta doi bărbați care s-au sărutat. Într-un final, mă bate scurt pe genunchi cu palma, exact așa cum ne țineam mâinile în copilărie în flacăra lumânării, încercând să nu ne ardem, și mă întreb dacă va mai veni o zi când nu mi se va mai părea că Percy se poate frânge în bucăți sub degetele mele.

12

A doua zi dimineața, la răsărit, ne despărțim de Pascal și de bunici. Bâlciul a dispărut cu totul de pe chei, iar primele bărci au părăsit deja docul și plutesc pe râu ca un cârd de lebede colorate care se lasă duse de curent.

Percy, Felicity și cu mine batem orașul în căutarea instituției franceze partenere a Bank of England. Deși abia s-a luminat, soarele a început să înfierbânte pavajul. Căldura se înalță din el în valuri pâlpâitoare. Magazinele au firmele așezate la vedere și ușile deschise spre trotuare, cu legumele și fructele proaspete, florile și hainele etalate pe tarabe. Din atelierul unui fierar răzbat mirosul acru al prafului de pușcă și sunetul ca de clopot al ciocanului. Un lustragiu cu o cârpă murdară vârâtă în nădragi și învârtind o cutie cu cremă de ghete în palmă fluieră după Felicity din colțul unde stă cocoțat într-o cafenea. Îi arăt elegant un deget.

Găsim banca pe strada mare. E o clădire clasică: interior din marmură și șiruri de ferestre cu bare din lemn care încadrează perimetrul, iar în spatele lor stau așezați funcționari cu peruci. Tocurile roșii și bastoanele cu capăt de alamă păcăne ca zarurile pe pardoseală.

— Dacă nu ne grăbim să acționăm, vor crede că cercetăm locul ca să îl jefuim, zice Felicity după ce am petrecut o jumătate de oră în hol nefăcând altceva decât ceea ce s-ar putea numi *pândă*.

— Am putea să le spunem adevărul, sugerează Percy.

— Da, însă nu avem decât o șansă, vine replica lui Felicity, și adevărul este așa de absurd, încât nu va suna convingător. Cutii alchimice cu cifru și așa mai departe.

Îi ascult doar pe jumătate; de când zăbovim aici, am stat în mare parte cu ochii pe funcționarul de la cel mai apropiat ghișeu și după ce i-am studiat cu atenție ultimele acțiuni, sunt aproape sigur că noi doi avem multe în comun.

Când ești băiat și-ți place să aduci în pat alți băieți, ești nevoit să îți dezvolți un simț fin cu privire la aceia care cântă la același instrument ca tine, altfel ai toate șansele să sfârșești în știreang. Dacă l-aș fi întâlnit pe flăcău într-o cârciumă, i-aș fi făcut deja cinste cu o băutură și i-aș fi vârât degetele în gura mea. Este totuși un mare risc, așa că nu mă grăbesc să trag concluzii, ci mai degrabă le dau târcoale, deși, în adâncul ființei mele, știu.

— Stați aici! le spun lui Felicity și Percy.

— Ce vrei să faci? sâsâie la mine Felicity în clipa când pornesc să străbat holul.

— Să dau o mână de ajutor.

Îmi verific ținuta într-una dintre oglinzile înșiruite pe hol, îmi ciufulesc părul ca măsură suplimentară pentru atragerea atenției, apoi ies cu pași mari din hol și mă îndrept direct către ghișeul bărbatului. Nu e, de fapt, bărbat, ci un băiat aflat probabil la vârsta uceniciei, deci chiar mai tânăr decât mine. Își ridică privirea atunci când mă apropii și îi ofer o vedere completă spre gropițele din obraji care au făcut furori în repetate rânduri.

— Ăăă *bonjour. Parlez-vous anglais?*

— *Oui*[1], răspunde el. Cu ce vă pot ajuta?

— Am o solicitare un pic mai neobișnuită.

Scot un hohot de râs sfios, îmi feresc ochii, apoi îi arunc o privire printre gene. Gâtul i se înroșește un pic. Fan-tas-tic.

— Știi, fac turul Continentului.

— Am bănuit.

— Oh, e chiar așa de evident?

— Păi sunteți englez.

— Desigur, râd din nou. Sunt englez. Of, Doamne, franceza mea este de-a dreptul oribilă. Nu știu decât trei propoziții în limba asta. „Când se servește cina?", „Mă puteți ajuta?" și „Ai niște ochi superbi"... *Tes yeux sont magnifiques.* Am pronunțat corect?

— Da, foarte bine. Ultima propoziție o folosiți pentru a impresiona franțuzoaicele?

— Ba nu, ți-a fost adresată ție. Chiar sunt superbi.

Îl pironesc cu privirea, stând cu capul ușor înclinat într-o parte. Colțurile gurii îi zvâcnesc în sus și răsfoiește niște hârtii așezate pe biroul lui.

— Ziceați că aveți o solicitare.

— A, da. Scuze, dar știi, prezența ta...

Zâmbet timid. Pauză cu subînțeles.

— ... mă distrage.

Acum se înroșește de-a binelea. „Vai de tine, amărâtule, îmi spun în timp ce mă aplec în față, cu coatele sprijinite de pupitrul ghișeului, așa încât să se poată uita direct la buzele mele. O să vezi tu cum e atunci când te vei îndrăgosti de un băiat care nu-ți va împărtăși iubirea."

---

[1] „Bună ziua. Vorbiți englezește?" / „Da" (fr. în original).

— Deci, cum îți spuneam, fac turul Continentului, și... Scuze, totul e așa de ciudat. În fine, în drum de la Paris încoace, am fost jefuiți.

— Doamne, Dumnezeule!

— Mda... A fost destul de neplăcut. Din fericire, nu aveam prea multe bagaje asupra noastră, însă hoții mi-au furat toate scrisorile de credit primite de la tata. Știu că asta este banca lui corespondentă, dar nu am la mine documentele.

Mi-o ia înainte.

— Vreți să efectuați o retragere în numele tatălui dumneavoastră fără o scrisoare de credit.

— Te-am prevenit că solicitarea va fi neobișnuită.

— Mă așteptam la mai rău, îmi aruncă el un zâmbet sfios. Am crezut că o să mă invitați la cină.

— Încă nu e timpul trecut. Deși ar trebui ca tu să achiți nota.

Râde, iar eu arunc iarăși în joc gropițele din obraji.

— Îmi pare rău, dar nu...

Sunt conștient că imediat ce cuvântul *nu* ar interveni în discuție, voi fi pierdut teren de nerecuperat, așa încât recurg la o manevră à la Hannibal și îl întrerup:

— Îți voi spune numele tatei și îți voi da adresa lui din Anglia. Care se află probabil trecută în registrele voastre, dar dacă se ivește o problemă, îi poți scrie și el va trimite banii, sunt sigur de asta. Îmi pare rău, sunt la ananghie, departe de casă, și abia peste câteva luni aș putea încasa banii trimiși de părinți. Nu am la cine să apelez. În plus, abia dacă știu câteva vorbe în franceză.

Îmi înalț vocea un pic, nu cât să sune jalnic, ci mai degrabă simpatic, și fața individului se topește ca untul la soare. Nu mă pricep eu la multe, dar la lucrurile la care mă pricep sunt imbatabil. Scuze, îmi dau seama cât de ciudat sună.

— Ba nu, se grăbește el să mă contrazică. Îmi pare rău că aveți necazuri.

Îmi trec degetul mare peste buza de jos.

— Am stat în hol o jumătate de oră încercând să-mi fac curaj; mi-a fost teamă să nu fiu refuzat. Sincer să fiu, mă adresez ție pentru că arăți cel mai bine dintre funcționari. Vreau să zic, cel mai amabil. Nu că n-ai putea fi și una, și alta... Ești un tip foarte chipeș. Îți jur, nu sunt un pungaș. Nu știu ce altceva aș putea face. Altă alternativă nu am.

Își suge obrajii, apoi strecoară o privire spre ceilalți funcționari înșiruiți la ghișee.

— Dați-mi numele și adresa tatălui dumneavoastră, zice încet. Nu pot să autorizez retragerea unei sume mari, dar voi face tot ce pot.

Îmi vine să-l sărut. Și aș face-o dacă nu ne-am afla într-o companie selectă. Dispare în spatele ghișeului, apoi revine cu un mic teanc de bani.

— La cont era atașat un bilețel, spune în timp ce semnez chitanța, după care îmi întinde peste pupitru o foaie de hârtie.

În partea ei de sus stă scrisă o adresă, iar dedesubt au fost mâzgălite în grabă următoarele cuvinte:

> Ne-am găsit adăpost la adresa aceasta, la care, cu voia lui Dumnezeu, sperăm să ne revedem.

Urmează semnătura lui Lockwood.

Oricât de mult mi-ar displăcea ursarul nostru, mă simt ușurat să aflu că a supraviețuit atacului banditesc. Și mai mult decât atât, *este* aici; până după-amiază, am putea da de el pentru a ne continua drumul. Poate chiar nu vom fi obligați să ne întoarcem acasă, dacă presupunerile lui Felicity se adeveresc. În schimb, mă așteaptă săptămâni de călătorit în condiții grele,

cu bani puțini și lipsit de confortul cu care m-am obișnuit, iar la final o destinație despre care nu știu nimic.

Dar și ceva care ar putea să-l țină pe Percy departe de azil.

Funcționarul ștampilează chitanța, apoi mă întreabă:

— E totul în regulă?

— Da, îi răspund și îndoi biletelul, apoi i-l împing înapoi pe pupitru. Ești drăguț să arunci asta la gunoi, te rog?

Îi ofer un nou zâmbet și când îmi întinde bancnotele, îmi las deliberat degetele să se atingă de mâna lui. Pare să explodeze de plăcere.

— Cum ai făcut? mă întreabă Felicity când revin la ei și le arăt prada.

— Foarte simplu, îi răspund cu cel mai șmecheresc zâmbet. Tu ai metodele tale, eu le am pe ale mele.

13

Închiriem cai de la un bărbat din Marsilia și pornim spre Spania pe drumul de coastă. M-am procopsit cu un animal îndărătnic care seamănă mai degrabă cu un cârnat cu picioare și se dovedește încântat să-mi asculte comenzile, apoi să le ignore cu desăvârșire. Mai e și cel mai lacom cal pe o rază de câteva zeci de leghe – e mult mai interesat să smulgă frunzele de pe drum decât să tropăie de-a lungul lui.

Sunt un bun călăreț, dar n-am obișnuința de a sta în șa mai mult timp decât ia o partidă de vânătoare, iar drumurile sunt proaste, adesea doar niște cărări înguste ce șerpuiesc printre tufișuri. În ziua a treia, sunt deja așa de crăcănat și am dureri așa de mari, încât abia dacă reușesc să mă scol noaptea pentru a urina. Percy se simte și el la fel de rău, cu toate că are picioarele mult mai lungi, lucru care, sunt convins, contează.

Felicity călărește pe o parte, așa că e parțial cruțată de dureri, însă prezența ei ne limitează posibilitățile de a face popas peste noapte. Numărul tavernelor și hanurilor se împuținează pe măsură ce ne apropiem de graniță, iar majoritatea nu acceptă decât clienți bărbați. Într-o noapte, recurgem la o soluție disperată și o furișăm pe Felicity înăuntru după ce toată lumea adoarme. Deși nu sunt nici pe departe cel mai atent dintre frați, de data aceasta chiar îmi fac griji în privința decenței. Sora mea însă doarme adânc, întinsă între mine și Percy și cu pătura trasă peste cap, așadar mă bucur că e cineva care umple spațiul dintre noi.

Căldura e nimicitoare, mai ales pe coastă, unde soarele răsare din mare și dispare în pâcla înserării. Felicity își înmoaie jupoanele în mare pentru a se răcori, iar Percy și cu mine procedăm la fel cu cămășile, care se usucă însă înainte ca tertipul să-și facă efectul. O dată încerc să îmi ud și părul, dar nu mi-a plăcut niciodată să-mi scufund complet capul, iar Percy o știe, așa că de cum înaintez în mare până unde îmi propusesem, ia sarcina asupra sa și mă bagă la fund. Când ies la suprafață, împroșcând apa și cu mult mai indignat decât ar fi cazul pentru un tânăr aproape adult care se pomenește cu scăfârlia vârâtă adânc în mare, îl văd pe Percy cum râde ca un nebun. Pare totuși pregătit să facă față răzbunării mele, căci imediat ce mă salt din nou în picioare, țâșnește la fugă prin apă. Dau să pornesc în urmărirea lui și să-l scufund la rândul meu, dar dintr-odată mă opresc. Percy se oprește și el când își dă seama că am renunțat la urmărire și se uită în spate cu o privire care aduce parțial a provocare și parțial a întrebare, una la care mi-aș dori să am un răspuns. Sunt conștient că în urmă cu o săptămână l-aș fi azvârlit în mare și aș fi făcut haz de el fără să-mi fac probleme. Probabil că Percy își dă seama ce gândesc,

pentru că îmi aruncă un zâmbet trist, se răsuceşte şi se îndreaptă spre ţărm, iar în clipa următoare ştiu că tocmai i-am dovedit că avusese dreptate să-mi ascundă că este bolnav.

Cumva, nimic nu pare că s-a schimbat şi totuşi nimic nu mai este la fel.

Drumul de coastă este atât de accidentat şi de muntos, încât nu ne dăm seama că am ajuns în Spania până ce nu dăm de acelaşi tip de clădire înghesuită a vămii prin care am trecut la Calais. Experienţa de care avem parte aici este însă cu mult mai neplăcută, căci niciunul dintre noi nu vorbeşte o limbă folositoare şi nu are paşaport, ceea ce nu constituie un obstacol de netrecut, dar, în mod cert, e un impediment. În plus, adevărul este că arătăm ca nişte vagabonzi, nespălaţi şi nebărbieriţi de două săptămâni şi îmbrăcaţi în aceleaşi haine pe care le purtăm de când am fost prinşi în ambuscadă pe drumul spre Marsilia. Între timp, am avut nişte tentative timide de a ne aranja cât de cât, dar tot suntem jerpeliţi.

Noile documente nu vor fi gata decât peste câteva zile, aşa că ne adăpostim la un han de la graniţă, aşteptând să putem trece în Catalonia. Bogătanii dorm în camere la etaj, iar noi, care mai avem doar câţiva souuri şi nici urmă de monedă spaniolă, prin urmare nu ne numărăm printre ei, ne întindem pe snopii de paie aşternute pe podeaua din sala comună. Este un loc aglomerat şi zgomotos, populat îndeosebi de bărbaţi, dar şi de câteva familii cu copii care urlă de mama focului. Sper din toată inima ca la momentul când vom ajunge acasă – *dacă* vom ajunge vreodată –, Drăcuşorul va fi depăşit faza cu urlatul.

Percy şi cu mine o lăsăm pe Felicity în sala comună cu o carte împrumutată de la o fată bătrână cu care s-a împrietenit şi urcăm pe acoperişul grajdului unde se închiriază caii, aflat în curtea hanului. Între şindrile sunt deschizături mari şi trebuie să-mi înfig picioarele în jgheab şi să-mi trag genunchii la

piept ca să pot sta drept. Percy se întinde pe spate, cu picioarele bălăbănindu-se peste margine, şi se holbează la cer. Jos, de partea cealaltă a acoperişului, aud nechezatul cailor şi al iepelor legate care dau din copite pentru a fi eliberate.

O vreme tăcem amândoi. Percy pare pierdut în gânduri, iar eu sunt ocupat cu înfăşurarea firelor de tutun într-o pagină ruptă dintr-un exemplar ponosit al Bibliei pe care l-am găsit în sala comună. Aş putea să prizez direct tutunul, însă spre ruşinea mea, nu am fost niciodată capabil să o fac fără a strănuta şi oricât de lipsit de sens pare efortul, nu renunţ, pentru că am poftă să fumez. După ce termin cu asamblatul aşa-zisului meu trabuc, sunt nevoit să mă aplec destul de periculos peste marginea acoperişului pentru a-l aprinde de la mica lampă cu ulei atârnată deasupra uşii grajdului. Percy mă prinde de poalele hainei pentru a mă împiedica să cad.

— Unde ţi-e pipa? mă întreabă în clipa când trag primul foc şi blestematul de trabuc aproape că îmi scapă printre degete.

Înainte de a-i răspunde, îmi dau capul pe spate şi scot un nor de fum lung şi precis.

— În Franţa, la Lockwood şi în trăsura noastră. Ah, ia uită-te, pot citi Scriptura în timp ce fumez.

— Să mai zică cineva că nu eşti un tip abil!

Îi întind trabucul.

— Ai grijă, e cam fragil!

În loc să îl ia în mână, Percy îşi apropie gura de degetele mele şi trage un fum. Buzele lui îmi ating pielea şi un fior îmi străbate corpul, ca o umbră ce acoperă luna, iar senzaţia este atât de puternică, încât apoape că încep să tremur. În loc să dau curs imboldului prostesc de a mă apleca în faţă până ce sus-numitele buze s-ar lipi de ale mele, îi prind bărbia în palme şi îi scutur firele de tutun rămase între ţepi.

— Ţi-a cam crescut barba, dragule!

Percy suflă fumul drept în faţa mea şi mă trag înapoi tuşind. Râde.

— Iar tu te-ai umplut de pistrui.

— Nu se poate! Tenul meu e distrus!

Asta e cea mai mică dintre problemele care ar trebui să ne preocupe, având în vedere în ce hal am ajuns în ultimele săptămâni. Suntem cu toţii arşi de soare şi bătuţi de vânt, iar eu am slăbit mult – vesta îmi stătea bine pe corp atunci când o comandasem la un croitor parizian şi acum trebuie să pliez un ţol din material pentru a o face să-mi vină strâns peste piept. Pe spinare m-am căptuşit cu înţepături de purici de la adăposturile prăpădite în care am adăstat şi am o vagă bănuială că nişte păduchi şi-au găsit şi ei culcuş acolo. Praful adunat de pe drumuri a devenit un soi de a doua piele.

Îi întind din nou foiţa cu tutunul rulat, dar Percy scutură din cap.

— Mai trage un fum!

— Nu mai vreau!

— Haide! Tutunul face bine la sănătate.

Nu e cea mai prostească frază pe care am rostit-o vreodată, dar e pe undeva pe aproape, şi de cum scot porumbelul din gură, mă simt ca un idiot.

Percy îşi suge obrajii şi se uită din nou spre cer.

— Îţi faci griji pentru sănătatea mea?

— N-ar trebui?

Se strâmbă şi am senzaţia că, din cine ştie ce motiv, am dat răspunsul greşit.

Mă foiesc, încercând să găsesc ceva de zis care să nu înrăutăţească şi mai tare relaţia dintre noi. Percy închide ochii şi inspiră adânc, cu braţele îndoite peste abdomen. Vânătaia din jurul ochiului a început să se decoloreze. În întuneric, pare mai degrabă o umbră. „Nimic nu s-a schimbat", îmi spun, dar fără

să cred nici eu. Suntem ca două versiuni diferite, imitații fragile ale vechilor noastre euri.

„Dacă se întâmplă din nou?" Mă uit la el și gândul se prăvălește în mine ca obiectele căzute în mare de pe o navă naufragiată. „Dacă se va întâmpla chiar acum?"

— Te simți bine? mă trezesc că-l întreb pe negândite.

Nu-și deschide ochii.

— Dacă nu-ți pasă, nu întreba.

— Ce naiba, Perce, sigur că-mi pasă!

— Dacă vrei să-ți răspund că nu am nimic, ca să te simți tu bine...

— Eu...

Da, exact asta voiam să-mi spună, îmi dau seama acum și simt un gol în stomac. Trag îndelung din trabuc și adaug în timp ce fumul se risipește în aer:

— Răspunde-mi totuși!

Percy își șterge palmele de nădragi.

— Bine. Mă simt groaznic. Sunt obosit și am dureri în tot corpul, iar călăritul îmi face și mai rău, dar dacă încep să mă plâng, Felicity o să vrea să mă protejeze și nu ne-am mai mișca de aici zile în șir. Mă chinuie gândul că amândoi m-ați văzut în starea asta. Nu dorm bine și, uneori, nopțile nedormite sfârșesc cu crize, așa că mă înspăimântă ideea că se vor repeta și de fiecare dată când nu mă simt bine, intru în panică la gândul că veți avea amândoi de suferit din cauza mea.

Se răsucește spre mine și își ridică bărbia.

— Așa mă simt. Te bucuri că m-ai întrebat?

Vrea să mă îndepărteze, dar nu mă las păcălit.

— Da.

Expresia feței i se îndulcește. Își întoarce fața și trage de degetele de la mână până ce le face să trosnească.

Trag iarăși un fum în piept, așa de adânc, încât am senzația că îmi vor pocni coastele.

— Doare atunci când se întâmplă?

— Nu știu. Mulțumesc lui Dumnezeu, după crize nu îmi aduc aminte nimic. Însă de fiecare dată ceea ce se întâmplă după e îngrozitor. Consultațiile la cap, băile reci, luatul sângelui și toate celelalte lucruri prescrise de medici sunt absolut oribile. Unchiul meu a angajat un bărbat ca să-mi facă găuri în cap și să scoată demonii de acolo, dar înțelegerea a căzut când omul s-a prezentat la noi beat.

— Hristoase! Și nimic nu a dat rezultate?

— Nimic, răspunde râzând, apoi mă împunge cu cotul. Hai să-ți zic una care o să te distreze! Doctorul unchiului meu i-a spus că fac crizele astea convulsive pentru că îmi place să mă joc cu corpul meu. A fost o conversație cam stânjenitoare.

Tac, și atunci adaugă:

— Poți să râzi. Mie mi s-a părut amuzant.

— Te rog, nu te duce în Olanda! spun eu.

Strânge din buze și îmi întoarce din nou spatele. Stând așa, stelele îl încoronează, profilându-i silueta pe cer ca o constelație.

— Și ce crezi tu că ar trebui să fac, Monty?

— Nu știu... orice, numai asta nu! Du-te acasă și spune-le mătușii și unchiului tău că nu vrei să mergi în Olanda. Sau fugi de acasă, rămâi în străinătate sau înscrie-te la universitate și închiriază o căsuță în Manchester și uită cu totul de ei.

— Așa ceva nu...

— De ce nu ar fi posibil? De ce nu încerci măcar?

— Gândește-te și tu! Unchiul nu ar fi de acord să mă finanțeze dacă nu m-aș interna într-o instituție. Și la halul în care arăt, nu știu cine m-ar angaja fără referințe. În plus, nu pot locui singur din motive evidente. Fuga de acasă nu e o opțiune. Cel puțin, nu singur.

Îmi aruncă o privire scurtă, apoi ochii îi fug din nou în altă parte.

Capătul trabucului arde mocnit și mi se fărâmă între degete ca o ploaie de stele căzătoare, firele picând pe șindrila acoperișului.

— Cred că Mateu Robles are ceva care să te ajute să pui capăt... Există un leac, nu se poate altfel, numai că încă nu l-ai descoperit! Dar o să-l găsim împreună, și atunci te vei simți mai bine, și nu va mai trebui să te duci în Olanda. Spune-mi, n-ai vrea asta?

— Spun că aș prefera ca asta să nu conteze. A fi bolnav nu e deloc plăcut, dar pot trăi cu ideea. Mi-aș dori ca familia să mă iubească așa cum sunt. Și nu în ciuda bolii. Sau numai dacă aș scăpa de ea. Poate că dacă nu ar fi fost nevoiți să treacă și așa prin destule necazuri din cauza culorii pielii mele...

Își apasă degetele pe bărbie, apoi clatină din cap de câteva ori.

— Nu știu ce să mai zic, oricum, nu contează. Sunt lucruri care nu se pot schimba. Niciodată.

— Aș putea să vorbesc eu cu unchiul tău.

— Nu!

— De ce? Dacă pe tine nu vrea să te asculte...

— Știu că vrei să îmi vii în ajutor cu vorbele astea, să mă protejezi și, crede-mă, apreciez, dar te rog nu-mi mai lua partea... pot să mă descurc și singur.

— Dar tu nu...

— Ai dreptate, uneori nu pot, pentru că nu sunt fiul bălai al unui conte, așa că nu-mi permit să dau replica acelora care mă vorbesc de rău pe la spate. Dar nu am nevoie de tine ca să mă salvezi.

— Îmi pare rău, zic cu o voce mică și slabă, ca behăitul unui mielușel.

Percy se uită la mine și, în lumina difuză a asfințitului, fața îi e ascunsă și îmi e imposibil să descifrez la ce se gândește.

— Vino încoace!

— Sunt aici, zic atât de încet, încât abia dacă mă pot auzi.

— Vino și întinde-te lângă mine!

Inima îmi bubuie în piept și se zbate nebunește, ca niște aripi de pasăre, la baza gâtului. Sting trabucul și îl arunc de pe acoperiș, apoi mă întind lângă el. Genunchii îmi trosnesc în mod spectaculos. Șindrilele au păstrat căldura soarelui, pe care o simt pătrunzând prin haină până la piele.

Stau cu capul așezat mai sus decât el, dar suficient de aproape cât să îi văd pistruii de sub ochi. Dacă ar fi să aleg partea care îmi place cel mai mult din fața lui Percy – lucru cu adevărat imposibil, doar dacă m-ar amenința cu pistolul și m-ar forța să-mi exprim opțiunea –, atunci asta ar fi micul semn în formă de stea. Este o bucățică din el de care se pare că nimeni nu s-a apropiat îndeajuns pentru a o vedea.

Percy își mută greutatea, lăsându-se să alunece pe șindrile spre mine într-un mod pe care refuz să îl consider ca fiind deliberat.

— Poate că într-o zi te vei putea uita la mine și primul lucru care îți va veni în minte nu va mai fi că m-ai văzut făcând o criză.

— Ba nu mă gândesc deloc la asta, mint eu.

Percy își dă și el seama, pentru că zice:

— Nu-ți face griji! Presupun că a fost un episod greu de uitat.

Îmi arcuiesc gâtul și mă sprijin cu capul de șindrile.

— Măcar tu nu vei obligat niciodată să administrezi o moșie. Îmi dau seama imediat ce prostie mi-a scăpat pe gură și mă bâlbâi: Stai puțin, nu asta am vrut să spun. Scuze, am... Fir-ar să fie! Îmi pare rău! Ce oribil din partea mea!

— Chiar crezi că administrarea moșiei tatălui tău este cel mai grav lucru care ți s-ar putea întâmpla?

— În afară de nenorocirile evidente precum foametea, ciuma și pierderea frumuseții? Da.

— Poate că acum nu pare cea mai fericită variantă. Însă cândva, când vei dori să te așezi la casa ta, vei avea un cămin. Plus un venit și un titlu nobiliar. Nu vei duce lipsă de nimic.

— Nu asta mă deranjează cel mai tare.

— Dar ce?

Dintr-odată, mă simt ca un ticălos și mai mare pentru tot acest răstimp cât m-am plâns lui Percy de flecușteţele mele, iar el risca să fie expediat în Olanda într-un sanatoriu. Și totuși, uite-l aici, lângă mine, prefăcându-se că drumurile care ni se așternîn față sunt asemănătoare.

— Nimic. Ai dreptate. Sunt foarte norocos!

— N-am spus că ești *norocos*. Ci că nu vei duce lipsă de nimic.

Îi arunc o privire și văd că stă în continuare cu ochii pe cer. Ne dorim lucruri diferite, îmi dau seama acum. Percy vrea cu disperare să se întoarcă acasă și simte că nu poate, eu visez să fiu oriunde altundeva, numai acasă nu, dar nu am unde să mă duc. Percy nu va înțelege probabil niciodată că pentru mine, casa va rămâne pe veci bântuită, chiar dacă ar fi ca tata să o părăsească. Nu mă imaginez locuind acolo pentru tot restul vieții, dând petreceri în saloane și umplând sertarele biroului cu documente, prefăcându-mă că nu văd pata întunecată de pe podeaua din sufragerie care nu s-a curățat și care nu se va curăța nicicând, locul unde mi-am fracturat maxilarul atunci când tata m-a doborât cu o singură lovitură de pumn bine țintită, și nici șemineul de care mi-am spart dintele când am fost împins cu capul în el. Sub lespezile de piatră ale moșiei părinților mei sunt îngropate cadavre și unele morminte nu înverzesc niciodată.

Scutur un fir de tutun de pe nădragi.

— Norocosul de mine! Într-o zi, voi avea tot ce și-a dorit tata pentru mine. Poate chiar un fiu pe care să-l bat măr.

— Dacă va fi să îl mai întâlnesc pe tatăl tău, îți jur pe ce am mai sfânt că o să-l las lat.

— Of, Perce, ăsta e cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai spus vreodată!

— Vorbesc serios.

— Îmi aperi onoarea, ipotetic vorbind. Sunt foarte mișcat, mulțumesc, îi spun, apoi închid ochii și îmi apăs buricele degetelor de ei până ce vederea mi se încețoșează. N-ar trebui să mă mai plâng.

— Dar nu te plângi.

Își înclină capul pe o parte, cât să-mi atingă ușor umărul. Fără să îl lase să se odibnească acolo. Dar nici departe.

— Nu semeni cu tatăl tău. Știi asta, nu-i așa?

— Ba da, sigur că semăn. Sunt o versiune a lui mai imbecilă și mai dezamăgitoare.

— Nu spune asta!

— Toți băieții seamănă cu tații lor. Când îți privești părinții e ca și cum ți-ai vedea viitorul, nu-i așa?

— Așa să fie? se întreabă zâmbind. Atunci poate că, într-o zi, așa o să aflu și eu ce fel de om a fost tata.

— O să-l cunoști mai bine decât îți cunoști vioara.

Își înalță capul.

— Monty, n-ai nimic în comun cu tatăl tău. În primul rând, pentru că ai mult mai mult bun-simț decât el.

Nu știu cum de poate afirma așa ceva, după toate lucrurile oribile pe care le-am făcut.

— Mi-e teamă că ești singurul om de pe pământ care consideră că am bun-simț.

Îi simt degetele în palme. Poate că nu este un gest deliberat, deși pare un fel de întrebare, iar când răspund răsfirându-mi degetele, își lasă mâna în mâna mea.

— Înseamnă că nimeni altcineva nu te cunoaște așa cum te cunosc eu.

BARCELONA

14

Barcelona este un oraş împrejmuit de ziduri, cu străzi în pantă şi case înalte printre care se ţesc scheletele ruinelor romane. O fortăreaţă masivă, cu aspect oarecum mai ameninţător decât al protectoarei Notre-Dame din Marsilia, se înalţă în faţa portului.

Nu este la fel de aglomerat ca la Paris, dar oraşul este foarte zgomotos şi plin de lumină. Peste mare, soarele străluceşte orbitor, iar străzile, cu pietre de pavaj împestriţate cu grăunţe de mică, par să îl reflecteze. Vitrinele magazinelor, marchizele, până şi rochiile doamnelor par mai viu colorate decât oriunde. Nu din cauza obiectelor de lux aurite, ca la Paris; aici predomină florile încântătoare, proaspăt tăiate, nu cele din ceară.

Sosim în oraş într-o zi caniculară, cu soare livid şi cerul de culoarea galbenă ceţoasă a untului topit. Căldura s-a adunat între ziduri şi a cuprins pietrele. Majoritatea oamenilor pe care îi întâlnim vorbesc o franceză amestecată cu catalana, limbă pe care o recunosc acum pentru că am auzit-o la bâlci. Felicity este cea care discută cel mai mult cu localnicii. Bunicile lui Pascal au avut dreptate atunci când ne-au spus că familia Robles e cunoscută în oraş; nu trebuie să chestionăm decât doi trecători pentru a fi îndrumaţi către casa acesteia din Barri

Gòtic, cartierul vechi, cu structuri medievale ascunse în spatele fațadelor clasice.

Casa în sine arată mai modest decât m-am așteptat. Pentru conacul unei vechi familii de la curtea regală, fațada nu impresionează: este cenușie și lipsită de ornamentații și atât de îngustă, încât pare să fi fost stâlcită între clădirile care o încadrează, excesul prelingându-se în sus. Porticul este un mozaic alcătuit din piatră și cărămidă, balcoanele chircite se ițesc de sub ferestre, iar balustradele sunt mâncate de rugină. Toate draperiile sunt trase.

Trag de șnurul clopoțelului, iar ușa ceruită îi înăbușă clinchetul. Felicity își ridică fața pentru a cerceta clădirea. Observ că fire subțiri de păr îi stau lipite de gâtul transpirat.

— Ne-am cam îndepărtat de la drumul mare, nu-i așa?

— Nu fi așa de dramatică!

Arunc o privire spre Percy. Și el se uită în sus, deși nu atât de sus ca Felicity. Îi urmăresc privirea și observ deasupra ramei ușii o sculptură înfățișând un cap de mort în care linii subțiri, tremurate, se împletesc într-un craniu gol, străjuit de două perechi de aripi.

Ideea de a o lua la goană pare dintr-odată extrem de ispititoare. Îmi trec însă degetele peste marginile cutiei din buzunar și rămân încremenit pe loc.

— Nu cred că e cineva..., spune Percy în clipa când ușa este dată brusc de perete și mă trezesc față în față cu o femeie poate cu un deceniu mai vârstnică decât noi.

Părul negru, lung și lucios îi atârnă liber până la umeri, încadrându-i fața, iar pielea măslinie îi e perfect întinsă peste bărbia ascuțită și pometii înalți. Arată fantastic îmbrăcată cum e într-o rochie strânsă pe corp pe care îmi e imposibil să nu o remarc. Îmi ciufulesc părul din reflex. Știu, sunt o figură...

— *Bona dia*, zice ea pe un ton aspru și bățos ce îmi evocă cearșafurile apretate, în timp ce ține ușa întredeschisă doar atât cât să o vedem. *Us puc ajudar?*[1]

Mă așteptam să ne vorbească în franceză, așa că bâigui:

— Ăăă... Vorbiți englezește?

Clatină din cap și se pornește dintr-odată să turuie agresiv în catalană. Nu înțeleg o boabă din ce spune, dar judecând după tonul neprietenos, presupun că nu e nimic de bine.

— Așteptați o clipă, i se adresează Felicity în franceză din spatele meu. Vă rog, nu vă reținem mult!

Femeia vrea să ne trântească ușa în nas, dar îmi strecor piciorul în deschizătură și o împiedic. Nu se dă bătută și continuă să împingă ușa, aproape strivindu-mi piciorul, dar reușesc cumva să scot cutia cu cifru din buzunar și să i-o vâr sub nas.

Încremenește și face ochii mari.

— De unde o aveți? întreabă, de data asta în englezește.

E greu să nu te enervezi pe o femeie care aproape că ți-a amputat degetele de la picioare, așa că îi răspund mai obraznic decât ar fi indicat:

— Oh, ce ciudat, credeam că nu vorbești englezește!

Percy sau Felicity, nu știu care, mă înghiontește în spinare.

— De unde o aveți? repetă femeia.

— Dă ușa la o parte de pe piciorul meu și o să-ți spunem!

— Ni s-a spus să-i înmânăm cutia profesorului Mateu Robles, intervine Percy din spatele meu. Am vrea să vorbim cu Domnia Sa.

— Nu e aici, răspunde femeia.

— Se întoarce curând? întreabă Felicity. Și n-ai vrea să nu-i mai strivești piciorul lui Monty?

---

[1] „Cu ce vă pot ajuta?" (cat. în original).

— Voi lua cutia.

Felicity dă din cap spre mine, ca pentru a mă îndemna să îi ofer cutia, numai că eu n-o las din mână. Mă cam tem ca femeia să nu închidă uşa imediat ce se va afla în posesia ei şi, astfel, să pierdem ocazia de a vorbi cu Robles.

— Ni s-a spus să înapoiem cutia profesorului. Dar vrem să vorbim cu Domnia Sa. Despre cercetările pe care le face în domeniul alchimiei şi...

— Nu ştiu nimic despre asta, zice femeia.

— Mda, dar dacă ne-ai lăsa să discutăm cu *Domnia Sa*...

— E mort.

Asta chiar că pune capac la toate. De disperare, mă abţin cu greu să nu mă prăbuşesc teatral peste prag.

— Mă bucur nespus că am bătut atâta drum degeaba.

Încerc să-mi smulg piciorul de sub uşă, care însă rezistă eforturilor mele eroice. Aş putea să jur că femeia o împinge şi mai tare acum.

— Dar dacă doriţi să vorbiţi cu fratele meu, el e acasă. Mateu a fost tatăl nostru, eu sunt Helena Robles. Cutia îi aparţine acum fratelui meu, Dante.

— Sigur că vrem, intervine Felicity. Mulţumim mult!

Helena deschide uşa, se răsuceşte pe călcâie şi intră în casă, făcându-ne semn să o urmăm.

Mă sprijin de rama uşii, mă apuc cu mâna de picior şi încerc să-l frec ca să-mi alung durerea.

— Cred că mi-a rupt degetele.

— Ba nu ţi-a rupt degetele, zice Felicity.

Bocăn cu piciorul în pământ de câteva ori, apoi dau să pornesc după Helena, dar Felicity mă prinde de braţ.

— Stai aşa, Monty!

Expresia feţei ei spune „Nu e o idee bună". Percy pare să fie de aceeaşi părere. În timpul discuţiei cred că s-a îndepărtat,

pentru că aproape că a ajuns în stradă şi-şi ţine cutia cu vioara la piept ca pe un scut.

— Dar l-am găsit pe profesor, nu-i aşa? spun eu. Mă rog, l-am găsit în sensul că am aflat că a murit. Am stabilit că îi vom înapoia cutia, iar dacă el nu mai e, ar trebui să discutăm cu fiul lui. E cât se poate de logic.

Percy se uită peste umărul meu la casa familiei Robles.

— Da, dar...

Helena îşi face brusc apariţia din casă, ca o nălucă. Tresărim toţi trei.

— Nu veniţi?

Mă uit la Percy şi Felicity. Se holbează amândoi la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Mergem? îi întreb.

Felicity mă urmează. Percy vine şi el, şovăitor, după ea.

Casa este întunecată, cu încăperi înguste şi cu draperii groase care acoperă toate ferestrele şi lasă lumina fumurie să pătrundă doar pieziş. Sperasem să scap cât de cât de căldura de afară, dar înăuntru e înăbuşitor. E ca şi cum aş fi păşit dintr-o fierărie într-un cuptor.

Helena ne conduce pe coridor, pe lângă o pereche de statui clasice fără braţe şi cu trupurile înlănţuite şi răsucite ca un gât de lebădă, apoi se opreşte în capăt, în faţa unei uşi în a cărei ramă este sculptat un alt cap de mort. Întinde braţul spre clanţă, apoi se opreşte şi se întoarce spre noi. Se uită foarte insistent la cutia din mâna mea, cu degetele încleştate, ca şi cum tare ar vrea să mi-o înşface.

— Fratelui meu nu prea îi plac străinii.

Nu ştiu ce se aşteaptă să-i răspundem. Doar nu suntem nişte şarlatani; la urma urmei, i-am adus înapoi blestemata de cutie şi, în plus, am făcut-o pe riscul nostru, care a fost considerabil.

Ar trebui să ne fie recunoscători, să ne trateze cu amabilitate şi cu nişte *chou à la crème*, deşi în clipa asta m-aş mulţumi doar cu prăjiturile.

— Şi ce crezi că ar trebui să facem în privinţa asta? o înfrunt eu direct.

Felicity îmi trage una cu piciorul.

Helena îşi duce o mână la frunte, apoi clatină din cap.

— Îmi cer scuze! Doar că... m-aţi luat pe nepregătite.

— Ne pare rău că v-am deranjat, intervine Felicity.

— Nu, n-aveţi de ce să vă cereţi scuze, ne-aţi făcut o favoare. După ce ne-a fost... furată cutia, ne-am luat gândul că o să o mai vedem vreodată. Să nu vă lăsaţi intimidaţi de Dante.

Apasă pe clanţă şi intrăm în cameră în şir după ea. Mă împiedic de un covoraş descusut de lângă prag, care mă aruncă în faţă, aproape izbindu-mă de spinarea Helenei, ceea ce ar da impresia de proastă creştere gazdelor noastre mult prea îndatoritoare. Percy nu-şi dă seama şi face aceeaşi greşeală, căci la trei secunde după ce m-am îndreptat de spate, îl aud cum se împiedică şi el.

Dincolo de uşă suntem învăluiţi într-un miros de tămâie atât de intens, încât casc gura hulpav după aer. Pereţii îmbrăcaţi în tapet de culoare maronie sunt aproape în întregime împestriţaţi cu *lucruri* – alt cuvânt mai potrivit nu există. Rafturile înţesate cu cărţi care acoperă trei pereţi sunt întrerupte de clopote de sticlă care adăpostesc funguşi, urne închise ermetic şi măşti mortuare suflate cu foiţă de aur, plus un nod celtic sculptat în piatră ce pare să fi fost recent extras din nişte ruine antice, din moment ce lutul roşcat încă mai e vizibil între crepături. Pe un perete văd o foaie de papirus pe care a fost schiţat un dragon încolăcit care îşi înghite coada. Cineva a mâzgălit un înscris cu caractere occidentale pe un panou al

lambriului, iar lângă birou se odihneşte o piatră de mormânt. De ornamentaţiile sale circulare atârnă un medalion în formă de inimă care, la prima vedere, pare să fi fost şlefuit din obsidian, dar care, la o inspecţie mai atentă, se dovedeşte că e din sticlă transparentă şi e umplut cu sânge.

Într-un colţ al încăperii, în spatele unui cristalofon[1] atât de mare încât aproape că îl ascunde, stă un bărbat – un tânăr, probabil mai mic ca vârstă decât Percy şi mine, după cum îmi dau seama în clipa când îşi înalţă ochii către noi. Este slab, are paloarea specifică bibliotecarilor şi o gârbovire de librar; ochelarii îi apasă fruntea şi are braţele pline de foi acoperite, din câte se pare, cu glife. Pe care aproape că le scapă pe jos la intrarea noastră.

— Scuze... nu am ştiut că...

Vorbeşte în franceză, se bâlbâie şi înţeleg cu greu ce spune.

— Dante, spune-le bun venit oaspeţilor noştri, zice Helena.

Stă în continuare în spatele nostru, cu mâna pe clanţă, ceea ce deşteaptă în mine senzaţia că suntem prinşi în cursă.

— Ar fi trebuit să... atunci aş fi putut... De ce i-ai invitat aici?

Aruncă foile într-un sertar deschis, de parcă ar încerca să facă ordine înainte să observăm noi talmeş-balmeşul care domneşte în încăpere. Cam târziu pentru asta.

— Ne-au adus cutia Baseggio a tatei, îi explică Helena.

— Ce? izbucneşte Dante, care dă din mâini şi îşi coboară ochelarii pe nas – un gest numai parţial deliberat, presupun eu –, după care dă ocol biroului şi, din grabă, se împiedică de piatra de mormânt. Aţi... adus cutia? Cum... cum aţi găsit-o? O aveţi aici?

---

[1] Instrument muzical de percuţie, asemănător cu xilofonul, care în locul plăcilor de lemn este prevăzut cu tuburi de cristal de diferite grosimi şi lungimi, aşezate în ordinea sunetelor gamei.

I-o ofer, iar el o ia, evitând cu grijă să îmi atingă degetele, apoi şi-o apropie de faţă.

— Dante, îi atrage atenţia Helena pe tonul unei guvernante severe.

Băiatul se uită la ea cu o privire supusă.

— Le-am spus că după moartea tatei, cutia îţi aparţine.

Dante face ochii mari şi se holbează la ea, pe urmă la cutie. În cele din urmă, îşi ridică iar privirea uimită spre noi, de parcă atunci ne-ar vedea pentru întâia oară.

— Dumnezeule... Dumnezeule mare!

Nu mai pare atât de încântat de regăsirea cutiei, mai degrabă şocat şi un pic panicat, lucru pe care nu-l înţeleg, dar poate că reacţia lui se datorează mai degrabă prezenţei noastre.

— Mulţumesc, nu credeam că... o să o mai văd vreodată... N-aţi vrea să... Mulţumesc! Vă rog, luaţi loc!

Se împiedică de un scaun din faţa biroului şi un teanc de cărţi se răstoarnă cu cotoarele răsucite în sus şi paginile desprinse, ca nişte păsări împuşcate.

În încăpere sunt două scaune; eu mă aşez pe unul, iar Percy pe celălalt. Felicity studiază un dulap de lângă uşă, care conţine şapte sticluţe în culori diferite, de la negru bazalt la roz perlat, precum interiorul unei stridii.

— Nu le atinge! o repede Helena, iar Felicity îşi retrage iute mâna.

— Scuze! Sunt curioasă ce compuşi sunt înăuntru. Sunt medicinali?

— Sunt remedii universale, spune Dante, apoi se înroşeşte ca sfecla.

Pare incapabil să-şi aţintească ochii asupra lui Felicity, chiar şi atunci când ea îl priveşte.

— Termenul... ştiinţific ar fi *panacee*. Deşi... nu sunt tocmai...

Inima îmi tresare în piept; imposibil să fie totul așa de ușor... oare ne aflăm în aceeași cameră cu leacurile pe care le căutăm? Helena adaugă:

— Sunt antidoturi care acționează asupra majorității otrăvurilor. Cărbune activ, oxid de magneziu, acid tanic, sevă de cactus-elefant, ginseng, infuzie de gudron și *Atropa belladonna*.

Dante se cațără pe un morman de lăzi și se aruncă pe scaunul din spatele biroului. Scaunul este atât de jos, iar biroul atât de mare, încât ar putea să-și odihnească foarte comod bărbia pe tăblie. Își împinge pe frunte ochelarii, care alunecă imediat în jos, pocnindu-l peste nas.

— Sunt substanțe preparate de tata. El este... a fost alchimist.

— E vorba de scriitorul Mateu Robles? întreabă Felicity. Am asistat la o prelegere despre una dintre cărțile lui.

— Da, unul și același. Un savant cu mulți adepți.

În timp ce vorbim, Dante are ochii ațintiți asupra cutiei ținute în mâini, ale cărei cadrane le tot învârte absent într-un mod care îmi spune că e un gest familiar.

— Îmi pare rău pentru...

Flutură vag din mână spre obiectele din încăpere.

— Toate astea îi aparțin.

Helena s-a strecurat prin încăpere și stă acum în picioare în spatele fratelui ei. Ochii îi fug spre cadranele pe care Dante le răsucește între degete.

— Ați venit de departe ca să ne aduceți cutia?

— Din Anglia, răspunde Percy. Via Franța. Am plecat în turul Continentului, dar am făcut un ocol ca să vă înapoiem cutia.

— Și cum ați intrat în posesia ei? întreabă Helena.

Felicity și Percy se uită la mine ca și cum mi-ar oferi șansa de a-mi dovedi onestitatea.

— Am furat-o eu, răspund pe un ton mai tăios decât intenționasem. Nu am știut că e atât de valoroasă, mă grăbesc să adaug atunci când frații Robles se uită la mine uimiți. Căutam pur și simplu ceva de furat și mi-a căzut în mână.

Această ultimă propoziție le demonstrează fără putință de tăgadă ce suflet mare am.

Apoi, ca pentru a demola cu totul imaginea de bărbat galant pe care mi-am creat-o, termin mărturisirea cu „Și după aia am fost obligați să o returnăm".

Percy – binecuvântat fie – îmi sare în ajutor:

— Niște oameni periculoși ne urmăresc. Au vrut să ne ucidă pentru a pune mâna pe cutie.

Nici Dante și nici Helena nu par foarte surprinși la aflarea veștii.

— Foarte probabil este vorba de aceiași oameni care au furat cutia de la noi, își dă cu presupusul Helena.

— Ce e în interiorul ei? întreabă Felicity. Asta dacă puteți să ne spuneți. Ni s-a povestit despre ea fără să ni se zică nimic despre conținut.

Dante așază cutia pe birou, apoi o ia înapoi în mână. Se uită la sora lui și par să converseze amândoi pe mutește, folosindu-se doar de sprâncene. Apoi Dante răspunde:

— Nu știm.

Ce dezamăgitor!

— Dar tatăl vostru a studiat panaceele, nu-i așa? întreb eu. Asta nu are cumva legătură cu...

— Tatăl nostru avea multe teorii, mă întrerupe Helena.

— Dar putem să vă întrebăm dacă...? dau eu să zic, iar Dante pare dispus să răspundă, însă Helena intervine:

— Munca lui a rămas îngropată odată cu moartea sa. Dacă i-ați citit cartea, știți la fel de multe ca noi. Dacă doriți alte informații, mi-e teamă că nu vă putem ajuta.

Sunt total dezamăgit la auzul vorbelor Helenei, prea exersate însă ca să le pot înghiți pe nemestecate. Impresia îmi este întărită de faptul că Dante își tot plimbă privirea de colo, colo, într-un dans care nu l-ar ajuta cu nimic la un joc de cărți.

— Dar puteți să o deschideți? întreabă Felicity. Are un cifru, un cuvânt care o descuie.

Dante clatină din cap.

— Tata nu ne-a spus. Dar mulțumesc... mulțumesc că ne-ați înapoiat-o... că ne-ați adus-o înapoi... Cutia este... a fost... așa de...

Își strânge puntea nasului între degete și mă tem că va izbucni în plâns. Își înalță însă capul și adaugă, cu ochii uscați:

— Așa de importantă pentru tata. Și, prin urmare, importantă și pentru noi. Ne-a cerut să avem grijă de ea și noi... Dar acum voi ne-ați înapoiat-o și...

Se uită la Felicity, iar ea îi zâmbește. Dante se face roșu ca racul.

O tăcere apăsătoare se așterne între noi. Dante își bălăngăne picioarele, lovindu-le de scaun, ca un băiețel, apoi zice:

— Ei bine, mă bucur că v-am cunoscut!

— A, da, cred că e cazul să plecăm acum.

Felicity se saltă de pe brațul scaunului meu, pe care a șezut cocoțată, iar Percy își ia cutia cu vioara. Preț de o clipă, pare că zeloasa noastră călătorie se va afârși în această după-amiază într-un punct mort. Nici nu îndrăznesc să mă uit la Percy, de teama de a nu mă prăbuși de durere pentru că l-am dezamăgit.

Helena intervine însă brusc:

— Nu fiți absurzi! Ați bătut cale lungă din Franța, așa că rămâneți la noi, măcar peste noapte.

— O, dar ei nu..., își ridică ochii spre ea Dante, însă Helena nu îl ia în seamă.

— Ne-aţi făcut un mare serviciu, continuă ea şi arată cu degetul spre cutie, pe care Dante o ţine în continuare în mână. Măcar atâta lucru putem să facem pentru a vă răsplăti.

— Nu cred că..., bolboroseşte el în acelaşi timp cu protestele lui Felicity:

— Nu vrem să vă deranjăm!

— Doar pentru o noapte, îi întrerupe Helena pe amândoi. Cât să vă oferim o cină bună, haine curate de schimb şi un pat cum se cuvine. Vă rog, rămâneţi!

Felicity dă semne că ar vrea să refuze din nou, aşa că pun stavilă schimbului de replici între ele două:

— Da, mulţumim, ne-ar face plăcere să rămânem.

Felicity îmi aruncă o privire criminală cu coada ochiului, şi la fel face Dante cu sora lui. Helena şi cu mine ne ignorăm rudele. Nu ştiu dacă intenţiile Helenei sunt complet nevinovate, am însă certitudinea că ale mele nu sunt. Nu m-au convins că în casă nu se găseşte nimic care i-ar putea fi de ajutor lui Percy, şi dacă Helena nu vrea să ne explice, fratele ei pare în schimb gata să ne dezvăluie secretele familiei dacă e strâns cu uşa. Ceea ce sunt dispus să fac.

Helena îşi încurajează fratele bătându-l uşurel cu vârfurile degetelor pe umăr.

— Dante, n-ai vrea să îi conduci tu la etaj?

— A, da, sigur că da.

Se saltă în picioare, se împiedică de sertarul pe care l-a deschis mai devreme şi se prinde cu mâna de marginile cristalofonului. Sticlele se ciocnesc între ele şi scot un clinchet ciudat, obsedant.

— Cânţi la cristalofon? îl întreabă Percy.

Dante se înroşeşte iar.

— Ăăă... nu. A fost...

— Cristalofonul tatălui tău? îi completează Percy propoziţia.

— Da, făcea parte din colecţia lui, mormăie Dante.

— Ce treabă are cristalofonul cu alchimia? mă trezesc întrebând.

— Nu cu alchimia, cu moartea, cu ritualurile de înmormântare. Înaintea... morţii, tata a devenit cam... obsedat.

— Dante, intervine încet Helena pe un ton ce îmi evocă un arc întins, pregătit să tragă o săgeată cu vârful otrăvit.

Dante îşi înmoaie mâna în bolul cu apă şi îşi trece degetele peste unul dintre tuburile de sticlă, care scoate o notă tânguitoare, mai mult o vibraţie decât un sunet.

— Există un cântec... care cântat la cristalofon, se crede că poate invoca spiritele morţilor, spune el.

15

În ciuda înălţimii sale, casa e micuţă şi nu sunt suficiente paturi pentru noi trei. Felicity îl capătă pe unicul liber, în timp ce Dante ne cedează mie şi lui Percy apartamentul său, o încăpere la etajul al doilea, mobilată sumar şi cu pereţi care au fost cândva roşii, dar s-au decolorat şi au acum o tentă de maroniu-arămiu ce seamănă cu cea a sângelui uscat de pe o cârpă. Ne împrumută câte un set de cămăşi de noapte şi schimburi pentru a doua zi dimineaţă, pentru a lăsa la înmuiat hainele cu care am fost îmbrăcaţi timp de două săptămâni; când le scoatem de pe noi, sunt aşa de ţepene, că par să stea singure în picioare.

Deşi în drumurile noastre Percy şi cu mine am împărţit de mai multe ori patul, acum e pentru prima oară după plecarea de acasă când suntem singuri şi tot pentru prima oară nu găsesc nicio scuză pentru a mă dezbrăca de tot înaintea culcării. Până

acum nu m-am sfiit niciodată să mă dezbrac în fața lui, însă deodată simpla idee mă face să roșesc, așa că aștept să-l văd ocupat cu briciul și oglinda pentru a-mi scoate iute hainele de pe mine și a mă îmbrăca la fel de iute în cămașa de noapte. Dante e un bărbat de înălțime medie, iar mânecile cămășii îmi atârnă peste brațe. Sunt nevoit să le trag mereu în sus, ca un dirijor.

Când Percy termină cu bărbieritul, îi iau locul în fața măsuței de toaletă pentru a mă bucura de cel dintâi spălat cum se cuvine după atâtea săptămâni, ceea ce e, sincer vorbind, cel mai minunat lucru care mi se întâmplă de la cele două minute extatice de sărutat cu el în Paris.

— Nu crezi că a fost cam ciudat? mă întreabă Percy în timp ce mă bărbieresc cu fața la oglindă și cu spatele la el.

Îl aud cum se foiește prin cameră, pregătindu-se de culcare.

Lumina este slabă și oglinda plină de pete, așa că mă concentrez cât pot de tare pentru a nu-mi tăia din greșeală beregata cu briciul. Reușesc totuși să răspund:

— Ce anume a fost ciudat?

— Nu știu. Helena și Dante. Totul.

— Crezi că ne-au invitat să rămânem la ei ca să ne sufoce în somn pentru că știm prea multe? îl întreb în timp ce curăț clăbucul de pe lamă și îl las să cadă pe marginea lavoarului. Eu am impresia că ne ascund ceva.

— Cum adică ne ascund? Doar nu ne datorează nimic.

— Cred că ei doi știu ce se află în cutie. Sau măcar au idee. Amândoi au devenit agitați atunci când i-am întrebat despre remediile universale. Conținutul cutiei are legătură cu munca tatălui lor.

— Poate că Mateu Robles încerca să transforme pietrele în aur. Este tot alchimie.

— Da, dar nu pentru asta am venit noi aici.

— Poate că în cutie asta e: aur transformat din piatră.

Aud în spate un mic *buf* în clipa când Percy lasă să îi cadă hainele pe podea. Lama îmi pătrunde într-un colț al bărbiei și o mărgeluță sticloasă de sânge se ivește la suprafața pielii. O apăs cu degetul mare.

— O să vorbesc cu Dante mâine-dimineață, înaintea plecării, spun eu.

— Despre ce?

— Despre remediile universale. Pare un băiat destul de amabil, dacă știi cum să îl iei.

Îmi înclin capul pentru a vedea mai bine dacă am ratat de bărbierit vreun loc.

— Însă nu prea știu ce să cred despre sora lui. E cam...

— Cam dură?

— Mda, dar, totodată, e superbă, ceea ce face ca duritatea asta a ei să pară mai puțin respingătoare.

Percy scoate un hohot de râs ce seamănă mai mult a mormăit.

— Ce-i? Nu e adevărat?

— Zău așa, ai fi în stare să flirtezi și cu o canapea bine tapițată.

— În primul rând, n-aș face așa ceva. În al doilea, cât de frumoasă ar fi canapeaua?

Acum Percy rânjește cu toată gura. Mă șterg pe față de resturile de săpun.

— Scumpule, dacă ai fi măcar pe jumătate la fel de chipeș ca mine, ai înțelege că...

Mă întorc cu fața spre el și propoziția rămâne suspendată în aer. Percy s-a așezat pe pat și răsucește în mâini o tabacheră găsită pe noptieră. Nu are pe el decât cămașa de noapte, lungă, dar care i s-a strâns în jurul șoldurilor, lăsând prea puțin loc

imaginației. Gulerul e descheiat și lumina amurgului alunecă peste pielea netedă a pieptului său precum uleiul pe apă.

Este probabil cel mai intens moment de nedreptate din întreaga istorie a iubirilor neîmpărtășite.

Fără să vreau, fac un pas în spate și mă ciocnesc de măsuța de toaletă. Piata de ascuțit briciul cade pe podea cu un pocnet.

Percy ridică ochii.

— Ce aș înțelege?

— Ai înțelege că...

Nu, nu pot sta cu el în cameră, și cu atât mai puțin să dorm în același pat; dintr-odată, e prea mult pentru mine. Nu pot concepe să stau întins lângă el, cast și la distanță, dar cu cearșafurile încălzite de pielea lui și cu răsuflarea lui somnoroasă în ureche. Aș muri. Nici nu-mi dau seama când m-am mișcat cu spatele la perete și am ajuns la jumătatea drumului spre ușă. Strâng tare între degete șireturile cămășii de noapte.

— Cred că nu o să mă bag încă în pat.

— Ce? Nu ești obosit?

— Nu. O să cobor să caut ceva de băut.

— Lasă băutura pe mâine. Mi-e somn, vreau să mă culc.

E imposibil de explicat de ce, atunci când iubești așa de mult pe cineva, îți vine greu să fii în preajma lui. Și cu Percy stând aici, în pat, cu corpul pe jumătate învăluit în întuneric, cu părul desfăcut și picioarele alea lungi ale lui, și ochii aceia pentru care aș fi gata să-mi dau viața, ceva fierbinte arde în mine.

— O să încerc să nu te trezesc când mă întorc, îi spun în timp ce descui ușa și mă strecor afară, fără să îi dau răgazul să-mi răspundă.

Cu toate că pare greu de crezut, în întuneric, casa e și mai ciudată, căci lumina slabă și umbrele lungi dau tonul ambianței sinistre. Mă gândesc să mă întorc în camera de studiu a lui

Dante, însă îmi amintesc de lucrurile moarte și de obiectele blestemate din ea, așa că o iau în schimb către salonul aflat imediat după intrare, unde mă așez în fața focului, pe o canapea de piele insuficient de lungă cât să mă întind pe ea și suficient de tare cât să nu stau comod, fapt care mă irită în asemenea măsură, încât știu sigur că nu voi putea adormi. Pe bufet e o carafă în care se dovedește a fi coniac, în schimb nu văd pahare, așa că trag o dușcă direct din sticlă. N-am băut de ceva vreme, însă alcoolul nu mă ajută așa cum mi-aș dori.

De pe hol se aude sunet de pași și peste o clipă o umbră se așterne peste covor.

— Mi s-a părut mie că aud pe cineva umblând prin casă.

Mă ridic în șezut în timp ce Felicity face un salt total nedemn de o doamnă pe canapea, în locul de unde mi-am retras picioarele. Îi ofer coniac și mă șochează acceptându-l, apoi soarbe delicat. Își încrețește nasul.

— Ce scârbos!

— Mda, nu-i cel mai bun coniac pe care l-am băut la viața mea.

— Și nici nu cred că e așa de vechi.

— Gustul se formează cu experiența.

— Nu înțeleg! De ce să-ți formezi gustul pentru un lucru așa de respingător?

Ceva zboară prin dreptul ferestrei, o formă neagră ruptă din cerul întunecat, iar Felicity și cu mine tresărim, apoi ne zâmbim unul altuia ca niște blegi ce suntem.

— Casa asta e tare ciudată, zic eu.

— Da, dar iată-ne totuși aici! Au fost amabili că ne-au lăsat să stăm. Oricum nu aveam de ales, spune Felicity, apoi soarbe din nou, cu buzele strânse, se strâmbă spectaculos și îmi dă înapoi carafa. Helena e foarte drăguță.

— Da. Şi?

— Cum adică şi? Şi m-am gândit că îţi vor curge balele după ea.

— Asta crezi tu că ar trebui să se întâmple?

— Adevărul e, Monty, că n-am înţeles niciodată preferinţele tale.

— Vrei să ştii dacă sunt pederast?

Se cutremură la auzul cuvântului vulgar, dar îşi revine şi zice:

— Mi se pare o întrebare îndreptăţită, având în vedere că te-am văzut pipăindu-l pe Richard Peele şi sărutându-te cu Theodosia Fitzroy.

— Of, draga de Theodosia, oftez, rezemându-mă de perniţele de pe canapea. Voi rămâne pe veci neconsolat de pierderea ei.

N-am niciun chef să discut despre asta. Mai ales cu sora mea mai mică. Am coborât în salon cu scopul precis de a mă îmbăta suficient cât să adorm şi nu intenţionez să mă aventurez într-o conversaţie pe tema plăcerilor carnale, însă Felicity se holbează la mine, în aşteptarea unui răspuns. Mai sorb o dată din carafă şi mă şterg la gură cu mâneca de la cămaşă într-un mod total necivilizat, care, cu siguranţă, mi-ar atrage o scatoalcă de la tata dacă am fi acasă.

— Ce importanţă are cu cine mă distrez?

— Prima variantă e ilegală. Şi păcătoasă. Şi a doua este tot un păcat dacă nu eşti căsătorit cu doamna respectivă.

— Ai de gând să-mi serveşti teoria cu „fornicaţia fără intenţia procreării este nu doar o treabă diavolească, ci şi o infracţiune"? Pentru că sunt capabil să o recit şi eu din memorie, chiar acum.

— Monty...

— Poate că încerc să procreez cu un tip pentru că sunt greşit informat cu privire la detaliile procesului. Doar ştii că am fost exmatriculat de la Eton.

— Eviți întrebarea.

— Care era?

— Dacă ești...

— A, da, sunt sodomit. Am fost cu băieți, deci... da.

Felicity își mușcă buzele și-mi pare rău că am fost așa de direct.

— Dacă te-ai opri, poate că tata nu s-ar mai purta atât de aspru cu tine.

— Nu zău, mersi frumos pentru această dovadă de înțelepciune. Cum de nu m-am gândit la asta?

— Nu fac decât să sugerez...

— Nu-ți mai bate capul.

— ... că ar putea fi mai îngăduitor cu tine.

— Nu prea am de ales.

— Cum așa? zice Felicity încrucișându-și brațele la piept. Nu ai de ales cu cine te culci?

— Nu, vreau să spun că nu am de ales cu cine *vreau* să mă culc.

— Ba sigur că ai. Sodomia e un viciu, la fel ca băutul sau pariatul.

— Nu tocmai. Mă rog, poate că ai dreptate. Adevărul e că îmi place și că m-am abținut de la... abstinență. Dar ține cont că sunt atras de toți bărbații cu care mă sărut. Și de toate femeile.

Felicity râde, de parcă ar fi o glumă. Se înșală.

— Sodomia nu are nimic de-a face cu atracția. Este un act. Un păcat.

— Nu și pentru mine.

— Dar ființele umane sunt făcute pentru a fi atrase de sexul opus. Nu de același. Asta e legea naturii.

— Vrei să zici că ceea ce fac eu nu e natural? Tace, și eu continui: Spune-mi, ți-a plăcut vreodată un băiat?

— Nu. Dar cred că stăpânesc principiile de bază.

— Nu cred că le stăpâneşti până nu ţi se întâmplă.

— Dar tu?

— Dar eu ce?

— Ţie ţi-a plăcut vreodată de cineva?

— Oh, da, sigur că da!

— Fete?

— Da.

— Băieţi?

— Da.

— Percy?

Simţisem eu că bate undeva, dar întrebarea tot mă ia prin surprindere. Nu spun nimic, ceea ce e în sine un răspuns, iar Felicity îmi aruncă o privire piezişă.

— N-ai de ce să pari aşa de surprins. Niciunul din voi nu e foarte subtil.

— Niciunul?

— Păi e nevoie de doi pentru aşa ceva. Percy nu e...

— Nu, o întrerup eu. Percy nu e... Nu.

— Vrei să zici că voi nu...

— Nu, niciodată.

Trag o duşcă zdravănă. Carafa îmi zdrăngăne în mână.

— Oh! Eu aşa mi-am închipuit: tu ai înclinaţia asta pentru băieţi, iar voi doi sunteţi foarte apropiaţi.

— Nu suntem!

— *Ba da!*

— Bine. Dar eu sunt apropiat de multă lume.

— Nu la fel de apropiat ca de Percy. Iar el nu este apropiat de nimeni. E aşa de stoic şi de politicos cu toată lumea, în afară de tine. Şi nu ştiu să fi fost vreodată *implicat* într-o relaţie. Cu un bărbat sau o femeie.

Are dreptate Felicity, conștientizez eu dintr-odată. Percy nu a fost niciodată combinat cu cineva, sau dacă a fost, eu unul nu am aflat. Nu mi-a mărturisit niciodată că i-ar plăcea cineva, nici nu mi-a vorbit cu drag despre vreun băiat sau vreo fată, și, cu toate că noi doi am fost la nenumărate petreceri împreună, din câte știu, sunt singura persoană cu care s-a sărutat.

— Chiar dacă relația dintre voi nu e, cum să spun, romantică, îi dă înainte Felicity, e greu să nu observi cât de apropiați sunteți. Voi doi formați genul acela de pereche despre care toată lumea își dă seama că are ceva special, numai al ei.

Preț de un minut rămânem amândoi nemișcați și tăcuți. Focul trosnește și aruncă scântei. Pe urmă Felicity zice:

— De fapt, este o ușurare. Nu eram sigură că ești capabil să ții cu adevărat la cineva.

Mă îndepărtez un pic de ea și aproape cad de pe canapea. Tapițeria e foarte alunecoasă.

— Aș fi preferat să nu fie cel mai bun prieten al meu. Să fie cineva cu care chiar aș fi putut să fiu. Poate chiar o femeie.

— Dar am crezut că-ți plac și femeile.

— Da, ocazional. Dar asta nu înseamnă că nu îl plac pe Percy mai mult decât pe oricine.

Felicity își apasă degetele pe tâmple.

— Îmi pare tare rău, Monty! Să știi că încerc să înțeleg, dar... nu pot.

— Nu-ți face griji! Nici eu nu prea înțeleg.

— Ce crede Percy despre asta?

— N-am idee. Uneori, am impresia că își dă seama că sunt îndrăgostit lulea de el. Iar alteori cred că e, pur și simplu, obtuz. Oricum ar fi, se pare că nu-mi împărtășește sentimentele.

— Cred că îți este foarte greu.

Îmi vine să o iau în brațe fiindcă se poartă de parcă am avea o conversație cât se poate de obișnuită. Dar oricât de tare ar încerca

ea să mă consoleze, dacă aș insista cu mărturisirile sincere, capul lui Felicity ar exploda. Și asta pentru că Percy este adânc impregnat în mine, precum vinișoarele de aur într-un granit. Mă gândesc din nou la sărutul cu Percy. La mâna lui ce mi-a cuprins genunchiul în trăsură atunci când am fost atacați de hoții la drumul mare. La momentul când am stat întinși, unul lângă celălalt, pe acoperișul grajdului. Îmi face rău să înșir, una după alta, aceste clipe care nu s-au terminat, nici una, așa cum îmi doream.

— Mda, nu e prea plăcut...

— Mai exact, la ce te aștepți? Dacă Percy ar nutri aceleași sentimente ca tine, ce ar putea urma? Doar nu puteți fi împreună. Nu în felul acesta; dacă ați fi descoperiți, ați putea sfârși spânzurați. De când cu controlul de la Casa Mamei Clap[1], zeci de pederaști au fost trimiși la moarte.

— Dar nu contează. Percy e băiat bun, are înclinații sexuale naturale și probabil că nu-i plac decât femeile, iar eu... nu sunt așa.

Tăcerea se așterne din nou. Felicity întinde brațul și și-l așază pe umărul meu. Din punct de vedere afectiv, familia noastră e una destul de rezervată, așa că gestul ei este cu totul special.

— Îmi pare rău, zice.

— Pentru ce?

— Pentru că ai avut un început așa de greu în viață.

— Toată lumea are un început greu în viață. Al meu a fost unul cu mult mai ușor, comparativ cu al restului oamenilor.

---

[1] Eveniment petrecut în 1726, când casa de rendez-vous pentru homosexuali („molly house"), o afacere clandestină condusă de Margaret Clap în Holborn, comitatul Middlesex, nu departe de Londra, a fost percheziționată de poliție și 40 de clienți au fost reținuți. Margaret a fost și ea arestată, țintuită la stâlpul infamiei, amendată și condamnată la doi ani de închisoare.

— Poate. Dar asta nu înseamnă că sentimentele tale sunt mai puţin însemnate.

— Sentimente? Câh!

Trag iar o duşcă, apoi îi întind carafa. Soarbe la fel de delicat din ea.

— Ai avut dreptate. Acum mi se pare mai puţin scârbos.

Abia atunci îmi dau seama că îmbătatul surorii mele mai mici şi oferirea de explicaţii cu privire la plăcerea mea de a-mi face de cap cu bărbaţi nu este cel mai responsabil gest pe care l-aş putea face. Aproape că îi smulg carafa din mână, deşi o astfel de pledoarie împotriva alcoolului pare acum o ipocrizie.

— Îmi pare rău că nu sunt o persoană mai bună. De dragul tău, îi spun, la care Felicity îmi aruncă o privire şi eu mă fac mic de ruşine. Sunt mai mare decât tine şi ar trebui să fiu... un exemplu. Sau cam aşa ceva. Sau cel puţin să nu te fac de râs.

— Nu eşti tocmai de lepădat.

— Ba sunt.

— Ai dreptate, eşti. Dar măcar încerci să te schimbi. Ceea ce nu-i puţin lucru.

16

Felicity şi cu mine rămânem treji până mult mai târziu decât ne-am propus fiecare. Când, în fine, urc la etaj – la insistenţele ei cum că rămasul peste noapte în bibliotecă ar fi un gest prea dramatic –, îl găsesc pe Percy dormind dus. S-a încolăcit pe pat cu braţele în jurul corpului şi genunchii la piept, dar când mă strecor lângă el se lipeşte cu obrazul de umărul meu fără să se trezească şi n-am cum să mă îndepărtez decât cu riscul de a cădea peste marginile saltelei. Se foieşte în somn şi îşi îmbârligă

picioarele în jurul meu, apoi dintr-odată, simt cum senzațiile îmi scapă de sub control. „Calmează-te", îi poruncesc trupului, dar nu vrea să se supună, așa că îmi petrec restul nopții cu Percy vârât în mine și încercând să mă gândesc la orice altceva. Abia dacă moțăi; de săptămâni în șir dormim în hanuri nenorocite, dar *asta* este cea mai rea noapte pentru mine de când am părăsit Parisul. Când, în cele din urmă, vine și ora acceptabilă pentru trezit, sunt epuizat, frustrat și cu mădularul încă tare.

Ce nedrept!

Îmi arunc cu apă rece pe față până ce corpul meu dă semne că înțelege: o hârjoneală cu Percy nu intră în discuție. Apoi mă îmbrac cu hainele împrumutate și mă strecor în jos pe scări înainte ca Percy să se trezească. Dacă e să plecăm de aici astăzi, voi găsi o cale să vorbesc cu Dante despre remediile universale făcute de tatăl lui. Poate că voi face apel la datoria pe care o are față de noi și îi voi aminti *cu ce riscuri uriașe i-am înapoiat prețioasa cutie, așa că de ce nu ne-ai împărtăși cât de puțin din secretele acelea alchimice pe care sora ta vrea cu tot dinadinsul să le țină ascunse?*

O bucătărie spațioasă cu podele tocite și ferestre înalte răsare din spatele casei ca un os rupt. De-a lungul mesei, ciorchini de lumânări stau prinse în ceară, iar, deasupra, oale din cupru se leagănă în briza care pătrunde prin fereastra deschisă. Deși e mai devreme de ora opt, căldura s-a așternut la fel de sufocantă ca ieri după-amiază.

Dante stă pe vine în fața șemineului, încercând să aprindă tăciunii cretoși și, preț de o clipă, mă amăgesc că am avut norocul să-l prind singur, numai că Helena e așezată la masă și răsfoiește, cu degetul mare vârât între dinți, un teanc de scrisori. Un vas cu ciocolată rece așteaptă să fie încălzit lângă ea, alături de un bol de culoarea chihlimbarului plin cu bucăți de zahăr și de niște

cleşti. E tare ciudat să-i văd pe cei doi, stăpânul şi stăpâna casei, în bucătărie, pregătindu-şi singuri micul dejun.

Când intru, îşi ridică amândoi privirea. Dante se saltă repede în picioare şi dă cu capul de marginea şemineului, apoi îşi şterge mâinile murdare de funingine de nădragi, lăsând pe ele două pete negre de forma palmelor.

— Domnule... domnule Montague. Bună dimineaţa! Cum aţi... dormit?

— Bine, mint eu. Mulţumesc, domnule!

Nu sunt obişnuit să mă adresez în acest fel unui bărbat de vârsta mea, dar este posesorul unei case şi posibil moştenitor al unui titlu nobiliar, aşa că mă aventurez pe terenul nefamiliar al formalităţii.

Dante ţine o lumânare deasupra fitilului până se aprinde, după care aruncă o buturugă în foc şi aşteaptă ca flăcările să o cuprindă.

— Dar domnul Newton... s-a... s-a...

— Nu, domnul Newton nu s-a trezit încă, intervin degrabă pentru a-l scuti de efortul de a duce propoziţia până la capăt.

Dă din cap, fac şi eu la fel, Helena nu zice nimic, iar între noi se aşterne soiul acela de tăcere ce nu poate fi spartă decât cu o conversaţie despre vreme. Mă aşez pe un scaun şi, doar ca să am ceva de făcut, mă servesc cu o chiflă tare de pe o tavă aşezată în mijlocul mesei. E chiar mai rânced decât pare.

Helena se încruntă şi strânge din buze în timp ce citeşte o scrisoare, până ce mă surprinde că o urmăresc din priviri şi-şi compune o expresie impasibilă. Împăturește scrisoarea la loc şi o aruncă peste teancul de pe masă, apoi se ridică şi pune vasul cu ciocolata pe foc.

În hol se aude zgomot şi, după o clipă, în bucătăție îşi face apariţia Percy, ciufulit, somnoros şi complet neştiutor în ce

privește chinurile la care m-a supus azi-noapte. Dante îl întâmpină cu același entuziasm de cățeluș pe care mi l-a oferit și mie, deși fără a se lovi la cap de această dată. Percy se lasă să cadă pe bancă, lângă mine, suficient de departe totuși pentru a nu mă pocni cu cotul atunci când începe să-și strângă părul în coadă. Îl leagă și o șuviță îi alunecă în jurul urechii. Mă gândesc să o răsucesc la loc, în schimb, mai muşc o dată din chiflă.

— Îmi pare rău, nu avem cine știe ce de mâncare, zice Helena și îmi aruncă un zâmbet prefăcut peste masă. Nu ne-am așteptat să ne apară în prag un trio părând a fi salvat din mare și neavând asupra sa decât bunuri furate și o vioară.

— Oh! râde Dante. Am uitat de vioară.

— Cânți la vioară? întreabă Helena uitându-se într-un punct aflat undeva între mine și Percy.

— Da, răspunde Percy.

— Bine?

— Bine ce?

— Cânți bine?

— Oh, depinde de standarde.

— Cântă foarte bine, intervin, iar Percy mă lovește cu genunchiul pe sub masă.

Helena așază un bol cu melasă de struguri pe masă, între noi, și lingura zornăie când întâlnește cristalul.

— Tatăl nostru a fost muzician.

— Credeam că alchimist, zic eu.

— Practica muzica de plăcere, îmi explică ea.

— Și tatăl meu la fel, spune Percy. Vioara a fost a lui.

Așezat încă pe vine în fața șemineului și răscolind cu vătraiul în foc ca un băiețel, Dante intervine în discuție:

— Am niște partituri de-ale lui în dormitor. În dormitorul meu. Camera în care ați... Le-am păstrat. Dacă vrei... dacă îți face plăcere... ai putea să...

— Sunt sigură că domnul Newton nu e interesat, Dante, zice Helena.

A scos din bufet cești, pe care le așază pe masă în fața fiecăruia. Se apleacă și linia decolteului este atât de adâncă, încât îmi oferă vedere până la buric. Dau să mușc, crezând că e chifla, dar văd că sunt pe punctul de a mă înfrupta dintr-o lumânare.

Dante se înroșește la față, dar Percy, binecuvântat fie sufletul lui bun, răspunde cu amablitate:

— Da, o să arunc o privire. Mi-ar face plăcere să exersez un pic.

— Tata cânta mai mult... din sticle. Cântecele, vreau să zic partiturile, sunt pentru cântatul la cristalofon. S-ar putea totuși ca...

— Dacă aveți de gând să plecați în dimineața aceasta, sunt diligențe care merg din centru până la graniță, îl întrerupe Helena. Iar de acolo puteți închiria o trăsură. Pare că abia așteaptă să ne dea afară din casă, dar adaugă: Deși, dacă nu vă grăbiți, sunteți bineveniți să mai rămâneți un timp cu noi.

E evident că cei doi nu s-au consultat în această privință, căci Dante scapă cu zgomot vătraiul din mână.

— C-c-ce?

Helena nu-l bagă în seamă și ne spune mie și lui Percy:

— Ați venit de departe și ar fi păcat să plecați atât de curând. Din moment ce v-ați propus să faceți turul Continentului, ar trebui să vizitați Barcelona. Puțini englezi ajung până aici și aveți multe de văzut. Fortul, cetatea...

— Ar trebui să ne continuăm drumul, zice Percy, dar Helena nu se lasă:

— Noi vom merge la operă vineri seara; ar trebui să rămâneți măcar până atunci. Nu știu dacă putem concura cu Parisul, dar pentru noi e ceva grandios.

Îmi aruncă un zâmbet cam prea răpitor pentru a-l putea lua drept o invitație nevinovată.

În clipa asta prin minte îmi trec o mulțime de argumente numai bune de oferit drept scuză pentru plecare, de la „Obiectele alea mortuare din camera de studiu sunt al naibii de tulburătoare" la „Doamne, Dumnezeule, fă să nu mai împart platonic patul cu Percy". Totuși, nu am de gând să plec nicăieri până ce nu mă lămuresc cu privire la remediile de care s-a ocupat tatăl lor ori aflu ceva care să-i poată fi de folos lui Percy, chiar dacă Helena pare la fel de dispusă să ne țină sub supraveghere pe cât sunt eu de dispus să stau cu ochii pe ea. Imposibil să vrea să păstreze un asemenea secret dacă acesta nu ar merita cu vârf și îndesat.

— Va trebui să ne sfătuim cu Felicity, zice Percy exact în clipa când eu exclam: „E o idee bună, asta cu opera."

Suntem întrerupți amândoi de strigătul lui Dante: „Fierbe!"

Ne uităm cu toții la capacul care zăngăne și la spuma revărsată din vas. Focul aruncă scântei. Helena mormăie o înjurătură cu răsuflarea tăiată și-și trage fusta peste mâini ca să apuce vasul fierbinte. Percy sare în picioare și saltă capacul de pe vas. O dâră subțire de ciocolată curge când Helena toarnă lichidul în cești și o pată întunecată se lățește pe fața de masă. Câțiva stropi se preling până la scrisorile trântite de ea pe masă, iar eu mă simt obligat să dau o mână de ajutor, așa că le strâng și le dau la o parte.

— N-ar trebui să...

— Pune-le în cutia de pe birou, spune Helena, ocupată cu vasul cu ciocolată. Dante, te rog, nu sta acolo fără să faci nimic! Scoate farfuriile și tacâmurile!

Intru în camera de studiu și mă împiedic din nou de blestematul ăla de covoraș descusut. Venind din bucătăria luminoasă, camera mi se pare întunecată. Nu are ferestre, iar lumina

este înghiţită de rafturile cu cărţi şi tapetul de culoare închisă. Măştile mortuare par să se holbeze la mine cu orbitele lor goale îngropate în umbre.

Tăblia e, la fel ca restul încăperii, plină de hârtii şi alte lucruri, dar într-un colţ zăresc o cutie. Mut câteva foi de papirus şi o piesă turnată în ipsos şi dau la iveală un vraf de scrisori, cea de deasupra fiind adresată lui Mateu Robles. Stau adunate aici de multă vreme, din moment ce Dante şi Helena încă păstrează corespondenţa tatălui lor. Ros de curiozitate, cotrobăi un pic printre misive. Ceva mai jos în vraf, dau peste o coală de hârtie fină, de culoare crem, cu sigiliul impregnat în ceară verde, ruptă într-un colţ, dar purtând un blazon inconfudabil: trei irişi.

Aproape că scap toate scrisorile din mână. Este blazonul Bourbonilor.

Casa de Bourbon se află acum la cârma Spaniei, aşa că poate este o înştiinţare de plată a taxelor. Sau poate veşti trimise de prieteni de la curtea regală. Poate că sigiliul nu fusese impregnat în ceara verde de inelul ducelui care furase cutia de la familia Robles şi ne atacase în pădure.

Arunc vraful de scrisori la întâmplare pe birou şi smulg scrisoarea, pe care o despăturesc cu mâini tremurânde.

> Condesa Robles,
>
> Cu privire la înţelegerea noastră referitoare la Cheia lui Lazăr a tatălui dumneavoastră...

— Te-ai rătăcit?

Mă răsucesc iute pe călcâie. Helena stă cu o mână pe rama uşii şi îmi zâmbeşte sfioasă, asta până vede scrisoarea din mâna mea. Atunci îşi îngustează ochii.

— Ce cauţi aici?

— Încerc să capăt confirmarea... că mă aflu... în locul potrivit.

Se holbează în continuare la mine şi cu o asemenea intensitate, încât pe ceafă încep să mi se adune picături de sudoare. Aproape că îmi vine să ascund scrisoarea la spate, de parcă astfel aş putea să îmi maschez înşelăciunea.

— Te aşteptăm la masă, spune ea.

— A, da, micul dejun.

Nu prea ştiu ce să fac cu scrisoarea, dar răspunsul vine de la Helena, care face un pas în faţă şi mi-o smulge din mână cu o asemenea violenţă, încât hârtia se rupe şi rămân cu o bucăţică înfiptă între degetul mare şi arătător. Intrăm în bucătărie, iar ea aruncă scrisoarea în foc.

Mă strecor la locul meu la masă, lângă Percy, cu palma încleştată în poală în jurul bucăţii de hârtie. În timp ce Helena e ocupată cu micul dejun, netezesc hârtia pe genunchi şi mă zgâiesc la numele vizibil sub pata de cerneală.

Louis Henri de Bourbon, duce de Bourbon

Prinţ de Condé

Mă ridic de la micul dejun odată cu Percy şi în capul scărilor aproape că ne ciocnim de Felicity, care iese din camera ei ciufulită şi cu ochii cârpiţi de somn.

Nu o las să ne dea bună dimineaţa, ci o trag iute în dormitorul nostru, cu Percy venind în urmă, apoi închid uşa.

— Uitaţi, am găsit ceva!

Despăturesc bucata de scrisoare ruptă pe care am ţinut-o ascunsă în pumn pe durata micului dejun – o ispravă demnă de toată lauda – şi le-o arăt. Am întins cerneala cu palma mea transpirată, dar scrisul este în continuare lizibil.

— Am rupt bucata asta dintr-o scrisoare din camera de studiu.

Felicity se freacă la ochi, semn că nu s-a trezit încă.

— Ducele de Bourbon.

— Omul de la care am furat cutia.

— Și... și el le-a scris fraților Robles?

— Așa se pare.

— Ai apucat să citești și restul scrisorii? mă întreabă Percy.

— Numai primul rând, că pe urmă a năvălit Helena. Ceva despre o Cheie a lui Lazăr. Despre care ducele zicea că a aparținut profesorului Robles.

— Dar de ce le-a scris dacă el este cel care le-a furat cutia? zice Percy.

— Păi, mă gândesc că ducele voia cutia și a încercat mai întâi să negocieze cu ei. Iar când ei au refuzat, a furat-o, se repede Felicity să facă presupuneri.

— Trebuie neapărat să aflăm ce e în cutie, spun eu. Cred că frații Robles mint când susțin că nu știu.

— Dar cutia le aparține, iar ceea ce fac cu ea e treaba lor, nu a noastră, insistă Percy.

— Aproape că am fost omorâți din cauza ei și – în caz că ai uitat – conținutul cutiei îți poate fi de folos. E clar, e vorba de un secret bine păstrat al lui Mateu Robles, despre care știm că se ocupa cu leacurile alchimice. Toate se leagă. Ar trebui să rămânem aici, măcar pentru câteva zile, și să încercăm să aflăm mai multe.

— Dar dacă ei sunt în contact cu ducele... dă să obiecteze Percy.

— Cred că are dreptate Monty, îl întrerupe Felicity. Nu avem bani. Și dacă pornim la drum atât de curând, ne vom slei de puteri. Tu, mai ales, adaugă uitându-se la Percy, ar trebui să ai mai multă grijă de sănătatea ta.

Percy scoate un oftat pe nas. Bucla rătăcită pe după ureche flutură.

— Nu cred că e o idee bună să căutăm necazurile cu lumânarea, atâta tot.

— Dar nu le căutăm cu lumânarea, ripostez eu. Cel mult le dăm târcoale.

— O să îi scriu lui Lockwood prin intermediul băncii din Marsilia, zice Felicity. Îl voi înştiinţa unde suntem şi îl voi ruga să ne trimită bani ca să ne punem din nou pe picioare. Până atunci, atât timp cât fraţii Robles vor dori să ne găzduiască, ar trebui să rămânem aici. Iar tu, îşi mută ea privirea asupra mea, poţi face orice investigaţii doreşti, cu condiţia să nu-i asmuţi pe Dante şi Helena împotriva noastră. De acord?

— Da, mă grăbesc să răspund.

Se pare că, pentru prima oară în viaţa ei, sora mea îmi împărtăşeşte cu entuziasm punctul de vedere. Percy nu e la fel de încântat, dar, până la urmă, dă din cap aprobator.

— Între timp, spune Felicity, nu ar fi rău să aflăm mai multe despre Cheia asta a lui Lazăr.

17

Trec trei zile până reuşim să demarăm investigaţiile propriu-zise, trei zile de confuzie în care devenim tot mai conştienţi de faptul că suntem străini într-o casă străină din care nu avem unde să mergem. Primele două le petrecem în mare parte dormind, căci ultimele săptămâni par să ne fi ajuns brusc din urmă, precum un sac de cărămizi aruncat de sus asupra noastră. În a treia, Helena insistă să ne însoţească în vizita în oraş.

Dante rămâne acasă. Pare să trăiască în camera de studiu – îşi ia în primire postul în fiecare dimineaţă imediat după micul dejun şi, când ne întoarcem, îl găsim tot acolo –, ceea ce ne îngreunează misiunea de a cotrobăi după corespondenţa cu ducele sau orice altceva legat de munca lui Mateu Robles. Am

cercetat deja fiecare colțișor din dormitoarele noastre fără a găsi nimic, Percy dovedindu-se total nefolositor în acest demers, căci după ce a descoperit partiturile profesorului, a hotărât că e mai bine să-și treacă timpul răsfoindu-le. Camera de studiu pare locul potrivit pentru găsirea răspunsurilor, iar Dante nu dă semne că ar dori să o părăsească, preferând siguranța mausoleului înăbușitor lăsat de tatăl său în urmă.

Eforturile ne sunt deopotrivă zădărnicite de oboseala care ne doboară și de spaima lui a-și petrece timpul în compania altor oameni.

Spre marea mea surpriză, Felicity este cea care își asumă sarcina de a se ocupa de Dante. Având în vedere felul strâns în care își ține de obicei legate corsetele, entuziasmul cu care abordează ancheta îmi depășește așteptările. De când am venit, întreține o conversație continuă cu Dante despre *chimie*, *frenologie*[1], *electricism*[2] și alte lucruri cu denumiri a căror semnificație îmi scapă, iar el se atașează de Felicity mai mult decât prevăzusem. E mult mai interesat de sora mea decât de Percy sau de mine, însă de fiecare dată când ea încearcă să aducă în discuție orice ar avea și cea mai măruntă legătură cu alchimia, Dante o conduce spre un punct mort. Speranțele mele că vom reuși să scoatem secretul de la el încep să se năruie.

Îl găsim pe Dante în cabinetul de lucru, ocupat nu atât să facă ordine, cât mai degrabă să mute obiectele de colo, colo. Se oprește totuși pentru a o asculta pe Felicity, care îl întreabă dacă prin apropiere se găsește vreo universitate cu o bibliotecă bună pe care să o putem vizita.

---

[1] Teorie în antropologia fizică, populară în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, conform căreia facultățile psihice, intelectul și caracterul omului pot fi recunoscute după protuberanțele și depresiunile craniului, corespunzătoare regiunilor din creier în care sunt localizate aceste însușiri.

[2] Formă energetică metafizică opusă magnetismului.

— Există o librărie. Mai jos de colţ. Vreau să zic, după colţ. În josul străzii, după colţ, răspunde el şi flutură cu mâna, indicând direcţia. Puteţi, aţi putea, să încercaţi acolo. Sau puteţi să vedeţi ce cărţi avem noi în casă. Asta dacă... nu vreţi să ieşiţi.

Ochii îi fug spre Felicity, apoi se înroşeşte de la gât până la linia părului.

— Oh, e foarte amabil din partea ta, dar eu... eu voiam să cumpăr cartea aceea a tatălui tău, ticluieşte Felicity o minciună cu o iuţeală de-a dreptul remarcabilă.

— Cred că mai avem nişte exemplare prin casă.

— Da, dar aş vrea să am propriul meu exemplar, pe care să îl iau cu mine atunci când vom pleca.

E o minciună cam cusută cu aţă albă, având în vedere că nu avem niciun ban şi că prima ei întrebare a fost referitoare la o bibliotecă. Dar înainte ca Dante să îi găsească fisurile, Felicity îi aruncă un zâmbet dulce. Un zâmbet nu tocmai de genul care să înmoaie genunchii, însă care mă pune totuşi pe gânduri: poate că farmecul este un atribut al familiei mai răspândit decât am bănuit.

— Dacă vrei, poţi să ne însoţeşti, adaugă ea.

Roşeaţa care începuse să pălească din obrajii lui Dante se reaprinde acum ca un foc aţâţat.

— Nu, nu... Cred că o să rămân acasă. Oh, strigă el după Percy în clipa când ajungem la uşă, te-am auzit exersând ieri. Pe partiturile tatei. Mi-ar plăcea foarte mult... dacă mi-ai cânta şi mie ceva.

— Sigur că da, când ne întoarcem îi răspunde Percy.

Dante radiază.

Librăria nu are dimensiunile unei biblioteci, ceea ce ne dezilucionează, totuşi se laudă cu o selecţie bună. Rafturile înţesate de

cărți se îngrămădesc pe rânduri lungi, iar volumele care nu au mai încăput zac stivuite pe podea la intervale neregulate. În spatele pupitrului stă încruntat un bărbat cu aer de director de școală și fălci bine definite. Pare să fie genul tradiționalist, care nu ar accepta întrebări venite din partea unei femei sau a unui băiat negru, și mai mult decât atât, ar considera că niciunul dintre ei nu ar avea ce să caute într-o librărie, așa că mă îndrept singur spre el.

Aleg o abordare tip prostuț, dar onest: îmi lipesc pe față un zâmbet și înaintez șovăitor, cu umerii ridicați, pentru a părea mai scund și mai puțin amenințător. Deși oricum nu sunt prea solid sau amenințător de felul meu.

— Bună dimineața, îl salut eu în franceză.

Vânzătorul de cărți își scoate ochelarii de pe nas și și-i vâră în buzunar.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Știți, mă întrebam... sună cam ciudat, dar poate că aveți idee ce înseamnă Cheia lui Lazăr? Sau aveți vreo carte despre așa ceva?

Clipește mărunt.

— Vă referiți la Biblie?

— La Biblie? râd eu, nu și vânzătorul.

— Lazăr este bărbatul înviat din morți de Hristos, Noul Testament, capitolul 11 din Evanghelia după Ioan.

— Oh! La asta chiar nu mă gândisem. Nu am fost niciodată prea atent la lecțiile despre Biblie, tata fiind deist, iar mama o fire predispusă la anxietate, stare care se manifestă cel mai pregnant înaintea neplăcutelor slujbe bisericești. Mda, probabil că e ceva din Biblie.

— Atunci vă sugerez să studiați Biblia.

Pare gata să revină la solicitanta ocupație de a sta încruntat, dar nu mă las.

— Dar despre cutiile Baseggio, acelea cu cifru, ştiţi ceva? îl întreb arătându-mi gropiţele din obraji.

Din nefericire, e imun.

— Nu.

— Ştiţi ce sunt?

— Tinere, arăt eu a enciclopedie?

— Nu, îmi cer scuze, îmi bag eu ruşinat capul între umeri. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Dau să mă îndepărtez, însă strigă după mine:

— Avem câteva cărţi despre istoria Veneţiei.

Mă întorc cu faţa spre el.

— Istoria Veneţiei?

— Baseggio este un nume veneţian. Un patronimic derivat din diminutivul numelui Basile. Poate fi un punct de plecare.

— Un diminutiv patronimic... a, da.

Înţeleg mai puţin de jumătate din cuvintele rostite de el, dar Dumnezeu să îi binecuvânteze pe cărturari pentru cunoştinţele lor nemărginite, căpătate pentru că şi-au ales drept prieteni vorbele, nu oamenii.

— Bine, mulţumesc, mă voi gândi la asta.

— Tinere, strigă el din nou după mine, şi iarăşi mă întorc. Mult noroc!

Deci poate că nu e întru totul imun la gropiţe.

— Ai găsit ceva? mă întreabă Percy când revin lângă el şi Felicity.

— Baseggio este un nume veneţian, îi răspund eu. Iar Lazăr s-ar putea să fie un personaj biblic.

Felicity îşi dă o palmă peste frunte.

— Cum de nu m-am gândit la asta?

— Bun, atunci să ne împărţim sarcinile: unul să se ocupe de Biblie, altul de Veneţia, al treilea de cartea de alchimie şi vedem ce găsim, zic eu.

— Eu iau alchimia, se oferă Felicity.

— Şi eu Veneţia, se grăbeşte să adauge Percy.

Scot un geamăt.

— Vă rog eu, nu mă obligaţi să citesc Biblia!

Percy îmi aruncă un zâmbet larg şi îmi dă un bobârnac peste nas.

— Ar fi trebuit să te grăbeşti cu răspunsul.

Ne petrecem după-amiaza fiecare într-un colţ al librăriei. Citesc capitolul 11 din Ioan de două ori, apoi răsfoiesc paginile de dinainte şi de după pentru a verifica dacă sunt şi alte menţionări ale numelui Lazăr. Cercetările mele trec însă rapid de la citit la încercarea de a rămâne treaz; căldura din librărie e plăcută, scaunul, comod, iar oboseala, un musafir care şi-a prelungit prea mult şederea.

Un clopot bate ora într-un turn din apropiere şi mă ridic, îmi întind braţele ca să mă dezmorţesc şi mă duc să-l caut pe Percy, nu înainte de a arunca o privire rapidă spre vânzătorul de cărţi cu fălci bine definite, care ar putea fi deranjat un pic de faptul că am lăsat cărţile consultate pe podea, în loc să le aşez înapoi pe rafturi. Îl văd însă în spatele pupitrului, întreţinându-se în continuare cu clienţii.

Percy stă la o masă de lângă fereastră, aplecat peste o carte şi cu urechile acoperite de palme. Foile de geam din sticlă verde îi aruncă pe chip luciri de piatră preţioasă. Nu îşi ridică ochii când mă aşez vizavi de el la masă, aşa că îi trag un picior în tibie şi tresare.

— M-ai speriat!

— Văd că eşti captivat de lectură. Ai găsit ceva util?

— Ab-so-lut nimic, spune şi închide cartea brusc, stârnind un norişor de praf. Nici măcar o menţiune a numelui sau a familei. Poate că Baseggio nu e, până la urmă, un nume veneţian. Tu ai găsit ceva?

— Nimic despre cheie, dar mult despre tipul ăsta, Lazăr. Se pare că e una dintre cele mai faimoase minuni făcute de Hristos.

Percy râde.

— Oh, chiar te rog, povesteşte-mi cu cuvintele tale.

Mă aplec în faţă, cu coatele sprijinite de masă, iar Percy mă imită, împreunându-şi mâinile.

— Deci Isus şi cu Lazăr sunt amici. Şi în timp ce Isus e plecat, ocupat cu predicile, primeşte vestea de la surorile lui Lazăr, Maria şi Marta, că Lazăr nu o mai duce mult.

— Maria şi Marta? repetă Percy. Uitasem.

— Ar fi trebuit să fii mai atent în timpul slujbelor de duminică. Bun, Isus nu vine, iar Lazăr moare şi e lăsat să putrezească acolo, în mormânt, vreo câteva zile, până ce El îşi face, în fine, apariţia...

— E o insulă acolo, mă întrerupe Percy.

— Ba nu, e un mormânt.

— Nu în Biblie, în Veneţia. Am citit despre ea într-o carte... o insulă la mică depărtare de ţărm, cu o capelă pe ea. Şi capela se numeşte Sante Maria e Marta.

În jurul nostru încăperea se cufundă în tăcere, iar foşnetul paginilor pare dintr-odată fantomatic şi zgomotos.

— Maria şi Marta, cad eu pe gânduri.

— Surorile lui Lazăr.

— Probabil că nu-i decât o coincidenţă.

— Probabil, spune şi Percy, deşi nici unul dintre noi nu crede asta.

Preţ de o clipă lăsăm informaţia să se impregneze în noi precum cerneala într-o sugativă. Afară, soarele se ascunde în spatele unui nor şi umbreşte încăperea. Apoi Percy mă înghiontește cu piciorul pe sub masă.

— Şi cum se sfârşeşte?

— Ce să se sfârșească?

— Povestea. Ce s-a întâmplat după ce Hristos a ajuns la mormântul lui Lazăr?

— A! Deci El se arată la mormântul lui Lazăr, iar surorile lui și prietenii lor se întreabă ce mai caută acolo, din moment ce Lazăr e mort. Și Isus le întreabă pe surori dacă cred în El, și în Dumnezeu, și în viața de apoi, și toate alea, iar ele îi răspund: „Da, dar ar fi fost grozav dacă ai fi venit atunci când Te-am chemat prima oară, pentru că atunci poate că fratele nostru ar mai fi în viață." Și Isus le răspunde: „Ia uitați-vă aici..."

— Serios? *Ia uitați-vă aici*?

— Ăsta e limbajul biblic.

— Dacă Biblia ar fi scrisă de Henry Montague.

Percy rânjește și deschid gura ca să-i răspund, dar dintr-odată îmi dau seama că, pe sub masă, are talpa lipită de piciorul meu într-o atingere ușoară pe care nu o observ decât când se mișcă, iar degetele i se plimbă în jurul gambei mele, ceea ce mă tulbură și îmi alungă orice gând din minte.

— Mă rog, ceva de genul ăsta.

Piciorul lui Percy alunecă în jos și îmi trage șoseta și Dumnezeule mare! stârnește în mine toate acele dorințe păcătoase pe care, pot să pun mâna în foc, Biblia le condamnă.

— O fi zis „Înlăturați piatra de mormânt" sau așa ceva, însă versiunea mea este un pic mai bună.

— Zici că versiunea ta este *un pic mai bună*?

— Păi Biblia s-a demodat.

— Nu știu ce ar crede Dumnezeu dacă i-ar ajunge la urechi o asemenea teorie.

Înghit nodul din gât: piciorul lui Percy se mișcă din nou. Am început să transpir din cauza efortului de a rămâne nemișcat.

— Cred că, atunci când mă voi întâlni cu Dumnezeu, va trebui să dau seama de alte lucruri mult mai grave decât necitirea Bibliei.

Percy râde zgomotos, cu gura închisă.

— Bun, deci Lazăr se întoarce din morți. Așa se termină povestea?

— Se scoală din mormânt ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ne uităm unul la celălalt peste masă. Am impresia că fețele ne sunt mai apropiate acum decât atunci când m-am așezat. Stăm amândoi cu mâinile împreunate în față, de parcă ne-am ruga înaintea cinei. Percy are mâini foarte fine, mai mari decât ale mele, cu degetele subțiri și lungi, dar cu încheieturi cam late, ca de cățeluș aflat încă în creștere. Preț de o clipă sunt în extaz, sunt posedat de ceea ce poeții au numit *iubire* și-mi vine să întind brațul și să-i cuprind mâinile – la urma urmei, piciorul lui înaintează chinuitor de plăcut în sus pe gamba mea, ceea ce seamănă cu o invitație –, însă înainte să apuc să fac vreo mișcare, Percy se încruntă și aruncă o privire sub masă.

— Ăsta e piciorul tău?

— Ce-ai spus?

Își retrage piciorul de pe gamba mea.

— Am crezut că e scaunul. Scuze! Dumnezeule, de ce n-ai spus nimic?

Nu răspund, iar din capătul celălalt al mesei se aude o bufnitură. Tresărim amândoi. Felicity a lăsat să cadă cartea de alchimie pe masă, între noi, și stă acum cu palma așezată peste copertă și coatele drepte.

— Ai terminat deja de citit? o întreabă Percy.

În secunda cât mi-am luat ochii de pe el, și-a ascuns sub masă mâinile acelea superbe.

— Am răsfoit cartea, îl corectează Felicity. Oricum, câte ceva știam și de la prelegere. Din câte mi-am dat seama, cartea e bine argumentată din punct de vedere științific, cu toate că am auzit mereu că alchimia nu e considerată o știință. Practic, sunt enumerate principiile care stau la baza alchimiei: purificarea obiectelor și revenirea lor la stadiul cel mai desăvârșit. Dar la final am dat peste un capitol – mă rog, nu tocmai un capitol, mai degrabă o notă de subsol – despre panaceele artificiale.

— Ce înseamnă? întreb eu.

— Unul dintre pilonii alchimiei este crearea unui singur lucru sau a unui compus care să vindece toate bolile și să readucă trupul la forma sa perfectă, explică sora mea. Până în prezent, nu s-a descoperit un remediu universal, există doar plante și alte lucruri care funcționează ca antidoturi pentru o gamă largă de otrăvuri.

— Precum substanțele acelea chimice din camera de studiu a fraților Robles, intervine Percy.

— Exact. Dar când a murit Mateu Robles, se pare că cercetările sale erau îndreptate spre crearea unui remediu universal care se sintetizează înăuntrul unei inimi umane.

— Dar cum ar funcționa așa ceva? întreb eu.

— Ei bine, componentul lipsă din încercările anterioare de creare a panaceului este viața, așa susținea Robles. El credea că dacă în inima vie ar avea loc reacția alchimică corectă, inima s-ar transforma într-un soi de piatră filozofală, iar atunci sângele pompat ar prelua aceleași proprietăți vindecătoare.

Îmi trec degetele prin păr și câteva șuvițe îmi scapă din coadă. Inima vie și venele deschise sunt cu totul altceva decât chimicalele din sticluțe la care mă așteptam.

— Dar dacă Robles a reușit să prepare panaceul? întreabă Percy. Poate că ceea ce se află în cutie are de-a face cu găsirea

persoanei cu inima aceea... sau cu crearea ei. Poate că din cauza asta vrea ducele să pună mâna pe cutie.

— Nu pare o idee bună ca un om să aibă acces la așa ceva, cu atât mai puțin unul implicat în atâtea șarlatanii politice.

Felicity se uită la mine încruntată.

— De ce faci fața asta?

— Ce față?

— De om scârbit.

— Mă gândeam la sânge și toate celelalte chestii, mă cutremur eu. Nu ți se par respingătoare?

— Doamnele nu se bucură de luxul de a se putea scârbi la vederea sângelui, replică Felicity, iar Percy și cu mine ne înroșim la unison.

18

— Spectacolul de operă are loc în această seară, ne amintește Helena la micul dejun în dimineața zilei de vineri.

Dante aproape că leșină. Am o puternică bănuială că este pentru prima oară când iese din casă după multă vreme și că nu o face de bunăvoie.

Nu avem haine potrivite evenimentului, așa că Dante îi împrumută lui Percy un costum de culoarea vinului, cu mânecile vizibil prea scurte, dar cum ei doi au conformații asemănătoare, nu e chiar așa de deranjant. Eu capăt o pereche de nădragi din mătase neagră și o haină de culoare smarald care mă înghite cu totul. E însă singura care mi se potrivește la poale și la manșete, asta după ce le rulez în sus. De două ori.

— E a lui tata, zice Dante fără a părea că pricepe cât de tulburătoare este purtarea hainei unui mort.

Abandonez orice încercare de a-mi face umerii să umple cât de cât spațiul rămas și intru în dormitor, unde îl găsesc pe Percy cocoțat în pat și încă neîmbrăcat de gală. Stă cu un picior sub el și cu vioara prinsă între bărbie și umăr. În față are împrăștiate mai multe partituri îngălbenite de vreme.

— E muzica aleasă de Dante? îl întreb.

Dă din cap și lasă vioara din mână.

— Nu se potrivește prea bine, partiturile astea au fost scrise pentru cristalofon. Și sunt și vechi, pe deasupra.

— Cântă-mi și mie câteva note.

Îndoaie capătul arcușului, își aranjează degetele și cântă primele note. Sunetul e unul formal, înăbușit și afectat, după care Percy se încurcă, iar coardele scârțâie. Smulge încruntat vioara de sub bărbie și încearcă să cânte din nou, de data aceasta ciupind strunele în loc să folosească arcușul și fără să se preocupe deloc de păstrarea ritmului.

— E foarte frumos, spun eu.

Mă împunge cu arcușul drept în abdomen și tresar râzând.

— Ești o pacoste!

— Cum se cheamă melodia pe care ai cântat-o?

Mijește ochii ca să descifreze titlul.

— „Vanitas Vanitatum". Oh, exclamă el încrețindu-și fruntea. E chiar cântecul acela.

— Care cântec?

— Cel despre care ne-a povestit Dante. Care invocă spiritele morților.

— Nu încerci să invoci spiritul lui Mateu Robles? Pare să fie singura persoană din casa asta dispusă să ne spună câte ceva despre munca lui.

Percy își așază vioara lângă el, apoi întinde mâna spre cămașa curată întinsă pe tăblia patului și-și trece brațul prin mânecă.

— Când plecăm?

— Nu știu exact, îi răspund și mă forțez să-mi feresc privirea cât timp își trage el cămașa peste cap. Ne vedem jos.

Smulg un pantof căzut lângă ușă și o zbughesc afară din dormitor. Nu am de gând să mă torturez cu imaginea lui Percy pe jumătate dezbrăcat mai mult decât este absolut necesar. Și așa, abia suport să-l văd complet îmbrăcat.

Dante pare să creadă că, dacă stă îmbufnat la etaj suficient de mult timp, va fi lăsat acasă. Cât despre Helena, presupun că, în absența unei slujitoare, nu are cum să se îmbrace prea repede, așa că mă aștept să fiu primul coborât la parter și pregătit de plecare. Ușa de la cabinetul de lucru e închisă și mă opresc în fața ei, tentat să intru.

Întind mâna spre clanță, dar de dincolo de ușă aud vocea lui Dante, mai precis un fel de vaiet ascuțit. Sar ca ars.

— Ce importanță are dacă îi găzduim la noi?

— Trebuie să așteptăm, o aud pe Helena zicând, însă restul propoziției e înăbușit de sunetele viorii, la care Percy a reînceput să cânte.

Grozav mi-ar plăcea să arunc cu ceva în el prin tavan. Mă aplec mai tare, cu urechea lipită de ușă.

— Poate că... îi putem convinge să tacă. Ori poate că nu sunt interesați.

— Ba e cât se poate de clar că sunt interesați.

— Dar par niște oameni rezonabili.

— Nu ai aflat până acum că mulți oameni aparent rezonabili nu sunt, de fapt, deloc așa?

Dinăuntru răzbate acum prin ușă un fel de clinchet înăbușit, ca de perle ce se ciocnesc între ele atunci când se trage de șirag.

— O să te întâlnești cu el *diseară*. Altfel, pierdem timp prețios.

— Dar dacă nu...

— Sunt sigură că va veni, vine întotdeauna să joace cărți cu magistrații.

— Dar tu...

— Nu vrea să mai discute cu mine. L-am bătut la cap mult prea des. Trebuie să-i vorbești tu.

— Dar eu... eu nu...

— Te rog, Dante! Trebuie să îl aducem acasă.

Dante se foiește prin cameră și mormăie ceva de neînțeles.

— Doar nu vrei să îl lași să putrezească acolo fără să faci nimic, șuieră Helena. Îi mai ținem la noi până ce...

Ușa se deschide brusc și aproape că mă ciocnesc de sânii Helenei, o indecență atât de gravă, încât este posibil să le distragă atenția de la faptul că m-au prins trăgând cu urechea. Mă agăț de rama de la ușă și mă îndrept de spinare, încercând fără succes să par dezinvolt. Helena și Dante sunt amândoi în pragul cabinetului de lucru, Helena cu o mână la decolteu, potrivindu-și șalul. Rochia ei dreaptă este roz pal, culoarea cuarțului, și pe dedesubt poartă crinolină, în timp ce talia îi este așa de strânsă, încât tot restul corpului până la gât este împins în sus. Dintr-odată, ciocnirea cu sânii ei nu mai pare o perspectivă așa de înfiorătoare.

— Credeam că ești la etaj, zice ea.

— Nu, abia am coborât. Vă așteptam.

Ne holbăm unul la celălalt. Afișez cel mai nepăsător zâmbet al meu care zice că *nu trăgeam cu urechea*. Helena își îngustează ochii.

— Trăsura, murmură Dante și se repede pe coridor.

Ușa de la intrare se trântește așa de tare în urma lui, încât sticluțele de pe bufetul din cabinetul de lucru zdrăngăne.

Mulțumesc lui Dumnezeu, în clipa următoare Percy își face apriția pe scări, în spatele meu, cu vioara sub braț.

— Cred că ar trebui să... Oh, unde s-a dus Dante? Mi s-a părut că îl aud.

— A plecat să caute o trăsură, răspunde Helena, care trece pe lângă mine și intră în hol. Ar trebui să mergem!

— Da.

Percy își așază vioara pe jos în cabinetul de lucru, imediat după ușă.

— Felicity va coborî și ea în câteva momente, ne anunță el.

Helena continuă să se holbeze la mine.

— Haina, zice ea brusc.

Moda e ultimul lucru asupra căruia mă așteptam să facă o remarcă. Mă foiesc un pic, atât cât haina să se așeze pe mine ca un troian de zăpadă.

— Mda, este puțin cam largă.

— E haina tatei,

— Oh, dar Dante mi-a spus că pot...

— Știu, spune ea și se întoarce cu spatele înainte să apuc să-i descifrez expresia întipărită pe chip. Nu era decât o constatare, adaugă.

Ajungem la operă prea devreme pentru a fi întârziat atât cât ne permite moda. Nu au început încă să cânte, însă se potrivesc luminile. Clădirea este una strălucitoare și haotică, mult mai puțin arătoasă decât cea din Paris, dar de două ori mai zgomotoasă. Candelabrele strălucesc precum soarele reflectat în apă. Galeria destinată servitorilor este înțesată de oameni, iar coridoarele gem de atâția tineri care se plimbă încolo și încoace, în căutarea cunoscuților. În loji, femeile joacă cărți și mănâncă prăjituri umplute cu cremă servite pe tăvi din argint. Bărbații discută politică. Imediat ce începe spectacolul, zgomotul crește și mai mult în intensitate, căci toată lumea ridică

vocea pentru a se face auzită. Artiștii înghesuiți pe scenă își mută greutatea de pe un picior pe celălalt și par deja plictisiți.

Percy și cu mine nu intrăm în loja familiei Robles; îl trag, în schimb, spre sala de jocuri de lângă una dintre galeriile superioare cu vedere de sus către public, ca să-i povestesc între patru ochi conversația surprinsă și să decidem ce avem de făcut mai departe.

Felicity protestase la ideea de a fi lăsată pe dinafară, dar o făcuse mai mult în șoaptă în timp ce urca scările cu mâna sprijinită de brațul meu și cu Dante și Helena țopăind în fața noastră.

— Dar vreau să vin și eu cu voi.

— Nu se poate! Femeile n-au voie acolo.

Aproape că mă împiedicasem de trena ei în clipa când cotise brusc pe palier.

— Dacă intenționați să complotați în privința remediilor alchimice, vă rog să o faceți într-un loc unde să vă pot auzi.

— Nu intenționăm să complotăm, doar...

Nu reușisem să scornesc o minciună suficient de rapid, iar Felicity mijise ochii la mine. Mi-o luase înainte pe scară și se proptise în fața mea.

— Voi doi complotați!

— Tu rămâi în lojă și nu-l scăpa din ochi pe Dante. Urmărește-l ca să vezi dacă se întâlnește cu cineva.

— Nu-mi da cine știe ce sarcină absurdă ca să mă păcălești!

— Nu e deloc absurdă, dar...

Nu știusem cum să termin propoziția, așa că-mi fluturasem mâna prin aer.

Felicity își smulsese mâna de sub brațul meu, își netezise rochia și-și ridicase nasul în aer.

— Bine! Dacă mă lași pe dinafară, poate că o să complotez și eu.

— Abia aştept, îi spusesem, apoi îl înşfăcasem pe Percy şi îl târâsem deoparte.

Sala de jocuri este înceţoşată de la fumul de trabucuri şi mai înăbuşitoare decât aerul de vară de afară. Cu mare greutate mă abţin să nu-mi slăbesc nodul lavalierei. Cât aşteptăm să fim serviţi cu whiskey, îi povestesc lui Percy conversaţia la care trăsesem cu urechea.

— Din câte am înţeles, Dante se va întâlni aici cu cineva, încheie eu povestirea. Crezi că am putea afla cu cine? Poate că ar trebui să ne întoarcem în lojă şi să îl urmărim, în caz că iese ca să se vadă cu persoana aceea. Deşi ar fi cam bătător la ochi. Dacă e ducele? Poate că scrisoarea pe care am găsit-o cuprindea instrucţiuni cu privire la ora întâlnirii. Pun pariu că e ducele, probabil că ne-a urmărit până aici de la Marsilia.

Mă stăpânesc să nu arunc priviri în jur, ca şi cum cel despre care vorbesc ar putea apărea pe neaşteptate lângă noi.

Mă uit la Percy, cu speranţa că-mi va sări în ajutor pentru a descâlci aceste iţe încurcate, numai că el se trage de haină şi-şi face vânt cu gulerul.

— Dumnezeule, ce cald e aici!

— Tu auzi ce spun?

— Sigur că da. Dar cred că faci prea mare caz.

— Ba deloc.

— Faptul că ai găsit o scrisoare de la Bourbon nu înseamnă că între el şi familia Robles există o relaţie strânsă.

— Atunci cu cine crezi că se va întâlni Dante?

— Poate că întâlnirea nu are legătură cu alchimia. Sau cu tatăl lui. Sau cu noi.

— Helena a încheiat discuţia de îndată ce a dat ochii cu mine.

— Cred şi eu, ai fost din cale afară de necuviincios!

— N-am fost necuviincios!

— Ai tras cu urechea.

— N-am tras cu urechea, doar îmi făceam de lucru prin fața ușii. Nu e vina mea că discutau între ei așa de tare. Și oricum, nu despre asta e vorba! Ideea e că se întâmplă ceva și bănuiesc că se unelteşte împotriva noastră. Trebuie neapărat să aflăm tot ce putem despre remediile alchimice ale lui Mateu Robles și pe urmă să plecăm de aici. Nu înțeleg de ce nu te frământi la fel de tare ca mine.

Servitorul ne servește băuturile, iar Percy îmi oferă zâmbind unul dintre pahare.

— Pentru că în clipa asta nu vreau să-mi fac griji. Nu vreau decât să fiu cu tine. Doar suntem aici, în Barcelona, la operă. Hai să ne bucurăm de seara asta! spune și trece degetele peste marginea paharului; sticla vibrează la atingerea lui. Nu vom mai avea parte de multe seri ca asta.

— Spui prostii!

— Ba spun adevărul.

— Nu, nu este, pentru că vom afla secretele lui Robles despre remediile alchimice și te vei face bine.

Pe scenă, soprana atacă prima arie cu o forță care face aerul să vibreze. Mă înfior.

— Hai să jucăm un joc: să bem câte un pahar de fiecare dată când se cântă în spaniolă.

— În italiană.

— Poftim?

Arată cu capul spre scenă.

— E Händel cântat în italiană.

— Serios?

— Absolut.

Nu-i spun cât de adorabil mi se pare faptul că știe asta după ce a ascultat doar câteva măsuri. Soprana ia din nou o notă cumplit de înaltă la al cărei auz mă strâmb.

— Nu contează dacă e în spaniolă sau în italiană, oricum detest muzica asta, spun în timp ce ciocnesc paharul de paharul lui. Pentru frumusețe, tinerețe și fericire!

Percy râde.

— Chiar crezi că în ultima vreme am avut parte de toate astea?

— Păi tineri suntem, fără urmă de îndoială. Și măcar în clipa asta sunt fericit și încântat, pentru că nu am mai băut ca lumea de două săptămâni. Iar tu ești... las eu propoziția în suspans.

Îmi simt gâtul cum arde.

Percy se răsucește iute spre mine și lumina se reflectă în ochii lui cu o lucire neastâmpărată. Dintr-odată devin conștient de corpul meu, de fiecare mișcare și fiecare clipit, de felul în care umerii îmi stau în haina prea largă, de nodul din gât pe care îl înghit cu greu, de fiecare părticică din mine asupra căreia se oprește privirea lui. O fi iubirea un lucru mare, dar, la naiba, pune stăpânire pe prea mult din lăuntrul tău.

Aș putea să îi mărturisesc totul. Aici și acum. „Percy, aș putea să îi spun, cred că ești cea mai minunată ființă creată de Dumnezeu pe acest pământ verde și mi-ar plăcea la nebunie să găsesc pe aici un cotlon unde să mă dedau unei activități ce n-ar putea fi descrisă altfel decât păcătoasă."

„Percy, aș putea să adaug, sunt aproape sigur că m-am îndrăgostit de tine."

În clipa următoare îmi amintesc însă cum ne-am sărutat la Paris și cum m-a respins atunci când am insinuat că gestul ar fi putut însemna mai mult decât o simplă hârjoneală. S-a purtat

aşa de frumos cu mine de când am ajuns în Spania, mai frumos decât înainte de noaptea aceea nefastă când mi-am lipit gura de gura lui, şi sentimentul este unul fragil ca vata de zahăr şi prea dulce şi preţios pentru a risca să îl destram cu cine ştie ce vorbe aruncate în vânt.

— Şi cum ziceai că sunt eu? mă întreabă Percy cu colţurile gurii ridicate.

Cântăreaţa îşi termină aria, iar orchestra atacă acum un interludiu. Ochii lui Percy fug de la mine la scenă, iar eu îl bat pe umăr.

— Da, Percy, eşti un băiat tare chipeş, îi spun pe cel mai lejer ton posibil, apoi dau pe gât whiskey-ul din două înghiţituri rapide.

Simt cum alcoolul îmi arde gâtlejul.

Când mă răsucesc cu faţa spre el, acea umbră de zâmbet somnoros a dispărut. Percy îşi schimbă poziţia, se sprijină cu spatele şi coatele de tejghea şi trage din nou de gulerul hainei, încercând să se răcorească. Pe urmă se apleacă brusc spre mine şi zice:

— Am tot vrut să discut ceva cu tine. Ştii, când eram la Paris...

Se opreşte şi simt un gol în stomac. Mă uit la el şi văd că stă cu ochii fixaţi pe un punct aflat în celălalt capăt al încăperii.

— Deci ce-i cu Parisul? îl întreb cât mai nepăsător cu putinţă, dar pare să nu mă audă. Percy?

— Uite-l acolo pe Dante!

— Ce?

Mă întorc şi îi urmăresc privirea. Printre mese îl zăresc pe Dante. Stă cu mâinile vârâte în buzunare şi cu umerii traşi în sus, ca o broască-ţestoasă care se retrage în carapace. Discută cu un bărbat mai în vârstă cu perucă albă, haină aurie

frumoasă și degetele încolăcite în jurul unui baston cu mâner din argint. Bărbatul îi zâmbește cu blândețe lui Dante, care pare că bolborosește ceva, apoi clatină din cap.

Percy și cu mine tăcem, cu toate că suntem prea departe pentru a auzi ce-și spun cei doi. Bărbatul se apleacă în față, obligându-l pe Dante să îl privească în ochi, apoi rostește ceva ce-l face pe interlocutorul său să se înroșească. Dă să-l bată pe umăr pe Dante, însă acesta se ferește, așa că bărbatul sfârșește prin a-și flutura mâna în aer. Pe urmă zâmbește și pornește spre mesele de joc, în timp ce Dante pleacă în direcția opusă, trece de ușă și se întoarce în lojă.

— Crezi că...? dă să mă întrebe Percy, dar i-o iau înainte.

— Trebuie să vorbim cu el.

— Cu Dante?

— Nu, cu bărbatul acela, arăt eu cu mâna spre domnul cu peruca albă.

Acesta s-a așezat deja la o masă de joc oarecare; ticălosul se mișcă al naibii de iute pentru un bărbat în baston.

— Hai să mergem la masa de joc și să-l tragem de limbă despre familia Robles, poate aflăm ceva. Poate că știe despre relația lor cu Bourbonii sau despre studiile de alchimie ale lui Mateu Robles. *Orice.*

Dau să mă îndrept spre masa de joc, dar Percy mă prinde de poalele hainei.

— Stai așa, n-o să te lase nimeni să te așezi la masă ca să faci conversație. Va trebui să joci.

— Oh...

Arunc o privire spre masă; au mai rămas doar trei scaune libere și unul este ocupat chiar în clipa aceea.

— Mă duc să iau jetoane, zice Percy. Tu du-te și încolțește-l!

— Excelent!

Vreau să o iau din loc, dar mă răsucesc spre el.

— Te simți bine?

— Da, zice el, cu toate că trage în continuare de gulerul de la haină. E prea cald aici!

— Bun, o să fie cel mai rapid joc din viața noastră. Ne vedem la masă!

Mă strecor prin mulțime, încercând să nu dau impresia că mă reped spre cele două locuri libere rămase la masă. Doi flăcăi stau în picioare în spatele lor și discută, unul dintre ei cu mâna așezată pe spătarul scaunului. Le-o iau înainte și mă las să cad, mai puțin grațios decât intenționasem, pe scaunul de lângă bărbatul cu care conversase Dante.

Își saltă privirea de la jetoane și îmi aruncă un zâmbet. Îi răspund oferindu-i și eu unul și mai larg.

— Nu am întârziat, nu-i așa? îl întreb în franceză.

— Nu, deloc, zice el. Bine ați venit în Barcelona!

— Poftim?

— Păreți străin.

— Da, englez. Fac turul Continentului împreună cu prietenul meu, care s-a dus să ia jetoane.

— Nu avem mulți turiști englezi pe aici. Cum de ați ajuns așa de departe în sud?

Oh, discuția decurge splendid pentru mine.

— Suntem în vizită la niște amici. Familia Robles.

Sprâncenele i se unesc în centrul frunții.

— Da?

— Faceți pariurile, domnilor, ne întrerupe crupierul. Jocul începe în curând.

Mă abțin cu greu să nu mă uit peste umăr după Percy.

— Cunoașteți familia Robles?

— Profesional vorbind, da. De fapt, chiar am discutat mai devreme cu Dante.

Nu sunt prea subtil de felul meu, dar a-l întreba direct „Și despre ce anume ați vorbit?" pare excesiv de îndrăzneț, așa că mă mulțumesc să spun:

— Și ce profesie aveți?

— Sunt director la închisoarea orașului. Da, știu, sună sinistru.

Și total neașteptat, din punctul meu de vedere. Bărbatul învârte jetoanele între degetul mare și arătător, apoi azvârle câteva pe masă, pentru crupier.

— Le prinde bine copiilor să aibă companie, după câte au pătimit cu părinții, adaugă.

Niciunul dintre frații Robles nu prea mai poate fi numit copil, dar mă feresc să-l contrazic.

Cineva bate cu degetul în masă, înaintea mea, și ridic ochii. Crupierul se încruntă la mine.

— Faceți pariurile, domnule!

— Ah, doar o clipă, vă rog! zic și mă aplec spre directorul închisorii. Știți, îmi fac griji pentru Dante. E pentru prima oară când îl văd după moartea tatălui lui și a devenit așa de scump la vorbă...

— Moartea tatălui? mă întrerupe bărbatul. Dar Mateu Robles nu e mort.

— Și el... Poftim? Ce ați spus?

— Pariul, domnule, mă face atent crupierul.

Încerc să mă descotorosesc de el.

— Prietenul meu trebuie să vină cu jetoanele...

— Domnule...

— Cum adică nu e mort?

Directorul închisorii pare surprins de vehemența mea, dar îmi răspunde:

— Mateu Robles este un simpatizant al Casei de Habsburg și a fost întemnițat pentru că a refuzat să acorde sprijin Casei de Bourbon atunci când a preluat coroana.

Inima îmi bubuie cu putere în piept.

— Sunteţi sigur?

— Regele mi-a încredinţat sarcina de a mă ocupa de el. Este întemniţat în închisoarea pe care o conduc.

— Dar copiii lui...

— Domnule, zice crupierul, dacă nu pariaţi, voi fi nevoit să vă cer să părăsiţi masa.

— Bine, plec...

Mă salt împleticit în picioarele şi îmi caut din ochi prietenul. Percy e genul care iese în evidenţă într-o mulţime, numai că aglomeraţia e mare, aerul, îmbâcsit de fum, iar eu sunt mai mult decât agitat.

— Mă întorc imediat, mă adresez eu în parte crupierului, dar mai mult directorului închisorii, după care mă îndepărtez. Cuvintele „Nu e mort" pulsează în mine precum bătăile inimii şi mă dau peste cap încercând să înţeleg ce vrea să însemne asta. Mateu Robles trăieşte, cu toate că atât Dante, cât şi Helena m-au asigurat că este mort. Mort precum biblicul Lazăr, care s-a sculat din mormânt.

Fac două tururi ale sălii înainte de a mă convinge că nu pot da de Percy. Nu îl găsesc la masa cu jetoane şi nici la masa unde îl lăsasem. Nu-mi vine în minte niciun alt loc unde aş putea să-l caut şi încep să mă panichez.

„Unde eşti, Percy"?

Şi dintr-odată îl zăresc prăbuşit lângă uşă, cu capul între genunchi şi mâinile înfipte în păr. Inima mi se opreşte în piept pentru o clipă, după care reîncepe să pompeze sânge, numai că din cu totul alt motiv.

Îmi croiesc drum prin mulţime, fără să-mi pese pe cine îmbrâncesc în cale, şi cad în genunchi lângă Percy. Îl ating pe braţ şi tresare mai tare decât mă aşteptam. Îşi ridică privirea spre

mine. Văd că are faţa trasă şi că aproape de linia părului i s-au adunat picături de sudoare.

— Îmi pare rău, murmură el.

— Ce e cu tine? Ţi-e rău? O să ai o...

Îşi îngroapă faţa între genunchi.

— Nu ştiu.

— Bine. Adică... bine. Ce-ar fi să... să...

N-am idee ce ar trebui să fac. Pescuiesc fără nadă în râul conştiinţei, în căutarea unei modalităţi de a stăpâni situaţia, iar când trag undiţa la suprafaţă, cârligul este gol. „Fă ceva, imbecilule!"

— Hai să mergem! îl îndemn, ceea ce mi se pare a fi un bun punct de plecare.

Îl ajut să se ridice. Se clatină nesigur pe picioare, deşi poate că e împins de mulţime. Îl prind de braţ şi îl conduc afară din sală, iar adevărul despre familia Robles trece pe planul al doilea.

Pentru mine, Percy va fi întotdeauna pe primul plan.

Nu ştiu dacă va face o criză, cât timp va dura până o va face şi dacă e ceva cu care l-aş putea ajuta. Se agaţă de braţul meu în timp ce coborâm scările, traversăm foaierul şi pătrundem în curtea aproape pustie, unde, slavă Domnului, e mai răcoare decât înăuntru.

Într-un colţ, în pâlcul de lămâi de lângă zidul de piatră, crengile pomilor se apleacă sub greutatea fructelor coapte. Îl conduc pe Percy într-acolo, sperând să găsim o bancă sau măcar o piatră mai înaltă, însă lui pare să nu-i pese pe ce se aşază, căci se prăbuşeşte pe spate în iarbă, cu genunchii la piept şi mâinile acoperindu-i ochii. Respiră sacadat.

— Nu acum, te rog, Doamne, murmură atât de încet, încât nu ştiu dacă îşi dă seama că a vorbit cu glas tare.

Sunt tentat să merg să o caut pe Felicity, care e mult mai pricepută decât în mine în asemenea situaţii. Singurul lucru care mă

împiedică este faptul că asta ar însemna să îl las singur pe Percy. Habar n-am ce ar trebui să fac, așa că mă agăț de prima idee care îmi trece prin minte. Mă las pe vine lângă el și îmi așez o mână peste cotul lui. Este probabil locul cel mai puțin consolator din câte există, dar din moment ce l-am ales, rămân pe poziție.

„Nu fac ceea ce trebuie, îmi tot repet. Nu fac ceea ce trebuie și așa voi face mereu, niciodată nu voi fi pentru el omul de care are nevoie."

Rămânem amândoi tăcuți pentru o vreme. Deasupra capetelor noastre, lămâile galben canar scânteiază printre frunze, cu coaja lor umflată și lucioasă strălucind în lumina stelelor. Zumzetul conversațiilor sclipitoare dinăuntrul clădirii operei se împletește cu sunetele orașului, care răzbat de dincolo de zidul curții, huruitul trăsurilor și susurul domol al fântânilor ce își golesc gâtlejurile. Vocea bubuitoare și ascuțită a unui paznic de noapte anunță ora. Barcelona este în sine o frumoasă simfonie.

— Se uită lumea la noi? mă întreabă Percy.

Respirația îi e acum mai regulată, dar încă arată rău.

— Nu, îi răspund aruncând o privire în jur.

O doamnă și un domn lipiți de zid se încruntă la noi, semn clar că am întrerupt ceea ce promitea a fi o scenă de tipul „mâinile sus pe fustă".

— Vrei să mă întind lângă tine? Dacă suntem doi, va părea mai puțin ciudat.

— Nu, nu e cazul, cred că mi-a trecut.

— Ești sigur?

— Da. M-am simțit un pic rău și am crezut că o să fac o criză.

Se saltă în șezut, închide ochii o clipă, apoi îi redeschide, iar eu aproape că mă prăbușesc de ușurare.

— Poți să te întorci înăuntru!

— Nici vorbă! Ar trebui să mergem acasă.

— Ba nu, sunt bine!

— Hai odată! îi zic, mă ridic și îmi șterg mâinile de poalele hainei. Hai să ne întoarcem acasă!

— Ce facem cu ceilalți? N-ar trebui să-i anunțăm?

— O să-și dea seama și singuri.

Îi întind mâna și mă lasă să îl trag în sus, cu toate că se clatină un pic pe iarba alunecoasă.

Luăm o trăsură înapoi spre casa familiei Robles. La câteva străzi distanță de clădirea operei, Percy ațipește și capul îi cade mai întâi pe umărul, apoi pe pieptul meu. Când birja se oprește, îl las să mai stea așa câteva minute, după care îl scutur ușor până ce își saltă capul.

— Am ajuns, îi spun.

Își îndreaptă spinarea și se freacă la ochi.

— Am adormit?

— Ai ațipit un pic. Ah, ia uite, ai salivat peste jacheta mea, zic și încep să-mi șterg poalele hainei!

— Dumnezeule! Scuze, Monty!

— N-ai ațipit decât cinci minute, cum de ai reușit să lași atâtea bale pe mine?

— Scuze!

Își trage mâneca peste degetul mare și încearcă să șteargă mizeria, dar nu face decât să o împrăștie peste mătase. Îl împing deoparte și își acoperă râzând fața. Încă nu pare să-și fi revenit complet – și eu încă mă aștept să urmeze criza –, dar nu mai e atât de slăbit ca în sala de jocuri, iar când coborâm din trăsură nu se mai clatină pe picioare.

Aerul este înăbușitor în casă, însă în salon este deschisă o fereastră și sunt aprinse luminile, așa încât îl depun acolo pe Percy, prăvălit pe canapea, în timp ce-mi fac de lucru în bucătărie, unde aproape că îmi pierd o bună parte din păr și din pielea

de pe palme în tentativa de a fierbe apa și irosesc frunze de ceai în valoare de cel puțin zece șilingi scăpând vasul pe jos.

Când revin în salon, personificarea victoriei, cu ceainicul și o ceașcă în mână, Percy își ridică ochii și mă privește intrigat.

— Ce-i asta?

— Ceai. Ți-am făcut ceai. Dar poate vrei altceva. Trebuie să fie niște sticle de vin pe aici.

— Ce naiba faci?

— Nu știu. Încerc să fiu de ajutor. Scuze, nu ești obligat să bei ceaiul.

— Ba nu, asta e chiar... Mulțumesc! spune Percy, care ia ceașca din mâna mea și soarbe cu prudență, apoi tușește și se bate cu pumnul peste piept. Și zici că ăsta... este ceai?

— Nu e bun?

— A, ba da, cum să nu...

Tușește din nou, iar tusea i se transformă într-o chicoteală și mai apoi în hohote de râs, cu capul lăsat pe spate. Izbesc piciorul de la canapea și aproape că îl răstorn pe Pecy. Câțiva stropi din ceaiul cel dezgustător se varsă pe tapițerie. Las ceainicul pe măsuță și mă așez în capătul celălalt al canapelei, în oglindă, așa încât acum stau față în față cu Percy, încolăciți ca două semne ale întrebării, cu picioarele ridicate de la podea și genunchii strânși la piept.

— Ești imposibil, zice Percy, și e atât de ciudat, de oribil și de nemaipomenit de drăguț modul în care privirea lui mă face deopotrivă să vreau să dau înapoi și să-l îmbrățișez. Durerea mă săgetează ca un fulger care te lovește brusc în ochi în mijlocul nopții.

Strânge cana în mâini și-și încovoaie spatele.

— Mă simt bine acum.

— Oh! exclam și vocea mi se frânge, așa că încerc să-mi dreg glasul. Asta-i grozav.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

— Pentru că ai stat cu mine.

— N-am făcut mare lucru.

— Monty, de fiecare dată când mi-am revenit după o criză, nu i-am găsit în jur pe cei care erau lângă mine atunci când a început. Mătuşa a fugit pur şi simplu din cameră când i-am spus că nu mă simt bine. Ştiu că, de data asta, nu s-a întâmplat aşa, ştiu că ai rămas cu mine...

Întinde braţul, aproape împotriva propriei voinţe, şi îşi aşază degetul mare pe bărbia mea. Îşi trece vârfurile degetelor peste gâtul meu într-o atingere pe care o simt atât de intensă, încât îmi dă senzaţia că va lăsa o urmă, ca şi cum n-aş fi decât o bucată de lut în mâinile unui olar.

Deodată, îşi lasă braţul să cadă şi îşi ridică bărbia în aer. Nasul i se încreţeşte.

— Miroase a ars.

— Am făcut focul în soba din bucătărie.

— Ba nu, e mai aproape. Of, Monty... ceainicul!

Arunc o privire spre măsuţă. Un fir subţire de fum se înalţă din locul unde am aşezat ceainicul. Îl smulg de pe masă, însă răul a fost făcut: un cerc perfect, negru tăciune, imprimat în lemn.

— Fir-ar să fie!

— Să nu dăm foc casei tatălui în timp ce copiii sunt plecaţi, zice Percy.

— N-am putea să mascăm...

Casa tatălui. Aproape scap ceainicul din mână.

— Percy, tatăl lor nu este mort.

Percy îşi ridică ochii din ceaşcă, de unde încearcă să pescuiască un obiect plutitor.

— Ce?

— Mateu Robles, tatăl lor, nu este mort, e în închisoare. Bărbatul cu care vorbea Dante este directorul închisorii din oraș. El mi-a spus că Robles a fost întemnițat acolo.

— Întemnițat? Ți-a spus din ce motiv?

— Ceva legat de politică. Cred că a fost de partea cui nu trebuie în războiul câștigat de Bourboni.

— Poate că asta are legătură cu scrisoarea ducelui...

— Scrisorile!

Sar în picioare și ies în fugă din salon, cu ceainicul încă în mână. Ușa cabinetului de lucru e așa cum am lăsat-o, proptită și descuiată. O împing, deși, cumva, mă aștept să-mi cadă în cap din tavan cine știe ce cursă.

— Ce faci acolo? strigă Percy după mine.

— Scrisorile de la duce. S-ar putea să mai fie și altele.

Mă reped spre birou, aproape împiedicându-mă de cutia cu vioara lui Percy, care zace lângă ușă, și încep să răscolesc prin corespondența de pe birou, în căutarea altor misive purtând sigiliul familiei de Bourbon. Spre fundul casetei, alți trei irișii gravați în ceară verde îmi fac cu ochiul. Smulg scrisoarea.

— Uite aici!

Percy vine lângă mine și începe să cotrobăie și el printre hârtiile de pe birou.

— Din fericire, familia Robles nu aruncă nimic.

Continuăm, Percy căutând prin sertarele lăsate descuiate, iar eu pe birou, și găsim aproape douăsprezece scrisori purtând blazonul Bourbonilor în sigiliu.

— Nu numai ducele scrie, e vorba de o adevărată *corespondență*, remarc luând o scrisoare la întâmplare și verificând semnătura ducelui la baza paginii înainte de a o citi.

De cealaltă parte a biroului, Percy îmi arată o alta.

— Asta e datată cu aproape un an în urmă.

— Sunt toate adresate Helenei.

— Nu toate, zice bătând cu palma pe una dintre epistole. Asta e pentru Mateu.

— „În legătură cu stadiul aranjamentului convenit între noi", citesc eu o frază de undeva din mijloc. Ce aranjament au convenit?

Mă uit la Percy. Are o expresie gravă întipărită pe față. Umbrele aruncate de lumina focului dau tente marmorate pielii lui.

— Monty, cred că ar trebui să plecăm de aici! Diseară. Sau cât mai curând cu putință.

— Și unde să mergem?

— Oriunde. Înapoi la Marsilia, unde să-l căutăm pe Lockwood. Sau măcar să găsim un adăpost până ce ne trimite el bani.

— Dar...

„Dar cum rămâne cu Olanda și cu azilul? îmi vine să-l întreb. Am venit aici ca să te ajutăm și tu vrei să plecăm cu mâinile goale?"

Nu apuc să răspund, căci aud zăvorul tras la ușa din față și un pocnet în clipa când e dată de perete și revine la loc. Percy și cu mine încremenim, ochii ni se întâlnesc și în clipa următoare, ca la un semn, începem să îndesăm scrisorile înapoi de unde le luaserăm. Percy împinge prea tare un sertar și un pahar de sticlă cade pe jos cu un zdrăngănit. Rămânem iar nemișcați, cu urechile pâlnie. De afară răzbat sunete ca de încăierare și apoi o plesnitură, ca și cum cineva ar fi fost lovit.

Apoi, o voce care seamănă clar cu a lui Felicity scoate un țipăt înăbușit.

De ajuns pentru a declanșa în mine un mecanism care până acum nu s-a manifestat niciodată. Înșfac obiectul cel mai apropiat de o armă pe care pot pune mâna – ceainicul cu lichid

fierbinte, care presupun că va face ravagii dacă e azvârlit în fața cuiva. Percy are aceeași idee și se repede să smulgă o sabie montată între două rafturi cu cărți. Aceasta se dovedește însă a fi prea zdravăn prinsă în placa de care a fost fixată în zid, așa încât cele două se desprind odată. Înaintăm împreună spre ușă, cu armele ridicate.

De afară, ceva lovește peretele. Vasele închise etanș saltă pe raft. Împing cu putere ușa cabinetului de lucru și năvălesc în hol, cu Percy pe urmele mele.

Ne dăm seama imediat că am comis o regretabilă eroare. Chiar și în lumina difuză, îi văd pe Felicity și pe Dante sprijiniți de zid, cu brațele, și mâinile, și gurile, și ab-so-lut tot restul corpurilor înlănțuite. Pare că niciunul dintre ei nu știe prea bine ce face, însă continuă să acționeze într-o manieră entuziastă.

Nu reușesc să mă hotărăsc dacă să mă retrag în grabă în cabinetul de lucru și să mă prefac că nu am văzut nimic, ori să arunc ceaiul fierbinte în fața lui Dante, însă piciorul decide în locul meu atunci când se împiedică de blestematul ăla de covor descusut și mă azvârle în perete. Ceainicul lovește cu zgomot lambriul, în care face o gaură. Dante scoate un țipăt și se năpustește spre una dintre statuile fără brațe de lângă ușă. Statuia se prăbușește cu zgomot. Felicity se răsucește iute pe călcâie și o șuviță lungă de păr, scăpată din coc, îl plesnește pe Dante peste față.

— Ce faceți aici? strigă ea.

— Ce facem? i-o întorc eu pe un ton cu mult mai înalt decât intenționasem. Ce faci *tu*?

— Ce ți se pare că fac?

— Am crezut că ești în pericol! exclam.

Dante dă să se repeadă spre scări, dar arunc ceainicul în direcția lui. Câteva picături fierbinți cad pe covor.

— Nu pleci nicăieri! Ceaiul acesta e foarte acid, iar Percy are în mâini un ciot de sabie, așa că ține-ți mâinile la vedere!

Felicity își lasă capul pe spate.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Dacă îmi permiți, dă să intervină Dante, dar îl întrerup:

— Oh, nu, să n-aud o vorbă! Tu și Helena sunteți niște mincinoși și niște hoți și acum încercați să ne abuzați altfel.

— Monty, zice Felicity, însă eu mi-am luat prea mare avânt și sunt de neoprit.

Mă simt precum Sisif, cel care rostogolește piatra pe nenorocitul acela de munte, și vreau să îl fac pe Dante una cu pământul.

— Ducele, omul care a pus să fim uciși, îi trimite scrisori surorii tale și, ca să vezi! tatăl vostru nu e mort, e în închisoare, așa că mulțumim frumos pentru toate minciunile pe care...

— Monty...

— Și acum ce aveți de gând să faceți? Să ne țineți aici până se ivește un moment prielnic ca să ne tăiați gâturile? Dar nu înainte de a-ți face de cap cu sora mea...

— Isuse, Maria și Iosife, taci odată, Henry Montague! mă repede Felicity. A fost ideea mea, nu a lui Dante.

Mă holbez la ea de parcă m-ar fi pocnit peste față. Capacul ceainicului cade.

— A fost ideea ta? repet prostește.

— Da, a mea. Am crezut că vom fi singuri în casă.

— La fel și noi. Ne-am întors pentru că Percy s-a simțit rău.

Felicity se uită la el.

— Ești bine?

— Da.

Percy ține în continuare sabia ridicată cu ambele mâini, însă vârful începe să coboare. Cu sau fără o duzină de livre de lemn de stejar atașată, săbiile sunt niște arme înfiorător de grele.

— Unde e Helena? întreabă el.

— Având în vedere că noi patru am plecat de la operă fără să-i înştiinţăm pe ceilalţi, presupun că a rămas acolo, răspunde Felicity.

— Poate că ar fi mai bine să amânăm discuţia până mâine-dimineaţă.

Dante încearcă să se furişeze în sus pe scări, dar eu îi tai calea. Chiar dacă Felicity este cea care l-a târât aici pentru o mică hârjoneală, tot îmi vine să îl împing în zid pentru că a acceptat propunerea.

— Rămâi pe loc, îi poruncesc. Nimic nu schimbă faptul că ai corespondat cu ducele, omul despre care ai susţinut că v-a furat cutia Baseggio.

— Ai... ai cotrobăit prin lucrurile noastre? se bâlbâie el.

— Scrisorile erau la vedere, pe birou! îi răspund, după care îmi amintesc că nu eu sunt cel judecat, aşa că adaug: Ne-aţi minţit!

— Avea dreptate sora mea... aţi venit aici ca să ne spionaţi.

— Ba n-am venit ca să vă spionăm, zic eu în acelaşi timp cu Percy, care întreabă: „De ce ne-aţi minţit că tatăl vostru a murit?"

Dante scoate un scâncet şi îşi aruncă braţele în aer într-un gest de neputinţă.

— Gata, toată lumea înăuntru! *Acum!* latră Felicity pe un ton ce aduce a castrare verbală, şi nimeni nu protestează.

Intrăm, unul după altul, în cabinetul de lucru, în timp ce Felicity rămâne în prag, ca o directoare de şcoală, urmărindu-ne încruntată şi cu braţele încrucişate la piept. Percy ţine în continuare sabia în mână şi ea îl repede: „Pune-o jos, înainte să te răneşti!", iar Percy o ascultă şi trânteşte sabia sub birou. Dante oftează, vizibil uşurat.

Stați jos, ne ordonă Felicity, și ne așezăm cu toții, Dante și Percy pe scaunele identice din fața biroului, iar eu pe podea, căci privirea ei mânioasă mă face să mă tem pentru viața mea.

Felicity trântește ușa, apoi se răsucește cu fața către noi.

— Bun, zice ea arătând cu degetelul spre Dante. Ne datorezi niște explicații.

Dante se face mic. Deși încă am chef să-i răsucesc gâtul acela costeliv, nu mă pot abține să nu-l compătimesc un pic pe bietul flăcău. După ce, cu un minut în urmă, probabil pentru întâia oară în viață, cuprinsese înfierbântat în brațele lui albe ca crinul o fată, acum se vede supus unui inchizitoriu de aceeași fată pe care o pipăise mai devreme.

— Mda, ai dreptate.

— Hai să începem de aici, îi propun eu. Ce se află în cutia Baseggio?

Întrebarea pare să îl ia prin surprindere.

— E... e o întrebare cam vagă.

— E o cutiuță, deci cât de vagă poate fi întrebarea? îl contrez imediat.

— O Cheie a lui Lazăr, cumva? insistă Percy.

Dante își saltă brusc capul.

— De unde știți de cheie?

— Am găsit-o menționată în corespondența surorii tale, zice Percy aruncându-mi o privire în chip de scuză pentru deconspirare.

Smulg o scrisoare de pe birou și o flutur în aer ca pe o probă prezentată la proces. Felicity își dă ochii peste cap.

— Cheia lui Lazăr e... vreau să zic că... nu e... Dante își freacă tâmplele, apoi zice: Ai citit cartea tatei, deci îi cunoști

teoriile. Panaceele umane, inima vie, unicul loc în care se poate crea un remediu universal real.

— Tatăl tău a încercat să-l creeze, spune Felicity.

— Da, tușește Dante, apoi aruncă o privire spre foc. Aș vrea un pic de ceai, dacă se poate.

— Crede-mă, nu vrei, zice Percy.

— Și a reușit? întreabă Felicity.

— Hmm, nu tocmai. Experimentul a fost făcut, dar... nu a mers bine. A fost făcut – Dante înghite cu greu, iar mărul lui Adam i se mișcă vizibil – a fost făcut asupra mamei mele. Mamei noastre. Ea s-a oferit. Era alchimistă, la fel ca tata, și cartea au scris-o împreună, dar numele ei nu a putut fi pus pe copertă pentru că.... pentru că era... femeie.

Se poticnește când rostește ultimul cuvânt și ochii îi fug spre Felicity, iar eu mă gândesc că poate se întreabă dacă scoaterea la lumină a adevărului îi micșorează șansele de a-și băga din nou limba în gura ei. Aproape că îmi vine să îi răstorn ceaincul în cap.

— Dar compusul creat de ei... a oprit inima mamei, continuă Dante.

— A murit? întreabă Felicity.

— Nu. Dar nici nu se poate spune că trăiește. E... prinsă între două lumi. Nici moartă, dar nici vie, cu un panaceu alchimic pe post de inimă.

Speranța arde ca o flacără în mine.

— Deci experimentul a reușit totuși? îl întrerup poate prea nerăbdător, căci Felicity se încruntă la mine cu o privire care îmi spune că n-am priceput nimic.

Dante dă din cap.

— Panaceul a fost creat, deci... da, experimentul a reușit.

— Atunci de ce nu a fost folosit? De ce nu a creat tatăl tău și altele? îl întreb

— Pentru că mama și-a dat viața pentru acest experiment, răspunde Dante un pic șocat de întrebarea mea. A plătit... un preț mult prea mare.

— Și unde este ea acum? zice Percy.

— E îngropată... mai corect spus înmormântată. Înainte de a fi arestat, tata, care știa că Bourbonii îl vor arunca în închisoare și că nu va mai putea să o protejeze, a încuiat-o într-un loc unde nimeni să nu poată ajunge la inima ei. Cheia, zice Dante luând cutia cu cifru de pe birou și scuturând-o, iar dinăuntru se aude sunetul deplasării unui obiect ușor ca musca. Cheia deschide cripta.

Ăsta e, de departe, cel mai înspăimântător lucru pe care l-am auzit vreodată. Seamănă cu poveștile de groază pe care Percy și cu mine obișnuiam să ni le spunem când eram copii, ca să vedem care din noi se sperie primul.

— Și unde este cripta? întreb eu.

Sunt pregătit să sar în picioare și să o iau la goană spre cine știe ce cimitir aflat la celălalt capăt al orașului de cum îi va rosti Dante numele, chiar dacă suntem în toiul nopții și nici nu avem cheia care deschide mormântul. Am convingerea că l-aș putea deschide cu mâinile goale, prin simpla forță a voinței care zace în mine.

— Nu e cumva în Veneția? întreabă Percy. Acolo e o insulă pe nume Maria și Marta, surorile lui Lazăr din Biblie.

Dante dă din cap aprobator.

— Tata și-a făcut ucenicia pe insulă pe lângă un alchimist. Învățătorul lui a murit de mult, însă oamenii de la sanctuar... l-au recunoscut. Și i-au dat permisiunea să o ascundă acolo pe mama. De aceea i-a spus Cheia lui Lazăr. I s-a părut că sună foarte poetic.

— Deci care era planul? Să o lase pe mama ta acolo pentru totdeauna şi să irosească tot remediul universal? întreb eu.

Felicity îmi aruncă din nou o privire de avertisment: „Gândeşte înainte de a spune prostii".

— În ultima vreme a intervenit însă o complicaţie.

Dante întinde mâna ca să-şi potrivească ochelarii pe nas, îşi aminteşte că nu-i poartă şi se freacă în schimb la ochi.

— Insula se scufundă.

— Ce face? întrebăm Felicity şi cu mine la unison.

— Tunelurile de sub sanctuar se prăbuşesc. Şi galeriile se inundă. Nimeni nu mai are voie să meargă acolo. Mai e puţin până ce totul... va ajunge pe fundul lagunei.

— Vrei să zici că singurul lucru de pe lumea asta capabil să vindece orice boală va fi sub apă peste câteva luni dacă nu te duci să îl iei de acolo? zic eu.

Îmi vine să-mi izbesc capul de şemineu, de frustrare, pentru că, desigur, soluţia nu ar fi putut fi nicicum atât de uşoară precum păruse pentru un scurt şi glorios moment.

— De asta... de asta a venit ducele după noi, spune Dante. Recuperarea inimii a devenit... o chestiune de maximă urgenţă.

— Deci care e treaba cu ducele, mai exact, în ce fel este el implicat? întreabă Felicity, care a luat o scrisoare de pe birou şi o examinează atent.

Dante îşi împreunează palmele şi le freacă.

— Am avut... Când experimentul s-a sfârşit prost, tata a distrus rezultatele cercetărilor pentru ca nimeni să nu le poată recrea. Dar ducele... dorea panaceul. Şi metoda de a-l produce, numai că tata a refuzat să i-o dea – nu i-a spus nimic nici despre munca lui, şi nici despre mama –, aşa că Bourbon l-a aruncat în închisoare pentru loialitate faţă de Habsburgi

și a venit la mine și Helena. Multă lume a venit la noi și ne-a cerut date despre panaceu. Oameni care citiseră cartea tatei. Și care voiau să-i afle secretele. Din cauza asta... am început să le spunem că tata a murit și că munca lui s-a pierdut. Ca să fim lăsați în pace. Și așa avem destul de furcă cu ducele de Bourbon, adaugă Dante și-și prinde buza de jos între dinți.

— De ce nu a distrus tatăl tău inima, din moment ce voia cu disperare să-i împiedice pe ceilalți să pună mâna pe ea? întreabă Percy.

Dante ridică din umeri.

— Nu știu.

— Dar de ce vrea ducele panaceul cu tot dinadinsul? întreabă Felicity. E bolnav?

— Regele Franței e bolnav, răspund eu amintindu-mi brusc fragmentele de informații culese la Versailles.

Se holbează toți trei la mine și sap mai adânc în memorie.

— Iar ducele, care era prim-ministrul lui, tocmai a fost îndepărtat din funcție.

— Păi dacă drumurile lor s-au despărțit, de ce ar vrea să îi ofere regelui remediul? întreabă Felicity.

Îmi masez tâmplele cu vârfurile degetelor.

— Poate că dacă îi oferă regelui remediul și astfel îl ține în viață, și-ar recăpăta funcția. Atunci ar putea să-i ceară regelui practic orice.

— Ceea ce ar asigura controlul Bourbonilor asupra coroanei Franței, duce Percy raționamentul până la capăt.

— Și a Spaniei, adaugă Dante.

— Și a Poloniei, îl completează Felicity. Bourbonii sunt prezenți peste tot.

— Deci îl va șantaja pe rege pentru a-și recăpăta funcția în schimbul sănătății suveranului, spun eu.

— Dar dacă ducele ar lua inima şi ar găsi o cale să o copieze? intervine Felicity. Dacă familia Bourbon ar deţine astfel de cunoştinţe, dacă *oricine* le-ar deţine...

Lasă propoziţia să plutească în aer şi pe noi cu gândurile învălmăşite în cap.

Dante dă din cap, cu o expresie nefericită întipărită pe chip.

— Ştim că Bourbonii au alchimişti la curtea regală a Franţei. Nu au reuşit să copieze munca tatei, deşi s-au străduit, dar dacă ar avea... dacă ar avea inima, ca să o studieze...

Tace.

Felicity se răţoieşte la el supărată:

— Atunci de ce i-ai dat cutia?

— Pentru că dacă are inima, îl va elibera pe tata din închisoare. Oricum, nu contează, zice Dante încercând să râdă, însă este aşa de încordat, încât scoate un sunet ca de om nebun. Noi nu cunoaştem cifrul. Ducele a luat cu el cutia la Paris, sperând ca criptografii de la curte să spargă cifrul, însă tata e singurul care îl ştie. Şi dacă ar afla ce am făcut...

Se uită de jur-împrejur la noi, ca şi cum nu ar şti ce trebuie să facă şi ar aştepta îndrumare din partea cuiva.

— Tata ne-a spus să nu dăm cutia nimănui. Ne-a pus să jurăm.

— Şi nu a vrut să vă spună codul? întreb eu.

Dante clatină din cap.

— Nu, nici mie şi nici Helenei, care a dezvăluit ducelui locul unde se află mormântul. Tata a bănuit că ea va ceda cutia în schimbul libertăţii lui; cred că de asta a şi pus cheia în cutie, ca să o protejeze... să o ţină departe de Helena. Ea i-a fost întotdeauna devotată... ea şi cu mama se întreceau pentru... şi tata îi lua mereu apărarea. Şi cred că... acum Helena vrea să îl protejeze la rândul ei, zice Dante şi-şi freacă ceafa, apoi îşi

împletește degetele la spate și chipul i se schimonosește. După moartea mamei, tata a devenit obsedat... obsedat de ideea de a o aduce înapoi... sau de a o lăsa să moară în pace. Și definitiv. Așa se explică... își flutură el mâna spre muzeul cu monumente funerare care decorează pereții. Helena e de părere că... din cauza acestei obsesii e ca și cum ne-am fi pierdut ambii părinți. A învinovățit-o pe mama... și pentru asta.

— Dacă vouă nu v-a dezvăluit cifrul, crezi că mie mi l-ar spune? întreb eu.

Felicity râde în hohote la auzul vorbelor mele și-mi vine greu să nu mă simt jignit.

— De ce ți-ar spune tocmai ție?

— Pentru că noi l-am putea ajuta. Insula se scufundă și dacă nu o scoate de acolo cât mai curând cu putință, o să o piardă pentru totdeauna, indiferent dacă reușește cineva sau nu să recreeze panaceul. Dacă îl convingem de asta, poate că ne va dezvălui cifrul și atunci am putea să deschidem cutia și să luăm cheia.

E dificil să-mi mențin vocea fermă cât înșir atâtea prostii. Dacă vom izbuti să deschidem cutia și să punem mâna pe remediul universal, nu am de gând să fac decât un singur lucru cu el, însă îmi închipui că Dante nu ar fi prea fericit să afle de ideea asta a noastră.

Sau mai degrabă numai *a mea*, căci atât Felicity, cât și Percy îmi aruncă priviri care îmi spun că sunt singurul care își croiește drum cu maceta prin jungla aceasta.

Dante, în schimb, se aprinde precum o bucată de cremene scăpărată.

— Crezi... crezi... că ți-ar spune? Cum rămâne atunci cu Helena?

— Nu ai de ce să-i spui, îi explic. Dacă nu știe nimic, nu poate interveni.

Dante își împreunează vârfurile degetelor și practic saltă pe scaun.

— Va trebui să pătrunzi în închisoare. Tata nu are voie să primească vizitatori. Dar... dar e aici, în Barcelona. Toți deținuții politici sunt întemnițați în același loc. Chiar ai vrea... ai vrea să faci asta? Pentru mine?

— Deci luăm cifrul și plecăm de *aici*, îl întrerupe Felicity. Imediat! Lucrurile s-au complicat și situația este pe cale să devină primejdioasă.

— Da, spune Percy, iar eu dau din cap în semn de aprobare.

Dacă în Veneția există un tratament alchimic – sau chiar mai bine, un remediu care să-l scape pe Percy pentru totdeauna de boală și să scoată definitiv din discuție treaba cu azilul din Olanda –, atunci abia aștept să plec de aici și să pornesc la drum.

Din stradă se aude huruitul unei trăsuri care se oprește în fața casei. Felicity trage un colț al draperiei și aruncă o privire afară.

— E Helena!

Dante se saltă împleticit și agață cu piciorul o cruce cositorită atârnată de un sertar, pe care o smulge din loc.

— Să nu cumva să-i spuneți ce v-am povestit sau că... sau că o să îl vizităm pe tata... M-ar omorî cu mâna ei.

Nu sunt prea sigur dacă vorbește la propriu sau la figurat; pare destul de înspăimântat și ambele variante sunt plauzibile.

Ușa de la intrare se deschide, urmată la scurtă vreme de cea de la cabinetul de lucru. Helena își face apariția, o siluetă mai neagră decât întunericul din hol, ca o picătură de cerneală scursă peste ulei. Lumina difuză îmi permite totuși să observ că primul lucru spre care îi fug ochii este cutia Baseggio de pe birou, după care își îndreaptă privirea, pe rând, spre fiecare din noi.

— Sunteți cu toții aici, zice ea.

Niciunul dintre noi nu se găbește să ofere o explicație, așa că Percy preia inițiativa.

— M-am simțit rău, spune el, și mă aștept să-l văd lansându-se într-o minciună elaborată despre misterioasa afecțiune care necesitase prezența tuturor, cu excepția Helenei, însă dragul de el se mulțumește cu această afirmație.

O tăcere mormântală se așterne în încăpere.

— Ți-a plăcut spectacolul? gângurește Felicity.

— Operele mă obosesc, răspunde Helena. Aruncă o altă privire spre cutie, apoi zice: Dante, aș vrea să discutăm puțin înainte de culcare.

Este semnalul că ar trebui să ne retragem. Dante se uită la mine rugător când trec pe lângă el, iar eu îi răspund ridicând din sprâncene și sperând că-mi va interpreta gestul drept un avertisment serios să nu-i dezvăluie Helenei planurile noastre. Îmi este limpede că își dorește mult ca inima mamei sale să nu cadă în mâinile Bourbonilor, dar, în același timp, mi-a demonstrat că nu e genul care să reziste sub presiune.

Percy se duce direct în dormitor, dar Felicity mă strigă înainte să apuc să-l urmez. Verifică mai întâi dacă Helena și Dante au rămas în cabinetul de lucru, apoi mă ia la întrebări:

— Ce pui la cale?

— Cine, eu? Eu nu pun niciodată nimic la cale.

— De când am ajuns la Barcelona, nu faci decât să te ții de intrigi. De ce te-ai oferit să obții cifrul de la Mateu Robles? De unde atâta mărinimie pe capul tău?

— Cum îndrăznești? Sunt cel mai mărinimos om de pe pământ!

— Monty!

— Cel mai mărinimos!

— Nu face pe prostul cu mine, că nu mă păcălești!

E rândul meu acum să verific dacă nu cumva frații Robles trag cu urechea, apoi îi răspund:

— Dacă punem mâna pe cheie și deschidem cutia, putem merge la Veneția ca să folosim panaceul pentru Percy, să îl vindecăm de boală și să nu mai fie nevoit să meargă la azil.

— Există soluții mult mai bune de evitare a internării lui decât aceasta. Soluții pentru care nu e nevoie să moară nimeni. Și, întâmplător, niciuna din ele nu are de-a face cu tine, zice Felicity și mă împunge cu degetul în piept. Oricum, toată povestea asta nu te privește pe tine, ci pe Percy. Poate că el nu își dorește remediul.

— De ce să nu și-l dorească? Așa s-ar face bine. I-ar face viața...

Felicity își arcuiește o sprânceană.

— I-ar face viața cum? *Demnă de a fi trăită?* Asta aveai de gând să spui?

— Nu cu cuvintele astea.

— Lăsând la o parte treaba cu azilul, cred că lui Percy îi e destul de bine așa cum e.

— Dar nu e...

— *Ba da, e.* E bolnav de doi ani și tu nu ai știut pentru că viața merge înainte. S-a obișnuit cu situația.

— Dar..., mă bâlbâi eu. *Dar va pleca în Olanda și nu știu cum altfel aș putea să-l ajut, și poate că el va face față, dar eu nu cred că voi putea.* Ar trebui totuși să vorbim cu Mateu Robles. Chiar dacă... nu pe Percy... poate că... am putea ajuta pe cineva.

— Da, pe *cineva*.

— Atunci așa rămâne, mâine mergem la Robles.

— Şi pe urmă va trebui să plecăm de aici fie la Veneţia, fie înapoi la Marsilia ca să ne găsim însoţitorii. Oricum ar fi, trebuie să plecăm cât mai curând. Şi aşa ne-am vârât prea adânc în treaba asta.

Dă să urce scările, dar o strig din urmă:

— Deci, Dante şi cu tine...

Se răsuceşte pe călcâie cu faţa spre mine şi afişez ceea ce ştiu din experienţă că este cel mai enervant zâmbet al meu. Mă aştept să se înroşească, în schimb, îşi dă ochii peste cap în chip spectaculos, aşa cum numai ea ştie să facă.

— Nu există *Dante şi cu mine*. Mai ales dacă ţii să te exprimi corect gramatical.

— Ţi se pare că aş fi interesat de gramatică în situaţia dată?

— Mă rog, nu contează, dar să ştii că greşeşti. Există doar *Dante*, punct. Şi *eu*, punct.

— Aha, deci nu tu ţi-ai frecat piciorul de piciorul lui în loja de la operă şi l-ai făcut să plece de acolo pentru o mică hârjoneală?

— L-aş fi oprit înainte de a se ajunge la hârjoneală. Aveam un plan, înainte să năvăliţi voi şi să-l stricaţi.

— Un plan? Ce fel de plan?

— Păi, era clar că fraţii Robles ştiau mai multe decât voiau să ne mărturisească, iar dintre ei doi, Dante părea mai dispus să cedeze. Şi cum strategiile mele obişnuite nu au dat roade, iar el s-a arătat destul de interesat de mine...

— Nu zău? Interesat?

— Oh, ştii ce vreau să spun! E aşa de uşor să ghiceşti ce se petrece în mintea unui bărbat.

— Ca să vezi! Şi eu, care te credeam un model de feminitate englezească fragilă, când, de fapt, eşti o seducătoare.

Felicity trage de o aţă descusută de la manşetă şi lasă să-i scape un oftat atât de violent, încât firişoarele de păr din spatele urechilor i se ridică şi flutură în aer.

— Nu m-am descurcat prea bine.

— Mie mi s-a părut că da.

— Am impresia că i-am ciobit un dinte.

— Ține minte, la fel ca în artele frumoase, și aici e nevoie de repetiții. Roma nu s-a clădit într-o singură zi, adaug în ideea de a o face să râdă, în schimb, o văd că se încruntă, cu privirea ațintită în jos. Măcar ți-a plăcut?

— A fost... o experiență umedă.

— Mda, nu este cea mai uscată dintre activități.

— Și stânjenitoare. Nu cred că voi mai încerca.

— Ce anume? Să obții informații prin seducție? Sau sărutatul?

— Ambele.

— Sărutul se va îmbunătăți.

— Nu cred că e de mine. Chiar dacă se va îmbunătăți cândva.

— Poate că nu. Dar cred că ai mai multe de oferit decât abilitățile de cocotă.

O împing ușurel cu piciorul până ce își ridică ochii spre mine, apoi îi arunc un alt zâmbet, de data aceasta din categoria celor mai puțin enervante.

— Da, lucruri mult, mult mai bune.

19

Abia dacă pun geană pe geană toată noaptea, nerăbdător să aplic înșelăciunea plănuită. Mă trezesc îngrozitor de devreme, cu toate că nu vom putea ieși din casă decât pe la jumătatea după-amiezii, când Helena își face vizitele și, astfel, ne vom strecura afară neobservați.

Mergem pe jos aproape o oră pe căldura înăbușitoare care ne îmbibă hainele cu sudoare încă dinainte de a ieși din curte.

Dante ne conduce prin Barri Gòtic şi mai departe, pe promenada străjuită de copaci care taie oraşul în două. Când clopotele bisericii anunţă jumătatea de oră, ajungem în piaţa pe marginile căreia se înşiră tarabe cu produse ce se veştejesc în soare, grâne depozitate în butoaie şi cutii cu condimente în culorile toamnei. Într-un capăt, scroafe cu burţile despicate stau atârnate de picioare. Ucenicii măcelarilor aleargă încolo şi încoace, cu frunţile mânjite de sânge, să aşeze găleţi sub animale pentru a prinde măruntaiele. Între alei stau cerşetori cu mâinile împreunate în faţă şi feţele lipite de pământ. Lumina e puternică şi ameţitoare, iar aerul, plin de muşte. Totul duhneşte a mizerie şi a fructe lăsate prea mult în soare.

Dante se opreşte în umbra unui turn roman ce domină piaţa şi ne arată doi bărbaţi care dau târcoale, cu săbiile bălăbănindu-se la şolduri şi priviri de prădător prea bizare pentru nişte cumpărători obişnuiţi.

— Uitaţi acolo! Vânătorii de hoţi. O să se mişte iute, zice Dante ştergându-şi palmele asudate de nădragi, apoi se uită peste umăr la mine. Tata seamănă mult cu Helena. Este brunet şi slab.

— Mi-ai mai spus, îl reped.

— Şi are numai trei degete la mâna stângă.

— Am reţinut.

— Eşti... sigur că vrei să faci asta?

— Bineînţeles.

Ce ciudat: încerc să-l liniştesc, când eu sunt cel care va săvârşi fapta, însă în clipa asta mă simt al naibii de viteaz.

— Ce mi se poate întâmpla în cel mai rău caz? Doar n-o să-mi taie mâinile pentru că am furat, nu-i aşa?

— Nu, răspunde Dante după o pauză puţin cam lungă.

Pe sub masca nenorocitului de eroism, îmi simt nervii întinşi la maximum.

– O oră, nu mai mult, zice Felicity. Atât îți dăm! Apoi intervenim.

– Ești sigur că mă vor elibera fără să mă aducă în fața curții?

— Temnicerii sunt prost plătiți, zice Dante. O să... o să accepte mita.

Întinde mâna spre buzunar – același gest artificial pe care l-a tot repetat la fiecare câteva secunde, ca pentru a verifica dacă banii dinăuntru nu au dispărut între timp.

— Și ești sigur că mă vor duce în locul unde se află tatăl meu? îl întreb eu.

— Păi nu prea văd cum... da, își flutură el mâinile. O să te ducă undeva aproape de aici.

— Iar dacă profesorul nu e acolo, vei afla imediat, îl întrerupe Felicity. Dacă nu te grăbești, oamenii aceia se vor ocupa de o fărădelege *reală*. Hai odată, Monty!

Stoica Felicity este aproape la fel de enervantă ca Dante cel nervos. Mă uit spre Percy, cu speranța că îmi va oferi o variantă de mijloc în privința încrederii și a preocupării pentru soarta mea, însă expresia de pe chipul lui este indescifrabilă în timp ce îi urmărește pe vânătorii de hoți care dau târcoale pieței. Unul dintre ei se oprește pentru a lovi cu piciorul în cana de tinichea a unui cerșetor.

— Bine. Atunci ne vedem la poarta cealaltă!

Trag de poalele hainei și pornesc spre cea mai apropiată tarabă.

— Așteaptă!

Percy mă prinde de talie și când mă întorc, observ că are o mină foarte serioasă. Felicity își ferește ochii într-un mod neplăcut de evident .

— Te rog, ai grijă, zice Percy.

— Întotdeauna am grijă, scumpule!

— Nu, Monty, acum vorbesc serios! Nu cumva să faci vreo prostie!

— O să mă străduiesc din răsputeri.

Percy se apleacă brusc spre mine și am impresia că îmi va șopti ceva la ureche, însă îmi atinge obrazul cu buzele atât de ușor și de rapid, încât aproape că mă întreb dacă nu am visat.

— Hai, du-te! îmi șuieră Felicity. Oamenii ăia se îndepărtează.

Percy mă îndeamnă și el să plec cu un gest din cap și luându-și mâinile de pe talia mea. Oricât de tare mi-aș dori să mă agăț de el și să îi cer să mă sărute din nou pe obraz ca să-mi întorc capul și în schimb să-mi întâlnească gura, mă îndrept spre taraba din capătul șirului. Flăcăul care o păzește pare cu câțiva ani mai tânăr decât mine, are fața plină de coșuri și obrajii cam rotofei, ca de bebeluș. E prins să arunce cu pietre în porumbeii care scurmă în pământ, însă, în clipa când mă apropii, își ridică ochii spre mine. Îi arunc un zâmbet.

Apoi încep să-mi îndes cartofi în buzunare.

E un soi de hoție inversă bizară, căci țelul principal al unui hoț este acela de a evita să fie prins, în timp ce eu depun eforturi să fac pe dos. Numai că flăcăul cu minte de oaie este mult prea captivat de nenorociții ăia de porumbei, așa că nici măcar nu-și ridică privirea până ce buzunarele mele sunt pline de cartofiori de mărimea degetului meu mare și de un mov pal. Pentru a spori efectul, las câțiva să-mi cadă pe jos, dar nici măcar asta nu îi atrage atenția.

Nu prea mai am loc în buzunare – curând va trebui să las cartofii să-mi cadă în jos pe cracul de la pantaloni –, așa că iau o decizie dramatică și dau cu piciorul în ladă. Aceasta se răstoarnă cu zgomot și în sfârșit, în sfârșit, prostănacul ridică ochii. Plusez cu o ultimă mână de cartofi îndesată în buzunare, după care o iau la goană.

— Hoțul! Opriți-l! îl aud pe flăcău strigând în timp ce grăbesc pasul, îndreptându-mă direct spre cei doi vânători de hoți.

Mă prefac că abia atunci i-am zărit, dau să mă răsucesc pe călcâie și să mă îndepărtez, însă unul dintre ei mă înșfacă de guler și mă trage înapoi. Gulerul aproape că se sfâșie în mâinile lui.

Vânzătorul ne prinde din urmă. E roșu la față și cu pumnii încleștați.

— Mi-a furat cartofii!

Vânătorul de hoți care nu și-a încolăcit brațul în jurul gâtului meu mă prinde de poalele hainei și îmi scutură zdravăn de două ori buzunarele, întorcându-le pe dos. Cartofii cad la pământ într-o ploaie violetă domoală.

Țărănoiul mă trage din nou de guler și aproape că mă ridică de la pământ.

— Ce ai de spus în apărarea ta, tâlharule?

Îmi frâng mâinile într-un gest dramatic de penitență și arborez cea mai reușită privire a mea de om al străzii.

— Scuze, domnule, dar nu m-am putut abține. Cartofii ăia aveau o culoare așa de frumoasă...

— Stăpânul meu va aranja să fii aruncat în închisoare! strigă vânzătorul. Dacă nu îl arestați voi, o să mă duc să îl chem. A pus să fie închiși și alți hoți de buzunare și o va face din nou, îl știe pe judecător!

— O, nu, vă rog mult, nu judecătorul! mă vait eu în derâdere.

Orice, numai să-i întărât pe vânătorii de hoți – mi-e teamă să nu mă lase să scap decât cu o pălmuță peste mâini, și atunci pentru ce m-am obosit atâta?

— Stăpânul tău trebuie să fie o persoană foarte importantă, din moment ce îl cunoaște pe *judecător*.

— Tacă-ți gura, mârâie la mine al doilea bărbat, care încă adună cartofii împrăștiați pe jos.

— Mă ia în tărbacă! ţipă vânzătorul, care aproape că bate din picior de enervare.

— Ai tras singur concluzia asta, nu-i aşa? rânjesc eu.

Flăcăul aruncă în mine cu un cartof. Acesta zboară pe deasupra capului meu şi îl loveşte pe vânătorul de hoţi care mă trage de ureche. Omul slăbeşte strânsoarea, iar eu încep să mă zbat, ca şi cum aş încerca să scap, însă amicul lui mă înşfacă înainte să ajung prea departe, sacrificând mâna de cartofi pentru a mă înhăţa de poalele hainei. Îi fac cu ochiul.

— Mai uşurel, drăguţule, abia ce ne-am cunoscut!

Mă pocneşte înainte chiar să îmi dau seama că a ridicat mâna: un dos de palmă care îmi întâlneşte maxilarul cu atâta forţă, încât aproape că mă dezechilibrează. Mâna mea zboară şi ea şi freacă locul loviturii, acelaşi unde Percy şi-a aşezat buzele pe pielea mea cu numai câteva minute în urmă.

— Perversule, mormăie el.

Un tremur familiar mă cuprinde în interior, ca o pulsaţie care rezonează în inima mea în timp ce urcă prin corp. Dintr-odată, totul devine mai real ca înainte – nu mai e vorba de jucat teatru, ci de o închisoare *adevărată*, de oameni ai legii *adevăraţi* şi de o durere cât se poate de *adevărată*, care ameninţă să se transforme în panică. Sunt tot mai disperat să-l văd pe individ cum îşi ia labele de pe mine, dar mă tem să fac vreo mişcare, ca să nu creadă că vreau s-o iau la fugă şi să mă pocnească din nou. Muşchii îmi tremură de dorinţa de a scăpa, de a mă îndepărta de el. Încerc să respir, dar răsuflarea mi se opreşte în piept ca un cuţit implântat adânc.

„Nu te pierde cu firea, mă dojenesc în timp ce simt cum încep să cedez. Nu aici, nu acum, nu, nu te pierde cu firea! Nu cumva să îndrăzneşti!"

Ridic capul şi de cealaltă parte a străzii îi văd pe Percy, Dante şi Felicity. Dante şi-a acoperit ochii cu ambele mâini, iar Percy

stă un pic mai în față, părând gata să îmi sară în ajutor dacă Felicity nu l-ar ține de braț. Ochii ni se întâlnesc pentru o clipă, apoi omul legii mă răsucește pe loc, îmi duce mâinile la spate și le încătușează. Vânzătorul îmi aruncă un zâmbet îngâmfat, triumful lui fiind întărit de liniștea încremenită în care mă complac. Când sunt târât afară din piață, mă scuipă pe ceafă.

„Păstrează-ți cumpătul, îmi tot repet în ritmul pașilor pe care-i fac pe stradă. Păstrează-ți cumpătul, nu te pierde cu firea. Și. Nu. Te. Panica.

Și. Nu. Te. Gândi. La. Tata."

Mă târăsc spre închisoare ca prin ceață. Tremur, mi-e rău de la stomac și cu fiecare pas și fiecare secundă de când am fost săltat, mă simt tot mai slăbit. Continui să merg, rușinat că m-am lăsat doborât de ceva atât de lipsit de importanță precum o simplă palmă peste față. Respir scurt și sacadat, fără să pot inhala destul aer. Plămânii par să îmi bubuie și ei lângă inimă.

Următorul lucru de care îmi amintesc este momentul când mă aflu în curtea urât mirositoare a închisorii, iar slujbașul îmi notează numele, pe care îmi ia trei încercări ca să-l rostesc, după care mă înștiințează că voi fi reținut până la viitoarea întrunire a consiliului general, când voi fi adus în fața tribunalului. Sunt, în sfârșit, descătușat, deși cel care mă eliberează este vânătorul de hoți care m-a lovit și îi suport cu greu atingerea. Își dă probabil seama că mușchii mi se încordează la apropierea lui, așa că ridică din nou mâna, ca preludiu la o nouă lovitură, iar eu tresar atât de speriat, încât mă împleticesc și dau cu spatele în zid. Temnicerul mă ia în primire și în timp ce ne îndepărtăm, îl aud pe vânătorul de hoți cum râde.

O singură încăpere îi găzduiește pe toți deținuții de sex masculin. Este îngrămădită și duhnește a corpuri nespălate de prea multă vreme. Sunt cel puțin douăzeci de bărbați înăuntru, cu toții arătând ca niște schelete dezgropate din pământ moale.

Majoritatea zac pe mormane de paie. Un mic grup stă așezat, cu picioarele încrucișate, în centrul încăperii, în jurul unei perechi de zaruri ce par să fi fost cioplite cu unghiile și dinții. Pereții sunt din lemn umed, ce transpiră de la căldură; este așa de cald, încât abia poți să respiri. Totul miroase a pișat și a putregai; un bărbat stă în picioare într-un colț și se clatină în timp ce se ușurează pe zid.

Câțiva bărbați întorc capul spre mine când sunt împins înăuntru. Cineva scoate un fluierat admirativ. Rămân lângă ușă pentru probabil mai mult de un minut, încercând să-mi amintesc cum se respiră și arătând mai mult ca sigur ca o epavă, cu totul altfel decât îmi imaginasem că voi arăta în punctul culminant al unui plan născocit chiar de mine. O înfățișare deloc eroică, ci mai degrabă jalnică. Nu mă port ca un domn și nu sunt curajos. Mă simt mic, sunt un laș care a înghețat acolo, lângă ușă, și tremură ca nebunul pentru că a fost pălmuit.

„Jalnic, îmi sună în cap o voce care aduce cu cea a tatei.

Găsește-l pe Mateu Robles! Împing gândul acesta în față și mă concentrez asupra lui. Grăbește-te, pierzi prea mult timp!"

Mă forțez să ridic capul și să mă uit în jur pentru a-i cerceta pe bărbații prezenți. Majoritatea au bărbi stufoase, câțiva par prea tineri pentru a fi tatăl fraților Robles și toți au cinci degete la ambele mâini, cu excepția unuia dintre jucătorii de zaruri, care și-a pierdut jumătate din degetul mic, și a unui individ care doarme pe spate și nu are brațe.

Pe urmă, observ un bărbat care șade pe o pătură mizerabilă: e numai piele și os, are o privire de om înfometat și e înfășurat în haine subțiri care par să îl înghită cu totul. Îi lipsesc două degete – își ține mâinile în poală, ca un gentleman, așa că pot remarca golurile.

„Curaj!", îmi spun cu gândul la Percy. Mă duc și mă așez lângă el. Își ridică ochii spre mine când mă apropii și dau să îl întreb dacă este cine cred eu, însă mi-o ia înainte:

— Îți curge sânge din nas.

Ceea ce face praf discursul pe care îl pregătisem.

— Eu... eu... Sângerez?

Mă șterg cu dosul palmei și mă aleg cu un fir de sânge pe încheieturile degetelor.

— La naiba! scot eu un fonfăit care nu îmi face cinste.

— Ai sânge și pe bărbie, zice și ridică mâna – cea cu două spații goale, acolo unde ar fi trebuit să se afle inelarul și degetul mic —, iar eu nu mă pot controla și îmi acopăr fața cu brațele într-o mișcare așa de violentă, încât bănuiesc că arăt de parcă m-ar fi înjunghiat. Câțiva dintre bărbați ne aruncă priviri mirate.

Își lasă mâna să cadă.

— Te-au bătut.

— Nu foarte tare.

— Atunci altcineva a făcut-o. Rămâne nemișcat, de parcă l-ar îngrijora ideea că m-ar putea speria din nou, apoi mă întreabă: De ce ai fost arestat?

— Pentru hoție.

— Stai liniștit, vei fi amendat și lăsat să pleci înainte să se termine săptămâna. Paznicii de aici sunt cu toții niște diavoli.

Are aceeași cadență în vorbire ca Helena, în cuvinte ciuruite și încălecate unele peste altele precum frișca amestecată în cafea. Mă măsoară încet din cap până în picioare și remarcă, fără îndoială, combinația dintre lucrurile fine pe care le port și murdăria de pe mine. Privirea îi zăbovește pe poalele hainei și sunt tentat să mă uit în jos ca să văd dacă nu cumva am mânjit-o de sânge.

— Știi ceva, zice el încet, haina asta seamănă mult cu una mai veche a mea.

O introducere la fel de bună ca oricare alta.

— Sunteți Mateu Robles, izbucnesc eu.

Ochii îi fug spre fața mea.

— Cine ești?

Am plănuit momentul acesta în minte; l-am repetat toată dimineața, chiar și cu voce tare, împreună cu Percy, Felicity și Dante, în drum spre piață, cu tot cu argumentele convingătoare și prietenoase care îl vor determina să-mi spună cifrul. Numai că acum vorbele se rostogolesc afară din mine ca dintr-un glob.

— Sunt Henry Montague. Sunt un prieten de-ai lui Dante și mă numesc Henry Montague. Mă rog, nu-i sunt tocmai prieten, abia l-am cunoscut săptămâna trecută. Fac turul Continentului cu un prieten și cu sora mea, și am ajuns aici pentru că... în fine, nu e important... Deci, în timpul turului, am făcut o prostie și am furat ceva, nu lucrul pentru care am fost închis acum, ci cutia dumneavoastră cu Cheia lui Lazăr, și acum am dat cu toții de bucluc.

Mateu clipește mărunt, dând semne că nu poate ține pasul cu mine.

— Ai furat Cheia lui Lazăr... de la Dante?

— A, nu, noi i-am înapoiat-o lui Dante. Cutia am furat-o de la ducele de Bourbon.

— Dar cum de a ajuns în posesia lui?

— I-au dat-o copiii dumneavoastră.

Se crispează, apoi își lasă capul pe spate și îl lipește de zid, scoțând un oftat prelung.

— Vai și amar, Helena!

— Mda, cred că ea a fost de vină.

— Îţi doresc să nu ai parte de copii cu voinţă puternică, Montague! Sau măcar nu le permite să te venereze. Nu îi întoarce împotriva mamei lor doar pentru că ai impresia că ai nevoie de un aliat.

— Da, domnule, am reţinut.

— *Domnule*, aşa mi-ai spus? De ce? Doar eşti un gentleman.

— Nu totdeauna, răspund fonfăit şi simt gust de sânge în gâtlej. Helena a făcut o înţelegere cu ducele de Bourbon.

— Eliberarea mea în schimbul cutiei, nu-i aşa?

Dau din cap în semn că da.

— Dar, din moment ce i-au dat cutia, cum se face că nu sunt liber, ca să îmi pedepsesc copiii cu mâna mea?

— Cred că eliberarea dumneavoastră a fost condiţionată de accesul ducelui la cheie. Aşa că nu puneţi la inimă povestea asta, deocamdată ducele nu are cheia.

— Glumeşti cumva?

— Poftim?

— *Să nu pun la inimă?*

— Oh, nu, nu am făcut-o intenţionat.

— Îţi curge iar sânge din nas.

Mă şterg. Mateu se holbează la sângele de pe dosul palmei mele.

— Ţi-a povestit Dante despre mama lui?

— E înmormântată. Ea este panaceul.

Un spasm de durere îi străbate faţa, limpede ca lacrima şi tăios precum sticla.

— Nu m-am purtat bine cu soţia mea, Montague. Nu ne-am purtat bine unul cu celălalt.

— Atunci ce importanţă mai are ce se va întâmpla cu ea de aici încolo? Aţi putea să-i daţi inima ei ducelui ca să fiţi eliberat.

— Dacă cedez inima soției unui om căruia nu-i pasă de nimic, în scurt timp o afacere nouă, bazată pe troc și vânzarea de vieți omenești, va înflori pe lumea asta.

— Ce vreți să spuneți?

— Gândește-te și tu: cine ar decide ce viață ar putea fi luată pentru a vindeca pe altcineva? Ducele și oamenii lui urmăresc să obțină avantaje politice: să-și țină aliații în picioare, să-i ajute să vină la putere și să-i mențină la putere. Și dacă una dintre aceste familii nobiliare pune mâna pe remediu, cât timp va trece până ce toate celelalte vor dori același lucru? Dacă inima cade în mâinile cui nu trebuie, imaginează-ți câți oameni vor muri pentru regii lor...

— Atunci de ce nu ați distrus-o, dacă știați că este așa de periculoasă?

— Am făcut o prostie: am ascuns-o în mormânt în loc să termin definitiv cu ea. Dar era soția mea și munca mea, iar ea a continuat să existe, chiar dacă nu a mai existat, de fapt. Nu o pot ceda nimănui – indiferent dacă este un om cu inimă nobilă sau nu – pentru că e soția mea. E viața ei, spune și își freacă puntea nasului cu degetele. Și acum nu mai pot face nimic pentru ea, adaugă Robles râzând fără pic de veselie în glas.

— Dar experimentul a dat rezultat? Inima ei chiar a devenit un panaceu? Un remediu capabil să vindece orice boală?

— Da, dacă e ingerată.

— Vreți să spuneți că trebuie *mâncată*?

Ce gând oribil, cu toate că o masă dezgustătoare în schimbul unei vieți sănătoase presupun că nu e o afacere prea rea!

Mateu își întoarce brusc capul spre mine.

— Ce intenționezi să faci cu Cheia lui Lazăr, Montague? Dacă nu ești decât un hoț care face un serviciu cuiva, ce cauți aici?

Pare să fie momentul potrivit pentru a-i expune oferta mea.

— Dacă îmi spuneți cum să deschid cutia, vom merge la Veneția în locul dumneavoastră.

Mijește ochii, într-un mod care aduce mult cu strâmbăturile Helenei.

— Deci te-au trimis aici ca să mă tragi de limbă.

— Vă jur că nu.

— Cine te-a trimis? Helena sau ducele? Sau poate că Dante a fost și el târât în tărășenia asta?

— Nu, nimic din toate astea, vă jur. Vrem să vă ajutăm. Insula unde se află mormântul... se scufundă.

Clipește mărunt.

— Cum?

— Insula se scufundă. Dacă nu ajungem și nu o luăm de acolo cât mai curând, soția dumneavoastră își va dormi somnul de veci pe fundul mării. Cum dumneavoastră nu puteți pleca nicăieri deocamdată, putem merge noi acolo ca să o aducem la Barcelona. Desigur, cu acordul dumneavoastră. Sau măcar să o ducem în altă parte, într-un loc unde să fie protejată până o veți putea lua de acolo. Sau veți putea distruge panaceul. Indiferent ce veți decide, trebuie să o faceți rapid, pentru că timpul se scurge, și nu în favoarea noastră.

Probabil nu a știut că insula se scufundă, pentru că observ pe fața lui un alt tip de încruntare. Cea a unui om care își cântărește opțiunile.

— De unde să știu că nu mă minți?

— Uitați ce e, știu cum e să simți că ai dezamăgit pe cineva și că trebuie să faci penitență, sau pace, sau orice, dar nu ai cum, din pricina unei alegeri de demult, și acum tot ce-ți rămâne este sentimentul de vinovăție. Dacă aș putea îndrepta lucrurile, chiar și în cel mai neobișnuit mod cu putință, credeți-mă, n-aș

sta o clipă pe gânduri. Iar dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, o voi face cu dragă inimă. Vă rog, lăsați-ne să vă ajutăm!

Monologul acesta nu era parte din scenariul repetat de mine și nu știu de unde a venit sau dacă va conta câtuși de puțin. Mateu desenează cu degetele în praful de pe podeaua închisorii, fără să mă privească.

— Cheia aceea și inima aceea sunt un lucru extraordinar pentru cel care le posedă, zice el.

— Și știm că ducele le va folosi în scopuri mârșave...

— Nu despre el vorbesc, mă întrerupe Mateu.

Zgârie în continuare în praf, dar, la un moment dat, își ridică ochii și-mi vine greu să îi susțin privirea. Mă simt acum și mai vinovat, pentru că sunt prins în hățișul slăbiciunilor lui, pe care încerc să le exploatez în beneficiul meu. Dar nu pot renunța.

Îmi scot brațele din mâneci, apoi haina cu totul, și i-o întind.

— Poftim!

Nu o ia.

— Pentru ce?

— E haina dumneavoastră. Scuze dacă am... sper să nu o fi pătat cu sânge.

Mateu nu se clintește, așa că așez haina pe podea, între noi.

Se uită lung la mine, apoi zâmbește.

— Am purtat haina asta la botezul ambilor copii. La vremea aceea, era într-o stare mult mai bună, spune Mateu în timp ce ia mâneca și-și trece degetele peste o cârpitură cu marginile complet descusute. Helena obișnuia să mă țină de o mână și cu cealaltă se agăța de manșetă. Dante, în schimb, ... Era cu neputință să îl faci pe copilul ăsta să se lipească de tine. Nu îi plăcea să fie atins sau ținut în brațe și nici să se apropie cineva de el prea mult. Helena voia să stea mereu lângă mine;. dacă aveam mâinile ocupate, se agăța de piciorul meu. Nu îi plăcea

să fie lăsată singură. Îi era teamă să nu o părăsim. Ne trezea noaptea din somn ca să se asigure că nu plecaserăm. Asta o enerva teribil pe mama ei.

Mi-e greu să îmi imaginez o Helena cu ochi mari și dinți de lapte care plânge de frică să nu fie lăsată singură. Apoi îmi amintesc cum predase viața mamei ei în mâinile ducelui – și poate vieților altor sute de oameni și soarta unor națiuni – doar pentru ca tatăl ei să doarmă din nou în camera de alături.

Așa că nu e chiar de neînchipuit.

— Obișnuiam să întindem o sfoară între camera ei și dormitorul nostru, zice Mateu plimbându-și degetele peste cusătura tivului. Un capăt îl înnodam de degetul ei și celălalt de degetul meu. Și noaptea ea trăgea de sfoară, iar eu îi răspundeam trăgând la rândul meu. Și așa știa că sunt acolo.

În capătul opus al încăperii, ușa se deschide brusc și un temnicer latră de pe hol:

— Henry Montague!

Dumnezeule mare, ce repede s-a scurs timpul! Felicity a fost dintotdeauna enervant de punctuală.

— Vă rog, îl implor eu pe Mateu. Vă putem ajuta!

— Montague! strigă temnicerul din nou uitându-se în jur după mine. Chezășia ta a fost plătită.

Mateu își ridică privirea.

— Foarte bine, atunci ajutați-mă, zice, iar când mă uit în jos, văd că a desenat în praf șase litere.

A G C D A F

— Ăsta e? Ăsta e cifrul? Sunt niște litere alese la întâmplare, nici măcar nu formează un cuvânt, spun eu și aproape că îmi vine să râd.

— Nu sunt alese la întâmplare, ripostează el. Sunt note.

— Note?

— Note muzicale... dintr-un cântec. Primele note dintr-o melodie la cristalofon. Cântecul care invocă spiritele morților.

— „Vanitas Vanitatum"!

— Henry Montague! strigă temnicerul pentru a treia oară.

— Mă ofer eu să fiu Henry Montague, răspunde unul dintre bărbații care joacă zaruri și de undeva se aude un hohot de râs.

— Vezi că te strigă, zice Mateu.

Mă salt în picioare, iar el șterge cu dosul palmei literele de pe podea, care dispar în praf ca și cum nu ar fi existat niciodată.

În curtea închisorii, Felicity se dă în spectacol, prefăcându-se exasperată, cu toate că nu știu în ce măsură se preface; bănuiesc că astfel scapă de o parte din spaima reală care o încearcă în ce mă privește și pe care o ține mereu atât de bine ascunsă. Dante și Percy se foiesc prin apropiere, Dante cu capul plecat, iar Percy urmărindu-mă din priviri, cu fața trasă. Ochii îi fug spre maxilarul meu, pe care îl simt încordat și umflat enorm.

— E așa un derbedeu! îi explică Felicity slujbașului. De mic, făcea numai prostii. De când am ajuns pe Continent, a trebuit să-l scot din închisoare de mai multe ori. Henry, imbecilule, hai odată, că ne așteaptă trăsura! Mulțumesc mult, domnule, și ne iertați de deranj. Vă promit că n-o să mai facă!

Pornesc în urma lor, cu ochii slujbașului străpungându-ne spinările, și, în timp ce ieșim din curte, Felicity zice, cu răsuflarea tăiată:

— Ei bine, strategia asta îmi e cu mult mai la îndemână decât seducția.

Imediat ce ieșim din curte, Dante pășește în fața mea și îmi blochează calea.

— L-ai văzut pe tata? mă întreabă, iar eu confirm dând din cap.

Îi văd pe față întrebările zburând răsucite precum cadranele din cutia Baseggio. „E sănătos? L-au bătut? E bine? A zis ceva despre mine? Face foamea? A slăbit? Doarme bine? Arată îmbătrânit?" În schimb, mă întreabă:

— Ți-a spus cifrul?

Nu sunt prea sigur ce simt în acea clipă, dar nu e certitudinea de fier pe care o nutrisem înainte de a păși în închisoare, cum că Percy trebuie neapărat să se vindece și că inima e singura cale, și la naiba cu consecințele! Construcția pe care am înălțat-o pe propria-mi fundație începe să se clatine, poate din pricina felului cum Mateu Robles mi-a vorbit despre soția lui, ori poate fiindcă Helena a fost cândva o fetiță cu o sfoară legată de deget, ori pentru că el avusese încredere în mine cu acele șase litere scrijelite în praf cu care nu am idee acum ce ar trebui să fac. Mateu a mizat totul pe mine, cel mai lent dintre caii de curse.

Poate că nimeni dintre noi nu are nevoie de așa ceva. Poate că nimeni dintre noi nu merită să știe.

Și totuși eu, eu cel jalnic și neajutorat, știu.

— Îmi pare rău, îi răspund lui Dante. Nu, nu mi l-a spus!

20

Nici unul dintre noi nu vorbește prea mult în drum spre casă. Percy se ține pe lângă mine și aruncă priviri chinuite spre fața mea mult prea des și într-o manieră total lipsită de subtilitate.

Ajungem târziu acasă. Helena este în bucătărie. Felicity intră furioasă și, înainte să fie întrebată, îi prezintă versiunea repetată

a poveștii. *Monty a fost arestat, am face bine să plecăm, nu, nu mai putem rămâne, îi place să fie în centrul atenției și se poartă ca un copil, e cazul să o luăm din loc, așa că mâine-dimineață plecăm.*

Simt o atingere ușoară pe cot.

— Nu vrei să mănânci ceva?

Îmi ia câteva clipe ca să îmi dau seama că Percy este cel care mi se adresează, cu toate că în hol nu suntem decât noi; Dante s-a îndepărtat deja pe furiș.

Preț de un moment lung și bizar, am senzația că stau lângă mine și mă urmăresc din ochi, complet despărțit de propriul corp. Văd cum mă cuprind cu brațele. Percy își lasă mâna să cadă.

— Nu, o să mă duc la culcare, mă aud răspunzându-i.

— Dar n-ai mâncat nimic toată ziua. Vino să mâncăm împreună, o să vezi, o să te simți mai bine!

— Cine zice că nu mă simt bine? îl reped eu, după care mă răsucesc pe călcâie și încep să urc scara.

Percy mă urmează și intrăm în dormitorul nostru. În timp ce el închide ușa, mă apropii de oglindă și studiez efectul loviturii încasate asupra maxilarului meu. O crustă subțire de sânge s-a uscat în jurul nasului și o vânătaie începe să se formeze în partea stângă a bărbiei; deocamdată este roșie și umflată, însă din experiență știu că mâine-dimineață va fi spectaculoasă ca un răsărit de soare. Durerea pulsează în mine ritmic, ca un cântec.

— Te simți bine? mă întreabă Percy.

Stă în spatele meu și-i văd reflexia în oglindă, o umbră subțiratică sub stratul de voal pe care timpul l-a așternut peste sticlă.

Iau în căușul palmei apă din lavoar și frec pata de sânge, iar când împroșc, dâra firavă își schimbă culoarea din maro în

roșu și în roz, pentru ca, mai apoi, să se împrăștie ca dintr-un pumn deschis.

— Da, sunt bine.

— Lasă-mă să mă uit!

— N-ai de ce!

— Nu-mi vine să cred ce tare te-a pocnit!

— Mmm...

— M-am speriat.

— Nu am nimic, Perce.

— Lasă-mă să mă uit...

Întinde mâna și îl reped:

— Nu mă atinge!

Mă smulg de lângă el cu atâta forță, încât mă lovesc cu mâna de lavoar, care zdrăngăne în suportul de care este fixat. Brațul lui Percy rămâne pentru o clipă suspendat în aer, după care și-l duce la piept și îl lasă să cadă ușor peste inimă. Ne holbăm unul la celălalt în oglindă și, dintr-odată, e ca și cum am fi acasă, eu așezat la masa de toaletă și dând cu talc peste o vânătaie de pe ochi pentru a o acoperi, iar Percy încercând să mă convingă să îi povestesc cum o căpătasem.

Noi doi am mai trecut prin asta. Am mai împărtășit această tăcere.

Mâinile încep să-mi tremure, așa că le încleștez și le țin pe lângă corp, apoi mă răsucesc cu fața spre el.

— Nu vrei să afli?

— Ce să aflu?

— Dacă Mateu Robles mi-a spus cum să deschid cutia.

— Nu-mi pasă.

— Cum adică nu-ți pasă? Ai face bine să-ți pese, fiindcă pentru *tine* am făcut toate astea. Suntem aici din cauza *ta* și o să găsim nenorocitul ăla de mormânt pentru *tine* fiindcă *tu*

eşti cel care are nevoie de panaceu, aşa că poate că n-ar strica să arăţi un pic de recunoştinţă.

Ridic vocea şi bărbia îmi zvâcneşte, aşa că o acopăr cu mâna, ca şi cum astfel aş putea-o opri din tremurat.

— Fir-ar să fie, ce tare *doare*!

Tăcere. Pe urmă, Percy zice:

— Singurul lucru de care îmi pasă este ca tu să te simţi bine.

— Sigur că mă simt bine. De ce nu m-aş simţi?

Arunc din nou un pumn de apă peste faţă, apoi mă şterg cu mâneca şi încerc să nu mă înfior când materialul zgârie pielea jupuită.

— Acum mă duc la culcare. Dacă vrei, poţi să rămâi sau dacă nu, du-te să mănânci ceva! *Nu-mi pasă!*

Azvârl pantofii din picioare şi-i las să salte pe podea după bunul lor plac, apoi mă trântesc pe pat şi mă întorc cu spatele la Percy.

O parte din mine vrea cu încăpăţânare ca Percy să rămână cu mine. Mai mult decât atât – vrea ca el să vină în pat, să stăm lipiţi unul de altul precum lingurile într-un sertar, să nu spunem nimic şi să ne lăsăm învăluiţi de tăcere. Aş vrea să ştie ce aş vrea să facă, dar sunt prea mândru ca să-i spun.

Îl aud cum traversează încăperea; uşa se deschide şi se închide încet în urma lui.

O vreme, rămân întins pe pat, distrus şi încordat ca un arc. Singurul lucru care m-ar face să mă ridic ar fi găsirea unei băuturi, deşi nici asta nu ar fi de ajuns. După o vreme, aud glasurile lui Dante şi Percy ridicându-se din cabinetul de lucru, apoi vioara lui Percy. Recit din nou în minte cifrul, aşa cum am făcut-o tot drumul înapoi spre casă: *A G C D A F.*

Ar trebui să simt mai mult regret pentru că l-am minţit pe Mateu Robles. Dar dacă ar fi să aleg între păstrarea intactă a

mormântului soției lui și salvarea vieții lui Percy, lucrurile ar fi foarte simple. Cineva merită să profite de pe urma a ceea ce a fabricat Robles și, cu siguranță, acela nu trebuie să fie ticălosul de duce. Ci eu și Percy. Avem aceleași drepturi ca oricine. Ba chiar mai multe, poate, din moment ce nu extorcăm regi și nu vindem pietre filosofale. Ci încercăm să rămânem împreună. Sau cel puțin *eu* încerc.

Zac întins în camera sângerie, a cărei culoare se întunecă pe măsură ce se lasă noaptea, și îmi reclădesc încrederea în mine adăugând la temelie cărămidă cu cărămidă.

„Ai dreptate, ai dreptate, faci ceea ce trebuie pentru omul iubit."

O felie de lună se arată printre coșurile de fum când Percy intră și începe să se foiască prin cameră, pregătindu-se de culcare. Crede că am adormit, căci îmi dau seama că se chinuie să se miște fără zgomot. „Spune ceva, îmi zic. Cere-ți scuze!" Însă continui să stau întins și să mă prefac că dorm până ce Percy se așază în pat și se întoarce cu spatele la mine, lăsând o prăpastie între noi.

Aștept până ce răsuflarea îi devine regulată și se transformă într-un sforăit ușor. Pe urmă mă ridic, mă încalț și cobor la parter.

În șemineul din cabinetul de lucru tăciunii încă trosnesc și, la lumina, lor zăresc vioara lui Percy așezată sub un scaun, cu un vraf de partituri alături. Cutia Baseggio e și ea acolo, pe birou. Luna aruncă reflexii perlate pe cadrane. Iau cutia și rotesc primul cadran. Litera A gravată este uzată și tocită, semn că a fost atinsă de multe ori.

Poate că Robles m-a mințit. Nu avea niciun motiv să se încreadă în mine. Pe de altă parte, nu avea la cine altcineva să apeleze, iar disperarea este un teren straniu, pe care

raţiunea îl deşteleneşte, aşa cum se smulg buruienile crescute printre straturi.

Rotesc şi restul cadranelor, primele şase note ale unui cântec ce invocă sufletele morţilor.

Aud un clic foarte slab.

Sertarul cutiei se deschide şi înăuntru, pe un strat de mătase prăfuită, e un os mic, maroniu, sculptat în formă de cheie.

Ating cu vârful degetelor partea rotunjită a cheii şi mângâi osul aspru la pipăit. Mă cuprinde un fior, aidoma unui vânt de iarnă ce trece prin fereastră. Cumva, acum, când ţin cheia în mână, totul devine mai real; solemnitatea unei inimi alchimice ce poate vindeca tot şi femeia care şi-a dat viaţa pentru ea, dar nu a murit definitiv. O simt cum freamătă uşor, la fel cum zăboveşte un murmur după ce ultimele note ale unei melodii au fost cântate.

Deasupra mea, scândurile podelei scârţâie.

Mâine plecăm spre Veneţia. Şi va trebui să luăm cu noi cheia, altfel ultima speranţă de însănătoşire a lui Percy se va stinge. Dacă fac asta acum, poate că nimeni nu o să observe în graba şi zăpăceala de dinaintea plecării. Poate că vom apuca să părăsim Spania fără să fim opriţi.

Aud paşi pe scară şi ştiu că, dacă e să plec din casa asta cu cheia, *acum* este momentul să o ascund, aşa că arunc cutia Baseggio pe birou, apoi înşfac cutia lui Percy de sub scaun şi îndes cheia în sertarul cu colofoniu de sub cuiul de vioară. Trântesc capacul şi împing cutia sub birou exact în clipa când uşa cabinetului de lucru se deschide.

Nu pot să spun că sunt surprins s-o văd pe Helena, dar mă simt prins pe picior greşit. Helena nu este o femeie solidă, dar

e înaltă, în timp ce eu nu mă bucur de niciuna dintre aceste calități. Face un pas peste prag și pare că umple întreaga încăpere cu statura ei. Este învești mântată într-un halat de culoarea bronzului topit. Marginile lui stau căscate în jurul gâtului. Are părul lăsat pe spate și ciufulit. Și ceva e în neregulă cu mine, căci, pentru o clipă, creierul meu cochetează cu ideea că arată formidabil.

— Domnul Newton mi-a spus că te-ai dus la culcare, toarce ea dulce precum foșnetul cărților de joc amestecate.

— Am coborât ca să îi iau vioara, îi răspund și, pentru confirmare, împung cutia cu piciorul.

Face un pas spre mine, iar reverele rănii deschise a halatului se desfac și mai mult. Pe dedesubt nu poartă nimic.

— Și ai coborât îmbrăcat ca să o iei?

— Păi... n-am dorit să fiu surprins umblând prin casă în lenjeria de corp.

Fac un efort herculean ca să nu mă holbez la decolteul ei. Reverele îi acoperă sânii doar atât cât să nu fie complet lăsați la vedere.

Acum s-a apropiat foarte mult și pot vedea umbrele sfărâmicioase pe care genele i le aruncă pe obraji. Fac un pas în spate și mă lovesc cu piciorul de birou.

— Am auzit că astăzi ai avut niște probleme cu legea.

— Ceva de genul ăsta.

— Ai găsit ceea ce căutai?

— N-am căutat nimic. Doar am furat câțiva cartofi. O prostie!

— Vreau să zic dacă ai găsit ce căutai în închisoare.

Îmi sare inima din piept.

— Cum de... N-am căutat nimic.

Își lasă capul pe umăr și își încrucișează brațele la piept. Bate darabana cu un deget peste cot, de parcă ar ține tactul unei melodii.

—Dante are o problemă de încredere: nu știe de partea cui să se afle.

Dau să mă îndepărtez din nou, deși n-am unde, decât direct spre birou. Aproape că mă cocoț pe el pentru a mări spațiul dintre noi.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Știu că te-ai întâlnit cu tata. Ți-a spus cum să deschizi cutia?

— Nu ne-am văzut cu tatăl tău.

— I-ai promis să o salvezi pe mama de pe insula care se scufundă în schimbul cifrului?

— Mama ta e prinsă între două lumi, nu mă abțin eu să-i arunc în față. Asta nu are nicio importanță pentru tine?

Ochii ei aruncă fulgere triumfătoare și știu că m-am dat de gol.

— Și tata e la fel de prins. Spune-mi cum se deschide cutia!

— Habar n-am.

— Minți! Deschide-o acum!

Întinde mâna după cutie și în clipa de dinainte să o apuce, realizez că, în graba de a ascunde cheia, nu am închis-o bine. Când o înhață, sertarul se deschide și se desprinde, căzând pe jos, gol și cu zgomot.

Ne holbăm amândoi la el, de parcă între noi ar fi explodat niște artificii. Apoi Helena mă întreabă:

— Unde e?

Înghit cu noduri. Nu are niciun rost să minți în astfel de momente de criză, dar continui să joc cartea ignoranței.

— Ce anume?

— Unde e cheia, unde e nenorocita aia de cheie?

Azvârle de perete cutia, care sare înapoi cu un pocnet.

— Ce ai făcut cu cheia?

— Nimic!

— Unde e? mă întreabă furioasă în timp ce întinde braţul spre buzunarul meu, dar mă feresc. Dă-mi cheia!

— Dă-te la o parte!

Încerc să mă strecor spre uşă, însă mă îmbrânceşte înainte să apuc să mă îndepărtez. Mă împiedic de marginea scaunului, mă dezechilibrez şi cad atât de tare, încât dinţii îmi clănţăne în gură. Helena mătură tot ce e pe birou şi azvârle pe covor hârtii, călimări şi peniţe, în căutarea cheii. Apoi se duce spre bufet şi îl deschide cu atâta forţă, încât toate picioarele acestuia se clatină.

Nu aştept să-şi dea seama unde am ascuns cheia. Înşfac cutia viorii şi mă salt împleticit de jos, cu gândul de a fugi spre hol.

— Stai pe loc, mârâie la mine Helena, o poruncă la care refuz să mă supun.

Nu am idee unde aş putea să mă duc; la urma urmei, asta-i casa lor, dar trebuie măcar să pun o uşă încuiată între noi. Ocolesc scaunul şi fac un salt spre uşă.

— Ţi-am spus să stai pe loc...

Mă prinde de mână, mă trage înapoi şi îşi înfige pumnul în umărul meu. Simt o înţepătură, ca şi cum m-ar fi împuns cu ceva.

Chiar *m-a împuns* cu ceva, îmi dau seama când mă uit în jos, dar nu cu un cuţit. Este prea mare pentru un ac şi prea gros pentru o lamă, şi e negru şi opac precum obsidianul, deşi culoarea i se scurge din el şi îmi intră în piele, lăsând în urmă cristale.

— Ce faci? strig eu și încerc să smulg acel ceva din mine, numai că Helena are o strânsoare îngrozitor de puternică și îmi înfige lucrul acela și mai adânc în braț.

Mușchii mi se contractă și un firicel cald de sânge se iețește la suprafața pielii. Ne luptăm preț de un minut și se pare că Helena iese victorioasă, din moment ce ea e cea care sfârșește prin a smulge nenorocirea aceea din brațul meu. Mă clatin înapoi și mă lovesc de birou. Picioarele lui protestează scârțâind.

— Ce... ce ai făcut?

Nu îmi răspunde. Mă răsucesc și încerc să îmi examinez mai îndeaproape rana, care, în fapt, nu e decât o mică înțepătură, o umbră subțiratică. Abia dacă mai sângerează, cu toate că aș putea să jur că ceea ce a implântat în mine a ajuns până la os. Pare că sunt victima celei mai nereușite înjunghieri din istorie.

De data aceasta, Helena nu mai încearcă să mă oprească, așa că pornesc din nou spre ușă, însă corpul meu pare să nu înțeleagă poruncile pe care i le dau. Cutia viorii îmi cade din mână și când mă întind s-o apuc, nu izbutesc să apuc mânerul, iar brațul se proptește în scaun. Urmează o prăbușire și, dintr-odată, scaunul și cutia viorii zac împrăștiate pe podea. Încerc din nou să înșfac cutia, dar oricâtă energie dedic acțiunii, brațele mele abia se mai mișcă. La fel și picioarele, îmi dau seama atunci când dau să mă salt de jos.

Lumea începe să se unduiască precum miezul unei flăcări, timpul se dilată și se deformează. Și cu toate că mi s-a mai întâmplat să fiu ametit, recunosc, de data aceasta nu e deloc amuzant. Mă rog, nici înainte nu fusese mai plăcut, dar măcar știam ce se întâmplă. Pe când acum, femeia asta nebună a înfipt în mine un soi de peniță otrăvită și sunt destul de sigur că am pierdut abilitatea de a face chiar și cele mai simple lucruri.

Dintr-odată, Helena este peste mine, cu o față vampirică și înfricoșătoare. Flăcările focului aruncă umbre roșiatice peste pometii ei, care par că ard. Trage de hainele mele, căutând cheia, convinsă fiind că am ascuns-o acolo.

— Oprește-te, reușesc să strig.

— Of, iubitule, mă bate ea peste obraz, gest care mă face să mă cutremur. De mult ar fi trebuit să fii mort!

Îmi simt gâtul înțepenit și vederea micșorată până la dimensiunea unei linii negre și subțiri.

— Pentru numele lui Dumnezeu! o aud pe Helena mârâind și, în clipa următoare, mă plesnește peste față, iar obiectele din jur revin la viață.

Lovitura transformă lumea într-o oglindă spartă. Văd chipul ei aplecat deasupra mea și multiplicat de trei ori.

— Hei, trezește-te! Trezește-te și spune-mi unde-i cheia!

— Tu... ai furat-o, murmur eu.

— Ba nu, *tu* ai furat-o! În primul rând, cheia este a mea, a *noastră*, și voi face tot ce consider de cuviință pentru a scăpa definitiv de ea și a-mi salva tatăl. Deci, spune-mi, unde e?

Nu răspund și mă lovește din nou, atât de tare, încât îmi răsucește gâtul.

— Spune-mi unde...

Nu pot riposta și nici nu mă pot apăra. Dintr-odată, aud glasul tatei în cap – „Lasă-ți mâinile jos!" – și nu mai știu dacă se întâmplă acum sau într-una dintre multele dăți când încercasem să ripostez și nu fusesem lăsat.

Helena mă plesnește iar.

—Unde e?

„Ridică-te și nu mai plânge, și ia-ți mâinile de pe față! Uită-te la mine când îți vorbesc!"

— E cumva la patachina aia de soră-ta?

Helena mă prinde de cap și mă forțează să o privesc în față. Îmi pierd și îmi recapăt pe rând vederea.

— La ea e cheia? Am văzut-o mai devreme dând târcoale pe aici. Las' că mă ocup eu de ea!

Se rostogolește de pe mine și se saltă în picioare, dar pantoful i se agață de tivul halatului în timp ce se îndreaptă către ușă. Întinde mâna spre clanță și ușa se deschide brusc, iar ea se dă îmbletic în spate. Preț de o clipă, mă gândesc că ușa a izbit-o. Apoi se aude o bufnitură și Helena cade ca secerată pe podea într-un morman inform. În prag stă Percy, care flutură buiota de alamă cu care tocmai a pocnit-o.

— Dumnezeule, Monty!

Se aude o nouă bufnitură când scapă din mâini buiota. Se prăbușește în genunchi lângă mine.

Lumea devine tot mai încețoșată. Percy mă scutură, încercând să mă trezească, și îl aud cum o strigă pe Felicity. Îmi concentrez toată puterea pentru a nu-mi pierde cunoștința.

— Mă auzi, Monty? Monty!

Întorc capul și vomit. Respir cu mare greutate, dar nu știu dacă asta se întâmplă pentru că mă înec cu propria vomă ori fiindcă pierderea respirației înseamnă moarte și spre ea mă îndrept acum.

Percy mă trage în sus și mă așază în fund, iar eu încep să tușesc tare. Îmi dă o palmă peste spate și, dintr-odată, pot să respir din nou.

— Nu adormi, zice Percy. Nu adormi, nu adormi!

La un moment dat, am impresia că spune „Nu muri".

„Lasă naibii mâinile jos, Henry!"

Următorul lucru de care îmi amintesc este că stau întins pe pietre de pavaj fierbinți și alunecoase. Sau poate că eu sunt fierbinte și alunecos; îmi simt pielea umedă, de parcă m-aș fi

uscat după o partidă de înot. Capul îmi stă însă sprijinit pe ceva moale și realizez că este poala lui Percy. Am capul în poala lui Percy, iar el își trece degetele peste fruntea mea și-mi netezește părul.

Partea cea mai neplăcută este că mă aflu într-o stare atât de proastă, încât nu pot savura momentul.

— Își revine, o aud pe Felicity zicând. Monty, mă auzi?

Stomacul meu se revoltă și cu o clipă înainte îmi dau seama ce se va întâmpla.

Mă smulg de lângă Percy – mădularele îmi sunt încă slăbite, dar slavă Domnului, mă ascultă totuși – și mă rostogolesc pe o parte, sprijinit pe coate, deasupra a ceea ce, constat cu ușurare, este o rigolă, unde vomit. Și apoi din nou. Și din nou. Nu mai am nimic în mine, însă continui să vomit.

Brațele îmi cedează și aproape că mă prăbușesc cu fața pe pietrele de pavaj, dar Percy mă prinde. Mă ține cât timp râgâi și vomit, trăgându-mă de păr în spate și masându-mi umerii până ce stomacul mi se liniștește într-un final, după care mă trage spre el și mă masează.

Mi-e rău, și tremur, și mă agăț de el și, dintr-odată, mi-l amintesc cum zăcea bolnav în Marsilia și cât de prost înfruntasem eu situația, în timp ce el știe exact ce trebuie să facă. Poate că toată lumea în afară de mine se naște cu această abilitate de a ști cum să aibă grijă de ceilalți.

Felicity se lasă pe vine în fața mea.

— Monty?

Stau încă agățat de Percy ca o lipitoare. Felicity întinde brațul spre mine, ca și cum ar vrea să îmi atingă fața, dar eu n-o văd în fața ochilor decât pe Helena, care mă lovește, pe urmă pe vânătorul de hoți, care își ridică mâna doar pentru a mă face să mă cutremur și pe urmă pe tata, și în tot acest

timp mă simt sleit de puteri şi incapabil să mă împotrivesc oricăruia dintre ei.

Izbucnesc în plâns.

Deşi *plâns* nu este tocmai cuvântul potrivit. Pentru că, în realitate, plâng cu hohote.

Felicity e bună şi-şi fereşte privirea, în timp ce Percy e bun şi nu şi-o fereşte, ci mă cuprinde cu braţele şi mă lasă să-mi cuibăresc faţa în umărul lui ca să mă ajute să mă opresc din plâns. Asta însă nu face decât să înrăutăţească lucrurile, aşa că aleg a doua cea mai bună variantă şi încerc să îmi înăbuş izbucnirea zgomotoasă.

— E în regulă, zice el şi-şi plimbă mâna încetişor în cercuri pe spinarea mea, ceea ce mă face să plâng şi mai tare. Eşti în siguranţă acum şi totul va fi bine!

Continui să plâng, să scot hohote bubuitoare care îmi sfârtecă tot corpul şi pare că nu mă voi putea opri niciodată. Abia dacă respir. Plâng şi tot plâng; e o durere adunată în ani de suferinţă şi o descătuşare venită prea târziu.

Nu îmi dau seama că m-am oprit din plâns decât când mă trezesc din nou; sunt adormit sau cu toate simţurile moarte, aşa cum se întâmplă când plângi şi încerci să scoţi din tine un drog. Percy mă ţine şi acum în braţe, deşi şi-a schimbat poziţia: capul mi se odihneşte pe umărul lui, corpul îmi e încolăcit de al său şi un braţ al lui îmi cuprinde şalele. Îmi simt faţa umflată şi încordată, o amintire ruşinoasă a momentului când îmi pierdusem minţile gândindu-mă la modul în care mă lovise Helena şi care mi-l adusese în minte pe tata.

Mă salt în şezut, iar Percy tresare. Probabil că aţipise şi el.

— Te-ai trezit, zice. Cum te simţi?

— Mai bine, îi răspund.

E adevărat. Mă simt cu mult mai bine, deși sunt încă zguduit din temelii, iar stomacul meu continuă să se zvârcolească. Un gust amar îmi stăruie în gâtlej și tușesc.

Percy îmi îndepărtează părul din ochi, iar degetul mare îi zăbovește peste tâmpla mea. Sunt gata, gata să izbucnesc din nou în lacrimi, așa că îmi îndes fața în culcușul cotului, ca și cum așa aș ascunde-o.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb pe Percy.

— Am fugit de acolo, mă lămurește cu un mic zâmbet. Cu numai câteva ore înainte de momentul plănuit.

— Și Helena? Dar Dante?

— Am plecat înainte ca Helena să-și revină în simțiri. Iar Felicity a proptit un scaun sub clanța de la ușa dormitorului lui Dante, deși nu cred că el ar fi încercat să ne oprească. Sora ta e o mare figură.

— Ți-ai luat vioara?

— Poftim?

— Vioara! Ai luat-o?

— Ce contează, nu e decât o vioară.

— Ai luat-o?

— Da, îmi spune și se dă un pic în lături, atât cât să zăresc cutia lângă el.

Un sentiment fierbinte de ușurare mă copleșește, prima senzație plăcută resimțită după multe zile.

— Unde e Felicity?

Mă frec cu putere la ochi, apoi arunc o privire de-a lungul străzii. Ne aflăm sub un pod lung, pavat cu piatră, și un canal clipocește din fața noastră. Domnește un miros respingător de fructe putrede, urină și dejecții care fierb la soare.

— Unde suntem? îl întreb pe Percy.

— Undeva în apropierea docurilor. Felicity s-a dus să se intereseze dacă putem lua un vas înapoi spre Franța.

— Ne întoarcem?

— Unde altundeva am putea să mergem?

Suntem întrerupți de tropăitul unor tocuri de lemn pe pietrele de pavaj și o clipă mai târziu Felicity se lasă să cadă lângă mine.

— Te-ai trezit!

— Și tu!

— Trezitul tău este mai important.

Își pune dosul palmei peste obrazul meu într-un gest șovăitor, de parcă s-ar teme să nu izbucnesc din nou în plâns.

— Ți-a revenit culoarea în obraji și nu mai ai pielea așa de rece.

— Dacă mai rămânem aici, vom sfârși spintecați și trimiși tatei în bucăți.

— Of, Monty, ești așa de melodramatic! Îmi verifică pulsul cu două degete, apoi mă întreabă: Îți amintești ce s-a întâmplat?

— M-a otrăvit Helena.

Felicity oftează încetișor pe nas.

— Nu te-a otrăvit.

— M-a înjunghiat cu ceva, o țin pe a mea și îmi rulez în sus manșeta ca să îi demonstrez că am dreptate, însă semnul lăsat de ac a dispărut. M-a înjunghiat, și mi s-a făcut rău, și pe urmă nu mai știu ce a fost.

— Ți-a injectat *Atropa belladona*.

— Ce?

— Mătrăgună, unul dintre acele remedii păstrate de ei în bufet. Nu e o otravă, ci un anestezic care induce o stare temporară de comă. Și te face să pari... mort.

— Ei bine, n-am murit.

— Evident, zice Felicity în același timp cu Percy, care murmură „Slavă Domnului."

Mă îndrept de spinare și-mi trag picioarele la piept, strâmbându-mă de durere.

— Trebuie să plecăm de aici, înainte ca frații Robles să ne găsească.

— Dar de ce i-ar interesa ce facem noi? spune Felicity. Nu le convine că am aflat despre inima alchimică a mamei lor, dar presupun că au altele pe cap, mai ales că și-au recăpătat cutia.

— Hmm... dau eu din cap spre cutia cu vioara lui Percy.

Felicity și Percy au întipărită pe chip aceeași expresie de groază în timp ce el o deschide.

— Ce-a fost în capul tău? strigă Felicity când Percy saltă capacul de pe sertarul cu colofoniu, dând la iveală Cheia lui Lazăr. Doar am stabilit că le dăm înapoi cutia! De asta am venit aici!

— N-am putut să le-o las, Mateu Robles mi-a spus cum s-o deschid.

Scot cheia din sertar – mâinile îmi tremură încă atât de tare, încât abia la a treia încercare reușesc să o prind – și o așez în palmă.

Ne aplecăm toți trei capetele pentru a o studia. E foarte mică, îmi dau seama acum, când o privesc în lumină. Dinții arată precum capetele nervurate ale unui os rupt. Pe o latură a părții rotunjite este gravat Leul Sfântului Marcu, patronul spiritual al Veneției.

Îmi ridic privirea și văd că Felicity se uită încruntată la mine.

— Bun! Spune-mi ce plănuiești să faci cu cheia, acum că ai furat-o din nou.

— Cred că ar trebui să mergem la Veneția și să recuperăm inima, îi răspund.

— Pentru ce?

— Pentru Percy.

Arunc o privire spre el. Îmi ia cheia din mână și și-o așază în palmă.

— Ai găsit vreun vas? o întreabă pe Felicity.

— Mai multe, îi răspunde ea. O flotă de corăbii face drumuri între Genova, Barcelona și Marsilia; următorul vas pleacă peste o oră. Nu sunt vase de pasageri, dar căpitanii sunt dispuși să ne ia la bord. Cu condiția să plătim, adaugă Felicity după o pauză.

— La capitolul ăsta stăm foarte prost. Doar dacă nu a dat norocul peste voi cât timp am zăcut eu aproape mort.

— Mda, aici planul meu are o fisură. Dar cred că mai întâi ar trebui să hotărâm unde vrem să mergem.

— Nu putem să mergem la Marsilia, zic eu. Nu încă. Ar trebui să ajungem la Genova și de acolo la Veneția.

— Dar inima nu ne aparține și nu putem s-o folosim după bunul nostru plac, protestează Felicity. O femeie și-a dat viața pentru ea.

— Noi avem nevoie de ea, ripostez eu. Și din moment ce femeia e moartă, ce contează dacă inima e folosită sau nu?

Felicity aproape că își înnoadă sprâncenele.

— *Noi* avem nevoie?

— Percy are, mă corectez, deși este un amănunt lipsit de importanță, și, oricum, Felicity știe la fel de bine ca mine la ce mă refer.

— Tu ce părere ai, Percy? întreabă ea.

Percy își închide încet pumnul peste cheie.

— Nu vreau să-i iau viața.

— De ce nu? îl întreb.

Mă privește cu o expresie ușor mirată, de parcă ar crede că răspunsul se înțelege de la sine.

— Dumnezeule, Monty, doar n-aș putea să trăiesc cu gândul că am luat viața femeii pentru a mă face bine.

— Dar e deja moartă. Cineva ar trebui să îi folosească inima, iar acel cineva n-ar trebui să fie ducele. Iar tu trebuie să te faci bine.

— Ba nu *trebuie*...

— Atunci cum rămâne cu azilul? Dacă te-ai însănătoși, te-ai putea întoarce acasă și n-ai mai pleca în Olanda. Și tu și cu mine, noi doi am putea să...

N-am idee cum să închei propoziția, așa că o las neterminată, să umple el spațiile goale așa cum crede de cuviință. Sunt sigur că Felicity asta face acum, umple spațiile goale, un gând stânjenitor, având în vedere că pare să știe mai mult decât Percy despre sentimentele pe care le nutresc față de el, așa că mă feresc să o privesc în ochi.

— Dar dacă..., zice Percy fără să-și ducă ideea până la capăt.

Își îndreaptă din nou privirea în jos, răsucește cheia în palmă cu degetul mare, iar cu cealaltă mână se scarpină pe ceafă. Între sprâncene îi apare o mică încrețitură.

— Orice am face, suntem singurii care pot ajunge la inima alchimică, zic eu. Ar trebui să profităm de asta.

— Nu trebuie să..., dă să îi spună Felicity lui Percy, numai că el se mișcă brusc și pune cheia înapoi la locul ei în cutia viorii.

— Bine, zice ținându-și în continuare ochii în pământ. Să mergem la Veneția!

Un sentiment de ușurare mă cuprinde, urmat de unul inexplicabil de amărăciune. Percy pare mai copleșit de situație

decât mi-aş fi închipuit, iar Felicity îl urmăreşte cu atenţie, ca şi cum ar vedea ceva ce eu sunt incapabil să remarc.

— Avem timp să prindem următorul vas? întreb eu.

Dau să mă salt în picioare, dar mă străbate un val de greaţă şi tot ce e în mine dă să iasă afară. Mă prăbuşesc pe spate.

Percy mă bate pe spinare.

— Ai grijă!

— N-am nimic! zic în timp ce încerc să mă ridic din nou, mă clatin şi mă lovesc de Percy, care mă prinde şi mă aşază jos, pe pietre. Trebuie să plecăm de aici, protestez eu, de data aceasta cu un glas jalnic de slab.

— Mai putem aştepta câteva zile, spune Felicity, care pare îngrijorată de starea mea.

— Dar insula se scufundă şi fraţii Robles vor porni în căutarea noastră, murmur eu.

— Ambele sunt agumente excelente, numai că nu cred că ai ajunge prea departe în starea în care eşti.

Felicity se ridică şi-şi scutură mâinile pe fustă.

— Mă duc să văd dacă găsesc ceva de mâncare.

Îmi salt capul.

— Nu vreau...

— Mă gândeam la Percy şi la mine! Să ştii şi tu, nu *toate* sacrificiile se fac pentru tine.

Sora mea adoră să pună lucrurile la punct.

— Ar trebui totuşi să încerci să mănânci ceva, s-ar putea să te facă să te simţi mai bine, adaugă ea.

— Vrei să mă duc eu să caut de mâncare? se oferă Percy, însă Felicity scutură din cap.

— Eu sunt cea care arată mai degrabă ca un om al străzii, nu tu, iar Monty pare că tocmai s-a sculat din morţi. Rămâi aici, mă întorc repede!

De cum pleacă, mă las să alunec pe lângă zid, cu obrazul lipit de el. Părul mi se agață de piatră.

— Dar dacă nu-l găsim? mă întreabă Percy dintr-odată.

— Ce să nu găsim?

— Mormântul. Inima. Sau dacă până ajungem noi, insula se scufundă?

— N-o să se scufunde.

— Dacă se scufundă totuși? Sau dacă povestea asta nu e adevărată? Dacă remediul nu există sau dacă nu dă rezultatul la care ne așteptăm? Dacă la final nu mă voi însănătoși, atunci ce o să facem?

— Va da rezultat, o să vezi!

— Și dacă nu? întreabă neîncrezător și o notă aspră de frustrare îi străbate glasul. Dacă există o altă cale?

— O altă cale de a te însănătoși?

— Nu, o cale de a evita să fiu internat la azil.

— Te rog, nu-ți mai face griji, scumpule! O să fie bine.

O răceală mă cuprinde și tremur din cap până în picioare.

— Ce frig e!

— Nu e frig. Mai ai mătrăgună în corp.

Își scoate haina și mă înfășoară în ea. Mă freacă în sus și în jos pe brațe și îmi zâmbește, iar eu mă aplec și-mi reazăm capul de pieptul lui. Râde.

— Ți-e somn?

— Mor de somn!

Am impresia că mă va lăsa să mă întind pe pietrele de pavaj, în schimb mă prinde în brațe și mă lipește de el, ca și cum am fi un singur om. Nu e, în fapt, cea mai confortabilă poziție pentru mine. Presată de umărul lui, vânătaia de pe bărbie îmi pulsează, iar genunchii, răsuciți într-un unghi imposibil, încep imediat să mă doară. O șuviță din părul lui Percy îmi gâdilă nările, amenințând să provoace un strănut, dar nu mă mișc.

— Ce pot face pentru tine? mă întreabă şi, în clipa aceea, îmi amintesc de Mateu şi Helena, legaţi de o sfoară, aşa încât ea să fie sigură că nu se vor despărţi niciodată: două inimi înnodate laolaltă.

— Să nu pleci de aici!

— N-o să plec!

Îi simt răsuflarea, uşoară şi egală, şi mă concentrez pe ridicarea şi coborârea pieptului lui, până ce propria-mi răsuflare intră în ritm cu a lui într-un vibrato împleticit precum notele scoase de vioara la care cântă el.

PE MARE

21

A doua zi e stabilit să plece un singur vas de marfă cu acostare la Marsilia şi apoi Genova, înainte de a naviga în largul Mediteranei. Boţmanul, un individ scund şi gras, cu păr sârmos şi urme de vărsat-de-vânt răspândite pe obraji ca găurile de pe o tablă de cribbage[1], se lasă ameţit de Felicity şi acceptă să ne ia, cu condiţia să plătim în Franţa. Nu-i explicăm în amănunt cum anume vom face plata – mi-e greu să cred că o să dăm, pur şi simplu, peste Lockwood, îi vom cere bani şi după aceea o vom zbughi pe uşă, după cum nu îmi închipui nici că el a stat cu braţele încrucişate în Marsilia în tot acest răstimp, aşteptând să ne facem noi apariţia.

Sau mai degrabă aş zice că boţmanul este dispus să ne ia la bord, asta până ce îşi dă seama că Felicity se află în compania mea şi a lui Percy.

— Cine e? întreabă el arătând cu degetul spre Percy şi oprindu-ne în clipa când dăm să urcăm pe pasarelă.

— Sunt pasagerii dumitale, îi răspunde Felicity. Doar ţi-am spus că suntem trei.

---

[1] Joc de cărţi pentru doi, trei sau chiar mai mulţi participanţi, inventat în secolul al XVII-lea de poetul englez John Suckling. (n. red.)

— E sclavul dumneavoastră?

— E om liber.

— Nu, clatină din cap boţmanul. Nu accept negri pe vas!

— Dar ai oameni de culoare în echipaj! ripostează Felicity fluturându-şi mâna spre punte, unde doi bărbaţi cu pielea închisă la culoare încarcă marfă.

— Nu ne plac negrii care nu sunt proprietatea noastră, zice boţmanul. Nu îi putem struni. Africanii liberi au idei ciudate despre ei înşişi şi se dau mari. Nu vreau să-l iau la bord.

Percy se uită scârbit la el. Felicity pare gata să îl jupoaie de viu pe boţman, dar se preface politicoasă şi încearcă să-i câştige simpatia.

— Nu e african, e englez, la fel ca noi. Provenim din familii de rang înalt. Tatăl nostru, zice ea arătând spre ea şi mine, este de viţă nobilă. E conte. Îţi putem plăti oricât ai cere. Suntem singuri aici şi lipsiţi de mijloace, jupâne, te rog, ai milă!

Boţmanul rămâne de neînduplecat.

— Fără negri liberi la bord!

Felicity renunţă să mai facă apel la compasiunea lui şi atacă problema din punct de vedere legal.

— Sclavia este ilegală în acest regat, domnule.

— Dar noi suntem înregistraţi în colonia Virginia, doamnă, vine replica boţmanului, după care mormăie în barbă suficient de tare pentru ca Felicity să îl audă: Căţea!

Preţ de o clipă, Felicity pare gata să îl împingă de pe pasarelă în mare. Din fericire pentru el, boţmanul alege chiar în acel moment să scuipe în apa maronie, să treacă ţanţoş pe lângă sora mea şi să se îndepărteze pe doc. În urma lui, Felicity îi aruncă o privire ucigătoare.

— Îmi pare rău, spune Percy cu glas răguşit.

— E în regulă, zice Felicity, deși mi-e clar că își deplânge eșecul.

— Îmi pare *foarte* rău, repetă Percy.

— Nu-i vina ta!

Atenția lui Felicity este atrasă de doi bărbați care urcă pe lângă ea pe pasarelă: îmbrăcați ca niște domni, sunt, mai mult ca sigur, pasageri. Felicity îi urmărește cu privirea și bate darabana cu degetele pe brațele încrucișate, apoi se ia după ei.

— Ce faci? o întreb și dau să o prind de mânecă, însă ratez în chip spectaculos și aproape că mă prăbușesc în mare.

Se oprește în mijlocul pasarelei și face cale întoarsă.

— Cumva trebuie să ajungem la Veneția. Și omul a acceptat să ne ia pe vas.

— Și ce vrei să facem, să ne ascundem în cală?

— Următorul vas spre Genova pleacă abia peste două săptămâni. Dacă nu ai o idee mai bună, altă soluție nu văd.

Percy și cu mine rămânem pe loc, dar ea continuă, hotărâtă, să urce.

— Felicity, șuier eu aruncând priviri în jur pentru a vedea dacă boțmanul nu se află prin apropiere. Ce ne facem dacă ne prind?

Sunt nerăbdător să ajung la Veneția, însă stratagema ei implică riscuri mult prea mari. Dacă vom fi prinși, vom intra în încurcături uriașe, imposibil de descâlcit în scurt timp. Iubita noastră insulă va fi probabil scufundată înainte să apucăm să o vedem.

Felicity se întoarce din nou și de data asta pare ușor enervată, ceea ce nu-i corect, având în vedere că ea este cea nerezonabilă.

— Și ce o să ne facă dacă ne prind? O să ne arunce în mare? Să ne abandoneze pe o barcă, la cheremul piraților africani?

— Dar ce o să-mi facă *mie*? La asta te-ai gândit? întreabă Percy.

Felicity meditează pentru o clipă asupra întrebării, apoi răspunde:

— Nu o să ne prindă! Haide, grăbiți-vă!

Urcă pe pasarelă și păşeşte cu atâta încredere, încât aproape că mă convinge că are tot dreptul să se afle acolo. Îl prind de braţ pe Percy.

— Nu trebuie să ne luăm după ea! Putem să aşteptăm vasul următor.

— E în regulă, spune el în timp ce aruncă o nouă privire peste umăr, căutându-l din ochi pe boţman. Hai să urcăm înainte să se întoarcă el!

Felicity nu se oboseşte să se amestece printre puţinii pasageri care se plimbă de colo, colo pe punte; arătăm toţi trei ca nişte vagabonzi şi este imposibil să trecem neobservaţi printre cei şase gentlemeni îmbrăcaţi în costume de călătorie din lână. În plus, ea pare să fie singura femeie aflată la bord. În schimb, se îndreaptă direct spre pântecele vasului – câţiva marinari îi aruncă priviri curioase, dar nimeni nu o opreşte – , către zonele inferioare, în locurile unde mărfurile stau depozitate pe rafturi tăiate din lăzi de lemn, aşezate la distanţe inegale şi protejate de tangaj prin plase din frânghii împletite. Cele mai multe mărfuri au fost deja încărcate. Aerul este greu şi înăbuşitor, îmbâcsit de mirosul bunurilor ambalate şi al lemnului putred. Singurele surse de lumină sunt razele de soare ce se strecoară de pe puntea situată cu două nivele mai sus şi un unic felinar legănându-se în cârligul în care stă agăţat. De undeva din greement se aude bătând un clopot, semnalul de ridicare a ancorei.

Felicity se furişează în spaţiul gol aflat între şirurile de butoaie purtând emblema îmbârligată VOC a Companiei Indiilor

Olandeze de Est şi se reazămă cu spatele de zid. Percy şi cu mine o urmăm, Percy păşind mai chinuit din cauza picioarelor minunat de lungi. Cară după el cutia cu vioara.

— Nu-i tocmai cabina cu vedere la care sperasem, remarc eu după ce ne instalăm în spaţiul îngust.

— Of, nu mai fi aşa de melodramatic, zice Felicity şi-şi dă ochii peste cap într-un gest mult mai melodramatic decât spusele mele. O să fie o călătorie scurtă: şapte zile până la Marsilia, în funcţie şi de vreme, apoi câteva zile pe uscat şi încă o săptămână până la Genova.

— Asta înseamnă peste două săptămâni, zic eu, şi pe urmă mai e şi drumul pe uscat până la Veneţia, care o să ne ia pe puţin cinci zile. Şi ducele o să ne aştepte acolo.

— Crezi că e pe urmele noastre? întreabă Percy.

— Ştie sigur unde mergem. Avem cheia şi nu putem să ne îndreptăm decât spre un singur loc. Nu cred că Helena este genul care să stea cu mâinile în sân şi...

— Şşt! sâsâie Percy.

Tac. Paşi apăsaţi se aud pe scară, urmaţi de bufnetul unei mărfi lăsată să cadă. Podeaua trepidează. Nu scoatem niciun sunet şi, după o clipă, paşii se retrag pe scări în sus, împreună cu felinarul. Rămânem într-o beznă desăvârşită, filigranată cu firişoare de praf şi snopi îndepărtaţi de raze de soare.

Felicity îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt şi se loveşte din greşeală de un butoi. Poate că visez, dar sunt aproape sigur că o aud cum înjură în barbă.

— Stai confortabil? o întreb.

Se uită la mine cu o privire furioasă.

— Când vom ieşi în larg, ne vom putea mişca mai în voie.

— Vrei să zici că vom putea să batem cala în lung şi-n lat?

— Dacă ai de gând să te văicărești tot timpul, mai bine coborâm acum de pe vas.

Îmi plimb privirea de la ea la Percy. Își ține coatele pe cutia viorii și-și sprijină bărbia în mâini.

— Nu, îi răspund. Trebuie să ajungem la Veneția!

Petrecem ceea ce îmi imaginez că sunt aproape cinci zile în cala vasului, și, cu toate că nu mai stăm la fel de înghesuiți ca în primele ore, nu riscăm să ne mișcăm prea mult. Deja imediat ce părăsim Barcelona, genunchii mei par gata să crape ca niște bețe sfărâmicioase. Stomacul încă nu și-a revenit la starea lui naturală de receptacol binevoitor de gin și o bucată deloc neînsemnată de timp o petrec cu febră și greață, forțându-mă să nu vomez din cauza tangajului, căci n-aș avea unde. Și așa este destul de incomod cu noi trei înghesuiți într-un spațiu îngust, lipsit total de intimitate. Nu ne putem aventura decât până în capătul opus al calei, adică la o distanță foarte mică.

Sunt prea puțin interesat de mâncare, însă atât Felicity, cât și Percy se dovedesc a fi înnebunitor de nederanjați de clătinatul vasului, așa că dăm iama în câteva lăzi, în căutare de provizii. Majoritatea sunt mărfuri olandeze neprelucrate: pânză de Olanda, nucșoară, frunze de ceai verde și tutun, trestie-de-zahăr sfărâmicioasă în conuri chihlimbarii și boabe de cacao atât de amare la gust și tari, încât ne vin înapoi pe gât atunci când le mestecăm. Nici butoaiele nu ne oferă o pradă cu mult mai bună: primele două pe care le deschidem conțin sirop de melasă, iar un altul, ulei de in, care se revarsă peste margini când vasul se înclină și ne udă fleașcă pantofii, făcându-ne să alunecăm pe dușumea. La final, deschidem un butoiaș cu vin negru, pe care îl bem din căușul palmei, ca niște filistini ce am devenit.

Ne odihnim cu schimbul şi unul dintre noi stă permanent de veghe, în caz că membrii echipajului ar decide să facă o vizită neprevăzută în cală. Efectele mătrăgunei persistă şi dorm mai mult decât ar trebui, însă Felicity şi Percy au bunătatea şi nu mă iau la rost. Felicity mă priveşte şi acum cu groază, de parcă s-ar aştepta din clipă în clipă să reîncep să bocesc, iar atenţia cu care Percy îmi urmăreşte fiecare mişcare mă face să mă simt ca un invalid.

Trec câteva zile până ce sunt capabil să fac de cart aşa cum trebuie, cuibărit într-un colţ de unde pot vedea scările fără a fi observat şi dorindu-mi ca butoiul în care m-am ascuns să conţină un lichid mai tare decât vinul. Ultima dată am băut la operă şi nevoia pe care o simt e ca o mâncărime în plămâni. De pe punţile superioare lumina cenuşie ce răzbate este înceţoşată de praful din aer. Deasupra, pe punte, marinarii strigă unii la alţii. Un clopot porneşte să bată.

În capătul celălalt al calei se aude o mişcare, iar când îmi ridic capul, îl văd pe Percy cum îşi croieşte drum printre lăzi către mine. Are părul strâns cu o bucată de funie marinărească şi mânecile suflecate până la coate.

— Bună, scumpule, îi spun în timp ce se lasă să cadă lângă mine, rezemat de perete.

Cămaşa i s-a ridicat şi îi zăresc abdomenul dezgolit. Îmi feresc iute privirea, deşi aş prefera să mă holbez pe faţă. Nimic pe lumea asta nu mă dezarmează mai tare decât câţiva centimetri din pielea lui Percy.

— Ar trebui să dormi, îl cert eu, nu să mă faci să-mi pierd timpul cu tine.

— Nu pot să adorm. M-am plictisit să zac întins pe întuneric. Vrei să te culci? Pot să fac eu de pază în locul tău.

— Nu, cred că ar trebui să încep să-mi iau în serios rolul de paznic.

— Atunci te superi dacă stau cu tine?

Se apleacă şi-şi lasă capul pe umărul meu, dar înainte să apuc să mă tulbur de o aşa îmbrăţişare neaşteptată, se retrage.

— Doamne, în ce hal puţi!

Râd, şi Percy îmi atrage atenţia să tac aruncând o privire plină de înţeles în direcţia lui Felicity.

— Mulţumesc pentru compliment, scumpule!

La un calcul modest, în cala asta sufocantă, temperatura este de câteva mii de grade. Ne-am dezbrăcat amândoi aproape complet şi totuşi am năduşit.

— Cum te mai simţi? mă întreabă.

— Mai bine. N-am vomitat cina, deci bănuiesc că lucrurile merg spre mai bine.

— Şi bărbia cum e? mă întreabă în timp ce îmi ia capul în mâini şi îl trage spre lumina chioară ce vine dinspre scară.

— Nu e cea mare groaznică bătaie pe care am încasat-o.

Îi zâmhesc, dar nu-mi întoarce zâmbetul.

Îşi trece degetul mare peste vânătaia mea.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta cu nimic.

— Pentru început, nu mai freca vânătaia.

— Voiam să zic că nu te pot ajuta în privinţa tatălui tău.

— Oh! exclam şi îmi las privirea în jos. Dintr-odată, îmi simt inima grea.

— Mda, şi mie îmi pare rău.

— Ce ai de gând să faci în privinţa lui?

Ce am de gând să fac? Până acum m-am străduit din răsputeri să nu privesc viitorul în faţă, dar ştiu că tata îmi va sufla în ceafă şi în următorii ani. Chiar şi dacă aş prelua cu adevărat îndatoririle legate de moşie, tot ar găsi o cale să se strecoare în viaţa mea, aidoma păianjenilor care îşi ţes pânza printre scândurile podelei. Aş locui în continuare în casa lui, aş dormi în

patul lui, aş lucra la biroul lui şi m-aş însura cu o femeie aleasă de el. Iar asta de pe urmă mă roade cel mai tare. Mi-aş petrece restul vieţii singur, bătând Grădinile Mulberry în căutare de tovărăşie de vânzare şi tânjind după băiatul cu pistrui întunecaţi la culoare. Pistrui pe care îi văd chiar acum în timp ce îşi înclină capul în fâşia de lumină pe care o aruncă luna.

— Presupun că voi încerca să învăţ tot ce se poate despre administrarea unei moşii şi, între timp, îmi voi feri faţa. Îmi trec mâinile prin păr, după care adaug pe un ton mai uşuratic: Şi după aceea o să-i fac o vizită, aşa, de amuzament, lui Sinjon Westfall, colegul meu de la Eton, ca să văd dacă-şi aminteşte de mine.

Mă uit spre Percy. Mă aştept să îl văd zâmbind, în schimb îşi încreţeşte nasul.

— Ce-i cu tine?

— Cum adică?

— De ce te strâmbi?

— Nu mă strâmb.

— Ba da, te-ai strâmbat când am rostit numele lui Sinjon. Uite, te strâmbi şi acum.

Îşi duce mâinile la ochi.

— Atunci nu-i mai rosti numele.

— Ce ai cu bietul Sinjon? Nici măcar nu-l cunoşti.

— E ca şi cum l-aş fi cunoscut: mi-ai trimis aşa de multe scrisori în care persoana lui figura la loc de cinste.

— Nu chiar aşa de *multe*.

— Câte una pe săptămână...

— Timp de vreo două săptămâni, poate...

— Ba nu, mai mult. *Mult* mai mult.

— Ba nu.

— „Dragă Percy, am văzut în sala de mese un băiat cu gropiţe în obraji." „Dragă Percy, numele lui este Sinjon şi are

ochii aşa de mari şi de albaştri, că te-ai putea îneca în ei." „Dragă Percy, Sinjon, băiatul cu ochi albaştri, şi-a pus o mână pe genunchiul meu în sala de lectură şi am crezut că o să leşin."

— Ei bine, nu aşa s-au petrecut, de fapt, lucrurile. *Eu* am fost cel care a făcut prima mişcare şi categoric nu pe genunchiul lui mi-am aşezat mâna. De ce să mă fi încurcat cu genunchii, când...

— Opreşte-te, te rog!

Mă uit cu atenţie la el. Pare sincer supărat, are faţa încordată şi privirea îndurerată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu-i adevărat! Spune-mi ce ai!

— N-am ce să-ţi spun!

— O să te sâcâi până o să-mi spui.

— Cât crezi că mai avem până în Franţa?

— Asta e cea mai jalnică încercare de a schimba subiectul pe care am auzit-o vreodată.

— Merita să încerc.

— Slabe şanse!

— Îţi stă bine părul.

— Ei, uite o încercare ceva mai reuşită, cu toate că este o minciună.

— Ba nu, îmi place cum îţi şade, aşa lung şi ciufulit.

— *Lung şi ciufulit.* Vai ce amabil eşti!

— Înfăţişarea asta neglijentă ţi se potriveşte.

— Eviţi să îmi răspunzi.

Percy geme şi îi împung umărul cu nasul.

— Hai odată, spune-mi!

— Bine, acceptă cu greu şi îşi freacă tâmplele, cu un zâmbet oarecum ruşinos în colţurile gurii. Dacă vrei să ştii, scrisorile acelea... m-au dărâmat.

La asta chiar că nu mă așteptam. Poate „Scrisorile erau prea lungi sau prea siropoase" ori „Dumnezeule mare, Monty, mai ușor cu epitetele, câte nuanțe de albastru pot avea ochii visători ai unui băiat? ", dar nu asta.

— Ce-ai spus?

— Că mi-am pierdut complet mințile. Nici n-am putut să citesc jumătate din scrisori, le-am aruncat, pur și simplu, în foc.

— Nu erau chiar *așa* de siropoase.

— O, ba da. Erai cu capul în *nori*.

— Poate. Oricum, nu înțeleg de ce te-au deranjat.

— Tu de ce crezi?

Percy îmi aruncă o privire, ca și cum nu ar fi vrut să-i scape porumbelul din gură și acum îmi verifică reacția, după care își ferește repede ochii. O roșeață prinde să-i urce încet pe grumaz și se freacă pe ceafă, de parcă ar putea să o șteargă. Când vorbește, o face aproape reverențios, cu un glas destinat sfinților și locurilor sacre.

— Zău așa, știi ce vreau să spun.

Inima mea face un salt nebun și se lovește de baza gâtului și, dintr-odată, mi-e greu să respir. Încerc cu disperare să nu las toată speranța mea prostească să umple tăcerea așternută între noi, dar ea se insinuează oricum, precum apa ce curge prin cheile săpate de ani și ani de dorințe neîmplinite.

— Nu... nu îndrăznesc.

— Te-am sărutat la music-hall.

— *Eu* te-am sărutat.

— Erai beat.

— La fel și *tu*. Și *tu* m-ai oprit.

— Dar *tu* mi-ai spus că nu a însemnat nimic pentru *tine*. *De aceea* te-am oprit.

Când privirile ni se întâlnesc, colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet aproape involuntar și atunci zâmbesc și eu, iar zâmbetul lui se lățește și pare că suntem prinși într-o spirală infinită de radiat unul la celălalt. Ceea ce nu m-ar deranja deloc.

— De ce ne certăm? îl întreb.

— Nu știu.

Inima îmi trimite fiori pe șira spinării, o fluturare frenetică precum cea a unei păsări ce se oprește din zbor pe apă. Îi simt bătăile până în vârfurile degetelor. *Poate... poate... poate.* Șansa neașteptată de a scufunda odată teama de singurătate, teama iubirii neîmpărtășite, îmi dă aripi. Respir adânc și spun:

— Sărutul acela a însemnat ceva pentru mine. Asta ar fi trebuit să-ți spun. Dar nu ți-am spus pentru că am fost un prost și mi-a fost teamă. Dar crede-mă, a însemnat mult.

Se uită în beznă îndelung, sau poate nu pentru mult timp, dar jur, acele câteva secunde de tăcere par să dureze cât jumătate din viața mea. Nu zice nimic. Doar întinde brațul și își așază mâna pe genunchiul meu. Simt o explozie în mine, ca niște dinți înfipți în coaja unui fruct copt.

Genunchii, se dovedește acum, pot fi niște locuri grozave.

Îmi așez mâna peste mâna lui și degetele ni se împreunează. Inima lui bate atât de tare, încât o simt în fiecare punct în care pielea ni se întâlnește. Sau poate că e inima mea. Amândoi respirăm greu. Percy se uită în jos la mâinile noastre împreunate și umerii îi tremură.

— N-o să-ți fiu un companion agreabil atunci când ești beat, sau te simți singur, sau îi duci dorul lui Sinjon, băiatul cu ochi albaștri, zice el. Nu asta vreau.

— Nu pe Sinjon îl doresc. Nu doresc pe nimeni altcineva.

— Ești sigur?

— Da. Îți jur!

Îmi frec încet nasul de nasul lui, o atingere uşoară precum guduratul unui căţeluş, şi când expiră, îi simt răsuflarea lângă gura mea.

— Spune-mi ce îţi doreşti, îl îndemn.

Percy îşi prinde buza de jos între dinţi şi ochii îi fug spre gura mea. Spaţiul dintre noi, atât cât a mai rămas, se încarcă de tensiune şi nerăbdare, ca un fulger care îşi adună puterile pentru a lovi. Nu ştiu care din noi o va face, cine va străbate cei câţiva centimetri care ne despart. Îmi ating din nou nasul de nasul lui şi Percy îşi desface buzele. Respiraţiile ni se contopesc. Închid ochii.

Şi în acel moment, pe punte, bubuie un tun.

22

Reculul reverberează în tot vasul. Mă clatin şi mă izbesc tare cu bărbia de umărul lui Percy, iar el mă prinde cu o mână de cămaşă în timp ce îşi încolăceşte celălalt braţ în jurul taliei mele. Clopotul bate cu furie – până acum, nu ştiu de ce, dar nu l-am auzit – şi marinarii strigă ordine precum „Tot echipajul la posturi!" Răsună un răcnet – „Foc!" – şi un alt tun trage. Auzim detunătura, apoi vasul se loveşte de ceva, chiar deasupra capetelor noastre. Mirosul de praf de puşcă îl acoperă pe cel de putregai. Inima îmi bate cu putere în piept, de data asta din motive diferite.

În capătul opus al calei, silueta întunecată a lui Felicity se desprinde din umbre.

— Ce se întâmplă? întreabă ea, iar Percy îşi retrage mâinile de pe mijlocul meu.

— Se trage cu tunul, dau eu să-i explic, însă, în clipa următoare, o ghiulea dărâmă planşeul de deasupra noastră.

Aerul pare că se fărâmă în mii de bucăți și îmi acopăr ochii cu palmele. Percy mă trage spre el, cu capul peste capul meu, și cădem amândoi. Un nor de praf și schije zboară peste ceafa mea. Un al doilea bubuit se aude de sus și o nouă ghiulea face o spărtură în carenă. Urechile îmi țiuie și când inspir, mă înec cu pulberea și praful de pușcă ce încețoșează aerul. În partea cealaltă a calei, Felicity începe să tușească.

— Ești bine?

Percy îmi ia capul în mâini și îl ridică spre el. Îngenunchează în fața mea: pielea lui întunecată e pudrată și părul înspicat cu bucăți de lemn. Deasupra noastră, un fir de apă își croiește drum prin gaura lăsată de ghiulea și picură într-o cascadă subțire. Genunchii nădragilor mi se umezesc.

— Sunt bine, îi răspund sau, mai degrabă, icnesc. Sunt bine, n-am nimic. Felicity?

— Sunt bine, zice ea, deși pe un ton cam încordat.

S-a cocoșat printre lăzi, cu o mână apăsată peste braț. Un firișor rubiniu i se prelinge printre degete și se revarsă peste încheieturi.

— Ești rănită!

Mă salt împleticit în picioare, cu Percy târându-se în urma mea. „Foc!", se aude și tunurile trag din nou, catapultându-ne în lăzile cu marfă.

— N-am nimic, spune Felicity și aproape că o cred; în afara maxilarului încleștat, pare să nu aibă probleme. E doar o zgârietură de la schije.

— Ai... ai nevoie de un bandaj? Sau... poate altceva? Cu ce... pot să te ajut? Ce ar trebui să facem?

— Liniștește-te, Monty, doar nu e brațul *tău*, mă amenință ea cu degetul. Mai bine dă-mi lavaliera!

Percy mi-o ia înainte, iar Felicity își îndepărtează degetele de pe tăietura de deasupra cotului și o bandajează atât de

iute, încât aproape că nu apuc să-i văd rana. Strânge zdravăn ţesătura cu dinţii înainte ca vreunul din noi să-i ofere ajutorul, apoi îşi şterge palma însângerată de fustă, lăsând pe ea o urmă la a cărei vedere simt că ameţesc, ca un laş ce sunt.

O nouă explozie cutremură vasul, care se înclină spectaculos şi atât de violent, încât una dintre plasele de sfoară ce înconjoară un morman de lăzi se rupe şi le eliberează. De sus, de deasupra noastră – chiar mai de sus decât de pe puntea superioară –, se aude un pârâit ca de copac ce cade, urmat de vaietul prelung şi jos al lemnului despicat. Ne strângem toţi trei, unul în altul, cu toate că nu putem vedea ce anume s-a prăbuşit. Vasul se leagănă şi mai tare. Un butoi se clatină şi se sparge, inundând cala cu vin violet. Un alt val de apă de mare se revarsă prin gaură.

Şi apoi tăcere, o tăcere lungă şi misterioasă. Nici unul dintre noi nu vorbeşte. Pe puntea superioară câţiva mateloţi strigă. Se aude o singură împuşcătură răsunătoare, precum chirăitul unui pescăruş.

După multă vreme se aude o izbitură puternică pe puntea de deasupra noastră. Tresărim. Un cor de strigăte surprinse urmează, apoi un bărbat porunceşte în franceză: „Toată lumea sus pe punte!" Mai multe împuşcături. Voci care discută tare într-o limbă necunoscută.

— Ce se întâmplă? întreb în şoaptă.

— Trebuie să ne ascundem, răspunde Felicity.

Stă cu ochii aţintiţi spre scară şi are faţa trasă, dar nu din cauza durerii.

— De ce?

— Pentru că am impresia că vasul a fost capturat de piraţi.

Pentru o clipă, mi se pare de neconceput ca vasul nostru să fie atacat de nişte nelegiuiţi de piraţi din Mediterana. Nu, aşa

ceva nu se poate! Am trecut o dată prin asta, când cu hoții la drumul mare, și sunt convins că niciun călător – nici măcar unul aflat în posesia unei chei alchimice – nu este obligat să îndure o asemenea năpastă pentru a doua oară.

Deasupra este zarvă mare. Se aud pași apăsați, o nouă împușcătură și un țipăt de durere. Felicity se aruncă pe micul coridor dintre șirurile de butoaie VOC, cu mine și cu Percy urmând-o îndeaproape. Ne prăbușim grămadă printre vasele de lemn, cu capetele aplecate și spinările lipite de canele, răsuflând greu, ca după o fugă nebună. De la aproape sărutul cu Percy la atacul blestemaților de pirați, inima mea e pusă la grea încercare.

Pentru o vreme, de sus nu răzbat decât zgomote nedeslușite. Strigăte, blesteme, zdrăngănit de cizme cu ținte și de capete de topor care despică lemnul. Clopotul continuă să bată nebunește. Și pe urmă primul sunet distinct de după mult timp: pași bubuitori pe scara ce coboară în cală, acompaniați de voci bărbătești în limba aceea străină. Mâna lui Percy bâjbâie după a mea.

Trei bărbați, în mod clar nu membri ai echipajului, se ivesc: îi vedem la lumina unui felinar ținut sus de cel aflat în frunte. Are pielea închisă la culoare, barbă neagră, stufoasă, și e îmbrăcat ca un bătrân lup-de-mare. Camarazii lui au piele și îmbrăcăminte asemănătoare, topoare periculoase prinse la brâu și cingători îngreunate de cartușiere și fitile de muschetă. Bărbatul aflat în frunte bălmăjește ceva în timp ce se deplasează.

Cei trei se împrăștie prin cală, desfac capacele lăzilor ca să vadă ce este înăuntru și scotocesc prin ele. Unul dintre ei deschide un butoi ca pe un ou – complet lipsit de grație, cu capul toporului – și camaradul lui îl dojenește.

Primul bărbat se apropie de ascunzătoarea noastră și toți trei ne tragem mai în spate. Din cămașa mea se înalță un nor de praf amestecat cu schije de la explozia tunului.

Percy strănută.

Piraţii încremenesc. Şi noi la fel, cu excepţia lui Percy, care îşi acoperă gura cu mâna. Dindărătul degetelor lui zăresc o privire la fel de îngrozită precum cea de pe faţa mea şi a lui Felicity.

La naiba, acum strănută din nou, şi mâna nu poate înăbuşi zgomotul!

Piratul cel mai apropiat de noi dispare din faţa ochilor noştri şi-şi cheamă, în dialectul lui, camarazii. Preţ de o clipă, mă amăgesc cu speranţa că am putea scăpa neobservaţi, însă butoiul după care ne ascundem este lovit cu piciorul şi iată-i, la fel de contrariaţi să ne vadă pe cât suntem noi de contrariaţi să îi vedem pe ei. Un moment ne holbăm unii la alţii într-o tăcere împietrită. Apoi unul dintre bărbaţi mă apucă de poalele cămăşii şi mă trage în sus.

— Am spus ca toată lumea să urce pe punte, zice el în franceză, cu faţa foarte apropiată de a mea.

Respiraţia lui ar putea rade vopseaua.

Nu izbutesc să protestez, căci sunt împins în braţele celui mai solid dintre cei trei, ceea ce mi se pare a fi nedrept, având în vedere că sunt aproape la fel de scund ca Felicity. Individul se întoarce apoi spre Percy, care îşi ia în braţe cutia viorii şi o flutură prin faţa lui de parcă am avea vreo şansă de scăpare dacă opunem rezistenţă. Bărbaţii aceştia sunt însă imuni la manevra care l-a doborât pe ducele de Bourbon în pădure. Piratul, un tip cu faţă de ţopârlan şi un ochi de sticlă, prinde cutia şi o smulge din mâna lui Percy, după care îl trânteşte la pământ şi îi ţine braţele în lături.

Bărbatul cu felinarul întinde mâna spre Felicity ca să o ajute să se ridice în picioare, însă ea îl respinge cu mândrie. Bandajul cu care s-a legat în grabă începe să se înroşească pe măsură ce sângele se infiltrează prin el.

Bărbatul scoate un hohot de râs.

— Haide să dăm raportul, strigă el la ceilalți, apoi se înclină în fața lui Felicity și o invită să urce: După dumneavoastră, domnișoară.

Ne împing afară din cală – nici unul din noi nu e complet îmbrăcat și nu poartă pantofi, așa încât lăsăm urme roșietice pe scări, de la vinul vărsat pe dușumea – și mai departe în sus, spre puntea superioară, unde domnește haosul. Un bulumac s-a desprins – așa se explică probabil ultima trepidație îngrozitoare – și s-a încurcat între vele, stricându-le aliniamentul. Catargul nu pare nici el prea stabil: se leagănă în vânt, gata să cadă în orice clipă. Marinarii și cei câțiva pasageri, majoritatea încă îmbrăcați în cămăși de noapte, au fost mânați ca oile pe dunetă, unde alți pirați mauri îi țin sub observație, patrulând printre ei cu săbiile și pumnalele trase. Au fost cu toții forțați să îngenuncheze cu mâinile pe cap. La picioare le-au fost azvârlite claie peste grămadă bagaje, cufere și lăzi deschise, cu conținutul împrăștiat. Nimeni nu pare să fi fost rănit, însă pumnalele, topoarele și cangele cu dinți de oțel aflate în mâinile piraților pot oricând schimba situația cu foarte puțin efort. Sunt primele ore ale dimineții; orizontul are culoarea unei monede mătuite de jumătate de penny, cu câteva stele care apun în zona rămasă roșiatică pe cer. Pe fundalul soarelui ce arde ruginiu, se distinge vasul piraților, o siluetă prăpădită cu trei catarge. Pe bulumacul cel mai înalt e arborată o flamură neagră.

Căpitanul corabiei nu se zărește pe nicăieri, însă un pirat stă de pază în fața unei cabine și zăvorul zăngăne, semn că cineva îl zgâlțâie din interior. Ofițerul secund și boțmanul sunt ținuți sub amenințarea puștii de un individ ce pare a conduce grupul de corsari, căci poartă pălăria cea mai înaltă și e singurul care îi urmărește din ochi pe ceilalți în loc să facă și el ceva. Este înalt

și slab, cu barbă neagră și o haină legată peste mijloc cu o betelie cu margini roase.

— Pe cine ați găsit? strigă către oamenii lui, care se apropie cu mine și Percy ținuți cu mâinile la spate și Felicity pășind încet în urma lor ca o martiră.

— Se ascundeau sub punte, răspunde bărbatul solid care mă împinsese de la spate.

Se vede treaba că boțmanul se înfurie tare pentru că ne-am strecurat fără știrea lui pe vas, căci de cum ne zărește, trece de la o expresie care dezvăluia ce mult se teme pentru viața lui, la una care ne dă de gândit că ar fi cazul să ne temem pentru viețile noastre.

— Tu, șuieră el spre Felicity.

Șeful piraților arată cu pistolul spre noi.

— Sunt prieteni de-ai tăi? îl întreabă el pe boțman.

— Sunt pasageri clandestini, răspunde boțmanul pe un ton ce aduce a sudalmă.

— Ce e în cală? strigă căpitanul piraților către bărbatul care stă cu arma îndreptată spre mine.

— Mărfuri din Indiile Olandeze de Est, răspunde acesta. Mirodenii, țesături, trestie-de-zahăr. Bunuri fără valoare.

— Troța de lanț nu mai merge, Scipio, se aude un strigăt de pe dunetă.

Căpitanul, Scipio, își încordează maxilarul.

— Aduceți mărfurile olandeze și legați cuferele pasagerilor. Lasă pistolul în jos, dar fără a-l scăpa din mână și le spune ofițerilor de pe corabie: Și pe urmă o să plecăm. Am vorbit serios când v-am asigurat că nu vrem să vă facem rău.

— Ce-i cu șmecheria asta? întreabă boțmanul.

— Nu-i nicio șmecherie.

— Nu o să ne omorâți?

— Asta ai vrea?

— Atunci înseamnă că o să ne vindeți ca sclavi. Vă știu eu pe voi, piraților barbari! Veți da foc vasului nostru sau îl veți lua, apoi ne veți vinde ca sclavi musulmani în Africa! O să ne obligați să ne convertim la religia voastră păgână sub amenințarea morții și ne veți necinsti femeile.

Scipio scoate un șuierat printre dinți. Ține în continuare pistolul în mână și pare tentat să-l folosească.

— Nu acceptăm să fim luați ca sclavi de niște păgâni, declamă boțmanul, care pare convins că ține un soi de discurs plin de pasiune ce îi va salva echipajul de la o soartă mai cumplită decât moartea. Mai bine ne măcelăriți decât să ne luați prizonieri!

— Nu toți suntem de aceeași părere, mă bag iute în vorbă.

Boțmanul se încruntă la mine ca un câine sălbatic, apoi arată cu degetul spre Percy.

— Luați-l pe el, îi zice șefului piraților. E de-al vostru, din Africa aia împuțită.

— Ba nu e african, este englez, ripostez trecând de la franceză la engleză din cauza enervării.

Habar n-am cum de am ajuns ca, în toiul unui atac pirateresc, să mă contrazic cu acest bigot pe seama naționalității lui Percy.

Boțmanul râde.

— Te cred, cum să nu, așa cum te-am crezut și când mi-ai spus că ești fiu de conte.

— Dar *sunt* fiu de conte!

Scipio se răsucește brusc cu fața către mine și mâna îi alunecă de pe pistol. În clipa aceea, îmi dau seama ce greșeală cumplită am săvârșit. De vină o fi lipsa somnului sau a mâncării ori, pur și simplu, starea de delir și panică în care m-au adus piraților.

— Eşti fiu de conte? mă întreabă el.

Înghit nodul din gât.

— Nu. Da.

Se holbează la mine pentru o clipă, apoi îi spune boţmanului:

— Îi luăm pe ei.

— Bravo ţie, Monty, sâsâie Felicity.

Nici nu apuc să mă dezmeticesc prea bine, că tipul cel solid mă împinge în faţă şi mă obligă să cobor pe scara de sfoară pe care au atârnat-o de partea laterală a vasului până la o barcă mare, care aşteaptă în valurile agitate. Percy şi Felicity sunt şi ei mânaţi de la spate şi vin în urma mea.

Şi uite aşa ajungem ostatici ai piraţilor.

23

În bărci, suntem toţi trei legaţi la încheieturile mâinilor, o experienţă nouă pentru mine. Până acum nu am mai fost legat; eşarfa cu care am fost prins de gât de o grindă nu se pune la socoteală. Piraţii ne împing pe podea, printre vâsle şi prăzi, cu genunchii înţepeniţi şi strânşi sub bărbie şi mâinile răsucite în faţă ca nişte gheare pentru ca funiile să nu ne pătrundă în piele. Întinderea cenuşie de apă ce se cască între vasul nostru şi goeleta piraţilor e agitată şi de mai multe ori suntem împinşi înainte. Sunt sigur că vom fi aruncaţi de pe barcă în valurile nemiloase. O soartă probabil de preferat celei care ne aşteaptă.

Bărcile sunt trase în sus pe puntea vasului, unde nu ne întâmpină o mulţime de corsari, aşa cum crezusem, ci numai doi bărbaţi şi un mus, toţi trei zgâindu-se la noi când ne văd încovrigaţi la picioarele echipajului. Sunt un grup divers ca înfăţişare, deşi au cu toţii pielea întunecată şi sunt îmbrăcaţi în haine de dril aspru,

materialul preferat de lupii-de-mare. Judecând după mărimea goeletei, numărul piraților este surprinzător de mic. Nu sunt decât treisprezece în total. Nu știu cum de se descurcă; vasele mari pe care le-am văzut în Anglia erau manevrate de legiuni de marinari în uniformă. Deci nu e de mirare că pirații aleseseră să distrugă corabia, în loc să o ia în posesie; abia dacă au suficient personal pentru un vas, darămite pentru o flotă.

Suntem lăsați să stăm în picioare pe punte, desculți și păziți de unul dintre corsari, în timp ce bărcile fac drumuri dus-întors între cele două vase, cărând prada. Echipajul este cuprins de o energie frenetică, precum leii după o vânătoare reușită; se fâțâie de colo, colo, enervant de mândri de ei înșiși și aproape surprinși de cât de bine a decurs atacul.

Într-un final, căpitanul lor urcă și el pe punte și ordonă ca toți marinarii să se prezinte la posturi. Șansele noastre de a ajunge la Veneția se micșorează tot mai mult, până ce dispar cu totul. Inima mi se frânge.

Bărbatul care ne păzește îl strigă pe căpitan în engleză și e ciudat să aud vorbindu-se în limba mea maternă după atâtea săptămâni petrecute pe melaguri străine.

— Cine sunt oamenii ăștia? întreabă el arătând cu capul către noi.

— Ostatici, replică Scipio.

— Am convenit să nu luăm prizonieri, spune omul.

În clipa următoare, bag de seamă că o parte din echipaj și-a abandonat treburile și își sfidează căpitanul. Se pare că vom fi martorii unei revolte.

— Nu vrem s-avem de-a face cu negustorii de sclavi, strigă un alt bărbat, care stă cu brațele încrucișate la piept. Nu capturăm decât marfa, așa ne-a fost înțelegerea.

Spre cinstea lui, Scipio nu se lasă afectat.

— Crezi că intenţionez să mă apuc să fac negoţ cu sclavi?

— Când ne-am adunat, am căzut de acord să...

— Vom duce mărfurile la Iantos, în Santorini, îl întrerupe Scipio. Cuferele pot fi vândute pe insulă.

— Şi cu ei cum rămâne? întreabă un bărbat arătând cu capul în direcţia noastră.

— Taci din gură şi fă ce ţi se ordonă! îl repede Scipio. Duceţi prada jos, le cere el apoi oamenilor.

„Pradă" pare un termen mult prea generos; bagatela de cufere ale pasagerilor şi cele câteva lăzi cu pânză de Olanda nu prea aduc a rezultat al unui atac pirateresc reuşit. Bărbaţii cad câteva clipe pe gânduri, după care se îndepărtează mormăind între ei şi privindu-ne chiorâş, de parcă noi am fi cei vinovaţi de starea de ostatici în care ne aflăm.

Musul apare brusc lângă căpitan. Îl priveşte cu ochii mari cât o monedă de un şiling.

— Fără neguţători de sclavi, Scipio, scânceşte el.

Scipio se uită în jos la el şi, pentru o clipă, piratul nemilos pare să dispară ca prin minune, de parcă ar fi jucat un rol. Îi ciufuleşte părul cu afecţiune:

— Ai încredere în mine, Georgie, băiatule!

Faptul că nu intenţionează să ne vândă ca sclavi este o veste bună, dar n-am idee ce motive zac în spatele răpirii noastre. Gânduri despre o soartă mai rea decât sclavia mi se învălmăşesc în minte.

În timp ce echipajul duce prada în cabina de sub dunetă, Scipio îl strigă pe bărbatul cel solid.

— Ce ai acolo?

Bărbatul îi arată cutia viorii. Un val de uşurare mă cuprinde; pe parcursul drumului de la vasul nostru la goeletă o pierdusem din ochi, dar slavă Domnului, suntem pe acelaşi vas cu Cheia lui Lazăr.

— E a lui, i-l indică bărbatul pe Percy, care a rămas stană de piatră lângă mine, cu mâinile încleștate în față, într-o postură demnă de un sfânt pictat dintr-o catedrală.

— Vă rog, nu e decât o vioară, zice el.

— Nu mă îndoiesc, răspunde Scipio studiindu-l atent, ca și cum l-ar vedea pentru întâia oară. Și zici că ești englez?

— Da.

— Dar nu și fiu de conte. Fiul trebuie să fii... tu, își mută Scipio atenția spre mine.

Are un fel ciudat de a se purta, cu care mă amăgește, preț de câteva clipe, să cred că nu ne va tăia gâturile, pentru ca mai apoi ochii să îi sclipească în cel mai abject mod cu putință, amintindu-mi atât de pistolul pe care îl poartă la șold, cât și de poziția lui de căpitan al piraților. Fac un pas în spate și mă izbesc de bărbatul cel solid; îmi zgârii călcâiul de pielea aspră a cizmei sale. Omul mă prinde de guler, de parcă s-ar teme să n-o zbughesc. Scipio își încrucișează brațele la piept și mă urmărește din priviri.

— Jupâne, ești foarte departe de casă, zice el într-un final.

Nu știu ce aș putea răspunde și nu sunt sigur dacă glasul meu nu ar suna pițigăiat, așa că aleg varianta tăcerii provocatoare. Sau, mă rog, pentru o tăcere care sper din toată inima să pară provocatoare.

Felicity preferă o altă abordare, discursul provocator.

— Nu cred că sunteți pirați, zice ea.

Stă în fața mea și a lui Percy și are o atitudine mult mai curajoasă decât noi. Își ține bărbia împinsă înainte și părul întunecat la culoare i se revarsă în jurul feței de parcă ar pluti pe apă. Chiar și cu mâinile legate și cu bandajul acela îmbibat de sânge de pe braț, pare aproape la fel de amenințătoare ca o parte din bărbați.

Scipio își trece mâna prin barbă în timp ce o privește. Pare să regrete deja că s-a încurcat cu niște ostatici așa de îndărătnici.

— Și de ce crezi că nu suntem piraţi?

— Un vas de piraţi supravieţuieşte numai dacă navighează mai iute şi e mai bine înarmat decât duşmanii şi posibilele victime, răspunde Felicity. Vasul acesta nu pare prea rapid şi nici atât de bine înarmat încât viteza de deplasare să nu conteze. Nu dispuneţi de mai multe arme decât vasul de mărfuri de pe care ne-aţi capturat. În plus, toţi piraţii de pe coasta berberă se ocupă cu negoţul de sclavi, mai ales atunci când prada e una modestă, iar voi nu v-aţi ales aproape cu nimic şi, oricum, nu aveţi suficienţi oameni cât să puteţi manevra prăzi bogate. Iar dacă Monty şi-ar fi ţinut gura, nu ne-ai fi luat ostatici, căci nu intenţionai să faci aşa ceva. Prin urmare, dacă sunteţi cu adevărat piraţi, atunci aflaţi că nu vă pricepeţi deloc la asta.

Unul dintre piraţi fluieră. Scipio se holbează o clipă la ea, după care îi strigă bărbatului din spatele meu:

— Du-l pe lordul englez în cabina mea ca să aleg ce mădular îi tai şi să i-l trimit tatălui său pentru răscumpărare. Să vedem dacă aşa milady ne va crede că suntem piraţi.

Bărbatul cel solid mă prinde cu braţul pe după gât şi mă trage înainte să apuc să îi arunc lui Felicity o privire plină de panică. Din spate o aud strigând „Stai, aşteaptă...", în timp ce Percy strigă „Nu!" şi se repede spre mine. Unul dintre piraţi îl prinde de mijloc înainte să ajungă prea departe, Percy se încovoaie şi icneşte. E ultimul lucru pe care îl văd, după care individul solid mă împinge pe punte către Scipio, mă mână în cabină şi trânteşte uşa după noi trei atât de tare, încât geamurile chihlimbarii zdrăngăne în ramă.

Scipio se aşază la un birou ponosit şi dă la o parte un set de hărţi şi un sextant, apoi întinde mâna şi scoate din cizmă un cuţit înfiorător de mare cu margini zimţate.

— Bun, acum pe care dintre degete crezi că l-ar recunoaşte tatăl tău dacă i l-am trimite împreună cu cererea de răscumpărare?

— Aşadar, vrei să ceri răscumpărare pentru noi?

Nu îmi surâde câtuşi de puţin să fiu ţinut ostatic de piraţi, însă dintre toate variantele posibile, răscumpărarea mi se pare de departe cea mai acceptabilă.

— Nu eşti de acord?

— Ba da, răspund eu. Totuşi, cred că Felicity are dreptate.

Scipio îşi ridică ochii.

— Poftim?

Înghit cu greutate nodul care mi s-a înţepenit în gât. Am prea puţine argumente împotriva lui, însă intenţionez să le epuizez cât mai am timp.

— Sunteţi nişte piraţi de tot râsul.

— Şi ce contează? Nu e nevoie să fim cei mai pricepuţi piraţi din Mediterana pentru a fi de temut.

— Nu mi-e teamă de tine!

— Atunci pune-ţi mâna pe masă şi spune-mi care e degetul la care ţii cel mai puţin!

Întinde braţul spre mine, iar eu mă retrag şi mă izbesc de bărbatul cel solid care a răsărit ca un stejar în spatele meu. E ca şi cum m-aş fi lovit de un zid.

— Credeam că nu te temi de mine, mă ia în derâdere Scipio.

Încep să gâfâi, iar partea cu „nu mi-e teamă" a fost, desigur, o minciună. Sunt înspăimântat de moarte. De pe punte aud glasul lui Percy, care continuă să mă strige.

Îmi aşez mâinile legate pe masă, cu degetele răşchirate, ca şi cum aş avea curajul de a-l lăsa pe Scipio să aleagă, deşi, dacă se va apropia de mine cu cuţitul, voi face tot ce îmi va sta în putinţă pentru ca şi el să părăsească această cabină cu un deget lipsă.

Scipio îmi studiază mâinile cu atâta atenție, încât am senzația că se preface. De fapt, în toată povestea asta cu piraţi pare că joacă un rol, cel al bărbatului care a ales să se poarte amenințător pentru a nu fi amenințat de ceilalți.

— De ce nu mă decapitezi? îi sugerez eu. Capul mi-l va recunoaște cu siguranță.

Spre surprinderea mea, izbucnește în râs.

— Cine ești?

— Lord Henry Montague, viconte de Disley.

— De-a dreptul impresionant. Câți ani ai?

— Optsprezece.

— Explică-mi, lord Henry Montague, viconte de Disley, dacă ești fiu de conte, atunci cum se face că te-am găsit călătorind pe un vas de mărfuri și de ce arăți de parcă ai fost lipsit timp de mai multe zile de confortul cu care este obișnuit un nobil de rangul tău? Dacă îmi răspunzi cinstit, s-ar putea să-ți salvezi degetul.

— Nu mint. Am plecat într-un tur al Continentului, dar ne-am pierdut de tovarășii de drum.

— Dacă așa e, hai să-l lăsăm pe Ebrahim să-ți răsucească brațul, ca să nu sângerezi pe biroul meu, zice Scipio și înfige cuțitul în masă.

Mă cutremur mai tare decât mi-aș fi dorit.

— Cât crezi că ar fi dispus să plătească tatăl tău pentru a vă scăpa pe tine, pe doamna ta și pe sclav?

— E sora mea, mă bâlbâi eu în graba de a lămuri acest aspect. Și prietenul meu.

— Prieten? E și el tot lord? Credeam că voi, englezii, aveți reguli stricte în privința culorii pielii.

Nu știu ce motive ar avea un pirat african să știe aceste lucruri și de ce și-ar da osteneala să afle ce înseamnă conte și

viconte – doar dacă s-ar fi pregătit special pentru situația, puțin probabilă, a unei luări de ostatici precum cea de față. Îi răspund totuși:

— El nu e lord, dar avem cu toții rude și prieteni care ne vor căuta.

— Oameni dispuși să plătească pentru voi?

— Atâta vreme cât ne vom întoarce cu mădularele intacte. Ne-am pierdut de tovarășii de drum și încercăm să ajungem la Veneția pentru ne reîntâlni cu ei, numai că nu avem niciun ban. Așa că poți să-mi tai un deget, însă să știi ca asta îmi va micșora considerabil valoarea.

— Câți bani crezi că l-a autorizat tatăl tău pe însoțitor să plătească în cazul unei răpiri?

În primul rând, nu știu dacă această clauză a fost înscrisă în contractul încheiat de tata cu Lockwood și, în al doilea rând, nu sunt sigur că tata ar fi dispus să plătească vreun ban pentru a mă vedea întors acasă teafăr și nevătămat. În plus, nimeni nu ne așteaptă la Veneția – asta e o minciună sfruntată –, dacă nu îi punem la socoteală pe duce și pe Helena, care s-ar putea să fie pe urmele noastre. Minciuna asta se va face bucăți precum hârtia de jurnal la o cercetare mai atentă.

Sunt scutit de răspuns din cauza unor bătăi frenetice în ușă. Scipio îi face semn din cap lui Ebrahim, care se duce și o deschide. În prag este musul, cu un ochean în mâini.

— Vas la nord, Scipio, zice el panicat.

— Bun, răspunde Scipio, care smulge cuțitul din lemnul mesei și îl îndeasă la cingătoare. Toți oamenii la posturi! Întindeți pânzele!

— Nu e un vas de mărfuri, spune băiatul. E al marinei regale franceze.

— Ce?

Scipio pornește spre punte. Îl urmez, însă Ebrahim mă prinde de braț și, pentru a fi sigur că dacă e să plec, o voi face numai cu el alături, își încleștează una dintre mâinile lui groase ca o șuncă în jurul meu.

Pirații s-au strâns la tribord și se holbează în larg, murmurând între ei. Felicity și Percy nu se zăresc nicăieri și am o viziune oribilă cu ei doi aruncați peste bord în timp ce eu stăteam de vorbă cu căpitanul.

Scipio urcă treptele câte două odată spre dunetă, apoi scoate un ochean de agat din haină și îl duce la ochi.

— Este adevărat că vasul e francez? întreabă unul din oamenii lui.

Scipio potrivește ocheanul.

— E o fregată a marinei... sub pavilion francez, zice el. Douăsprezece tunuri cu proiectile de doisprezece pfunzi și șase cu proiectile de șase.

Din tonul lui deduc limpede că francezii au mai multe arme decât ei.

Primul meu gând este că am scăpat.

Al doilea e că am dat de altă belea.

— Crezi că ne-au zărit? strigă Ebrahim. Sunt încă departe.

— Da, dar se îndreaptă încoace.

Scipio lasă ocheanul și se uită spre greement.

— Dați jos steagul! N-o să arborăm o flamură neagră când suntem urmăriți de flota militară. Urcați steagul francez, orice steag. Pregătiți tunurile...

— Nu trebuie să tragem, încă mai avem o șansă să scăpăm cu fuga, îi întoarce vorba un pirat.

— Atunci să fugim! Înălțați velele și pregătiți vâslele! Scoate-l de aici! îi ordonă Scipio lui Ebrahim, și sunt din nou luat de guler și aruncat în a doua cabină de sub dunetă.

Percy și Felicity stau așezați pe podea, cu spatele la șirul de bagaje capturate de pe corabie. Au încă încheieturile legate și, Dumnezeule, chiar arată ca niște vagabonzi. Părul lui Felicity s-a îngrășat și e lins, coada a căpătat o nuanță palidă de cenușiu din cauza apei de mare și e îmbrăcată cu același costum Brunswick pe care îl purta atunci când am fost târâți de duce și de oamenii lui. Taftaua nu mai e aurie, ci de un maro prăfuit, iar florile brodate pe fustă au început să se descoasă.

Cum mă vede, Percy sare în picioare.

— Monty! Ce s-a întâmplat? Ești rănit? Te-au bătut?

Vorbește atât de repede, încât cuvintele se încalecă.

— Nu am nimic.

— Dar a zis că o să...

— Nu mi-a făcut nimic.

Percy îmi ia mâinile în mâinile lui și le examinează, ca și cum nu m-ar crede. Mișc din degete ca să-l asigur că sunt întregi.

— Vezi, sunt toate la locul lor. Vrei să le numeri?

Umerii îi cad.

— Dar, Monty dragă, chiar am crezut...

— Da, te-am auzit cum strigai, zic și îmi apăs palma de palma lui. Îți mulțumesc!

— Ce se întâmplă pe punte? întreabă Felicity.

S-a ridicat și ea în picioare și stă cu fața spre vitraliile ușii. Nu pare să fie prea îngrijorată de posibilitatea de a-mi fi pierdut degetele, și asta mă deranjează.

— Un vas se apropie de noi, le explic eu. Este al marinei regale franceze. Și piratii vor să fugă.

— Nava regală depășește fără probleme în viteză goeleta noastră, spune Felicity. Vom fi victimele celei mai scurte răpiri din istoria pirateriei.

— Nu trebuie să afle cine suntem, zic eu.

— Cine? Piraţii? Cred că deja ai făcut prostia de a le dezvălui misterul.

— Nu, nu la piraţi mă refer, ci la marină franceză. Dacă ne găsesc, vom da de necaz.

— Ce tot spui? replică ea. Am *dat* deja de necaz. Vasul ăla poate fi salvarea noastră.

— Dacă ne capturează, ne vor trimite înapoi la Lockwood sau la tata. Poate chiar ne vor preda ducelui, în caz că a pus să fim urmăriţi, şi atunci nu vom mai ajunge niciodată la Veneţia.

— Care este varianta cea mai rea? întreabă Percy. Ducele sau piraţii?

Varianta cea mai rea ar fi să nu ajungem la Veneţia, mai ales acum, după ce Percy şi-a pus mâna pe genunchiul meu şi şi-a apropiat gura de gura mea. Nu vreau să renunţ cu niciun chip la ideea de a ajunge la insula care se scufundă, chiar dacă asta ar însemna să navigăm pe un vas al piraţilor.

— Cred că am un plan.

— N-ai vrea să ni-l împărtăşeşti şi nouă înainte de a trece la acţiune? întreabă Felicity.

Nu apuc să-i răspund, că uşa e dată de perete şi în prag se iveşte Scipio, cu alţi doi piraţi ale căror siluete se profilează pe fundalul orizontului.

— Nu trebuie să găsească astea când ne vor aborda, zice Scipio în timp ce trece pe lângă noi şi îşi aşază un cufăr pe umăr.

Nu mă opreşte nimeni, aşa că atunci când iese pe punte, mă iau după el, cu Felicity şi Percy pe urmele mele.

— Putem să vă ajutăm să scăpaţi de ei, strig după el.

— Du-te înapoi în cabină, mă repede Scipio fără să-şi întoarcă privirea spre mine.

— Nu, stai puțin și ascultă-mă!

Mă strecor între el și scările care coboară spre puntea inferioară. Am senzația că mă va mătura din cale și fac un mic pas în spate, însă se oprește, cu cufărul legănându-se pe umăr. Îmi înghit nodul din gât și încep să turui:

— Știi bine că vasul acela vă va prinde din urmă și că, dacă vei riposta, te vor nimici. Până și fuga ar fi semn de vinovăție. Veți fi fie măcelăriți, fie duși înapoi la Marsilia și spânzurați pentru acte de piraterie. Dar noi vă putem ajuta să scăpați.

— De ce ați vrea să faceți asta? mă întreabă.

— Pentru că suntem buni creștini, capabili să-i iertăm pe cei care ne-au făcut rău?

Încerc să nu formulez fraza ca pe o întrebare, însă, la naiba, spre sfârșit ridic tonul.

Minciuna mea nu ține.

— Fugiți de marina regală? mă întreabă Scipio.

— Poate. Uite ce-i, vrem la fel de mult ca tine să nu ne lăsăm prinși. Dacă ai încredere în mine și îi lași să urce la bord, cred că putem scăpa cu toții.

— Și de ce aș avea încredere în tine?

— Pentru că nu ai de ales.

Deasupra noastră, una dintre vele cade cu un zgomot înăbușit.

— La final, vei putea în continuare să ceri să fim răscumpărați. În timp ce, dacă fugi acum, nu vei mai fi liber să ceri răscumpărarea.

Scipio își mută privirea de la mine la Percy și la Felicity. Fața îi e încremenită. Brusc lasă să cadă cufărul și strigă către oamenii de pe punte:

— Opriți nava! Așteptăm să fim abordați.

— Scip..., strigă cineva, însă Scipio îl întrerupe:

— Montague are dreptate: vom fi depășiți și ca număr de oameni, și ca număr de arme, iar dacă opunem rezistență, ne condamnăm singuri la moarte. Strângeți velele și aruncați ancora! Acum! Apoi către mine, pe un ton mai jos și mai încordat: Și care ziceai că e planul?

— Păi, îi răspund eu, conștient că atenția tuturor este îndreptată spre mine. Pentru început, aș vrea să arunc o privire în cufărul acela.

24

Francezii ne-au văzut, așa cum, de altfel, era și de așteptat, și arborează steagul alb, pe care îl ignorăm, așa încât sunt forțați să lase bărcile la apă pentru a urca la bord. Ca gest de curtoazie, le aruncăm o scară.

Primii urcă câțiva marinari de rang inferior – presupun că au fost trimiși la înaintare pentru a încasa eventualele gloanțe cu care i-am fi putut întâmpina –, după care își face apariția și comandantul lor. E un bărbat cam de vârsta tatei, cu pielea la fel de tăbăcită de vânt și de soare ca a piraților, dar mult mai cizelat. Poalele hainei îi flutură în jurul gleznelor, iar teaca i se leagănă la cingătoare. Urcă la bord, apoi traversează puntea țanțoș spre locul unde stă adunat echipajul, cu o mână la spate și bărbia în sus; n-ai zice că distanța este mare, asta până ce ai ocazia să urmărești un asemenea individ dându-se în spectacol. În spatele lui, alți marinari se înghesuie pe punte. Gazdele noastre, pirații, sunt depășite numeric de cel puțin trei ori.

Scipio face un pas în față, cu pălăria în mână, pentru a-l întâmpina pe comandant.

— Domnule.

Ofițerul se oprește brusc din mers, de parcă ar fi zărit un șobolan.

— Cum îndrăznești să mi te adresezi?

Chiar dacă mă aflu în capătul opus al punții, aș putea să jur că îl aud pe Scipio scrâșnind din dinți.

— Sunt căpitanul acestui vas.

— Foarte puțin probabil, asta dacă nu cumva sunteți pirați, își încrețește nasul ofițerul. Unde este comandantul?

Privirea îi alunecă spre echipaj, în căutarea unui omolog. Ochii îi cad pe Felicity și pe mine, îmbrăcați în hainele frumoase împrumutate din cuferele de pe corabie. A fost practic imposibil să găsesc o haină care să-mi vină bine la mâneci; nu pot decât să sper că faptul că am răsucit de două ori manșetele, dar încă înot în ea nu ne va da de gol. Însă, printr-un miracol demn de Noul Testament, printre hainele bărbătești din cufere s-a aflat și o rochie de mătase fină învelită în hârtie subțire, probabil un dar pentru o iubită rămasă acasă. Decolteul este mult mai adânc decât cele cu care este obișnuită Felicity și, în timp ce ofițerul ne cântărește din ochi, ea trage de margini, disperată să-și acopere mai bine pieptul. Este pe cale să creeze o diversiune de un alt fel, deloc pe placul ei.

— Cine sunteți? ne întreabă comandantul francez.

— Aș putea să vă întorc întrebarea, îi răspund pe un ton cât pot de vesel, având în vedere situația neplăcută, deloc de neglijat, în care ne găsim. Ce temeiuri aveți pentru a aborda vasul nostru?

— Vasul *vostru*? repetă bărbatul.

— Vasul tatei, mă corectez eu.

Sprâncenele ofițerului par pe punctul de a se uni cu linia părului.

— Al... tatălui dumneavoastră?

— Doar nu vă închipuiți că este al mamei, îmi arăt eu iute gropițele din obraji.

Omul se încruntă.

— Nu aveți arborat niciun steag.

— Niște furtuni năprasnice l-au smuls chiar de deasupra capetelor noastre. M-am gândit să îl înlocuiesc cu cel mai englezesc costum pe care îl am în cufăr, tocmai pentru a evita asemenea întâlniri neprevăzute și periculoase, dar nu am vrut să îmi sacrific niciuna dintre jachetele bune. Le-am făcut pe comandă la Paris și sunt foarte elegante.

Fac un pas în față – și aproape că ies din pantofi, care sunt la fel de mari pe cât e haina de largă – pentru a-i înmâna mapa de piele găsită în același cufăr de unde am sustras rochia lui Felicity. Aceasta e plină de documente de călătorie foarte asemănătoare cu cele pe care tata i le-a dat lui Lockwood pentru noi trei înainte de a pleca la drum. A fost ca un fel de pariu: am sperat să dăm peste așa ceva în bagaje și uite că, după nenorocirea de a fi căzut în mâinile piraților, de data asta Norocul a hotărât să ne surâdă.

Ofițerul francez ia documentele din mâna mea și le răsfoiește.

— James Boswell, al nouălea moșier de Auchinleck, citește el.

Îmi întind brațele în lături.

— Eu sunt acela.

— Sunteți scoțian.

— Nu par, nu-i așa? Mi-oi fi pierdut accentul după atâtea luni petrecute în Franța.

— Și domnișoara...

Ochii îi fug către Felicity.

Sperasem să nu îmi pună această întrebare, așa că îi răspund pe un ton ușor iritat:

— Domnișoara este, desigur, domnișoara Boswell.

— Și ziceți că vasul e... al tatălui dumneavoastră?

— În fine, nu tocmai, l-a închiriat pentru noi ca să străbatem Mediterana. Știți, facem turul Continentului, iar eu m-am revoltat după ce am fost nevoiți să traversăm de la Dover la Calais pe un feribot, la comun cu atâta puhoi de lume, într-o mizerie de nedescris și o aglomerație infernală. Cât a durat traversarea, abia am putut să respir și m-am opus categoric continuării călătoriei spre Italia, timp de *săptămâni*, în asemenea circumstanțe îngrozitoare.

„Nu te opri din vorbit, îmi spun în timp ce ofițerul se holbează la mine cu o privire sticloasă. Nu te opri, turuie mai departe, ca să nu-și dea seama cu ce prostii îi îndrugi."

— Așa că i-am scris tatei și l-am implorat să-mi angajeze un vas numai pentru mine. Cum sunt cel mai mare dintre copii, el nu m-a refuzat niciodată – serios vorbind, aș putea să-i cer orice, știți, am văzut de curând un covor în palatul regal de la Paris și vă jur, i-am spus tatei să-i scrie regelui și...

— Ajunge, mă întrerupe ofițerul, apoi leagă la loc sulul de documentele și mi-l înapoiază. Acum vom percheziționa vasul.

Le face semn oamenilor lui, dar eu mă postez între el și echipaj.

— Sub ce motiv, domnule? Aceasta este o afacere legală.

— Apele Mediteranei colcăie de pirați barbari. Avem ordin de la regele francez și dreptul de a vă percheziționa vasul pentru a ne asigura că nu sunteți pirați.

— Ba nu aveți un asemenea drept. Nu suntem cetățeni francezi și, evident, nici pirați, și v-am prezentat toate documentele de călătorie care ne dovedesc identitatea. Nu aveți jurisdicție asupra noastră.

— Aveți ceva de ascuns? mă provoacă el.

„O grămadă de mărfuri furate, niciun fel de documente legate de închirierea vasului, și Percy, amestecat printre pirați", îmi spun, dar îmi ridic bărbia și continui să joc rolul de călător îngust la minte.

— Tata mi-a spus înaintea plecării să nu cedez moșturilor unor străini care ar putea încerca să profite de pe urma faptului că sunt tânăr și departe de casă. De Scoția.

Marinarii francezi nu se clintesc din loc. Stau cu ochii pe comandantul lor, care se holbează la mine, încă nedecis cum să interpreteze tabloul lipsit de sens pe care i l-am așternut în față. Tăcerea se prelungește precum o funie întinsă și roasă.

— Spuneți-mi, domnule Boswell, zice el într-un sfârșit, atunci când tatăl dumneavoastră închiriază un vas, angajează întotdeauna un echipaj de oameni de culoare împuțiți?

Fraza smulge chicoteli din partea mateloților lui. Lângă mine, Scipio pare să se înalțe cu câțiva centimetri. Își ține mâinile încleștate la spate.

— Vă rog să cereți scuze căpitanului meu, domnule, mă grăbesc să răspund.

Acum e rândul comandantului să izbucnească în râs.

— Nu voi cere scuze unui om de culoare.

— Atunci o să vă rog să părăsiți vasul.

— Nu fiți absurd! Suntem în serviciul coroanei franceze.

— Iar eu sunt englez – scoțian – și nu am obligația de a mă conforma regulilor franțuzești. Ați abordat vasul cu armele trase, mă acuzați de piraterie și îmi insultați cinstitul echipaj. Vreau să vă cereți scuze sau să părăsiți de îndată vasul.

Comandantul pufnește tare pe nas, după care îi întinde mâna înmănușată lui Scipio.

— Scuzele mele... domnule!

Scipio refuză să dea mâna cu el.

— Mulţumesc! Acum vă rog să părăsiţi vasul!

Ofiţerul francez pare gata să-l pună la punct, după care îşi aminteşte că Scipio nu se află sub comanda lui. Se strâmbă, apoi se înclină scurt.

— Scuze de deranj, domnule Boswell. Şi mulţumesc pentru înţelegere.

Nu-mi vine să cred că am scăpat cu păcăleala noastră până ce fregata marinei franceze nu se îndepărtează şi ajunge cam în locul unde a fost întâi zărită de piraţi. Scipio îşi ţine ocheanul aţintit asupra ei până când dispare la orizont, apoi ordonă ca toţi oamenii să se prezinte la posturi.

Mă aştept din partea lui la mulţumiri, sau măcar la un semn aprobator şi bărbătesc din cap, în schimb îl aud cum îi strigă lui Ebrahim:

— Du-i pe prizonieri sub punte!

— Prizonieri? repet eu de-a dreptul uimit, dar Scipio nu mă aude.

Ebrahim întinde mâna ca să mă prindă de braţ, însă mă feresc şi strig după Scipio, care se ocupă acum de parâme:

— N-ar strica nişte mulţumiri.

Se opreşte din treabă şi mă priveşte.

— Mulţumiri? Pentru ce?

— Pentru că v-am salvat pielea.

— V-aţi salvat pe voi, nu pe noi.

— Dacă n-am fi fost eu şi soră-mea, acum aţi fi prizonieri pe nava franceză şi..., dau eu să zic, dar Scipio sare înapoi pe punte şi se apropie de mine.

— Nu e deloc plăcut să vezi cum cineva îţi ia vasul pentru că pielea ta este mai închisă la culoare, zice străpungându-mă cu privirea. Aşa că, pe viitor, nu mai cere să mi se prezinte scuze. Deocamdată eşti la cheremul meu.

Nu apuc să-i răspund, căci Ebrahim mă înșfacă de un braț, apoi o înhață și pe Felicity, care scoate un fel de scâncet când mâna lui se strânge în jurul rănii. Ebrahim îi dă drumul și îl prinde în schimb pe Percy, apoi ne trage pe toți departe de căpitan.

Redevenim prizonieri.

Chiar și numai judecând după absența unui spațiu de detenție cumsecade la bord, e clar că oamenii aceștia nu sunt pirați. Suntem împinși toți trei pe puntea unde se află amplasate tunurile și legați neglijent cu picioarele de unul dintre tunurile cu țeavă lungă, o idee destul de proastă din mai multe puncte de vedere.

Ebrahim nu se obosește să ne țină sub observație; rămâne prin preajmă doar atât cât să ne arunce la picioare o trusă medicală și să mormăie în direcția lui Felicity „Pentru brațul dumitale."

Pleacă apoi și ne lasă de capul nostru în imediata apropiere a unei magazii cu praf de pușcă și cremene și a unui tun, ceea ce nu face decât să întărească reputația tâlharilor conduși de Scipio drept cei mai proști pirați din istoria Mediteranei.

Felicity se aruncă asupra trusei medicale, de unde scoate un ac curbat și o jurubiță de ață neagră.

— A fost un plan destul de bun, Monty, îmi zice, iar eu mă umflu în pene de mândrie, asta până ce adaugă: Numai că am rămas prizonieri.

— Foarte bine, scumpo, acum e rândul tău să vii cu idei, că eu mi-am făcut treaba pe ziua de azi.

Trag de funiile care îl țin legat pe Percy și le slăbesc. Capătul uns cu smoală e lipicios din cauza căldurii. Dacă n-aș fi fost eu, pungașul ăla de căpitan ar fi acum în drum spre știreang.

— S-a purtat destul de drăguț cu noi, având în vedere împrejurările, zice Percy. Și a avut încredere în tine.

— Mda, și pe urmă m-a repezit. L-am ajutat, am făcut un gest frumos pentru el!

— Poate, răspunde Percy. Dar asta nu înseamnă că i-a fost ușor să-l accepte.

— De ce i-ar fi fost greu?

— Crezi că îmi vine ușor să fiu luat drept sclavul tău oriunde mergem?

— Dar nu ești, așa că, până la urmă, ce contează?

— Dacă nu înțelege, nu are rost să-i explici, mormăie Felicity.

Mă încrunt la ea, dar nu mă bagă în seamă, ocupată cum e să bage ața în ac. Percy însă zice:

— E drăguț din partea ta că-mi iei apărarea atunci când nu pot să mă apăr singur. Dar, în același timp, mă deranjează că ești nevoit să o faci. Presupun că la fel simte și căpitanul. Mai ales dacă aceia care îi sar în ajutor sunt prizonierii lui.

Ceea ce spune Percy nu are sens pentru mine, poate fiindcă este complet lipsit de sens. Trag din nou de nod și de data aceasta cedează fără prea mult efort. Percy își eliberează picioarele, apoi îmi aruncă un zâmbet slab.

— Nu avem unde fugi.

— Am putea instiga o revoltă.

— Împotriva unor pirați?

— Păi ce, noi nu suntem pirați, Căpitane Doi Dinți? Și acum avem și un tun.

— Plus niște funie.

— Cu mintea ta, forța mea brută și... Dumnezeule, ce faci acolo, Felicity Montague, îți coși pielea?

Felicity își ridică privirea, inocentă precum o școlăriță. Și-a scos lavaliera însângerată cu care își înfășurase brațul,

şi-a suflecat mâneca şi cu acul acela blestemat înfipt în braţ a cusut deja, cât timp vorbeam eu cu Percy, jumătate din rana făcută de schijă.

— Ce-i? E ceva ce trebuie făcut şi niciunul dintre voi nu se pricepe.

Trage acul cu aţa afară şi strânge bine marginile zdrenţuite ale pielii. Mă reazem de tun ca să nu leşin de-a binelea.

— Vezi dacă poţi găsi o canapea pentru Henry înainte să se prăbuşească, îi cere ea lui Percy, care pare aproape la fel de înspăimântat ca mine.

După alte două cusături frumoase, înnoadă aţa şi o taie cu dinţii, apoi examinează rezultatul, încântată nevoie mare.

— Nu am cusut pe nimeni niciodată.

Se uită în sus spre noi; Percy îşi fereşte privirea în mod vizibil, în timp ce eu sunt căzut lângă tun.

Felicity şi dă ochii peste cap.

— Bărbaţii ăştia! Sunteţi ca nişte copii!

25

După ceva vreme petrecută în tovărăşia armamentului, zgomotul de paşi pe scări ne anunţă că prietenosul nostru căpitan se apropie. Ne ridicăm toţi trei privirile în clipa când se opreşte la câţiva paşi distanţă şi ne studiază din cap până în picioare. Niciunul din noi nu se saltă în picioare. E un gest ce poate fi luat drept sfidare, când, în fapt, se datorează în principal oboselii.

Spre surprinderea mea, Scipio se lasă să cadă alături, cu coatele rezemate pe genunchi şi ochii la acelaşi nivel cu ai noştri. Arată foarte tânăr acum, deşi este cu mai bine de zece

ani mai vârstnic decât mine și Percy, dacă nu mai mult. Pare și el istovit, iar expresia de pirat feroce i-a dispărut din nou de pe chip.

Primul lucru pe care îl zice este „Mulțumesc că ne-ați ajutat să scăpăm cu viață".

După răspunsul tăios pe care mi l-a dat mai devreme, amabilitatea lui mi se pare acum că ascunde o capcană, așa că mă mărginesc să dau din cap.

— Poate că vom reuși să cădem la o înțelegere, continuă el. Explicați-mi de ce ați ajuns în situația de a fi fugari, iar eu vă voi povesti despre noi.

— Ce-ar fi să începi tu? mă întrerupe Felicity când dau să deschid gura. În toate cărțile pe care le-am citit am fost povățuită să nu-i cred pe pirați atunci când își dau cuvântul.

Ochii lui Scipio fug spre ea și Felicity își ridică bărbia.

— E o logică aparent corectă, spune el, numai că ai avut dreptate: nu suntem piraţi. Suntem corsari. Sau am fost până de curând. Eu și echipajul meu am fost angajați de un negustor englez în timpul războiului cu Spania[1]. El a aranjat să ne fie emise împuterniciri care să ne permită să capturăm vasele spaniole care îi atacau flota în Caraibi.

— Și ce s-a întâmplat? întreb eu.

— Coroana engleză ne-a retras scrisorile de împuternicire după terminarea războiului, lucru pe care nu l-am aflat decât atunci când am fost arestați pentru acte de piraterie în Charleston, unde intenționam să acostăm. Patronul a refuzat să ne plătească chezășia; l-a eliberat pe căpitanul lui și pe ceilalți

[1] În Războiul Succesiunii Spaniole (1701–1714), Marea Britanie a luptat alături de Sfântul Imperiu Roman, Portugalia, Țările de Jos și Ducatul Savoiei de partea Casei de Habsburg, împotriva Casei de Bourbon și a Franței.

ofițeri, iar pe noi ne-a lăsat să putrezim acolo. Am rămas în închisoare timp de un an, până ce piraţii au atacat oraşul şi am putut evada.

Pe urmă am capturat un vas. *Pe acesta.* Şi cum nu aveam împuterniciri şi aveam nevoie de bani, iar muncă legală ne-a fost dificil să găsim... din motive evidente, ne-am gândit să luăm calea pirateriei, de care fuseserăm deja acuzaţi. Suntem... nişte începători, zice el frecându-şi ceafa.

— Şi vasul nostru a fost primul pe care l-aţi capturat? întreabă Felicity.

— Practic, da.

— De ce nu vă întoarceţi la patron ca să obţineţi din nou scrisorile de împuternicire? zic eu. Doar acum nu mai trebuie să plătească pentru a vă scoate din închisoare.

Scipio nu îmi răspunde.

— Deci, de fapt, nu aţi fost angajaţii lui? întreabă Percy pe un ton jos.

— Nu, răspunde Scipio. Am fost sclavi. Chiar dacă a refuzat să plătească eliberarea noastră, tot îi aparţinem. Şi aş prefera să atârn în ştreang decât să redevin sclav.

Îşi freacă mâinile, după care îşi ridică privirea spre noi.

— Bun, acum spuneţi-mi de cine fugiţi.

— Un duce francez ne urmăreşte, zice Percy.

— Cu ce l-aţi supărat?

— Am furat ceva de la el, spun eu.

— Unul dintre noi a furat ceva de la el, mă corectează Felicity.

— Hm, acel cineva este la fel de pirat ca noi. Şi de ce v-aţi ascuns în cala corabiei?

— Pentru că trebuie să ajungem la Veneţia. Avem o treabă importantă de făcut acolo, explic eu.

— Şi vă aşteptaţi să vă ducem noi? Dacă nu ni se plăteşte o răscumpărare pentru voi, Veneţia nu se află în drumul nostru.

— Dar am putea să vă plătim, îmi pledez eu cauza.

— Răscumpărarea poate fi plata noastră.

— Unchiul meu, intervine brusc Percy.

Mă holbez la el.

— Ce e cu unchiul tău?

Se îndreaptă de spate şi-şi încreţeşte gânditor fruntea.

— El ar putea să emită scrisorile de împuternicire de care aveţi nevoie în chip de plată pentru că ne-aţi dus la Veneţia. Împuternicirile sunt cu mult mai valoroase decât răscumpărarea.

— Cine e unchiul dumitale? întreabă Scipio.

— Thomas Powell. Lucrează la Înalta Curte a Amiralităţii[1] din Cheshire.

— Nu se poate! Thomas Powell? Vorbeşti serios? scoate Scipio un hohot de râs cumpătat şi jos. Nu semeni cu el.

— Există un motiv pentru asta, zâmbeşte la rândul lui Percy. Îl cunoşti?

— Primul vas pe care am fost a acostat la Liverpool, iar el a fost unul dintre magistraţii care ne-au verificat documentele. Unchiul tău s-a purtat întotdeauna frumos cu noi. Unii dintre oamenii care lucrează pentru amiralitate sunt răi cu marinarii negri, dar el a fost amabil. Şi acum înţeleg mai bine

[1] Veche instituţie judecătorească din Anglia prezidată de adjunctul comandantului flotei. A fost înfiinţată în jurul anului 1360 pentru a judeca doar cazurile disciplinare, pirateria şi prada (nave sau bunuri capturate pe mare), dar, în cele din urmă, a căpătat jurisdicţie şi asupra marinei comerciale. În 1875, a fost unită cu celelalte instituţii judecătoreşti din Anglia, formând Curtea Supremă de Justiţie.

de ce. La naiba, ești pupilul lui Thomas Powell. Ce întâmplare să te întâlnesc!

— Unchiului nu-i va păsa dacă echipajul tău este format din oameni de culoare, vă va elibera scrisorile de împuternicire. Valabile, în schimbul călătoriei noastre până la Veneția.

— Nu credeți că nu va fi încântat să ne elibereze împuternicirile atunci când va afla că au fost obținute ca răscumpărare pentru nepotul său? Ar putea să le retragă imediat ce vom părăsi portul.

— Dar dacă v-am oferi împuternicirile ca recompensă, nu ca răscumpărare? propun eu, iar Percy dă din cap în semn de aprobare. Dacă ne duceți la Veneția, vom scrie familiilor noastre și le vom povesti că ne-ați salvat viața. Dacă vă place melodrama, putem chiar susține că ne-ați salvat din ghearele piraților. Iar ei vor fi așa de recunoscători, încât vor fi dispuși să vă dea orice, și atunci veți putea să le cereți împuterniciri pentru a naviga în calitate de corsari sub protecția coroanei engleze.

Scipio își mângâie barba și se uită pe rând la noi, părând să ezite între a ne acorda încredere și a ne lega de un tun și a ne arunca peste bord.

— Ai putea să obții bani din răscumpărare, intervine Felicity. Numai că nimeni nu va elibera împuterniciri pentru niște răpitori. De aceea împuternicirile sunt cu mult mai valoroase.

— Sunt sigur că ne-am putea consola cu o sumă frumoasă de bani. Și dacă aș afla că puneți la cale cine știe ce șmecherie, aș fi mai puțin înțelegător.

— Nu e nicio șmecherie la mijloc, potestez eu, dar pe un ton slab.

— Va trebui să mă consult cu echipajul...

— Păi nu ești tu căpitanul? întreabă Felicity.

— La noi e mai degrabă un fel de democrație. Deși, dacă nimeni nu va protesta, iar voi...

Scipio își mângâie din nou barba.

— Sunteți convinși că ne puteți obține scrisorile acelea de împuternicire? întreabă el, și Percy dă din cap. Bine, atunci o să vă ducem la Veneția. Iar de acolo vă vom ajuta să vă întoarceți la familiile voastre.

Dau să-i întind mâna pentru a pecetlui înțelegerea, dar Felicity mai are câteva condiții de pus.

— În timpul voiajului vrem să fim tratați cum se cuvine. Nu ne veți ține ostatici.

— În schimb, voi nu veți sta în calea oamenilor mei, vă veți purta cu ei cu respect și nu ne veți cauza neplăceri, contraatacă Scipio. La cel mai mic semn de comportament rău intenționat față de oricare membru al echipajului, o să vă leg de catarg. De acord?

— De acord, răspundem toți trei în cor.

Scipio ne ajută să ne desfacem așa-zisele legături, apoi o ia înainte și ne conduce de pe puntea cu tunuri spre cea superioară, pentru a face cunoscute propunerile noastre echipajului. Felicity îl urmează îndeaproape, cu trusa medicală ținută strâns la piept, așa cum își țin unele fete păpușa preferată. Percy și cu mine încheiem șirul.

În timp ce urcăm scările, Percy mă înghiontește cu cotul.

— Ești nebun de legat, să știi!

— Zău?

— James Boswell. Felul cum i-ai păcălit pe francezi și ai făcut târgul acesta cu pirații.

— Păi nu sunt pirați. Și..., îl înghiontesc acum eu, târgul l-ai făcut în mare măsură tu.

— Tot nebun de legat ești.

— Și asta te deranjează cumva?

— Nu, zice el și mă trage iute de mânecă, iar gestul se transformă apoi în apăsarea palmei mele cu degetele într-un fel care îmi înmoaie genunchii. De fapt, chiar îmi place.

26

Abia peste câteva săptămâni urmează să ajungem la Veneția, săptămâni care mă aștept să decurgă cu multă muncă grea și cu abuzuri din partea răpitorilor. În schimb, timpul se scurge într-o atmosferă de liniște stranie și de camaraderie încă și mai stranie.

Pentru dormit ni se oferă hamace pe puntea inferioară, alături de echipaj (Scipio îi cedează cabina căpitanului lui Felicity, pentru a-i proteja intimitatea), și tot împreună luăm și mesele, *mese* fiind un termen cam pompos, având în vedere că ele constau mai ales din pesmeți înmuiați în cafea sau rom cald. Ebrahim ne învață să înmuiem bine pesmeții pentru ca viermii care și-au făcut culcuș în ei să înoate și să se ridice la suprafață, o chestie absolut delicioasă de care ne amintim de fiecare dată când ne ospătăm.

La început, membrii echipajului păstrează distanța față de noi și noi față de ei, însă vasul e mic și spațiul nu permite decât să evităm să ne ciocnim unii de alții atunci când ne întâlnim. Impasul încetează în clipa când Percy și cu mine, care tânjim după distracție, ne apucăm să jucăm zaruri cu câțiva marinari, și ceea ce părea la început un pact făcut cu dușmanul se transformă într-o noapte cu mult mai plăcută decât multe petrecute în compania tinerilor de lume din Cheshire. Și asta pentru că marinarii nu trișează nici măcar pe jumătate la fel de mult ca Richard Peele și tovarășii lui.

Nu sunt deloc așa cum mă așteptam eu să fie piraţii, şi nici măcar mateloţii. Nu sunt nişte ticăloşi însetaţi de sânge, nişte beţivani puşi mereu pe gâlceavă şi gata oricând să-şi lovească şeful cu o cavilă în ceafă dacă nu le convine ceva. Sunt membrii unui echipaj mic şi unit, care cântă şi schimbă glume şi poveşti între ei, majoritatea în argou marinăresc, şi, cu timpul, le devenim, într-o manieră destul de ciudată, camarazi vremelnici. Ni se repartizează mici sarcini cu consecinţe ireparabile dacă facem o treabă de mântuială.

Percy e adoptat imediat de toţi; micul mus, căruia ei îi spun Regele George, îl urmează peste tot ca un căţeluş, fără a vorbi prea mult, doar uitându-se cu ochii lui mari la Percy, ca şi cum ar fi un specimen de orhidee rară adus cumva la bord.

— Chiar este lord? mă întreabă Regele George într-o noapte, pe când el, cu Ebrahim şi cu mine stăm pe punte şi legăm noduri pumn de maimuţă.

— Cine, Percy? Nu, nu e lord, dar e dintr-o familie de rang înalt.

— Şi i-au dat o educaţie bună, chiar dacă e de culoare? întreabă Ebrahim.

— Cred că nu i s-a permis să ia cina cu ei atunci când aveau oaspeţi, dar, în afara câtorva excepţii de genul acesta, s-au purtat foarte bine cu el.

Ebrahim răsuceşte nodurile marinăreşti între degetele sale enorme şi îşi împinge cu dinţii în afară buza de jos.

— Deci nu e deloc acelaşi lucru, nu-i aşa?

Şi, dintr-odată, îmi dau seama, uitându-mă pe punte la Percy, care stă cu vioara în mână alături de doi marinari care cântă, sperând să înveţe şi el melodia, că este probabil pentru prima oară când se află în mijlocul unor oameni aidoma lui. Oameni care nu pleacă de la ideea că e mai prejos decât ei din cauza culorii pielii. Între piraţi, Percy nu are nimic de dovedit.

— Poate că și eu sunt lord, zice regele George.

— Poate că da, Georgie, răspunde Ebrahim pe un ton deloc convingător.

Dăm ocol vârfului Italiei – călcâiul cizmei, așa după cum îi zice Scipio – și pătrundem în strâmtoarea îngustă dintre statul napolitan și Corfu, unde temple din vechime se înșiră pe stânci ca niște fortărețe. Sub lumina unduitoare, culoarea mării se schimbă de la turcoaz la smarald. Percy și cu mine petrecem o bună parte din zile stând împreună la proră și minunându-ne de cât de azurie a devenit întreaga lume din jur și jucând în tăcere un joc absolut înnebunitor, întrecându-ne care din noi își apropie cel mai mult mâna de mâna celuilalt fără a o atinge.

De la îmbrățișarea neterminată de pe corabie nu am mai avut parte de niciun moment singuri, deși găsim mereu modalități din ce în ce mai creative de a ne atinge fără a fi observați. Cred că merit o medalie pentru felul în care mi-am înfrânat până acum pornirile de când am aflat că amândoi pare că citim aceeași carte când vine vorba de sentimentele romantice, asta până când Felicity mormăie într-o seară, la cină: „Mai fățiș de atât nici că te-ai putea purta". Deși, cinstit vorbind, nu făcusem decât să-mi încolăcesc piciorul de glezna lui Percy, iar el aproape că se înecase cu o bucată de porc sărat.

Senzația aceasta de *apropiere* mă înnebunește aproape la fel de tare ca atunci când Percy îmi mângâie mâna cu vârfurile degetelor și știu că mai mult de atât nu voi obține. Iar ea se împletește cu disperarea ce frizează panica la gândul că, la finele călătoriei, am putea fi despărțiți. Am pierdut ani din viață iubindu-l în tăcere și blestemat să fiu dacă mă voi lăsa văduvit de prezența lui acum, când știm că ne-am admirat unul pe celălalt în secret în tot acest răstimp. Mă voi lupta de unul singur cu Moartea însăși pentru a pune mâna pe panaceu pentru el.

Scipio a fost foarte discret şi nu ne-a întrebat ce treabă avem în Veneţia, dar având în vedere incidentul cu marina franceză, şi-a dat probabil seama că nu e ceva prea plăcut. Chiar dacă preferă să nu afle decât să împartă cu noi povara unui secret, dau pe faţă adevărul fără a fi împins de la spate atunci când mă găsesc cu el pe punte şi aplicăm amândoi un strat proaspăt de vopsea pe balustrada scorojită de vreme. O fac în parte pentru a mă asigura de ajutor din partea aliaţilor noştri piraţi ca să ajungem la insulă, dar mai mult fiindcă mor de nerăbdare să sosesc la Veneţia înaintea ducelui şi sper că Scipio are puse deoparte nişte vele pe care să vrea să le înalţe pentru a accelera viteza de deplasare a vasului.

Mă aştept să fie sceptic – la urma urmei, compuşii alchimici, insulele scufundate şi cutiile cu cifruri nu sunt lucruri demne de crezare atunci când le enumeri cu glas tare – dar tot ce spune este:

— Eşti un tip admirabil, să ştii.

— Cine, eu? zic şi mă pufneşte râsul. Nu, sunt o povară pentru toată lumea. Percy şi Felicity sunt cei responsabili pentru faptul că suntem cu toţii în viaţă.

— Chiar nu-ţi dai seama?

— Ce să-mi dau seama?

Trece pensula peste balustradă.

— Valorezi mai mult decât crezi. Eşti un om de valoare.

— Ba n-am nicio valoare. Principala mea calitate este aceea de a intra în belele din care trebuie să fiu scos.

Ca pentru a-mi dovedi spusele, un fir de vopsea se prelinge de pe peria mea şi se scurge peste vela pe care am întins-o.

— Asta şi gropiţele din obraji, adaug.

— Nu mai fi aşa de aspru cu tine însuţi! Ne-ai scăpat de marina franceză. Şi ţi-ai apărat oamenii. Ai cicatrici care o dovedesc, zice arătând cu pensula spre falca mea.

Îmi trec degetul mare peste locul unde am fost lovit de vânătorul de hoți. Încă mai doare când îl ating.

— M-am gândit că îmi lipsește culoarea din obraji, atâta tot.

— N-ai ripostat?

— Nu am exersat autoapărarea. Și sunt mult mai puțin galant din fire decât ți-ar plăcea să crezi, spun manevrând zelos pensula, iar vopseaua se împrăștie din peri precum praful de pușcă dintr-un tun. Are vreun nume?

— Cine?

— Vasul tău, îi răspund.

Mă lovesc cu pumnul de balustradă.

O picătură de vopsea cade pe piciorul lui gol și o șterge cu partea din spate a gambei.

— *Eleftheria*.

— Ce înseamnă?

— E în grecește, îmi răspunde. Înseamnă *libertate*.

— Tu i-ai dat numele?

— Da, atunci când am furat-o. Oamenii care au fost de acord să cumpere de la noi mărfurile VOC sunt toți din Oia[1] și un nume grecesc ne va fi de folos acolo. În plus, aveam nevoie de un nou început, așa că mi s-a părut o alegere bună.

— De când aveți vasul?

— Observ că schimbi subiectul, milord.

Mă aplec să mai iau vopsea din găleată și arunc puțin din pastă spre el. Când mă îndrept de șale, mă bate ușor peste obraz cu dosul palmei în chip de represalii. E o pălmuță ușoară, dată în joacă, dar tresar așa de tare, încât scap pensula din mână. Cade zgomotos pe punte, lăsându-mi o urmă ivorie pe lemn, între tălpi.

— La naiba! Scuze!

[1] Cel mai faimos sat din insula grecească Santorini.

Mă aplec după pensulă și încerc să șterg vopseaua de pe punte cu talpa piciorului, dar nu fac decât să întind și mai mult pata. Mă aștept să mă certe, dar când îmi ridic privirea, văd că mă urmărește din ochi cu o expresie sobră.

Își așază pensula pe balustradă și se saltă în picioare.

— Vino încoace!

Nu mă mișc.

— De ce? Ce vrei să faci?

— Vreau să te învăț ceva. Ridică-te!

Vâr pensula în găleată, îmi șterg mâinile de pantaloni și mă ridic, cu fața spre el.

— Ridică mâinile, îmi ordonă și își întinde brațele în față, cu palmele spre mine.

Nu mă mișc.

— De ce?

— O să-ți arăt cum să ripostezi când te atacă cineva.

Își suflecă mânecile, apoi își arcuiește nerăbdător sprâncenele.

— Vorbesc serios! Acum ridică mâinile!

— Nu cred că...

— Ridică mâinile, milord! Până și un gentleman ar trebui să știe cum să se apere. *Mai ales* un gentleman.

Mi se pare lipsit de sens, dar îmi scutur umerii și-mi ridic pumnii la piept. E o postură atât de nefirească pentru mine, încât îi las să cadă imediat.

— Nu pot.

— Ba sigur că poți! Ridică brațele!

— N-ar trebui mai întâi să învăț cum să îmi țin picioarele?

— Atunci când te bați, ai noroc dacă rămâi în picioare. Dar, în fine... Uite ce trebuie să faci: împinge un picior în față. Dreptul, dacă ăsta e brațul cu care lovești. Și îndreaptă-ți spinarea. Știu că ești mai înalt de atât.

— Ba nu sunt.

— Du brațul la spate. Și îndoaie puțin genunchiul, uite așa.

Își încolăcește talpa piciorului de spatele gambei mele și mă împinge în jos, până ce cedez.

— Poziția genunchiului e esențială. Ține brațele ridicate în față, ca să te protejezi. Așa, acum lovește-mă!

Dau cu pumnul în mâna lui, anemic și fără chef, de parcă aș arunca o cârpă udă în aer. Mai fac câteva încercări, dar sunt prea stângaci și nu izbutesc să-mi adun puterile.

— Lovește zdravăn, mă îndeamnă Scipio. Gândește-te că te aperi!

Mă gândesc la tata, nu la bătăile pe care mi le-a administrat, ci la nenumăratele dăți când îmi spusese cât de jalnic sunt. Cât de incapabil și de lipsit de orice perspective sunt, *un om bun de nimic, care nu va face nimic în viață, nimic, nimic, nimic*, până ce începusem să cred că nu merita să mă mai feresc de loviturile lui.

Și iată-l acum pe Scipio, care îmi spune că merit să mă apăr.

Mă trag în spate și lovesc mai tare de această dată; nu e o lovitură reușită, dar e dată cu mai mare entuziasm. Și mai puțin în scop defensiv ori ca să-mi cer scuze. Când pumnul meu face contact cu mâna lui, am senzația că oasele mi s-au rupt în două.

Scipio râde.

— Nu-ți băga degetul mare în pumn. O să vezi, asta ajută. A fost o lovitură bună, să știi. O lovitură dată din toată inima.

Se așază pe o treaptă și-și șterge sudoarea de pe frunte, apoi scoate din buzunar o sticluță și mi-o oferă. Simt mirosul puternic oțetit al ginului și-mi vine să-i smulg sticluța din mână ca să o dau pe gât pe toată, dar clatin din cap și spun:

— Nu, mulțumesc.

Scipio soarbe o înghițitură, apoi ia în mână pensula. Mă aștept să-l văd reluându-și munca, dar se întoarce și mă privește drept în ochi, apoi îmi spune pe un ton foarte, foarte serios:

— Data viitoare când cineva va vrea să te bată, să dai și tu în el, ne-am înțeles? Îmi promiți, Henry?

Abia după ce ne reapucăm de vopsit îmi dau seama că a trecut ceva vreme de când cineva mi-a spus Henry și nu m-am cutremurat.

VENEȚIA

27

De la prima vedere, mă îndrăgostesc iremediabil şi pasional de Veneţia.

E şi normal, căci încă de la început îmi dau seama cât de spectaculos este oraşul, cu cerul lui alb-roşiatic şi laguna cu ape albăstrui-verzui strălucitoare. O mulţime de vase şi stâlpi de acostare vopsiţi în dungi răsar din valuri ca nişte cormorani cocoţaţi pe o înălţime, iar printre ei plutesc gondole negre. Pe fundalul de ambră al asfinţitului se profilează domuri şi clopotniţe, faţada îmbrăcată în coloane a Palatului Dogilor şi vârful boltit al Basilicii San Marco, iar Grand Canal este flancat de palate cu ziduri vopsite în culori alternante şi balcoane ce stau agăţate peste unde. Apa sticloasă îmbrăţişează lumina şi o trimite înapoi, de parcă sub mare s-ar întinde un al doilea oraş.

Singurul lucru trist care ne întâmpină sunt spânzurătorile de pe eşafoadele înşiruite în locul unde Grand Canal se deschide în Adriatica, fiecare din ele purtând un cadavru pe jumătate mâncat de viermi, cu oasele zdrenţuite ieşite în afară şi pielea cenuşie şi încreţită. Corbii şi pescăruşii le dau ocol, răsucindu-se pe cer ca nişte artificii spiralate înainte de a rupe rândurile şi a plonja. Chiar dacă Scipio şi oamenii lui nu sunt piraţi în adevăratul sens al cuvântului, statutul asemănător

pe care îl au îi face să se teamă ca nu cumva să împărtășească soarta celor spânzurați, în timp ce noi trei suntem acum, practic, parte din echipaj, și așa ne și declarăm în fața oficialilor portuari, căci a le explica rolul de „cvasiostatici" ne-ar fi cu mult mai dificil. În acest scop, Percy și cu mine ne-am schimbat hainele prea puțin practice de dandy cu pantaloni de pânză largi și căciuli țesite, împrumutate de la marinari, cămăși din dril aspru țesut în dungi și cizme din piele uzate, dar moi din cauza umidității. Acum arătăm ca niște adevărați lupi-de-mare. Felicity, în schimb, draga de ea, și-a păstrat ținuta de doamnă.

Ebrahim și Scipio rămân pe vas pentru a se ocupa de vămuire și de taxele portuare, în timp ce noi trei suntem trimiși în oraș pentru a încasa o parte din banii aferenți mult amânatelor scrisori de credit ale domnului Boswell, căci sunt singurul care pot trece drept el, ca și pentru a găsi un loc de înnoptare. O ploaie fină, molcomă și vaporoasă se revarsă peste canale. Căldura e înăbușitoare și înmiresmată, iar ploaia îndepărtează din aer duhoarea șanțurilor de scurgere.

Orașul arată ca un labirint, cu canale ce spintecă aleile înguste ca niște vene. Găsim o cârciumă în Cannaregio, lângă ghetoul evreiesc. Ocupăm un colț al sălii și ne bucurăm de prima masă caldă și fără pesmeți de săptămâni în șir, asezonată cu șodou, gemuri și cu niște vin foarte bun pe care servitorul e mult prea dispus să ni-l ofere. Pe măsură ce întunericul se așterne, zgomotul din cârciumă crește, până ce ajungem să strigăm unii la alții ca să ne auzim... sau poate că de vină o fi băutura. Totul pare mai zgomotos atunci când bei, iar eu mă aflu în cea mai cherchelită stare de când am părăsit pe neașteptate Franța.

Felicity se duce la culcare de cum se termină cina, lăsându-ne pe Percy și pe mine în legea noastră, alături de mateloți. Ne

tot pierdem unul de celălalt în mijlocul mulțimii, apoi ne regăsim doar pentru a comenta cum ne-am pierdut, după care suntem din nou despărțiți. Într-un final, Percy mă lasă singur într-un separeu, cu instrucțiuni clare să nu mă mișc de acolo, și își croiește drum spre tejghea pentru a aduce alte băuturi.

Aproape imediat după plecarea lui, Scipio îi ia locul. Își așază pălăria pe masă și se lasă să cadă pe bancă, lângă mine.

— Cred că am găsit insula.

— Hmm? Insula... Ai găsit...

Până să apuc să-mi regăsesc cadența în vorbire, uit ce voiam să spun. Aproape că mă plesnesc peste față ca să mă dezmeticesc.

— Ce ai zis că ai găsit?

Scipio se încruntă la mine.

— Ești beat?

— Nu.

— Totuși așa pari.

Scutur din cap, încercând să casc ochii mari și nevinovați. Să fac fața de *niciun strop de alcool nu a atins aceste buze* pe care mama o adoră.

Scipio rămâne încruntat, însă continuă:

— Unul din docheri a auzit de ea. Insula e în carantină, așa după cum știai deja, dar încă nu s-a scufundat. Sub ea s-au construit prea multe tuneluri cu catacombe care se prăbușesc acum și de asta e pe cale să fie înghițită de ape.

Înalț o rugăciune tăcută, dar sinceră către Dumnezeu, care l-a sculat pe Lazăr din morți, pentru ca printre tunelurile prăbușite să nu se numere și cel pe care îl căutăm noi și pentru ca în fine – în fine – călătoria noastră absurdă să capete sens.

— Deci ai găsit-o! Și încă există. Ceea ce înseamnă că putem să pornim spre ea chiar acum.

— Soldații patrulează prin preajmă pentru a ține oamenii la distanță. Se pare că au avut probleme cu jafurile.

— Bine, atunci o să mergem mâine-noapte, pe întuneric. Doar știam că e păzită, de ce ne facem griji?

— De asta, spune, apoi scoate din haină o bucată de hârtie de pergament îngălbenită și o despăturește. Oficialii de la docuri mi-au dat-o, îmi explică el.

Este o schiță rudimentară a Cheii lui Lazăr, sub care a fost scris un text:

> FURATĂ DIN CASA LUI MATEU ROBLES DE TREI TINERI TÂLHARI ENGLEZI, DOI BĂRBAȚI - UNUL MIC DE STATURĂ ȘI VORBĂREȚ, CELĂLALT DE CULOARE - ȘI O DOAMNĂ, DESPRE CARE SE CREDE CĂ SE AFLĂ ÎN PREZENT ÎN VENEȚIA. LA RETURNAREA CHEII ȘI CAPTURAREA ACESTOR HOȚI NEISPRĂVIȚI, FAMILIA VA PLĂTI RECOMPENSA ȘI TOATE CHELTUIELILE REZONABILE.

Presupun că există și alte modalități, mai binevoitoare, de a mă descrie decât *mic de statură și vorbăreț*, însă afișul mă trezește prea tare din beție pentru a mai comenta. Se vede treaba că ducele ne-a luat-o înainte – am întârziat destul de mult, așa încât nu sunt surprins, dar faptul că mă aflu în același oraș cu el mă cam tulbură. E posibil să pândească în jurul insulei, așteptându-ne sosirea. Îmi strâng degetele în jurul cheii, ascunse în buzunar.

— Atunci rămâne pe mâine-dimineață. În zori, înainte ca lumea să se trezească, luăm vasul și plecăm spre insulă.

— Nu vom naviga pe *Eleftheria*.

— De ce nu? Am trece cu ea peste soldații din gondole.

— Ceea ce nu ar fi o idee prea înțeleaptă. Vom lua bărcile.

Pe stradă, cineva țipă. Urmează un cor de râsete nestăpânite. Nu mă pot abține și arunc o privire pe fereastră. Ploaia

s-a oprit şi a lăsat în urma ei, pe iarbă, picături ce strălucesc ca perlele în întuneric.

— Ce se întâmplă afară?

— E Festa del Redentore[1]. Sărbătoarea Mântuitorului. Toată lumea se îmbată, poartă măşti şi e pusă pe scandal.

Lumânarea de pe masă pâlpâie, iar Scipio şi cu mine ridicăm ochii când Percy se strecoară în separeu lângă mine, cu două căni în mână.

— Nu te-am văzut când ai intrat, se scuză el faţă de Scipio, altfel îţi aduceam şi ţie ceva de băut.

— Nu e nevoie! spune Scipio, care se ridică şi-şi aşază pălăria pe cap. O să pun câţiva oameni să stea cu ochii pe patrule în noaptea asta, ca să vedem dacă ne putem strecura. Când vom fi gata de plecare, o să vin să vă iau.

— Unde mergem? întreabă Percy.

— La insulă.

Împing pergamentul spre el. Percy îl parcurge în grabă.

— Vom porni dimineaţa devreme şi vom vâsli cât de iute putem, zice Scipio. E vreo problemă?

— Nu, doar că e... foarte curând, răspunde Percy.

Afară, un grup de muzicanţi începe să cânte şi o mulţime de glasuri bete i se alătură. Scipio scoate un oftat pe nas.

— Cu cât vom pleca de aici mai iute, cu atât mai bine.

— Cum rămâne cu răscumpărarea noastră? îl întreb.

— Va trebui să facem schimbul în altă parte. Imediat ce veţi lua ceea ce vă trebuie de pe insulă, vom naviga spre Santorini, în Marea Egee. Cumpărătorii noştri de acolo ne vor găzdui până le veţi scrie familiilor. Atâta vreme cât Veneţia este

[1] Sărbătoare celebrată în Veneţia în a treia duminică din luna iulie începând din anul 1576, pentru a marca sfârşitul epidemiei de ciumă care omorâse 50.000 de oameni.

împânzită de afişe prin care se oferă recompensă pentru prinderea voastră, nu am de gând să rămân aici luni în şir, până ce rudele vor trimite pe cineva după voi. În seara asta să rămâneţi ascunşi vederii.

— Nu o să ieşim, îl asigură Percy, dar Scipio îl salută deja ducând degetul la borul pălăriei în timp ce iese.

— Nu pentru tine îmi fac eu griji, zice el.

Mă strâmb în urma lui, apoi iau una din căni din mâinile lui Percy – cea pe care nu a golit-o pe jumătate între tejghea şi separeu – şi o dau aproape pe toată pe gât în patru înghiţituri. Percy se holbează în continuare la afiş, îndoindu-i şi dezdoindu-i colţul cu degetul mare. De partea cealaltă a geamului, o crinolină neagră se izbeşte de fereastra de lângă masa noastră precum aripile unui vultur şi o femeie se clatină pe picioare, împinsă de mulţime din toate direcţiile. Percy îşi saltă privirea.

— Pare o petrecere pe cinste afară.

— Seamănă cu...

Las fraza la jumătate – prea multe variante ale aceluiaşi cuvânt şi nicio idee cum să continui – şi îmi odihnesc în schimb fruntea pe umărul lui.

Râde.

— Cât de mult ai băut?

— Mmm. Câte ceva.

— Câte ceva?

— Câte ceva din băuturi.

— Ei bine, uite care e răspunsul meu.

Îmi ia de sub nas cana pe care tocmai mi-a adus-o.

— Ha, deja am băut-o. Ia stai, unde te duci?

— *Noi* vom merge acum la culcare. Tu eşti terminat şi nici eu nu mă simt cu mult mai bine.

— Nu, vino încoace!

S-a ridicat deja în picioare, dar îl prind de mână și îl trag înapoi pe bancă, lângă mine. Aproape că îmi cade în poală. Râde, dar nu-mi dă drumul la mână, ci își strecoară degetul mare în palma mea și îmi strânge ușor degetele. La atingerea lui și la vederea acelui zâmbet minunat care îi joacă pe buze, un sentiment de cutezanță se naște brusc în mine, ca o epavă ridicată de pe fundul mării.

— Vreau să ieșim în oraș!

— E o idee proastă. Suntem căutați, sau poate ai uitat? zice împungând afișul cu palma.

— E un oraș mare. Și mai e și sărbătoare.

— Și astea ar fi argumente că ne-am putea ascunde sau, pur și simplu, enumeri lucrurile care îți fac plăcere?

— Care mai e rostul ispitelor dacă nu le cedezi?

— Cuvintele astea vor fi gravate ca epitaf pe mormântul tău.

Își lipește umărul de umărul meu.

— Hai la culcare! Scipio ne-a spus să nu ieșim.

— Ba nu, a zis *să rămânem ascunși vederii.* Nu e același lucru. Și oricum, abia mâine-dimineață vom porni spre insulă, așa că Scipio nu va afla. În plus, vom purta măști, ca toată lumea, și nu ne va recunoaște nimeni.

Suflu spre o șuviță de păr care i-a scăpat din coadă și îi flutură după ureche.

— Hai să mergem, te rog! N-am mai ieșit de mult timp împreună și nu vreau să rămân în casă. Vreau să fiu cu tine! Numai cu *tine*!

Ridic mâinile noastre împreunate la gură și îi strecor un pupic pe încheieturi.

Ghicesc ce o să îmi răspundă de dinainte să zică ceva; se vede din felul în care se topește tot, ca seul, atunci când buzele mele îi ating pielea. Scoate un oftat dramatic și spune:

— Când vrei, eşti o mare pacoste.

— Asta înseamnă da?

— Da, o să vin cu tine în oraş.

— Serios? Nu, nu-mi răspunde, nu vreau să-ţi dau ocazia să te răzgândeşti. Să mergem!

Mâinile ni se despart când mă ridic în picioare, însă Percy îşi ţine degetele pe şalele mele în timp ce ne strecurăm afară din separeu, traversăm cârciuma aglomerată şi ieşim în noaptea fierbinte şi zgomotoasă.

Ploaia s-a oprit, cu toate că norii joşi se îngrămădesc încă pe cer. Percy şi cu mine urmăm mulţimea ce se îndreaptă către piaţa San Marco, unde domneşte o adevărată nebunie. Toată lumea bea pe săturate; din căruţe se vând tot felul de băuturi, care de care mai interesantă, gustăm nişte vin bun din cupe speciale din argint şi mai apoi un vin mai puţin bun din pahare mai puţin speciale, împărţind acelaşi pahar, aşa cum am făcut toată viaţa, deşi, dintr-odată, a-mi pune gura acolo unde buzele lui s-au oprit cu câteva clipe înainte îmi pare o experienţă ciudat de intimă. Cineva ne oferă măşti făcute din piele de animal întinsă şi vopsită în alb-negru, iar Percy o leagă pe a mea; mâinile i se încurcă în părul meu, după care mă împinge un pic în spate pentru a cerceta cum îmi stă şi rămâne cu degetele împletite pe ceafa mea. Râd de cum arată şi, cu un zâmbet larg, îmi dă un bobârnac peste nasul mare al măştii. Ne croim drum prin mulţime şi păşim suficient de aproape unul de celălalt pentru ca mâinile să ni se ciocnească din când în când.

În aer pluteşte fum colorat de la pocnitorile şi petardele aruncate de pe poduri şi peste apă. Se cântă muzică în atât de multe locuri, încât notele se înlănţuie într-o simfonie stranie, distonantă. Oamenii dansează. Stau în grupuri şi cântă, şi se ceartă, şi râd. Zăbovesc pe poduri, înghesuiţi în gondole, agăţaţi la

prore şi învăluiţi în lumina felinarelor, a petardelor şi a torţelor, pe balcoane şi în praguri, şi se ating unii pe alţii, de parcă întreg oraşul le-ar aparţine. Zăresc un bărbat cu părul roşcat care se apleacă peste balustrada unui pod şi îşi ridică masca pentru a săruta în grabă un alt bărbat, unul cu barbă stufoasă, şi zău că-mi vine să nu mai plec de aici niciodată.

Mă uit peste umăr ca să văd dacă Percy a observat şi el scena, însă mi-e greu să-mi dau seama din cauza măştii care îi acoperă faţa. Nu pot decât să mă întreb la ce s-o gândi şi dacă noaptea aceasta înseamnă pentru el acelaşi lucru ca pentru mine. Aici, în mugetul muzicii şi în lumina torţelor filtrată prin sticla de Murano a vitrinelor magazinelor, îmi e uşor să pretind că suntem doi iubiţi ca oricare alţii, ieşiţi la o plimbare nocturnă într-un oraş strălucitor şi necunoscut. Cu toate că aş fi putut să mă lipsesc de toate astea – de băutură, de serbare şi de petrecăreţii care se învârt în jurul nostru –, atâta timp cât aş fi fost cu Percy. Lumea ar putea la fel de bine să fie o pânză goală, şi tot aş fi înnebunit de fericire, pentru simplul motiv că aş fi cu el.

Mulţimile se mai subţiază pe măsură ce ne îndepărtăm de Grand Canal şi de Piazza San Marco. Petrecăreţii merg împleticit, în cupluri sau în grupuri mici, cu feţele încă acoperite, şi majoritatea se îndreaptă către piaţa basilicii. Traversăm următorul pod şi pătrundem pe o alee pustie. Îl prind de mână pe Percy, iar el îşi împleteşte degetele cu ale mele şi le strânge uşor.

Aduceţi-mă o canapea, căci sunt pe cale să leşin.

— Nu te bucuri că am ieşit în oraş? îl întreb în timp ce ne legănăm mâinile. E ca şi cum ne-am fi întors acasă.

— Însă cu mult mai bine.

— Mai bine fiindcă aici ginul nu are gust de urină.

— Şi nimeni nu vrea să joace biliard.

— Şi Richard Peele nu e aici.

— ÎL URÂM PE RICHARD PEELE! strigă el, și asta mă face să izbucnesc așa de tare în râs, încât sunt nevoit să mă opresc.

— Vezi, *așa* ar fi trebuit să fie turul nostru, spun și îl las să mă tragă mai departe. Fără eroismele de care am avut parte.

— Eroismele astea îți vin totuși mănușă.

— Știi ce îți vine ție bine?

— Hm?

— Începutul ăsta de barbă.

Îi smulg masca de pe față ca să îl văd mai bine și el râde și-și duce o mână la perii de pe falcă, de parcă ar vrea să-i șteargă frecându-i.

— Așa, dă-i înainte, râzi de mine!

— Ba nu, vorbeam serios, chiar îți stă bine cu barbă.

— Și ție.

E rândul lui să-mi smulgă masca de pe față și zâmbetul acela minunat îi ridică din nou colțurile gurii, însă dispare când începe să îndruge explicații.

— Vreau să zic că tu arăți bine tot timpul. Dar acum arăți... nu bine. Stai un pic! Adică, *da*, sigur că arăți bine, întotdeauna arăți bine, dar acum parcă... și mai bine. Of, Dumnezeule. Nu mă lua în seamă!

Pe sub perii aceia frumoși din barbă, remarc că s-a cam înroșit. Zâmbesc și Percy râde iar, apoi își aruncă brațul după gâtul meu, mă trage spre el și își lipește buzele de fruntea mea.

Strada sclipește și acum după ploaia căzută după-amiaza, iar canalele clipocesc în clipa când primele picături ușoare ale noii ploi încep să cadă. Lumina felinarului aruncă fulgere drepte și în spirală peste apa neagră. Și Percy e aici, lângă mine, pe această stradă frumoasă și strălucitoare și e la fel de frumos și de strălucitor ca ea. Stelele presară praf auriu pe pielea lui.

Rămânem nemișcați, uitându-ne unul la altul, și jur, o viață întreagă se scurge în acele câteva secunde trăite împreună.

Îmi ia o clipă – o clipă nesfârșit și jenant de lungă – de zăbovit cu ochii în ochii lui și de luat inima în dinți, după care îmi așez mâna pe obrazul lui și îmi apropii fața de el. E extraordinar cât curaj îți trebuie ca să săruți pe cineva, chiar dacă ești aproape sigur că acea persoană tânjește să fie sărutată de tine. Îndoiala te poate dărâma la pământ oricând.

Aproape că îmi vine să plâng când buzele lui îmi răspund. Durerea și extazul se înlănțuie în inima mea. La început, e un sărut foarte ușor – cu gurile închise și cast, cu mâna lui ținându-mi bărbia în culcușul palmei, ca și cum fiecare dintre noi ar vrea să se asigure că celălalt îi împărtășește sentimentele. Pe urmă, buzele lui se desfac un pic, iar eu sunt gata să-mi pierd capul. Îl prind de cămașă și îl trag mai aproape cu atâta forță, încât aud cum tivul gulerului se rupe. Percy inspiră adânc, își vâră mâinile sub haina mea și rămâne cu gura apăsată ferm peste a mea pentru un moment, după care buzele i se înmoaie și se deschid. Limba lui se încolăcește în jurul dinților mei.

Suntem atât de prinși de ceea ce ni se întâmplă, încât ne clătinăm un pic, și atunci el mă lipește cu spatele de zidul aleii și se apleacă, astfel încât să nu fiu nevoit să mă înalț pe vârfuri pentru a ajunge la gura lui. Cărămizile îmi străpung haina ca un ferăstrău în timp ce îi trag coapsele spre mine ca să îl simt cum se întărește. Între noi nu mai e acum decât ploaia și fiecare picătură pare să sfârâie și să scânteie la contactul cu pielea mea – un strop de apă picurat pe un metal topit.

Îmi caută pe dibuite betelia pantalonilor și un șoc mă străbate atunci când degetele lui reci îmi întâlnesc pielea goală a abdomenului.

— Vrei să...? mă întreabă cu glas răguşit şi întretăiat.

Lasă fraza neterminată şi îşi înfige degetele în betelia mea, de care începe să tragă.

— Da, răspund eu.

— Da?

— Da, categoric da!

Încerc să îmi deschei nasturii şi înjur cu gândul la paharele băute, care mi-au îngroşat degetele şi le-au făcut să se mişte aşa de stângaci. Percy mă opreşte.

— Nu aici, armăsarule! Sunt oameni prin preajmă.

— Ba nu e nimeni în jur.

Ca pentru a mă contrazice, cineva îşi strigă prietenul din capătul opus al străzii. Câteva siluete întunecate fug în lumina unui felinar. Întind totuşi mâna spre nasturi, dar Percy îşi împleteşte degetele cu degetele mele şi-mi trage mâna deoparte.

— Opreşte-te! N-o să te las să te dezbraci de pantaloni în mijlocul străzii! E o idee foarte proastă!

— Bine, cum zici tu. Ce-ar fi să ne sărutăm până ne vine o idee mai bună?

Îşi trece buzele uşor peste colţurile gurii mele, şi Isuse, Maria şi Iosif, e nevoie să fac apel la fiecare câtime din înfrânarea pe care am exersat-o ani la rând pentru a nu-i smulge hainele de pe el în clipa aceea, fără să dau doi bani pe trecători. Sunt însă un gentleman desăvârşit, iar un gentleman nu-şi scoate pantalonii de pe el în public, mai ales dacă marea iubire a vieţii sale îl roagă să n-o facă.

— Ce-ar fi să fugim împreună? zice Percy.

— Să ne întoarcem la han? Acolo aş putea să-mi scot pantalonii.

— Nu, vreau să zic să fugim după ce se termină totul.

— Ce să se termine?

— Turul. Anul.

Mă sărută pe frunte – un pupic dulce și zgomotos. Fața i se luminează.

— Ce-ar fi dacă tu nu te-ai întoarce acasă, iar eu nu aș pleca în Olanda, și în schimb am fugi undeva împreună?

— Unde?

— La Londra. Paris. Jakarta. Constantinopol. Oriunde, nu contează.

— Și ce-o să facem acolo?

— Să ne clădim o viață împreună.

— Pentru totdeauna? Nu se poate!

— De ce?

— Pentru că n-am avea nimic.

— Ne-am avea unul pe celălalt. Nu-i de ajuns?

— Nu, nu e.

N-am vrut să sune așa de abrupt, dar enunțul șterge entuziasmul visător de pe fața lui Percy. Se încruntă.

— Dar dacă am fi împreună, nu m-ar mai interna la azil. Dacă aș sta cu tine...

Nu reușesc să înțeleg cum am ajuns la această ciudată inversare a rolurilor, căci Percy e întotdeauna cel rațional, iar eu cel înflăcărat. Și totuși, iată-l acum propunându-mi să fugim fără altceva.pe care să ne bazăm decât noi înșine, ca un soi de amanți cu soartă potrivnică dintr-o baladă. Și, cu toate că inima îmi plesnește de iubire pentru el, nu poți trăi numai cu dragoste. Îți mai trebuie și mâncare.

— Gândește-te bine, Percy! Nu am avea niciun sfanț. Nici viață socială. Mi-aș pierde titlul nobiliar și moștenirea. Ne-am distruge reputația, nu ne-am mai putea întoarce niciodată acasă.

— Eu oricum nu mă pot întoarce.

Nu îi răspund, iar el se îndepărtează cu un pas şi-şi lasă braţele să cadă pe lângă corp.

— Dar tatăl tău? Preferi să te întorci la el – la el, la munca de pe moşie şi la societatea engleză – în loc să fugi cu mine? Dumnezeule, Monty, de ce îţi e mai frică, de el sau că îţi pierzi privilegiile pe care ţi le aduc banii?

E rândul meu acum să mă îndepărtez. Nu ştiu cum de am trecut de la faza cu mâinile lui alunecând în jos pe pantalonii mei la vorbele de acum, cele mai aspre pe care le-am auzit vreodată ieşind din gura lui Percy. Capul mi se învârte.

— Zău aşa, Percy, fii rezonabil!

— Rezonabil? Vor să mă închidă la sfârşitul anului într-un azil de nebuni şi tu îmi ceri să fiu rezonabil?

— Sau...

Aproape că întind mâna spre el, de parcă o atingere i-ar domoli furia şi spaima ce îi răzbat din voce.

— *Sau* am putea găsi panaceul şi ar funcţiona, şi atunci ai putea să te întorci acasă cu mine pentru că ai fi vindecat.

— Nu-l vreau.

— Ce nu vrei?

— Nu vreau panaceul. Dacă îl găsim, nu am de gând să-l folosesc.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să iau viaţa femeii aceleia ca să mă fac bine. Şi nu cred că trebuie să fiu sănătos tun ca să fiu fericit. Doamne!

Se mai îndepărtează cu un pas şi îşi dă capul pe spate.

— Ar fi trebuit să-ţi spun asta cu mult timp în urmă.

— Mult timp? Ce vrei să zici? Când te-ai hotărât?

— Când Dante ne-a povestit despre mama lui; de fapt, chiar mai de mult. Monty, adevărul este că nu mi-am dorit niciodată să încerc remediul.

— Niciodată?

— Mă rog, nu niciodată; la început m-a atras ideea de a-l găsi pe Mateu Robles, care ar fi putut să mă ajute dându-mi ceva cu care să controlez mai bine crizele. Pentru că epilepsia este o boală *grea*. E așa de *greu* să fii bolnav! Dar nu vreau să iau viața cuiva... nu merită.

— Atunci de ce ne-ai lăsat să venim până aici?

— V-am *lăsat*? repetă el și-și însoțește vorbele cu un râset uimit. Nu v-am lăsat, tu nu mi-ai dat nicio șansă. Nu mi-ai dat niciodată nicio șansă în legătură cu nimic; nu am putut să vorbesc personal cu Mateu Robles, să țin cheia la mine sau să plec cu piratii. Nu te gândești niciodată decât la tine! Și acum ai accepta să fim împreună, dar numai cu condiția să nu faci niciun sacrificiu.

— Și folosirea panaceului ce ar însemna pentru tine, un sacrificiu ca să te faci bine? Îți *sacrifici* boala de dragul meu?

— Ce-ai vrea să-ți răspund? Da, sunt bolnav. Sunt epileptic, asta îmi e soarta. Nu e deloc ușor, și nici plăcut, dar trebuie să trăiesc cu asta. Pentru că ăsta sunt eu, și nu cred că sunt nebun. Nu cred că trebuie să fiu internat într-un azil și nu cred că trebuie să mă vindec pentru a avea o viață bună. Dar nimeni nu pare să fie de acord cu mine. Am sperat ca tu să fii altfel, însă văd că gândești la fel ca familia mea, ca doctorii mei și ca restul lumii.

Simt cum pământul îmi fuge de sub picioare. Se năruie toate certitudinile cu care m-am amăgit în săptămânile de după ce am aflat de cheie și de inimă, toate certitudinile cu privire la noi doi și la faptul că, pentru ca toate lucrurile să revină la normal, nu trebuia decât ca Percy să se vindece. Și dintr-odată înțeleg că așa a fost Percy dintotdeauna. Și până acum asta nu a fost un obstacol, așa că nu el e de vină. Eu am săpat prăpastia dintre noi.

— Dar am avea panaceul! Dacă fugim acum împreună, ai rămâne bolnav, nu s-ar schimba nimic.

Își încrucișează brațele la piept.

— Atunci explică-mi: vrei să mă vindec ca să nu ajung la azil sau ca să nu trebuiască să ai de-a face cu mine atunci când fac o criză?

— Chiar are importanță?

— Da.

— Ambele. Ai înțeles? Nu vreau să ajungi într-un azil și să te pierd, dar nici... Ascultă, ne-ar fi cu mult mai ușor dacă te-ai face bine. Ce naiba, Perce, și așa sunt multe lucruri care ne stau în cale!

— Ăsta n-ar fi printre ele.

— Bine.

Scot cheia din buzunar și i-o arunc sau, mai degrabă, i-o azvârl în față.

— Poftim! Acum e a ta! Fă ce vrei cu ea! Fă-te bine, sau fugi în lume, sau arunc-o naibii în mare! Nu-mi pasă!

Mă aștept să continue cearta, dar se abține. Nu zice decât „Foarte bine".

„Țipă la mine, îmi vine să-i spun. Contrazice-mă, pentru că merit." Merit să se întoarcă împotriva mea după cum l-am făcut să se simtă de nedorit, bălăcindu-mă în propriul egoism. Dar Percy e Percy și nu rostește niciun cuvânt greu. Până și în cele mai rele momente ale sale, este cu mult mai bun decât mine. Umerii îi cad și se șterge sub ochi.

— Mă duc la culcare, zice, și mâine o să discut cu Scipio despre cum putem ajunge mai repede acasă. Cred că ar trebui să nu ne mai vedem un timp.

— Stai așa, Perce...

— Nu, Monty, îmi pare rău!

Dă să plece, se oprește și ridică brațul de parcă ar vrea să mai adauge ceva, apoi clatină din cap și se îndepărtează.

Nu știu ce să fac. Rămân pe loc, tăcut, distrus și uitându-mă ca un prost după el. Îl urmăresc din ochi până mi-e clar că nu se întoarce. Un orologiu bate ora – clopotele bisericilor din oraș pornesc să sune toate deodată. Aerul se cutremură la zgomotul lor. Începe din nou să plouă ușor.

Nu vreau să mă gândesc la cele petrecute. Nu pot să mă gândesc. Vreau să închid gura vocii aceleia din capul meu care îmi spune că am pierdut singurul lucru bun pe care l-am avut vreodată în viață pentru că nu am fost în stare să fiu altfel de cum sunt. Am irosit atâta timp în ideea că eu și cu Percy nu vom putea fi în veci împreună pentru că suntem bărbați amândoi, când, de fapt, de vină sunt *eu*.

Percy mi-a cerut să fug cu el, iar eu nu am putut renunța la ceea ce aveam.

Nu vreau să mă mai gândesc la asta. Aș face orice ca să îmi scot din cap aceste ultime minute.

Mă iau după petrecăreți și revin în piață – mi-am pierdut masca undeva, pe alee, așa că am fața descoperită acum – și știu precis ce o să fac, o să beau până ce nu îmi voi mai aminti nimic din cele întâmplate în noaptea asta.

De-a lungul Grand Canal e ușor să găsesc gin ieftin botezat, și încă și mai ușor să îl beau până ce totul se încețoșează în jur și simt că l-am lăsat pe vechiul eu în spate. Golesc rapid patru pahare, pe care le ajut să alunece pe gât cu niște bere dubioasă și alcool pur, băut direct dintr-o sticlă, după care trebuie să mă întind ca să o iau de pe un raft din spatele cârciumi. Cerul se clatină. Luna se înnegrește. Toată lumea pare să țipe, iar eu nu mă mai gândesc la Percy.

— Monty! Hei, Monty! *Henry Montague!*

Ridic capul și iată-l pe Scipio, cu o mână pe umărul meu și fața un pic distorsionată, de parcă ar sta în spatele unui geam. Țin încleștată în mână sticla cu alcool aproape goală și nu îmi amintesc unde mă aflu – sunt așezat pe marginea unui pod ce traversează un canal, ceea ce nu restrânge deloc numărul posibil de locuri. O gondolă trece pe sub mine, cu o femeie îmbrăcată într-o rochie de culoare sângelui cocoțată la proră și cu trena fluturând în spate în apa argintie.

— Uită-te la mine, Monty!

Scipio se așază pe vine, ca să mă privească în ochi.

— Ești bine, amice?

— Spexcelent. Mmm... Nu, stai un pic, nu așa se zice. Voiam să zic *excelent*, da, mă simt excelent...

— Monty!

— Tu ce mai faci?

Mă salt de jos, îmi sucesc glezna pe pietrele de pavaj și aproape că mă prăvălesc.

Scipio sare în picioare și mă prinde.

— Hai să mergi la culcare!

— Nu, încă mai pot să beau.

— Nu mă îndoiesc.

Îi întind sticla.

— Uite, bea și tu!

— Nu, e prea târziu pentru mine.

— Da. E prea tirzău. Târziu.

Râd. Scipio nu. Smulge sticla din mâna mea și o golește în canal. Încerc s-o înșfac, dar nu izbutesc și aș fi căzut în apă dacă nu mă ținea el zdravăn.

— De ce ai golit sticla?

— Fiindcă ești terminat. Hai să te vâri în pat!

— Mmm, nu, nu pot...

— De ce?

— Pentru că Percy e acolo, în pat, și Percy nu vrea să mă mai vadă.

— Mi-a zis el ceva când s-a întors. Înțeleg că v-ați certat.

Aruncă sticla în canal, apoi mă bate pe spate.

— Nu-ți face griji, o să-i treacă!

— Nu cred.

— De ce să nu crezi? Doar sunteți prieteni. Și prietenii se ceartă uneori.

— Am stricat totul. Mereu stric totul.

Îmi las fruntea să cadă pe umărul lui și din felul stângaci în care mă ține, îmi dau seama că niciunul din noi nu prea știe ce face. Totuși nu ne mișcăm. Fir'ar a naibii de treabă!

Scipio mă bate pe umăr cu palma, după care îmi îndepărtează capul de parcă ar smulge o scândură din podea.

— Dacă ești hotărât să nu-l vezi pe Percy, n-ai decât să dormi pe vas. Ți-am zis să nu ieși în oraș, ai uitat că ești urmărit? O să sfârșim cu toții la spânzurătoare din cauza ta.

Mă ia pe după umeri, iar eu mă sprijin de el mai greu decât intenționasem și-l las să mă conducă înapoi prin mulțime.

Mă bazez pe el să aleagă drumul fie spre docuri, fie spre han, încotro vrea. Primul loc pe care îl recunosc este Campanila din Piazza San Marco, un ac ce împunge luna. Cu numai câteva ore înainte, Percy și cu mine am stat aici, în umbra clopotniței, și naiba să-l ia pe Percy, sunt așa de furios pe el, încât îmi vine să pocnesc pe cineva, însă în jur sunt numai Scipio și mulțimi de străini, și niciunul dintre acești oameni nu pare o alegere bună. Cineva mă izbește în trecere cu umărul, altcineva țipă în urechea mea și, dintr-odată, mă opresc, ca pierdut în noapte.

Scipio se oprește și el.

— Hai odată, Monty, hai să mergi la culcare!

— Trebuie să... nu pot...

Respir prea iute și el observă, probabil, căci face un pas mai aproape.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi apăs mâinile de obraji și o senzație de regret amar urcă în mine și îmi vine să plâng, de parcă lacrimile ar putea șterge cele întâmplate. Scipio mă ocolește și își așază, pe la spate, mâinile pe umerii mei.

— Trebuie să dormi! O să vezi, mâine-dimineață o să te simți mai bine!

— Percy nu mă mai vrea, murmur eu.

Scipio își îndoaie mâna și nu știu dacă a înțeles ce vreau să spun și nu dă importanță sau îmi interpretează spusele în cel mai cast mod cu putință.

— O să-i treacă.

Începe să mă împingă înainte, iar eu mă las în voia lui, dar cineva ne taie calea. Picioarele nu mi se mișcă la fel de iute precum creierul, deși nici acesta nu funcționează la viteză maximă, așa că mă izbesc de individ. Scipio mă calcă, iar pantoful îmi iese din picior.

— *Scusi*, zice el în timp ce dă să-l ocolească pe bărbat, care, acum îmi dau seama, e îmbrăcat în uniforma soldaților dogelui.

Omul ne taie din nou calea, deliberat de data asta, și Scipio se oprește. Țopăi într-un picior și încerc să-mi pun pantoful în celălalt, iar el aproape că dă peste mine.

Soldatul întreabă ceva în venețiană și ne holbăm amândoi la el. Scipio îi răspunde în franceză „Scuzați-mă!"

Soldatul îi taie iar calea. Scipio mă strânge și mai tare de braț.

— Vorbiți englezește? zice soldatul încălecând sunetele, de parcă nu ar ști ce întreabă, ci doar a memorat propoziția.

Scipio îl măsoară din priviri și îi răspunde tot în englezește:

— Da.

— Tu? Englez? mi se adresează acum soldatul, iar eu, fără să mă gândesc, dau din cap în semn de încuviințare.

Cineva mă înșfacă pe la spate și mă smulge de lângă Scipio. Mușchii aproape că îmi paralizează. Este un alt soldat, unul de-a dreptul uriaș, cu fălci pătrățoase și câțiva dinți din față lipsă, îmbrăcat în aceeași uniformă. Încep să realizez ce se întâmplă și mă cuprinde panica. Încerc să mă îndepărtez, dar sunt prea amețit, iar el este cu mult mai solid decât mine. Ia slaba mea rezistență drept pretext pentru a-mi răsuci brațele la spate ca pe niște cârpe. Scot un urlet de durere. Scipio se zbate cu mult mai multă eficiență și în ajutor sunt chemați alți doi soldați, care pândeau neobservați în umbra catedralei.

Soldații vorbesc între ei în venețiană, iar Scipio încearcă să le ofere explicații, mai întâi în franceză, apoi în engleză, se pare însă că soldații nu înțeleg niciuna dintre aceste limbi. Habar n-am ce zice fiecare și încerc să mă retrag, de data aceasta prefăcându-mă inert, în speranța că o prăbușire bruscă mă va elibera din strânsoare. Soldatul mă trage înapoi de cămașă și-mi strigă ceva în ureche, iar eu dau disperat din mâini și din picioare, până ce Scipio îmi strigă „Potolește-te, Monty".

Teama din vocea lui mă țintuiește pe loc și când arunc o privire spre el, văd că un soldat și-a sos cuțitul și lama este așa de subțire, încât aproape că nu se vede, până ce lumina lunii cade asupra ei. Ține vârful cuțitului la gâtul lui Scipio. Încetez să mă mai zbat, iar soldatul de lângă mine îmi răsucește din nou mâinile la spate, după care suntem împinși să traversăm piața, supravegheați de cei patru soldați: doi dintre ei ne încadrează, iar un altul vine în urmă, cu pumnalul acela urât pregătit să atace.

Nu ne duc prea departe. Ne croim drum prin mulțime, înghesuiți din toate părțile de pene, crinoline și șiraguri de perle care

ne pocnesc peste față când sunt aruncate peste umăr, și ajungem în fața Palatului Dogilor, pe marginea canalului. Soldații care păzesc intrarea, îmbrăcați în aceleași uniforme, ne lasă să pătrundem fără a pune întrebări și suntem împinși într-o curte înconjurată de colonade din piatră albă, iar de acolo pe niște scări și prin uși mari din lemn de abanos.

Încăperea de dincolo de ușă este dominată de un pat cu baldachin. Lambriuri din lemn întunecat la culoare, cu margini decorate cu cartușe aurii, se înalță până la tavan, de unde înaripatul Leu al Sfântului Marcu ne privește din fresce. Dintr-un candelabru din sticlă albă se scurg pe covor picături de ceară. Lumina pe care o aruncă aproape că mă orbește și-mi arunc brațele în sus, strâmbându-mă în semn de protest. Aud ușa închizându-se în urma noastră.

Soldatul care mă ține prizonier îmi dă, în sfârșit, drumul și întreabă în franceză, șuierând din cauza dinților lipsă:

— Ăștia sunt domnii pe care îi căutați, milord?

— Unul din ei, răspunde o voce dezgustător de familiară. Nu am idee cine e insul celălalt.

Îmi las brațele să cadă. Ducele de Bourbon se ridică de pe un jilț de culoarea smaraldului și pe pervazul ferestrei văd că stă cocoțată Helena. Cosițele îi flutură pe umeri în timp ce se întoarce cu fața spre noi și-și mijește ochii, studiindu-l pe Scipio.

— Cine Dumnezeu mai e și ăsta?

— Pun pariu că unul dintre corsarii care i-au adus la Veneția, răspunde Bourbon. Oficialii din port m-au informat despre sosirea lor azi-dimineață. Altcineva mai era cu ei? îi întreabă el pe soldați.

— Nu, milord, nu erau decât ei.

— Unde îți sunt prietenii, Montague? mă întreabă Bourbon. Speram că în seara asta veți fi prezenți cu toții.

Inima mea o ia la trap. „Trezește-te, îmi spun. Trezește-te din beție, vino-ți în fire, trezește-te și ia-o din loc!" Soldatul și-a vârât pumnalul în teacă, așa că încerc să o zbughesc spre ușă, dar judec greșit poziția în care mă aflu și mă izbesc de umărul lui Scipio. Un soldat mă prinde de guler și mă împinge spre pat. Lovesc cu spatele piciorului treapta ce urcă spre baldachin și mă împiedic, după care mă prăbușesc pe saltea, stârnind un nor de praf. Simt în gură gustul metalic al sângelui.

— Ce i-ai făcut? întreabă Helena.

— E beat, răspunde ducele încrețindu-și nasul. Se adresează apoi soldaților: Mulțumesc, domnilor, acum puteți pleca! Plata o voi aranja cu căpitanul vostru.

De cum pleacă soldații, Bourbon mă înșfacă de braț. Are prins la cingătoare un pistol mare cu butoiaș gravat care, în timp ce mă trage în sus, mă apasă peste abdomen.

— Dă-mi-o, Montague! zice ținându-și o mână la cingătoare, ca nu cumva să nu observ micul tun de sub haină.

Răspund întretăiat, în parte fiindcă sunt beat, dar mai mult din cauza fricii:

— Nu o am.

— Cum adică nu o ai?

Începe să tragă de buzunarele mele, să scotocească înăuntru și să le pipăie, în ideea că aș fi putut coase cheia în căptușeala hainei.

— Ba e la el, știu sigur, spune Helena din spatele lui.

— Taci din gură! mârâie ducele.

— Au furat-o din casă.

— Am spus să taci.

Bourbon mă prinde de bărbie și-mi trage fața aproape; o ploaie fină de salivă îmi stropește obrajii.

— Unde e cheia? mă întreabă în timp ce mă zgâlțâie tare și mă lovesc cu capul de unul dintre stâlpii baldachinului. Unde. E. Cheia?

— Lasă-l în pace!

Scipio îl prinde pe duce de braț și încearcă să-l smulgă de lângă mine, însă Bourbon își aruncă pumnul în față. Lovește cu putere, iar Scipio este azvârlit în spate, se împiedică de un taburet și se izbește de perete.

— Nu te băga, jupâne, îl repede Bourbon. Vei atârna în ștreang după ce termin cu tine!

Scipio rămâne îndoit de mijloc, cu fața ascunsă în culcușul cotului și umerii ridicându-se și coborând sacadat. „Ripostează", înalț eu în gând o rugă disperată la adresa lui și una lipsită de speranță pentru mine. Niciunul dintre noi nu se mișcă însă. A riposta împotriva cuiva care te zdrobește în bătaie este un lux în care amândoi am încetat de mult să credem.

Helena s-a ridicat între timp în picioare și stă rezemată de perete, cu mâinile lipite de lambriuri.

— Și acum ce facem? întreabă ea încet, mai mult pentru sine.

Bourbon se răsucește din nou cu fața către mine și tălpile cizmelor lui hârșâie ușor pe covor.

— Te mai întreb o dată, Montague, unde e nenorocita aia de cheie?

— Nu o am, mă bâlbâi eu.

Un fir subțire de sânge mi se prelinge pe bărbie, căci mi-am mușcat buza, dar sunt prea înspăimântat ca să mă șterg.

— Atunci la cine e? Spune-mi! Unde e? Nu răspund și mă împinge din nou spre pat, pe care mă prăbușesc fără să protestez.

O tăcere discordantă se așterne. De afară se aud petrecăreții care strigă în piață, un zgomot nepăsător la orice. Îl simt pe duce cum se holbează la mine, de parcă îmi așteaptă în continuare răspunsul, dar n-am de gând să-l pun pe urmele lui Percy și

Felicity; mai bine mor de mâna lui decât să renunț la speranța că ei doi vor scăpa cu viață.

— Foarte bine, latră Bourbon, care își schimbă tonul vocii în clipa când se răsucește pe călcâie. Tu, piratule, ridică-te! Am spus să te ridici!

Salt capul și îl văd pe Scipio cum își îndreaptă spinarea. Pielea de pe o parte a feței a fost julită de inelul gravat purtat de Bourbon și dâre subțiri de sânge, ca de rubin, încep să se prelingă pe chipul lui întunecat.

— Te vei duce la cei doi însoțitori ai lui Montague, care se află, fără îndoială, sub protecția ta, îi ordonă Bourbon.

Îi vorbește rar, ca și cum s-ar adresa unui om slab de minte.

— Îi vei informa că îi aștept mâine în zori la insula Maria e Marta cu Cheia lui Lazăr. Să vină singuri, neînsoțiți de oamenii tăi. Dacă nu îmi vor urma întocmai instrucțiunile, îl voi împușca pe domnul Montague și îi voi azvârli cadavrul în lagună.

Scoate pistolul de la cingătoare și îl flutură prin aer, mimând acțiunea. *Bang!*

Îmi las capul să cadă înapoi pe pat.

Încă un moment de tăcere, apoi Bourbon ridică trăgaciul, un sunet ca de os care se sfarmă.

— Dacă nu faci ce-ți spun, îl împușc pe loc.

O clipă mai târziu, țintele de la cizmele lui Scipio zornăie la contactul cu scândurile podelei; apoi ușa se închide și rămân singur.

Imediat după plecarea lui, Helena strigă disperată, ca și cum s-ar fi abținut până atunci:

— Nu-l împușca!

— Ține-ți firea, Condesa.

Se aude o pocnitură, ca de obiect greu aruncat pe podeaua de lemn cu atâta forță, încât totul în jur se cutremură.

— Hristoase, femeile sunt așa de nestatornice! zice ducele.

Helena s-a strecurat între noi, abia acum îmi dau seama, semn că nu are încredere că ducele nu își va folosi pistolul.

— Nimeni altcineva nu va mai muri pentru asta.

— Și nici nu o să se întâmple, cu condiția ca mâine-dimineață să intru în posesia cheii tale.

Încep să pierd contactul cu realitatea. Pe rând, simțurile îmi devin nefamiliare, mai întâi văzul se împăienjenește, apoi auzul alunecă în apă ca un mesaj vârât într-o sticlă. Patul pare să mă înghită cu totul. O umbră cade peste mine și îmi îngrop capul și mai adânc în saltea.

— Lasă-l să doarmă până ce pornim spre insulă, zice Helena. Nu va fi bun de nimic dacă nu se trezește din beție.

Afară, cerul explodează; un spectacol de artificii tocmai a început. Norii de furtună se aprind, fiecare picătură de ploaie pare un felinar colorat, iar degetul încovoiat al lunii care atârnă jos peste palat capătă nuanțe sângerii.

Vreau acasă.

Nu, nu acasă. Vreau să nu fiu aici. Vreau într-un loc unde să mă simt în siguranță. Într-un loc cunoscut.

Vreau să fiu cu Percy.

— Somn ușor, milord, o aud pe Helena că zice, și cedez nevoii de a dormi.

28

Când mă trezesc, sunt tot încolăcit în capătul patului. Genunchii mă dor, cămașa mi s-a lipit de spinare și capul îmi zvâcnește. N-am idee cât este ceasul; totul în jur este prea lipsit de culoare ca să-mi dau seama. Cerul cenușiu și înspumat se albește însă brusc când limba unui fulger îl străbate. Apa din Grand Canal clipocește la fiecare împroșcătură de ploaie.

— Ai de gând să vomiți?

Ridic capul. Ducele a plecat, dar Helena stă așezată pe pervazul ferestrei și-și răsucește șiragul de la gât printre degete. Nu îi răspund: consider că un prizonier nu datorează temnicerului său informații cu privire la starea lui de sănătate. În plus, dacă e să vomit, prefer să o fac peste ea într-un atac neașteptat.

Helena ia un lavoar de porțelan de pe masa de spălat și mi-l aduce. Mă aștept să-l lase să cadă peste pături și să se întoarcă la postul de pază, dar se așază la capul patului, cu un picior sub ea și lavoarul între noi. Ne studiem reciproc preț de o clipă, eu mijind ochii și tresărind mult mai mult. Helena arată diferit aici, departe de casă și pe un teren străin. Pare mai umană, mai puțin reținută în exprimarea emoțiilor, și am impresia că tot ce-și dorește este ca povestea asta să se termine odată.

Și pe urmă mă întreabă:

— Cum arăta tata?

Mă ia prin surprindere; nu mă așteptam nici la subiectul întrebării, și nici la blândețea din glasul ei.

— Cum arăta... poftim?

— Tata. Cum arăta când l-ai văzut în închisoare? Era bine? Crezi că a fost maltratat?

— A fost... Nu știu ce să-i răspund, dar într-un final mă decid: A fost emfatic.

— Emfatic cu privire la ce?

— La faptul că fiica și fiul lui nu trebuie să cedeze inima mamei lor ducelui de Bourbon sau oricui altcuiva care să o folosească în scopuri greșite.

Fața Helenei capătă o expresie rigidă.

— E vorba cumva și de tine? Pentru că și tu vrei să o folosești, nu-i așa? De aceea ai furat cheia după ce Dante ți-a povestit despre cercetările făcute de tata.

— Noi nu am folosi-o în scopuri greşite.

— Şi cine decide ce este bun şi ce este rău?

— Tatăl tău mi-a spus că...

— Îl iubesc pe tata, zice ea accentuând răspicat fiecare cuvânt. E singurul om de pe lume care contează pentru mine şi aş face orice ca să-l eliberez.

Zdrobeşte cutele de pe fustă cu palma, ferindu-şi ochii de mine.

— Deci pentru cine e inima?

— Pentru Percy.

— Prietenul tău?

Îşi apasă pumnii în saltea; umerii nu-şi pierd nicio clipă curbura graţioasă, dar capul îi cade, într-un gest ce aduce oarecum a penitenţă.

— Îmi pare rău!

— Pentru ce?

— Nu ştiu. Dar îmi pare rău.

Nu apuc să-i răspund, căci uşa este trântită de perete şi Bourbon năvăleşte înăuntru, cu umerii mantiei împestriţaţi de picături de ploaie. Helena se ridică în picioare atât de iute, încât aproape că dărâmă lavoarul de porţelan. Bourbon îşi aruncă pălăria pe jilţ.

— V-am întrerupt cumva?

— Ai găsit o barcă? îl întreabă Helena.

— O gondolă, răspunde el. Vom trece mai uşor pe lângă patrule într-un vas mai mic. Hai, scoală-te, Montague! latră el la mine, dând la o parte poalele mantalei pentru a-mi arăta că se află şi acum în compania acelui pistol gros cât braţul lui.

Mă salt împleticit în picioare şi aproape că mă lovesc de unul dintre stâlpii baldachinului.

— Se apropie zorii. Curând vom porni pe mare.

Bourbon își ia pălăria de pe jilț și mă invită, cu o plecăciune, să ies.

Palatul Dogilor stă cu spatele la canal și din valuri se ițesc, ca niște mădulare, mici pontoane. O gondolă neagră cu vârf ascuțit este legată de capătul unuia și se leagănă pe apa agitată. Ducele ne mână spre barcă. Helena merge în fața mea. Atârnă un felinar la proră și ia, fără să întrebe, prăjina în mână, lăsându-ne pe mine și pe duce față în față, holbându-ne unul la altul, el cu pistolul odihnindu-se în poală.

Helena conduce gondola spre Piazza San Marco, manevrând-o printre veliere pătrățoase și pontoane, până ce suntem scuipați în lagună. Suntem singurii care plutim între orașul propriu-zis și insulele înconjurătoare. În timp ce trecem de portul unde am acostat cu o zi înainte, cercetez din ochi velierele, în căutarea *Eleftheriei*, dar nu o zăresc. Gondola izbește un val și un vârtej de apă rece ca gheața îmi udă genunchii.

După aproape o oră, silueta insulei Maria e Marta pătează orizontul. Este o fâșie de uscat mică și pustie – înainte ca apa să inunde curtea bisericii, probabil putea fi străbătută de la un capăt la celălalt într-o jumătate de oră. Singura construcție care se înalță deasupra apei este capela ridicată pe un deal, a cărei fleșă se profilează pe cer în chip de busolă.

— Uite-i că vin, zice Helena încet.

Două slupuri alunecă spre noi. La prore stau câțiva soldați îmbrăcați în uniformele dogelui. Bourbon îi salută cu o fluturare de mână și-și ascunde pistolul sub mantie, dar ținându-l îndreptat în continuare spre mine.

— Bună dimineața, strigă el.

— V-aţi trezit devreme astăzi, milord, răspunde unul dintre oameni.

— Am venit să vedem insula. Nepotul meu, mă bate el cu palma peste genunchi, iar eu tresar mai tare decât ar face-o în mod normal un nepot la un asemenea gest al unchiului a pornit în turul Continentului şi i-am promis că îl voi duce să vadă insula mai de aproape înainte să se scufunde în lagună.

— Nu e foarte stabilă, avertizează un soldat.

— Nu ne vom apropia mult.

„Uită-te la mine, gândesc în timp ce soldatul îşi plimbă privirea peste noi trei, părând însă cel mai interesat de Helena, cocoţată în spatele gondolei ca un galion amplasat în capătul opus celui normal, la pupă. Uită-te la mine ca să-ţi dai seama că ceva este în neregulă. Întoarce-ne din drum! Arestează-l pe duce înainte să mă împuşte! Spune-ne să admirăm insula de aici, de unde ne aflăm, şi pe urmă să mergem acasă."

— Păstraţi distanţa, ne sfătuieşte soldatul. Unul din ziduri s-a prăbuşit săptămâna trecută. N-aţi vrea ca nepotul dumneavoastră să sfârşească zdrobit de un zid.

Bourbon râde, binedispus.

— O să ne ţinem departe, domnule!

Slupurile îşi văd apoi de drumul lor, iar noi de al nostru. Inima mi se prăbuşeşte în lagună când ne apropiem şi mai mult de ruinele zidurilor sanctuarului, zimţate ca un zâmbet aruncat spre cer prin găurile dintre dinţi.

Ne apropiem de capelă venind dinspre est, adică dinspre locul unde se aflase înaintea scufundării cimitirul. Prin apa înspumată, siluetele pietrelor de mormânt se unduiesc distorsionate. Aripile Leului Sfântului Marcu se iţesc din valuri precum nişte aripioare dorsale, marcând la fiecare câţiva paşi stâlpii porţii. Faţada capelei ne apare în faţă fantomatică în

lumina cenușie cadaverică a zorilor. Particule de cuarț sclipesc în ziduri.

Debarcăm pe un doc scufundat; cât vezi cu ochii, suntem unica barcă. Singurătatea aceasta mă face să oftez. Apa mă izbește peste genunchi și îmi împresoară picioarele în timp ce înaintăm către capelă, iar ploaia care cade din cer mă irită. Toată blestemata de lume pare alcătuită din apă.

Din interior, sanctuarul pare și mai fragil, stând într-un echilibru precar; un strănut zdravăn ar putea probabil să-l dărâme. Ușile scârțâie când apa se izbește de ele, lăsând în urmă o crustă care îi marchează nivelul. Sub valuri, podeaua este din plăci de marmură alunecoase, montate ca o tablă de șah, și, la fiecare pas, am senzația că mă prăbușesc într-o gaură. Tăcerea domnește peste tot, cu excepția câte unui plescăit ocazional când o bucată de mortar cade din tavan și a tremuratului obsesiv al valurilor ce se târăsc prin colțuri și zgârie fundul stranelor.

Bourbon înaintează cu pași mari pe culoar, ridicându-și picioarele atât de sus, încât împroașcă apa la fiecare pas.

— Încotro să ne îndreptăm, Condesa? strigă el către Helena, și vocea lui reverberează precum sunetul oceanului într-o cochilie.

Un ciob din rozeta capelei cade.

— Jos, se mulțumește să-i răspundă Helena.

Valurile îi flutură fustele în urmă precum cerneala vărsată dintr-o călimară.

Helena ne conduce către capela din spatele altarului, un loc mai înalt decât restul sanctuarului, în care apa nu a format decât băltoace adunate printre dale. În centru se află un singur mormânt, cu două figuri sculptate prosternate la picioare. Ambele înfățișează femei, una cu mâinile înălțate în rugăciune,

cealaltă cu două degete lipite de degetul mare. Deasupra mormântului au fost pictate câteva versuri din Scriptură.

> Și era o peșteră și o piatră era așezată pe ea.
> Isus a zis: Ridicați piatra.[1]

Helena așază felinarul pe jos, apoi își vâră degetele sub capacul mormântului.

— Ajută-mă! îmi zice.

Nu mă clintesc din loc.

— Nu vreau să deschid un mormânt de sfânt.

— Sunt personaje biblice, îmi răspunde, ca și cum asta ar ține loc de explicație. Trupurile lor nu se află aici, numai moaștele.

— Și?

— Deci nu e un mormânt în adevăratul sens al cuvântului.

Smucește capacul, care se deplasează de la locul lui scârțâind. Dinăuntru se revarsă o pală de aer cald cu miros de pământ, oase și mare adâncime.

— Ajută-mă, repetă Helena, și eu apuc celălalt capăt al capacului.

Împreună îl ridicăm de pe mormânt.

După ce îndepărtăm capacul, Bourbon ni se alătură și ne holbăm toți trei în jos. Aerul ce se înalță în valuri mă înspăimântă, atât din cauza temperaturii, cât și a ritmului cadențat, care aduce cu bătăile unei inimi. De frică, icnesc scurt.

Bourbon își scoate pistolul de la cingătoare, apoi îi face semn Helenei:

— După tine!

Dintr-odată, nu mai știu care din noi este mai degrabă prizonierul său: ea sau eu.

---

[1] Ioan 11: 38-39.

Helena ia felinarul și aprinde la căpătâiul mormântului o lumânare votivă cu suportul din sticlă plin de apă, dar cu fitilul încă uscat. Pentru o clipă, am impresia că vrea să se roage înainte de a coborî, apoi îmi dau seama că lasă un semn al trecerii noastre pentru Percy și Felicity, ca să știe încotro ne îndreptăm atunci când vor veni să ne caute. Lumina gri-gălbuie se furișează pe pielea ei și îi dezvăluie fața golită de orice expresie, o față de pe care emoțiile s-au șters precum ploaia cețoasă de pe un ochi de geam. La început, am senzația că este cu mintea în altă parte și nu poate pricepe gravitatea momentului și că ceea ce am trăit împreună ceva mai devreme n-a fost decât prefăcătorie. Apoi îmi dau seama că lipsa aceasta de emoție îndepărtează din tine orice altceva, un pustiu care dacă s-ar umple, ar da pe dinafară și s-ar impregna în tine ca o pată. O recunosc pentru că am trăit-o și eu. Goleşte-te, altfel spaima te va mânca de viu!

Helena nu e înspăimântată, este terifiată.

Fără să mă las rugat, o urmez în jos pe scări, cu ducele încheind șirul și împungându-mă cu pistolul în spinare. Treptele au fost construite în spirale strânse, atât de rotunjite și de înguste, încât nu putem înainta decât unul câte unul și ținându-ne cu mâinile de ziduri pentru păstrarea echilibrului. Cu cât coborâm mai adânc, aerul devine tot mai fierbinte, ceea ce mi se pare deloc natural.

Odată ajunsă la baza scărilor, Helena ridică felinarul pentru a vedea cu toții coridorul ce se întinde în fața noastră. Lumina pală nu răzbate până foarte departe, dar și așa văd că zidurile par ciupite de vărsat, cu suprafețele umflate și ondulate, de parcă ar fi fost construite din hârtie înmuiată în apă și apoi lăsată să se usuce, așa vălurită cum este. După câțiva metri parcurși în tăcere, la o cotitură, lumina felinarului cade astfel

încât, dintr-odată, îmi dau seama din ce anume sunt formate acele umflături de pe pereți.

Oase.

Întregul coridor a fost modelat din oase, șiruri peste șiruri de oase, înalte până la tavan, îngălbenite și lustruite de curenții de aer cald ce se ridică pe deasupra lor. Printre ele, din loc în loc stau agățate ca niște candelabre cranii legate între ele de fire de păianjen sfărâmicioase. La următoarea cotitură a fost asamblat un schelet întreg, prins cu sfori pentru a sta drept. E îmbrăcat într-o robă capucină prăfuită și are atârnat de gât o mică pancartă.

Helena se apleacă în față pentru a lumina inscripția de pe ea cu felinarul.

Eramus quod estis. Sumus quod eritis.

Nu mi-am mai folosit latina din zilele de la Eton, când nu se poate spune că eram prea atent la cursuri, însă Helena îmi traduce:

— *Ceea ce am fost noi odată ești tu acum. Ceea ce suntem noi acum vei fi și tu curând.*

O altă pală de aer fierbinte se abate pe deasupra capetelor noastre.

Ne continuăm drumul prin galeria de oase într-o tăcere mormântală, spartă doar de câte un mormăit ocazional, ca de gigant ce se răsucește în somn. Păşim pe un mozaic din pietricele sticloase, cu șanțurile dintre ele tocite de trecerea procesiunilor ce își aduceau aici morții. Mi-l imaginez pe Mateu Robles purtând sicriul soției sale moarte, da nu definitiv, cu conștiința la fel de grea precum inima ei alchimică.

Coridorul se închide cu un tavan boltit și trei coloane de cranii, în spatele cărora se află o ușă cu rame făcute, din câte

văd, din femururi; încerc să nu mă uit prea îndeaproape, de teamă să nu leșin. Helena se oprește în loc. Bourbon mă împunge cu pistolul și întind mâna după clanță, care se dovedește a nu fi o clanță, ci o mână de schelet, reconstruită și așezată astfel încât, prin apăsare, să deschidă ușa. Mă înfior din cap până în picioare și trag iute de așa-zisul ivăr. Ușa se deschide scârțâind și stârnind un nor de praf. Tunelul scoate un geamăt.

Păşesc în mormânt.

29

Mormântul este mic și prăfuit. De-a lungul unui perete se înșiră cripte săpate în piatră. Dintre ele, cea aflată cel mai sus abia dacă îmi depășește nivelul ochilor. Fiecare compartiment a fost cioplit din piatră neagră șlefuită, cu incrustații în sidef, iar sub mâner este gravat câte un nume de familie. Cel aflat în mijloc poartă numele *Robles* și imediat sub litera *b*, într-o ramă lucioasă de argint, se află gaura cheii, surprinzător de mare. De o parte și de alta a criptelor, pe niște picioare încrucișate, sunt suspendate două urne din fier. Când Helena apropie felinarul, văpaia uscată dinăuntru se trezește la viață și degetele de fum zgârie bezna, la unison cu aerul fierbinte care pare că răsuflă din pereți.

Bourbon face iute înconjurul încăperii, iar mantia lui fluturândă ridică nori de praf prin colțuri. Helena atârnă felinarul de un cârlig de lângă ușă, apoi se apropie de cripte și mângâie mai întâi numele ei de familie, după care își lipește palma de piatra șelfuită și rămâne cu capul plecat.

Bourbon își termină turul, se reazemă cu spatele de cripte și râcâie cu călcâiul pantofului piatra neagră.

— Acum, zice el jucându-se cu pistolul, îi vom aștepta pe prietenii tăi să îmi aducă cheia, Montague!

— Nu este cheia ta, şopteşte Helena, însă atât de încet, încât aproape că nu o aud.

— Şi atunci a cui este, dragă Condesa? latră la ea Bourbon, însă Helena nu răspunde.

Stă cu fruntea aproape lipită de criptele din piatră.

— Spune-mi a cui este? Oare a ta? A fratelui tău? A domnului Montague? Dacă niciunul dintre noi nu o va folosi, mama ta va fi murit degeaba, zicele ducele şi bate cu degetul în cripte.

Tavanul mormăie şi o minge de praf se revarsă de sus asupra noastră.

—Tatăl tău este un prost laş şi risipitor că a ascuns-o aici!

— Ba nu e, zic eu şi vocea mi se frânge la ultimul cuvânt, însă mă simt dintr-odată obligat să-i iau partea Helenei, sau mai degrabă nu ei, ci tatălui său, bărbatul a cărui haină am purtat-o la operă şi care mi-a vorbit despre fiica lui, care, atunci când era o fetiţă, dormea cu degetul legat cu o sfoară de degetul lui.

Poate că asta înseamnă că o apăr şi pe ea. La urma urmei, Helena era fetiţa aceea despre care mi-a povestit Mateu Robles. Şi poate că încă mai este fata care îşi iubeşte tatăl atât de mult, încât ar da orice ca să îl ştie suficient de aproape, încât să fie legaţi printr-o sfoară.

Bourbon îşi plimbă privirea de la Helena la mine.

— Vrei să vorbim despre taţii laşi, Montague? Pentru că în privinţa asta ne-ai da clasă.

— Poftim?

— Presupun că m-ai tâlhărit la îndemnul lui ori poate într-o încercare disperată să îi faci pe plac. De ani în şir urmăreşte să mă vadă căzând în dizgraţie.

— Tata nu m-ar îndemna niciodată să fur.

„Oricât de mult l-aş urî, sunt sigur că n-ar face aşa ceva, îmi spun, e un tip prea închistat şi prea supus canoanelor sociale."

— Chiar dacă nu te place, tata este totuşi un gentleman, îl desfid eu pe duce.

— Tatăl tău este un desfrânat, scuipă Bourbon vorbele. Cel mai mizerabil om pe care l-am întâlnit vreodată.

— Ce tot spui?

— A, n-ai ştiut? spune şi un zâmbet i se întinde încet peste faţă. Dacă tot nu avem altceva de făcut decât *să aşteptăm*, hai să te întreb ceva, Montague: ştii după ce se dă în vânt tatăl tău?

Pauză. Nu ştiu dacă e o întrebare retorică, la care, prin urmare, nu ar avea sens să răspund, sau dacă nu cumva foloseşte strategia preferată a tatei pentru a mă face să par un prost, aceea de a-mi pune o întrebare retorică la care se aşteaptă totuşi să răspund. Nu apuc să reacţionez, pentru că Bourbon mi-o ia înainte:

— Nimic nu-i place mai mult pe lumea asta decât poneii care aleargă încet şi soţiile altora.

Tresar, şocat peste măsură, de parcă aş fi ratat o treaptă pe o scară.

— Minţi!

Atinge cu vârful degetului mare mânerul de la cripta familiei Robles. Helena îşi ridică umerii.

— L-am cunoscut pe vremea când era tânăr şi trăia la curtea regală a Franţei. Încă de atunci era un ticălos care risipea banii tatălui său pe cai de curse şi jocuri de cărţi şi se distra culcându-se cu femeile altora. Preferatele lui erau soţiile şi logodnicele prietenilor. După aia şi-a luat soţie.

Pentru o scurtă clipă mă întreb dacă tata i-a fost necredincios mamei în toţi aceşti ani şi dacă ea a ştiut, însă ducele continuă:

— Era o franţuzoaică, o fată oarecare de la ţară. A necinstit-o şi pe urmă a vrut să fugă, numai că tatăl femeii a stat pe capul lui ca să o ia de nevastă.

O undă din aerul acela fierbinte mă pălește, gata să mă dărâme. Aproape că mă agăț de Helena ca să nu cad din picioare.

— Dar probabil că... a anulat căsătoria.

— Era prea târziu, zice Bourbon. Când a refuzat să rămână acolo și să suporte consecințele, a apelat la mine ca să-l salvez. Nu putea să mărturisească familiei ce a făcut – l-ar fi dezmoștenit –, iar prietenii ajunseseră să-l urască. L-am adus înapoi la Paris și l-am ajutat să-și găsească o soție în Anglia. Fata de la țară nu l-ar fi găsit chiar dacă s-ar fi străduit din răsputeri, dar am considerat că era mai bine dacă nu riscăm. Familia lui nu a aflat niciodată. Presupun că nici mama ta nu știe că nu s-a căsătorit legitim cu tatăl tău, din moment ce el era deja însurat la acea dată. Numai el și cu mine cunoaștem adevărul. Și acum, tu. Așa că spune-mi, Montague, ce părerea mai ai acum despre tatăl tău? mă întreabă Bourbon aruncându-mi o privire răutăcioasă, un rânjet cu toți dinții linși de lumina felinarului.

Capul mi se învârte, o senzație care nu are nimic de-a face cu beția din noaptea precedentă. Mi-e greu să înghit totul dintr-un foc, dar primul lucru care îmi trece prin minte este că tata, Reformatorul Manierelor în Societate, omul de ale cărui bătăi mi-am ferit capul de atâtea ori, irosindu-mi ani buni din viață, a adunat datorii, a necinstit femei și a fugit apoi în loc să accepte consecințele faptelor sale. Mă gândesc că tata e un mincinos și că lucrurile urâte pe care mi le-a repetat despre mine sunt poate și ele tot minciuni. Mă gândesc că tata a înșelat încrederea unor oameni. Și că nu stă cocoțat pe un piedestal de la înălțimea căruia să își permită să mă judece pentru păcatele mele.

Nu e un gentleman, în nicio accepțiune a termenului.

E un nemernic. Și pe deasupra, un laș.

— Se face târziu, spune brusc Bourbon, ca și cum ar putea măsura cumva timpul în gaura asta. Poate că prietenilor tăi nu le pasă chiar atât de mult de tine.

Scoate pistolul de la cingătoare, gest care mă face să mă cutremur, însă Helena se interpune între noi.

— Să nu îndrăznești să tragi în el!

— Ba să știi că o să trag, dacă așa am chef! Insula se scufundă în jurul nostru, iar cheia mea a fost furată de o mână de piraţi și de niște țânci. Condesa, dacă până la finalul zilei nu voi avea în mâini inima mamei tale, tatăl tău va putrezi în pușcărie. O să am eu grijă de asta!

Ridică pistolul, însă Helena nu se clintește din loc. Nici eu, cu toate că gestul meu nu este unul făcut din generozitate. A te ascunde după fustele unei femei pentru a-ți salva viața nu este tocmai ceva demn de un bărbat, însă dacă Helena vrea să se lupte pentru mine, de ce aș refuza-o?

Ducele încremenește brusc, cu pistolul încă ridicat și capul aplecat în direcția ușii. Aud și eu acum: este ecoul unor plescăituri prin apă venite dinspre coridorul de oase din spatele nostru. Zgomot de pași.

Bourbon se uită către ușa mormântului, iar Helena, spre mine. Ochii ni se întâlnesc într-o tăcere stranie, solemnă, în mijlocul unei furtuni.

Pe urmă, ea face un pas în spate, lăsând un gol între mine și duce, însă înainte ca el să-și ducă la capăt promisiunea și să mă împuște, se aude o voce:

— Oprește-te!

Am numai o secundă la dispoziție pentru a vedea cum Percy stă în prag, cu Felicity alături, amândoi șiroind de apă și gâfâind de parcă ar fi alergat, înainte ca Bourbon să mă prindă pe la spate și să mă tragă în fața lui, ca pe un scut. Pistolul lui îmi apasă rece tâmpla.

— Unde mi-e cheia? strigă el.

Percy scotocește prin buzunarul hainei în timp ce-și ține celălalt braț în aer. Scoate Cheia lui Lazăr și o ridică în lumină. Micul obiect aruncă o umbră subțiratică peste cripte.

— Uite-o aici! Ia-o, te rog! Ia-o și lasă-l în pace pe Monty!

— Asta e cheia? întreabă Bourbon cu ochii la Helena. Asta e?

Helena dă din cap în semn de încuviințare.

— Descuie! îi poruncește el lui Percy.

Acesta se albește la față.

— Ce?

— Ai auzit, deschide cripta! Sunt sigur că îți vei da singur seama care este. Și grăbește-te, te rog!

Pistolul îi zvâcnește în mână, lipit de pielea mea, și, fără să vreau, scâncesc. Percy se înfioară. Ducele mi-a înconjurat pieptul cu brațul și mă strânge atât de tare, încât abia mai respir. Sau poate că de vină este numai spaima.

Percy pășește încet în față, cu brațele ridicate, apoi vâră cheia în gaura de la cripta familiei Robles. O răsucește și se aud mai multe clicuri, unul după altul, ca de băț plimbat peste o grămadă de vertebre. Cripta se deschide. Percy pășește împleticit în spate către locul unde Felicity a înghețat și pare mai înspăimântată decât am văzut-o vreodată, cuprinsă de o frică în starea cea mai pură, fără de ziduri care să o ascundă.

Helena și Bourbon înaintează, iar eu, rămas înțepenit în fața ducelui, n-am încotro și, în clipa când amândoi se apropie de criptă pentru a arunca o privire înăuntru, sunt tras după ei.

Pentru o clipă, am senzația bizară că înăuntru este Helena. Însă femeia care zace întinsă acolo, palidă și goală, e mai în vârstă, are nasul mai subțire și bărbia mai rotundă. Părul, al cărui parfum îl simt, îi acoperă umerii goi în valuri unduitoare. Și pielea arată de parcă tocmai a fost unsă cu ulei în ritualuri funerare recent îndeplinite. Are ochii deschiși și globii complet

negri, ca umpluţi cu frunze de umbra nopţii. O cusătură îi traversează torsoul prin centru, de la buric până la omoplaţi, şi o sclipire stacojie îi apasă pielea de pe cealaltă parte, ca o făclie aruncată sub un cearşaf.

Nu e nici moartă şi nici vie.

Şi, dintr-odată, înţeleg, aşa cum n-am făcut-o până acum. Eu şi numai eu a trebuit să o văd pentru a conştientiza ce înseamnă să iei viaţa cuiva.

— Ea este mama, şopteşte Helena ca într-o rugăciune.

Îmi ridic ochii spre ea. Se uită în jos la femeia din mormânt, cu două degete lipite de buze, şi pare că s-ar putea frânge în bucăţi la cea mai mică adiere de vânt.

Bourbon îmi dă drumul din strânsoare atât cât să îmi ţină pistolul apăsat de şira spinării şi face un pas în spate, îndepărtându-se de criptă. Îl aud cum scotoceşte prin haină, apoi braţul îi intră în raza mea vizuală. În el ţine un pumnal mare, pe care i-l întinde Helenei.

— Hai, fă-o!

Helena nu îl ia.

— Ai căpătat cheia. Mi-am făcut treaba.

— Am convenit că îţi termini treaba atunci când inima va fi în mâna mea. Dacă te retragi acum, tată tău va putrezi în închisoare. .

— Nu vreau să o fac.

Bourbon bate cu lama pumnalului de marginea criptei. Lama scoate un sunet ca de diapazon.

— Gândeşte-te foarte bine la consecinţe, Condesa! Nu cred că-i cazul să mă superi.

— E mama mea.

Vocea i se frânge şi o notă aspră de durere o străbate, ca o bucată de hârtie ruptă în bucăţi. Se dă în spate, clătinându-se, cu o mâna la gură.

Bourbon mă împunge cu pistolul în spinare.

— Cum vrei! Atunci du-te tu, Montague!

— O, Doamne Dumnezeule, nu! Te rog!

— Fă-o când îți spun!

— Nu pot, te rog...

— Uite, te ajut eu.

Întinde brațul și cu butoiașul de la pistol lovește femeia peste piept, iar cutia ei toracică se desface, scoțând un sunet ca de piatră lăsată să cadă peste o pojghiță de gheață. Helena se încovoaie, ca și cu ea ar fi încasat lovitura, și-și duce mâinile la inimă.

— Vezi, zice ducele, acum nu ai decât să continui ce am început eu.

Doar la gândul de a mă apropia de femeie tremur nebunește, dar, cu pistolul apăsat de spinare și cu Percy și Felicity acolo, nu prea am de ales. Mă tem nu atât că o să mă împuște, cât că își va revărsa furia asupra lor. Simt că toate slăbiciunile mele ies la iveală.

Un nou val de aer fierbinte mă izbește în față și îmi dau seama că se înalță din ea, pulsează din inima aceea strălucitoare care bate. Inima mi se oprește în piept.

Și atunci Felicity zice:

— O s-o fac eu!

Bourbon îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar Felicity își întinde o mână netremurândă către criptă.

— Pot, îl asigură ea. Mai bine decât Monty. Dă-mi pumnalul!

Cu pistolul apăsat în continuare pe spinarea mea, Bourbon îi oferă pumnalul, iar ea se apropie de criptă. Ochii îi fug spre mine.

— Vino și ajută-mă! îmi zice încet, apoi apasă vârful lamei în scobitura gâtului femeii moarte.

Pielea se desface fără prea multă rezistență, ca hârtia de împachetat. Țin marginile dezlipite în timp ce Felicity își vâră degetele în stern, în crăpătura zdrențuită formată ca în urma

unui fulger după lovitura lui Bourbon în coșul pieptului, apoi trage brusc, cu o forță nebănuită. Se aude un nou pocnet în clipa când coastele se desprind de șira spinării. Helena lasă să-i scape un hohot de plâns înăbușit.

Și iată inima, crudă și rece! Nu bate, ci mai degrabă pulsează ca o rană ce zvâcnește. Țin în continuare marginile dezlipite ale pielii, iar Felicity lucrează repede, îndepărtând pielițele încrețite ale plămânilor și secționând venele, care se desprind cu un sunet ca de sticlă delicată. Cu fiecare vână astfel desprinsă, restul corpului pare să-și piardă din viață, ca și cum întreaga ființă ar fi fost distilată și împachetată în interiorul inimii.

Felicity își vâră adânc mâna între coaste și scoate inima, umblând cu ea cu mare grijă, de parcă ar fi un pui de pisică abia născut. Simt cum inima radiază și brațele lui Felicity se îndoaie sub greutatea ei, de parcă ar fi o piatră prețioasă ori ancora unui vapor.

I-o întinde lui Bourbon, care bate însă în retragere și mă târăște după el. Pare înspăimântat la gândul de a se apropia prea mult de inimă.

— Acum dă-i-o Condesei Robles, zice el. De aici încolo se va ocupa ea!

Helena pășește în față spre Felicity, în spațiul gol dintre Bourbon, Percy și mine. Ia inima în căușul palmelor cu foarte mare atenție, de parcă ar fi vie și fragilă. Își strecoară degetele în jurul ei, iar o mărgea transparentă din ceva pe jumătate sânge, pe jumătate lumină, se scurge pe dosul palmei sale.

Dă să spună ceva, însă Bourbon mă prinde pe la spate și mă trage din nou spre el în chip de scut. Percy a înaintat tiptil și întinde brațul către mine, pregătit să mă smulgă din strânsoarea ducelui imediat ce se va face schimbul, însă încremenește pe loc, cu mâna ridicată în aer. Felicity se grăbește să se întoarcă lângă el și își înconjoară trupul cu brațele. Lasă urme din acel reziduu straniu și sclipitor al inimii pe mânecile rochiei.

— Ai obținut ce ai dorit, strigă Percy. Te rog, acum lasă-l în pace pe Monty! Te rog, repetă ca pentru a se face și mai bine înțeles.

— Nu, mi-e teamă că niciunul dintre voi nu va părăsi viu această insulă. Sunt sigur că ați știut asta de la bun început.

— Numai eu sunt de vină, zic atârnându-mă de el, lipsit de putere și de voința de a mai trăi. Lasă-i să plece; eu sunt cel care a furat cutia!

Ducele mă strânge și mai tare de gât și ultimele vorbe îmi ies înăbușit din gură.

— Îmi pare rău, milord, dar nu-ți pot face pe plac. Condesa, acum o să ieșim de aici! Cum nu dorești să-ți pătezi mâinile cu sângele lor, o să-i închidem aici și se vor scufunda odată cu insula.

Helena nu-și ia ochii de la inimă, pe care o ține în continuare în căușul palmelor. Inima aruncă o sclipire ușoară, de jos în sus, peste fața ei.

— Condesa! se răstește la ea ducele.

Helena își înalță capul, dar nu se uită la Bourbon, ci la Percy.

— O vrei? îl întreabă șoptit.

— Condesa, repetă Bourbon.

— O vrei? întreabă din nou Helena.

— Nu, răspunde Percy.

Bourbon pare să își dea seama ce are de gând să facă Helena cu numai o clipă înainte ca ea să se miște. Când Helena apropie inima de una dintre mingile de foc, el se năpustește, gata să i-o smulgă din mâini, dar descoperă că îi stau în drum. Picioarele ni se încurcă, se ciocnește de mine și cădem amândoi. Izbesc piatra cu umărul, iar durerea pricinuită de lovitură se dublează când el se prăbușește peste mine.

Bourbon se zbate să se ridice și mă lovește așa de tare cu piciorul în stomac, încât îmi pierd răsuflarea. Încearcă să înainteze târându-se în genunchi și coate. Întinde ghearele spre Helena,

care își apropie mâinile de flăcări. Ducele e pe cale să înșface inima înainte ca aceasta să fie distrusă, și o parte din mine își dorește același lucru: să pună mâna pe acel lucru prețios.

În schimb, fac unicul gest care îmi trece prin cap pentru a-l opri pe duce: strâng pumnul și în ultima clipă scot degetul mare din el, după care îl pocnesc pe Bourbon în nas.

Mâna mă doare al naibii de tare, dar lovitura e de data asta cu mult mai eficace – simt cartilagiile cum se zdrobesc. Bourbon scoate un urlet de durere, sângele îi curge pe față și împroașcă piatra, iar Helena prinde momentul cu mult aplomb: nu lasă inima să cadă în foc, ci o *azvârle* cu toată forța.

Inima se aprinde imediat, de parcă ar fi fost înmuiată în alcool. O coloană de flăcări se înalță atât de sus, încât ne ducem cu toții mâinile la ochi, în afară de duce. Sângele i se scurge peste buze și se prelinge în jos, pe bărbie, dar el întinde ghearele în față, de parcă ar putea să smulgă din foc și să salveze ce a mai rămas din inimă. Dogoarea îi bășică fruntea.

Îl prind de haină și încerc să îl trag în spate, iar el mârâie nemulțumit și își rotește orbește mâna cu care ține pistolul în direcția mea. Butoiașul mă pocnește deasupra urechii și pe urmă, de acolo, chiar de lângă fața mea, ducele trage. Urmează un *bang* asurzitor și sunt aruncat la pământ, cu capul arzând. Preț de o clipă, nu mai aud decât un zumzăit metalic.

Un torent de scântei se înalță din foc, din locul unde Helena a azvârlit inima, ca o lipitură făcută în momentul când metalul este aproape topit; în încăpere explodează o altă pală de aer fierbinte, plin de cenușă, scântei și praf sclipitor care miroase a os și a chimicale. Pereții încep să se cutremure, iar din tavan se desprind pietricele care cad peste noi. Lumina dansează. Una dintre urnele de fier se prăbușește împrăștiind scântei. Sunetele încep să revină, dar sunt încă înăbușite. Un huruit jos îmi amplifică țiuitul din urechi.

Buzele lui Felicity se mișcă și o aud cum strigă „Tunelul!"

Încerc să mă salt în picioare, însă descopăr că e cu mult mai greu decât ar fi normal. Percy mă prinde și mă trage în sus și după el, cu un braț petrecut pe după mijlocul meu. Felicity e în frunte; deschide ușa și prin ea ne strecurăm toți trei în clipa când o coloană din capătul opus se prăbușește ca un copac secerat, împrăștiind în jur oase. Percy mă smulge din calea lor înainte să fiu lovit.

Helena ne urmează îndeaproape, însă în prag se întoarce și strigă „Hai odată!" Nu-mi dau seama cu cine vorbește până ce îl văd pe Bourbon în genunchi în fața focului, cu ghearele întinse spre flăcări și încercând să recupereze orice fragment din inimă rămas cât de cât întreg. Flăcările i se cațără pe mânecile hainei și saltă către părul lui, și el urlă de durere, dar nu se oprește.

— Hai odată! strigă din nou Helena. S-a terminat, hai, vino *acum*!

Dar ducele nu vine, se îngroapă singur în mormânt. Ușa se prăbușește și Felicity – binecuvântată fie, căci eu unul nu mai am niciun dram de milă pentru cei doi – o prinde pe Helena de braț și o trage după ea.

Ne repezim toți patru pe coridor, în timp ce pereții ard în jurul nostru. Până și aerul pare să vibreze, despicat de sunetul acelor oase care pocnesc, și se îndoaie, și se desfac în așchii și praf. Tunelul s-a umplut de praf și ne e din ce în ce mai greu să respirăm. Ajungem la cotitura unde capucinul fixat cu sfoară rânjește la noi. Inscripția *Vei fi și tu curând* ne trece iute prin fața ochilor, apoi pancarta cade și se rupe în două.

La baza tunelului, Helena ne-o ia înainte și dispare în sus pe scări. La momentul când ajungem noi la capelă, ea se îndreaptă deja în fugă spre ponton, unde este legată gondola noastră. Lângă ea stă acostată o altă barcă.

Helena împinge gondola de la ponton înfigând prăjina în apă şi manevrând vasul împotriva curentului. O urmăm şi un bubuit se aude din spate când o parte din capelă se prăbuşeşte. O pală de praf ne izbeşte în spate şi ne face să ne clătinăm. Apa care inundă insula se transformă acum într-o viitură cu valuri înalte.

Vibraţiile pietrelor care se prăvale în lagună ajung până spre noi. Pontonul se leagănă tare, iar eu mă clatin şi mă lovesc din lateral de Percy. Apa mă udă până la brâu. Percy reuşeşte cumva să rămână în picioare. Poate că sunt singurul care se clatină. Descopăr cu uimire că mădularele mele aproape că au încetat să mă mai slujească – singurul motiv pentru care nu am căzut pare să fie faptul că Percy mă sprijină –, iar în cap am o senzaţie ciudată, de parcă ar fi umplut cu apă mâloasă. Urechile îmi ţiuie.

Percy mă urcă în barcă, lângă Felicity, după care o împinge cu forţă, îndepărtând-o de ponton, apoi sare şi el înăuntru. Insula se cutremură din nou şi o ploaie de pietre se abate asupra noastră în clipa când un alt perete al capelei se scufundă în lagună.

— Monty!

Percy mă prinde de umăr şi am impresia că mi-a rostit deja numele de câteva ori fără să-i fi răspuns. Se apleacă spre mine, cu faţa mânjită de funingine, de praf, dar şi de o mică sclipire lăsată de inima alchimică.

— Monty, mă auzi? Spune ceva!

Ridic mâna ca să mă şterg pe faţă şi descopăr că e fierbinte şi umedă.

— Cred că am fost împuşcat.

— N-ai fost împuşcat.

Felicity aşază vâslele în barcă, iar eu îmi iau degetele de pe faţă. Se uită la mine şi se îngălbeneşte, apoi îmi aşază mâna la loc peste faţă.

— Mda, ai fost împușcat!

Sigur, tocmai acum m-am găsit să am dreptate.

— Nu este foarte grav, zice ea, dar face eforturi să-și păstreze calmul și așa îmi dau seama că minte.

În plus, simt în craniu cum îmi bate inima, iar ăsta nu poate fi decât un semn rău. E ca și cum mi-aș înghiți pulsul.

— Ține mâna acolo, strigă Felicity la mine când mâna îmi alunecă de pe față. Ține-o apăsată tare, Monty!

Percy îmi ia mâna, o așază pe a lui deasupra și își apasă ambele palme peste fața mea. Simt cum sângele pulsează și firișoare subțiri mi se scurg printre degete și coboară pe braț. Sunt demn de milă: vederea propriului sânge aproape că mă face să leșin. Ori poate că asta are de-a face cu faptul că sângele pare să mă părăsească în valuri Fără să vreau, încep să respir iute. Aerul se subțiază.

Și pe urmă Felicity strigă „Uite-o!".

Prin ceața cenușie, *Eleftheria* se profilează ca o catedrală pe cerul răsăritului de soare. E urmărită jalnic de încet de două slupuri.

Felicity lasă vâslele și ne face semn să venim la proră, unde două funii ne sunt aruncate de pe puntea vasului. Ia una dintre funii, iar Percy pe cealaltă; mâinile pătate de sânge îi alunecă în clipa când ne leagă. Sub palmele lui, funiile capătă culoarea stacojie.

— Trageți în sus! se aude un strigăt de pe puntea *Eleftheriei*, iar barca este săltată și ne trezim pe punte, care pare mai acoperită de apă decât capela.

Încerc să rămân treaz, dar capul îmi tot cade în piept, ca și cum aș moțăi. Cineva apasă ceva pe partea laterală a feței mele, și Sfântă Fecioară, ce tare doare!

Marinarii se strâng în jurul nostru. Fiecare cizmă care tropăie pe podea scoate un zgomot care reverberează în capul meu până la dinți.

— Hristoase...

— ... ce de sânge!

— ... pe partea asta, laterală.

— Mai respiră? Am impresia că nu...

— Faceți-i loc domnișoarei Montague, vă rog! răcnește Scipio peste celelalte glasuri.

— Monty!

Percy mă scutură. Pare să vorbească din fundul unui puț. E lângă mine și mă ține de umăr, ca să rămân în șezut.

— Monty, uită-te la mine! Încearcă să nu adormi! Ține-ți ochii deschiși! Hai, scumpule, uită-te la mine, te rog!

Are cămașa îmbibată de sânge, iar materialul ud îi stă lipit de piept.

— Ești rănit, murmur eu și ridic o mână ca să-l pipăi.

— Nu, nu sunt.

Oh, deci acela este sângele *meu*. Fantastic! Un scâncet jalnic îmi scapă printre buze.

— E în regulă, îmi șoptește Percy, cu degetele mâinii împletite cu ale mele. Respiră! Totul va fi bine! Respiră, te rog!

Următorul lucru de care îmi amintesc este că stau întins pe patul din cabina lui Scipio, cu felinarul de deasupra capului legănându-se atunci când vasul se înclină. Percy a adormit pe dușumea, cu genunchii la piept, fruntea apăsată pe genunchi și mâna în mâna mea. Din poziția incomodă în care stau, mâna mi-e răsucită în sus, dar nu mă mișc.

Am vederea încețoșată, iar în urechi persistă acel zumzet metalic. Toată fața îmi zvâcnește, iar când mă mișc, durerea îmi săgetează capul și pocnește în spatele ochilor, de parcă aș fi împușcat din nou. Strig fără să vreau și Percy se trezește din somn tresărind.

— Monty!

— Bună, scumpule!

Vocea îmi e răguşită şi pielea de pe partea dreaptă a feţei se strânge dureros atunci când vorbesc.

— Te-ai trezit!

Percy se ghemuieşte lângă mine şi îmi atinge bărbia cu degetul mare. Îi aud glasul înăbuşit, de parcă aş avea o pernă pe cap. Dacă nu m-aş uita la el şi nu aş vedea că îşi mişcă buzele, n-aş şti de unde vine sunetul.

— Pari îngrijorat, murmur eu.

— Din vina ta, să ştii.

Râd uşor, dar zgomotul pe care îl scot seamănă mai degrabă cu un schelălăit.

— Cred că am fost împuşcat.

— Mda, a fost pe aproape.

— *Pe aproape?* Ei da, acum mă simt mai bine.

Ridic mâna – care cântăreşte mai mult decât ar trebui – şi îmi ating capul. E înfăşurat în bandaje şi locul de deasupra urechii este umed.

— Arată rău rana?

— Hmmm... nu prea bine, zice Percy prudent. Locul e ars şi umflat, dar umflătura o să se retragă. Totuşi, urechea e puţin cam..., adaugă şi se trage de propriul lob.

— Puţin cam cum?

— Dusă. E cam... dusă.

— Vrei să zici că mai am o singură...

— Nu o atinge! strigă şi mă prinde de braţ înainte să apuc să-mi smulg bandajul.

— Mai am o singură ureche?

— Ei bine, cea mai mare parte a ei ai pierdut-o în explozia împuşcăturii şi restul a rămas... mutilat. Felicity a curăţat foarte bine rana. Ai avut noroc că praful de puşcă nu ţi-a scos ochii.

— Unde e Felicity?

— Felicity e bine.

— Nu, vreau să zic *unde* e? Lasă că-i smulg eu urechea, să vedem dacă o să-i placă.

— Ar trebui să mă duc s-o anunț că te-ai trezit. E înnebunită de îngrijorare din cauza ta. Habar n-am avut că te iubește așa de mult până ce aproape că ai dat colțul.

— Presupun că nimic nu apropie mai mult doi oameni decât o experiență dintr-asta, de viață și de moarte.

Percy se freacă la frunte. Văd că încearcă să pară nepăsător, dar situația e gravă, din moment ce se frământă atâta.

— Când Scipio ne-a spus că Bourbon te-a răpit și, pe urmă, când ai fost împușcat...

— *Aproape* împușcat.

— Fir-ar să fie, Monty, dacă ai fi murit și ultimul lucru pe care l-am fi făcut împreună ar fi fost să ne certăm?

— Ai alte cuvinte mai potrivite de rămas-bun pe care ai dori să mi le împărtășești? Poți să mi le spui acum, în caz că lucrurile o vor lua razna din nou.

Își așază mâna pe genunchiul meu, între noi nu e decât pătura, și, dintr-odată, am senzația că îmi sfidez norocul cerându-i o mărturisire. Apoi Percy zice:

— Îmi pare rău!

— Oh, scumpule, îi răspund așezându-mi mâna peste mâna lui, nu ai niciun motiv pentru care să-ți pară rău!

În continuare nu aud bine, iar dispoziția mea începe să se schimbe și să treacă de la iritare la îngrijorare. Vocea lui Percy e stinsă. Propriul glas îmi răsună în cap și îmi trimite înapoi ecouri, de parcă m-aș afla într-un spațiu mare și gol. Poate că bandajele înăbușă și ele sunetele, dar, când pocnesc din degete lângă urechea dreaptă – cea pe care se pare că am pierdut-o –, am senzația că zgomotul vine din partea opusă a încăperii.

Şi abia atunci înţeleg pe deplin.

Încerc să mă ridic în şezut. Camera se învârte cu mine şi aproape că mă doboară. Percy mă prinde înainte să cad.

— Uşurel!

Reuşesc să-mi duc o mână la urechea care mi-a rămas şi să o acopăr, apoi pocnesc din nou din degete lângă urechea lipsă.

Nimic. Niciun sunet.

Percy mă urmăreşte nervos şi încruntat.

— L-ai pierdut? mă întreabă.

Îmi simt gâtul uscat, aşa că mă mărginesc să dau din cap.

Revelaţia mă loveşte mai tare decât ar trebui. În fond, am noroc să fiu în viaţă şi nu ar trebui să mă plâng că mi-am pierdut auzul la o ureche. Percy pare să mă înţeleagă, căci îşi strecoară un braţ pe după mijlocul meu şi mă lasă să-mi lipesc de pieptul lui acea parte din faţă care a devenit o bucată de carne tocată.

— Îmi pare rău, zice.

— E-n regulă, încerc eu să murmur cu o voce cât pot de dulce, dar eşuând lamentabil. Ar fi putut să fie şi mai rău.

— Da... ar fi putut să fie mult mai rău.

Râde, aşa cum face el întotdeauna atunci când e îngrozitor de înspăimântat. Îi simt inima cum bate în piept, lipită de a mea.

— Mă bucur însă, mă bucur enorm că ai scăpat cu viaţă.

Vocea i se frânge la ultimul cuvânt şi îşi apasă buzele pe creştetul meu atât de uşor, încât aproape că mă tem că este o iluzie.

Nu ştiu cum să interpretez gestul lui. Totuşi, am o certitudine: ceva se petrece, ceva cât se poate de real.

OIA, SANTORINI

30

După şapte zile de navigare, *Eleftheria* acostează în mica insulă muntoasă Santorini din Marea Egee. Stâncile sunt împânzite de grote scobite în piatră vulcanică şi de clădiri albe, cu cupole de culoare albastru cobalt. Printre ele răsar mori de vânt cu acoperişuri din paie şi pale răsfirate precum razele soarelui. Soarele însuşi este viu şi mai strălucitor decât oriunde în acest colţ al Continentului. Totul pare cumva mai sclipitor aici.

Scipio şi oamenii lui au rămas pe vas, însă ne ajută pe Felicity, Percy şi pe mine să ne găsim un apartament într-o casă pe stâncile de deasupra mării, o casă cu propria cupolă albastru colbalt, pódele de piatră şi un proprietar prieten cu căpitanul. Omul e dispus să accepte drept plată lirele noastre italiene. Camerele sunt încălzite de soare şi curate, iar curtea este plină de smochini ce înconjoară o mică fântână surâzătoare. Marea pare omniprezentă.

Primele zile se desfăşoară într-un ritm alert şi trec iute, ocupaţi fiind cu cercetarea locului, vânzarea mărfurilor, aprovizionare şi reparaţii la vas, precum şi cu căutarea unui doctor adevărat, care să vorbească măcar una dintre limbile pe care le ştim şi să se ocupe de mine. De la plecarea din Veneţia, Felicity

a fost cea care m-a îngrijit; auzul pare să nu-mi revină și, în afară de glonțul care mi-a sfârtecat urechea, mai am și problema cauzată de explozia pistolului, care a lăsat în urmă arsuri mari împrăștiate pe față și pe gât, de la linia părului până la omoplați. Încă nu m-am uitat în oglindă, dar bănuiesc că jumătatea dreaptă a feței îmi va rămâne depigmentată și plină de cicatrici pentru tot restul vieții.

Din nefericire, cea mai frumoasă trăsătură fizică a mea este iremediabil distrusă.

— Cum poți afirma că toată fața ți-a fost cea mai frumoasă trăsătură? Nu-mi vine să cred, îmi spune Felicity. Ar trebui să dai dovadă de mai mult discernământ!

Suntem la masă, în curte, iar Felicity îmi desface bandajul ca să verifice dacă rănile se vindecă bine. Fiecăreia dintre instrucțiunile doctorului ea i-a răspuns cu „Da, știu", fără ca Scipio să fie nevoit să îi traducă. Doctorul a complimentat-o pentru modul în care mi-a cusut rănile, lucru cu care se tot fălește.

— Păi e foarte greu să alegi când ai atâtea variante, îi răspund și îmi trec mâna peste partea dreaptă a feței, uitând pe moment că zumzetul acela gol care a înlocuit orice alt sunet nu este o insectă pe care să o pot îndepărta cu o fluturare a mâinii. Din fericire, urechea dreaptă era mai urâtă decât stânga.

— Da, din fericire, altfel ai fi fost disperat.

Și poate chiar aș fi fost, cu câteva luni în urmă. Aș minți dacă n-aș recunoaște că am jelit un pic pierderea. Cum suntem cu toții în viață și împreună, în mod surprinzător, se pare că am avut totuși noroc.

Felicity lasă bandajele să-i cadă în poală, peste trusa medicală, apoi cercetează cu atenție rănile.

— Arată... mai bine.

— Ai făcut o pauză elocventă, care te contrazice.

— Ba nu, chiar e mai bine. Umflătura a dat înapoi, însă va trebui să am grijă să nu se infecteze. N-o să te bandajez imediat la loc, ca să las pielea să respire. Mijește ochii alte câteva clipe, apoi adaugă cu un zâmbet cam înfumurat: Cusăturile mele sunt cu adevărat impresionante.

— Mda, aș zice că, una peste alta, te pricepi destul de bine la medicină.

Încetează să mai privească trusa medicală și-și îngustează ochii.

— Ce faci? Nu-mi vine să cred! Vrei să mi te bagi pe sub piele? Te pomenești că de acum încolo noi doi o să ne împăcăm bine...

— Ce? Nu, nici vorbă!

— Slavă Domnului!

— Auzi la tine, *să ne împăcăm bine*... Nu fi absurdă!

Se aude un ciocănit la poartă și Scipio intră în curte. Și-a aruncat o haină peste țoalele de marinar, deși căldura este sufocantă.

— Bună-dimineața, îi strigă Felicity și se mută puțin mai încolo pentru a-i face loc pe bancă. Tocmai ne pregăteam să luăm micul dejun.

— Unde e domnul Newton? întreabă Scipio în timp ce ni se alătură.

— Încă doarme, îi răspund. Și ce mai fac dragul tău vas și echipajul său cel fioros?

— Ambele abia așteaptă să o luăm din loc, spune Scipio, apoi întinde mâna după cana care îl aștepta pe Percy și-și toarnă din ulcior niște ceai de limetă.

— Aveți de gând să plecați? îl întreb, iar Felicity își ridică ochii.

— Și am vrea să ne însoțiți, zice Scipio. Vă vom duce acasă, în Anglia, iar dacă Thomas Powell va fi într-adevăr convins să își exercite influența, ne vom primi scrisorile de împuternicire. Ne-ar plăcea să navigăm cât de cât legitim.

— Acasă? repet eu incapabil să îmi fac vocea să nu sune ca un șervet mototolit.

Tocmai când începusem să mă obișnuiesc cu lumina asta solară optimistă și cu acest exil în paradis, va trebui să plecăm din nou, de data asta cu destinația Anglia.

— Când intenționați să plecați?

Scipio ridică din umeri.

— Peste patru zile. Cel mai târziu până la sfârșitul săptămânii.

— Dar n-am putea să mai rămânem un pic? întreb eu. La urma urmei, am fost grav rănit.

Felicity își întoarce iute privirea spre mine.

— Oh, nu-ți face griji, totul va fi bine! Ți-am curățat rănile cu atâta pricepere, încât nu numai că se vor vindeca, dar urechea lipsă va face minuni în îmblânzirea nețărmuritei tale mândrii.

— Ia stai așa...

Probabil că m-am vindecat suficient, din moment ce Felicity găsește de cuviință să mă înțepe iar.

Scipio o privește pe Felicity pe deasupra marginii cănii, apoi o întreabă brusc:

— N-ai vrea o slujbă? Ne-ar prinde bine să avem un medic la bord. Cangrena ne-a dat mult de furcă la sfârșitul iernii.

— Ce ironie! remarc eu.

Felicity izbucneşte în râs, deşi Scipio îşi păstrează pe chip expresia serioasă.

— Ce glumă bună! zice ea.

— Neintenţionată, vine replica lui Scipio.

— Vrei să spui că ai fi dispus să iei o femeie la bord? N-ar fi tocmai convenabil pentru niciuna din părţi.

— Multe femei călătoresc acum pe mare. În copilărie, mama mea a navigat de-a lungul coastei africane împreună cu tatăl ei. Şi n-ai auzit de Grace O'Malley[1]? Sau de Calico Jack[2], care a luat două femei la bordul vasului său?

— Şi ambele ar fi atârnat în ştreang dacă nu ar fi fost borţoase, răspunde Felicity. Da, am auzit povestea.

— Diferenţa este că, dacă vă veţi ţine de cuvânt, noi nu vom mai fi multă vreme piraţi. Aşa că nu vei sfârşi legănându-te în ştreang.

Felicity râde din nou.

— Dar nu pot să fiu medic! N-am studiile necesare.

— Ai putea să înveţi.

— Exersând pe tine şi pe oamenii tăi.

— Ne vom strădui cu toţii să ne rănim cât mai des, în beneficiul tău.

---

[1] Grace O'Malley, eroină irlandeză (cca 1530–cca 1603), supranumită „regina-pirat", descendentă a unei vechi familii nobiliare, a luptat pe uscat şi pe mare împotriva lorzilor inamici, dar şi a coroanei engleze în cadrul războiului de nouă ani din 1593–1903.

[2] Calico Jack, pirat englez (1682–1720). A rămas în istorie pentru operaţiunile de jaf de pe coastele Cubei şi ale Bahamasului. Secundul său, Karl Starling, a fost cel care a conceput celebrul steag negru Jolly Roger, cu craniul şi cele două oase încrucişate. Calico Jack a avut în echipaj două femei, Mary Read şi Anne Bonny, care au pretins că sunt însărcinate când vasul a fost capturat în Jamaica, iar Calico a sfârşit spânzurat.

Felicity pare uluită, o expresie atât de rar întâlnită pe fața ei, încât mă alarmează.

— O să..., dă ea să spună, după care se răzgândește și se ridică în picioare. Mă duc să pregătesc micul dejun.

Scipio se ridică și el și o urmează în bucătărie.

— Te rog să te gândești la propunerea mea, îl aud că zice în timp ce se îndepărtează. Nu trebuie să te hotărăști acum, ai timp până ajungem în Anglia. Băieții nu-mi sunt de niciun folos, dar dumneata da.

Mi-aș fi prins, în chip dramatic, capul în mâini la vestea întoarcerii acasă, numai că, de curând, m-am despărțit de o parte însemnată a feței. Nu știu la ce m-am așteptat să se întâmple la finalul aventurilor noastre, dar, cu siguranță, revenirea acasă nu se număra printre posibilități. Sau, în orice caz, nu m-am așteptat să se petreacă așa de curând. Nu știu nici ce va face Percy, dacă va veni cu noi sau se va duce în Olanda. Deși după plecarea din Veneția am petrecut mult timp împreună, fie nu m-am simțit prea bine, fie nu am fost singuri suficient de mult pentru a purta o discuție serioasă.

Scipio și Felicity sunt ocupați în bucătărie, iar eu mă așez pe treapta de teracotă din curte; singurul avantaj de care mă bucur după ce aproape că mi-am pierdut viața este că, pentru o vreme, am fost scutit de treburile gospodărești. Pe fereastra deschisă a bucătăriei răzbate o conversație animată, mai întâi schimbul de glume ușoare făcute de Scipio și Felicity cu privire la femeile de la bordul navelor-pirat, apoi vocea lui Percy, care li se alătură. Scipio îi împărtășește și lui același mesaj, vestea întoarcerii acasă. Inima îmi bate cu putere.

Pe aleea din spatele meu se aude zgomot de pași și mă dau la o parte, însă nu e decât Percy, pe jumătate îmbrăcat și cu părul încă zburlit după somn.

— Bună dimineața, scumpule, îi urez în timp ce se lasă să cadă alături și începe să scurme cu degetele goale de la picioare printre firele mici de iarbă crescute printre pietre. Ah, nu te așeza pe partea asta, că nu aud nimic!

Simt o durere stranie când sunt nevoit să-i spun asta. Mă întreb dacă fluieratul acela gol dintr-o parte a capului va înceta vreodată ori dacă voi putea purta cândva o conversație altfel decât față în față. Felicity susține că mă voi obișnui cu timpul, cu toate că se furișează des prin spatele meu, pe partea surdă, și mă sperie de moarte.

— Am uitat! Scuze!

Se lasă să alunece în jos de pe treaptă și se așază în fața mea, cu genunchii la piept, înconjurați de brațe.

Mă abțin să nu mă scarpin pe porțiunea distrusă a feței. Am descoperit că, după ce durerea trece, arsurile provoacă mâncărimi groaznice.

— Nu le atinge, zice Percy brusc.

— Nu le ating!

— Ba asta intenționai să faci.

Mă sprijin cu mâinile de treaptă. Mă gândesc să mă strâmb un pic la Percy, însă mi-e teamă să nu-mi cadă fața.

— De acum încolo, povestea asta o să fie o piedică majoră în calea relațiilor mele romantice.

— Nu neapărat.

— Va descuraja în mod cert abordarea inițială. Va trebui să nu mă mai bazez decât pe personalitatea mea. Slavă Domnului că gropițele din obraji au supraviețuit!

— Da, slavă Domnului! Pentru că alte calități nu ai. Dar oricum, de unde știi cum arăți? Doar nu te-ai uitat în oglindă.

— Am alte simțuri, pe care nu le-am pierdut, și știu că voi purta până la sfârșitul vieții o cicatrice mare și urâtă, de care își vor feri toți privirea.

— Nu e așa.

— Așa cum?

— Urâtă. Nu e urâtă.

Dau să mă răsucesc cu spatele la el, însă mă prinde de bărbie cu mâna și îmi înalță fața. Simt soarele pe piele ca pe un al doilea rând de degete împletite cu ale lui. Își plimbă degetul mare peste bărbia mea, apoi zâmbește larg și-și lasă capul pe umăr.

— Să știi că încă arăți grozav.

Din bucătărie se aude un zăngănit când o farfurie de tablă cade pe podea. Percy și cu mine tresărim. El își lasă brațele de-a lungul corpului.

— Te ții suficient de bine pe picioare ca să facem o plimbare? mă întreabă.

De când mi-am pierdut parțial auzul, nici picioarele nu mă mai ascultă; se pare că între cele două există o legătură pe care numai Felicity o poate înțelege.

— Da, cu condiția să mergem încet. Ai un loc în minte?

— Mda, și mi-ar plăcea să ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, îi spun, așa că Percy mă trage în sus și pornim mână în mână.

Percy mă conduce prin sat până la marginea de unde încep stâncile, iar, de acolo, coborâm pe cărarea abruptă și șerpuitoare care duce către plajă. Nu vorbim prea mult, doar comentăm din când în când pe un ton binedispus cât de al naibii de greu va fi la întoarcere, când vom urca muntele ăsta nenorocit.

Rămân pe partea dreaptă a lui Percy, iar el își ține o mână lângă cotul meu, fără să mă atingă, dar gata să mă prindă în caz că mă împiedic.

Privită de la nivelul apei, Marea Egee pare aproape ireal de radiantă, împestrițată cum e cu mici pistrui de un turcoaz viu, ca un ou de măcăleandru. Pe întinderea de nisip nu se zărește niciun suflet – presupun că nimeni nu se încumetă să coboare până aici –, așa că Percy și cu mine ne scoatem hainele și vestele și le azvârlim mototolite, unele peste altele, pe plajă. Mă dau în spectacol aruncându-mi pantofii în sus și lăsându-i să cadă unde se nimerește, și Percy râde. El și-i scoate într-un mod mult mai civilizat, apoi își face ghem ciorapii, îi vâră înăuntru și se îndreaptă spre mare. Îl urmez, cu băgare de seamă la valuri și sărind peste ele atunci când se apropie prea tare.

— Hai și tu! mă îndeamnă Percy stând cu picioarele până la genunchi în apă.

— Nu, mersi, ai uitat că sunt rănit?

— Nu te mai codi atâta, lașule! Promit că nu o să te oblig să înoți!

Vine înapoi către mine pe plajă, cu tălpile afundându-se în nisip, și dă să mă prindă de braț. Mă feresc și mă înșfacă de cămașă, apoi mă trage după el în apă și mă ud la picioare. Încerc să mă eliberez din strânsoare, dar un val de amețeală mă cuprinde. Mă clatin, iar Percy mă prinde brusc cu brațele de mijloc, în timp ce mă agăț de cămașa lui. Mă trezesc față în față cu el.

— Ușurel, zice Percy.

Clipesc mărunt de câteva ori, în încercarea de a-mi limpezi mintea.

— Aştept să scap de ameţelile astea ca să mă obişnuiesc, în fine, cu faptul că am ajuns pe jumătate surd.

— Poate că la întoarcerea acasă o să-ţi cumperi o frumoasă trompetă de ureche.

— Atunci la anul pe vremea asta, toată lumea o să aibă o trompetă.

— Păi da, desigur, toată naţiunea urmează exemplul lui Henry Montague.

Acum, că reuşesc să mă ţin pe picioare, mă gândesc că o să se îndepărteze de mine, căci data trecută când ne-am ciocnit, s-a încheiat cu ţipete. Numai că Percy mă prinde cu mâinile pe după gât şi, cu toate că nu mai am ameţeli, ne legănăm împreună când un val ne loveşte şi ne înmoaie pantalonii până la genunchi. E ca un fel de dans.

Nu îmi trece prin cap nicio replică bună, aşa că mă mărginesc să mărturisesc:

— Este superb aici!

Imediat ce spun asta, mă înfior, pentru că, Dumnezeule, oare am ajuns în acel punct mort în relaţia noastră când nu pot decât să fac comentarii despre peisaje pentru a întreţine conversaţia? Fiindcă dacă e aşa, va trebui să caut iute o scoică ascuţită pe plajă şi să-mi tai venele cu ea.

Percy zâmbeşte însă.

— Cicladele nu prea făceau parte din planul nostru.

— Oh, cred că ne-am abătut serios. În loc de turul Continentului, ne-am ales cu un roman de aventuri.

Întinde mâna şi-mi trece o şuviţă de păr răzleaţă pe după ureche.

— Ce crezi că va zice lumea? Vom fi ruşinea familiilor noastre, nu-i aşa?

— Ba nu, cred că tata este mai îndreptățit la acest titlu decât mine. Se pare că, de fapt, sunt un bastard.

Percy îmi aruncă o privire curioasă și îi povestesc despre mireasa franțuzoaică abandonată de tata.

— Dacă se află, va fi un om terminat, îmi încheie eu istorisirea. Va pierde tot: moșia, titlul, banii, poziția socială. Și va ajunge probabil la închisoare. Până și un zvon l-ar putea distruge.

— Ce ai de gând să faci? mă întreabă Percy.

Un stol de pescărușI își ia zborul de pe plajă și se îndreaptă spre mare. Plutesc înclinați, lăsându-se purtați de curent ca niște veliere în timp ce chiriie unii la alții. Tot drumul de la Veneția până în Santorini m-am gândit mult la ce s-ar întâmpla dacă aș dezgropa cadavrele înmormântate de tata în grădină. La răul pe care i l-aș putea face drept răzbunare pentru anii în care m-a bătut.

— Nimic, nu am de gând să fac nimic, îi răspund.

„Pentru că nu numai eu aș fi nevoit să trăiesc cu urmările răscolirii acelor morminte", îmi spun în sinea mea.

— Deci te vei întoarce, pur și simplu, acasă? Ca și cum nu s-a schimbat nimic?

— Ăăă... mă gândeam să..., îmi înghit eu nodul din gât. Mă gândeam să nu mă întorc. Deloc. Și poate că am putea să mergem împreună în altă parte.

Își mută ochii de pe fața mea.

— Nu e nevoie să spui asta.

— Dar vreau să...

— Ascultă-mă! Nu ar fi trebuit să-ți cer să fugim împreună. Am mers prea departe cerându-ți să renunți la tot dintr-un capriciu. M-am entuziasmat la gândul că am avea... sentimente asemănătoare unul față de celălalt și la perspectiva de a nu fi

internat într-un azil și a vedea dacă sentimentele astea ne duc undeva. Dar e în regulă, te asigur. Sunt conștient că ai avea prea mult de pierdut. La urma urmei, este vorba de toată viața ta.

— Dar sunt dipus să renunț la ea. Pentru tine.

— Nu trebuie să o faci...

— Dar așa vreau. Vorbesc serios. Hai să fugim în lume!

Zâmbește, cu toate că nu sunt sigur că mă crede.

— În regulă. Și unde am putea să mergem?

— La Londra, poate. Sau să ne mutăm la țară. Și să trăim ca niște holtei.

— Să le înnebunim pe țărăncuțe?

— Da, cam așa ceva.

Vântul îmi smulge șuvița de păr aranjată de Percy după ureche și mi-o flutură din nou peste față, drept peste arsuri. Simt o ușoară înțepătură.

— Deși cred că, mai întâi, ar trebui să mă mai cuminţesc un pic. Să nu mai lenevesc și să nu-mi mai fac de cap.

— Mda, n-ar fi rău.

Zâmbește din nou și îmi întorc fața spre mare și spre bărcile pescărești ce o împestrițează, adunate la orizont. Câteva veliere mari, cu bompresurile îndreptate spre Egee, se leagănă purtate de valuri.

— De ce ai rămas cu mine atâta timp? îl întreb. M-am purtat ca un nemernic, și acum... Isuse, Percy, abia dacă mă suport eu însumi. Uneori chiar îmi e foarte greu.

— Pentru că asta faci pentru un prieten atunci când... Lasă propoziția în suspans, o cută îi apare între sprâncene, apoi adaugă: Atunci când îl iubești. Asta am vrut să spun. Când iubești pe cineva, rămâi lângă el. Chiar și atunci când, uneori, se poartă ca un nemernic.

— Nu numai uneori.

— Nu tot timpul.

— În mare parte, în ultimii ani...

— Poate, dar ai avut...

— Eu aș fi renunțat la mine de mult timp. Mi-aș fi dat un șut în fund, m-aș fi azvârlit într-un șanț, și cu asta, basta!

— Monty....

— Sau măcar nu mi-aș fi răspuns la ușă.

— Taci odată! insistă și îmi împunge creștetul capului cu nasul.

— Acceptă ce îți spun și taci!

Îmi așez obrazul pe umărul lui, iar el își lasă bărbia pe creștetul meu. Rămânem așa, în liniște, câteva clipe. Marea ne apropie și ne lipește unul de altul, apa este încălzită de soare și moale ca o catifea.

— Nu e nevoie să vii cu mine, zice el încetișor. Dacă crezi că ai obligații față de mine pentru că...

— Nu e vorba de nicio obligație. Perce, te iubesc!

Vorbele îmi scapă negândite pe gură și simt cum începe să mă ardă gâtul, dar acum, că am făcut-o, nu pot decât să continui:

— Te iubesc, dar nu știu cum aș putea să te ajut. Nu am idee! Din punct de vedere al emoțiilor, sunt o căzătură, mereu spun ce nu trebuie, dar sunt dispus să mă schimb de dragul tău. Îți promit! Nu contează că ești bolnav și că va trebui să renunț la tot, pentru că meriți orice sacrificiu. Meriți pentru că ești minunat. Ești un om minunat, un om frumos, și bun, și generos, și eu... te iubesc, Percy! Te iubesc mult de tot!

Se uită în jos spre apă, apoi înapoi la mine, iar privirea lui îmi face inima să tresalte. Și mă încurajează.

— Și trebuie să știu ce gândești, continui eu. Nu-mi pasă ce-mi vei răspunde. Dacă vrei să plec în clipa asta și să te las în pace, așa voi face. Sau dacă vrei să ne luăm un apartament

de holtei, cu dormitoare separate, sau... mai mult decât atât. Știu că va fi greu, pentru că suntem amândoi bărbați și nu vom avea nimic, nimicuța, dar, dacă vei dori să fugim împreună, eu sunt gata.

Nu spune nimic timp de un minut sau cam așa ceva, un minut care mie îmi pare că se întinde peste mulți ani. Își lasă brațele să alunece din jurul gâtului meu în jos, tot mai jos, până ce îmi cuprinde mijlocul și, dintr-o dată, am senzația că se îndepărtează de mine când valurile ne despart. Groaza începe să se furișeze în mine precum fumul printre scândurile pardoselii, pentru că faptul că își ferește ochii pare să fie preludiul la un foarte amabil *nu, mersi*. Mi-am ratat șansa pe aleea aceea bătută de ploaie din Veneția.

Încerc să îmi adun puterile pentru a încasa cât mai demn lovitura de grație.

— Monty, te voi păstra întotdeauna în inima mea. Sper că știi asta, zice Percy. Poate că dacă am fi fost mai sinceri unul cu celălalt sau dacă am fi avut mai multă încredere unul în altul, toate astea s-ar fi petrecut mai de mult. Dar nu a fost să fie, așa că iată-ne ajunși aici.

Dumnezeule, am crezut că mă va refuza în cel mai blând mod posibil și, când colo, și-a început execuția smulgându-mi unghiile de la mâini. Aș putea încasa bucuros și un glonț, și tot n-aș renunța. Aș prinde glonțul între dinți de zece ori, dacă aș fi nevoit să o fac.

Continuă să-și ferească privirea. Se uită în jos și pare hotărât să-mi frângă inima, iar eu nu mai suport, așa că-l întrerup:

— Hai, spune-o odată, Perce! Nu te mai codi, spune-mi că nu mă vrei! Nu își face griji, nu voi păți nimic.

— Ce? zice el uitându-se surprins la mine. Nu! Nu! Nu asta am vrut să... ce încerc să-ți spun este că te iubesc, găgăuță ce ești!

Inima îmi sare din piept.

— Ce... ai spus?

— Fir-ar să fie, îşi ridică Percy faţa spre cer gemând. Mi-am pregătit un întreg discurs, am tot lucrat la el săptămâni în şir, în aşteptarea momentului când vom fi singuri, şi tu...

— Nu-mi spune, am stricat momentul?

— Da, definitiv.

— Îmi pare rău!

— Şi era *aşa de bun*!

— Îmi pare aşa de rău!

— Sfinte Dumnezeule, nu ţi-ai putut ţine pliscul închis nici două minute.

— Păi dacă ai pornit aşa de aiurea cu discursul, am crezut că te îndreptai în direcţia opusă şi am intrat în panică.

— Ei bine, nu asta intenţionam.

— Mda, ei bine, abia *acum* am aflat.

Suntem amândoi roşii la faţă, râdem la unison, apoi redevenim sobri în acelaşi timp şi facem un schimb de priviri pe care le simt moi ca mătasea pe piele. Îl înghiontesc cu cotul.

— Hai, spune totuşi ce ai de spus!

— Totul?

— Măcar partea cea mai importantă.

— Partea cea mai importantă este că, dacă te prind că-mi faci porcării pe la spate, îţi jur că te jupoi de viu...

— N-o să fac...

— ... o să te omor, după care o să te ridic din morţi prin metode alchimice, ca să te pot ucide din nou...

— Nu o să fac nimic rău, Percy. Îţi promit! Jur pe ce am mai sfânt!

Îi cuprind faţa cu mâinile şi îl trag spre mine. Mă salt pe vârfuri ca să fiu la acelaşi nivel cu el.

— Şi acum spune şi restul, îi cer.

Se ruşinează, ochii îi fug în jos, apoi înapoi spre mine.

— Da, Monty, spune el zâmbind când îmi rosteşte numele. Te iubesc! Şi vreau să fiu cu tine!

— Iar tu, Percy, îi răspund atingându-i nasul cu vârful nasului meu, eşti marea iubire a vieţii mele! Indiferent de ce se va întâmpla de acum înainte, sper ca lucrul acesta să nu se schimbe niciodată.

Îmi ţin mâinile peste faţa lui, în oglindă faţă de locul unde voi purta tot restul vieţii cicatrici roşii şi zbârcituri. În privirea lui Percy citesc că ele contează prea puţin. Nici unul dintre noi nu e un lucru stricat. Suntem nişte vase de ceramică sparte şi lipite cu lac şi fulgi de aur, oameni întregi şi uniţi prin iubire. Întregi şi demni de a fi iubiţi.

— Pot să te sărut? îl întreb.

— Ab-so-lut, îmi răspunde Percy.

Şi asta fac.

Dragă tată,

Îţi scriu aceste vorbe stând la fereastra unui mic apartament de pe o insuliţă aflată în mod clar departe de ruta trasată de tine, unde am ajuns pe vasul unor piraţi (deşi termenul mai potrivit pentru a-i descrie ar fi acela de corsari aspiranţi), după ce am fugit din Veneţia. Nu ştiu care din aceste isprăvi ale mele te va înspăimânta mai tare.

Dar dacă doreşti să te scandalizezi şi mai mult, continuă să citeşti.

În curtea casei e Felicity, care pare destul de fericită – şi eu, care credeam că stă tot timpul încruntată –, iar lângă mine se află Percy. Dacă nu am fi aşa de ocupaţi, eu cu scrierea acestei misive, iar el cu vioara lui cea trainică, ne-am ţine de mână. Şi poate chiar mai mult decât atât. Voi şterge partea asta înainte

de a expedia scrisoarea, dar am simțit nevoia să o exprim în scris. Pentru că încă nu-mi vine să cred că ceea ce se petrece este real.

Am devenit povestea de groază a Marelui Tur, cea pe care părinții o servesc băieților în chip de avertisment înaintea plecării pe Continent. Mi-am pierdut ursarul. Am fost răpit de pirați și atacat de tâlhari la drumul mare. Ți-am întinat numele la curtea regală a Franței, am alergat în pielea goală prin grădinile de la Versailles, am descoperit cadavre și am scufundat o insulă – o întreagă insulă. Ar trebui să fii impresionat măcar de asta. Și nu mai am o ureche (sunt sigur că va crește la loc, deși Felicity pare mai puțin încrezătoare).

Dar măcar nu mi-am jucat averea la cărți și nici nu am fugit în lume cu o franțuzoaică pe care mai apoi am abandonat-o. Asta ar fi cu adevărat ceva scandalos.

Cu greu m-ai recunoaște dacă m-aș întoarce acasă. Ceea ce nu intenționez să fac. Nu în viitorul apropiat, în orice caz. Poate niciodată. Pentru moment, Percy și cu mine vom rămâne în Ciclade și de aici cine știe unde vom merge sau ce fel de viață vom duce, atâta doar că ne-o vom construi împreună, așa cum credem noi de cuviință. Amândoi. Iar primul pas va fi să mă dezvăț de ceea ce m-ai învățat tu până acum. A fost nevoie să-călătoresc câteva mii de leghe pentru a începe să cred că sunt un om mai bun decât ceea ce mi-ai spus tu și decât cele mai rele lucruri pe care le-am făcut. Mi-a fost greu, dar există un început în toate.

Prietenii noștri pirați vor părăsi curând insula și lor le voi încredința scrisoarea. Îți voi da de veste de cum ne vom instala undeva și poate că, într-o bună zi, ne vom revedea, însă deocamdată află că suntem bine și în siguranță, iar eu sunt fericit. Probabil pentru prima oară în viață. Tot ceea ce s-a întâmplat înainte mi se pare lipsit de importanță și pălește prin comparație cu ceea ce am acum. Nu îmi pasă de ceea ce

vei spune și vei gândi despre mine, nici de lucrurile la care renunț – Drăcușorul le poate avea pe toate. De aici încolo vreau să duc o viață bună. Nu va fi ușor, dar va fi bine.

Percy m-a cuprins în brațe, iar Santorini și marea se întind în fața noastră, o adevărată desfătare. Cerul se vede, senin, până la linia orizontului.

Și ce cer superb!

Henry Montague

NOTA AUTOAREI

Prima oară am aflat de Marele Tur al Continentului pe vremea când lucram ca asistentă pentru un curs de științe umaniste la universitate. Conceptul m-a fascinat pentru că tocmai încheiasem și eu un fel de tur – un an petrecut în străinătate documentându-mă pentru o teză pe care aveam să o scriu în cele din urmă, un an presărat cu escapade frecvente în oricare dintre orașele europene pentru care Ryanair avea oferte promoționale. Ideea unor tineri lăsați de capul lor pe Continent în secolul al XVIII-lea mi s-a părut un teren fertil pentru acel roman de aventuri romanțios pe care mi-am dorit dintotdeauna să îl scriu.

Însă ficțiunea istorică este întotdeauna un amestec de real și imaginar. Așa încât în cele de mai jos voi încerca să separ faptele de fantezie și să ofer contextul și fundalul cuvenit peripețiilor lui Monty, Percy și Felicity.

Fiți deci îngăduitori cu mine și urmați-mă pentru a parcurge împreună această ultimă parte a călătoriei.

Grand Tour

Pe scurt, *Grand Tour* (Marele Tur) era călătoria prin cele mai importante orașe ale Europei întreprinsă de tinerii proveniți

din clasa mijlocie superioară și din înalta societate, de obicei după terminarea studiilor. Tradiția a înflorit între anii 1660 și 1840 și este deseori considerată drept începutul turismului modern.

Turul avea două scopuri: în primul rând, cel de a lărgi orizontul cultural al participanților prin activități precum perfecționarea abilităților lingvistice, studierea artei, a arhitecturii și a obiectivelor istorice și prin contactul cu eșaloanele superioare ale societății, iar în al doilea rând, acela de a pune capăt zburdălniciilor specifice vârstei, de a le scoate tinerilor din cap băutura, petrecerile și pariurile înainte de întoarcerea acasă, unde erau așteptați să devină membri funcționali ai comunității. Tinerii călătoreau sub supravegherea unui ghid poreclit *cicerone* sau *ursar* (termen ce își are rădăcinile în practica dezgustătoare a asmuțirii câinilor într-un ring asupra unui urs legat în lanțuri). Turul putea dura între câteva luni și câțiva ani, în funcție de resursele financiare. *Grand Tour* era un lux pe care și-l permiteau numai oamenii bogați sau cei capabilili să își găsească sponsori, și a fost dominat de bărbații englezi, cu toate că în anii 1800 li s-au adăugat și domnișoare, iar numărul naționalităților s-a mărit. S-a ajuns chiar ca unii americani să traverseze Oceanul pentru a face turul.

Cele mai vizitate locuri erau orașele considerate cele mai importante din punct de vedere cultural, Parisul și Roma aflându-se în fruntea listei. Din acestea se făceau escale în alte orașe cu relevanță, precum Veneția, Torino, Geneva, Milano, Florența, Viena, Amsterdam și Berlin. Puține tururi ajungeau până în Grecia sau în Spania, privite drept țări primitive și neospitaliere prin comparație cu rutele bătătorite

din nordul continentului. Bogăția majorității turiștilor le permitea acestora să călătorească în stil mare (inclusiv să fie transportați prin Munții Alpi în lectici), cu toate că traseele nu erau lipsite de obstacole și primejdii. Complicațiile întâlnite de Monty, Percy și Felicity sunt specifice perioadei - de exemplu, piratii din Mediterana și hoții la drumul mare. Totuși, puțini călători au avut ghinionul de a se confrunta cu ambele.

Pentru mai multe informații cu privire la *Grand Tour*, recomand *The British Abroad: The Grand Tour in the Eighteenth Century* de Jeremy Black, *The Age of Grand Tour* de Anthony Burgess și Francis Haskell, precum și una dintre primele relatări despre evenimentele trăite de un tânăr într-o asemenea călătorie: jurnalele lui James Boswell (cel întruchipat de Monty, însă în mod anacronic - adevăratul James Boswell s-a născut abia în 1740, însă n-am rezistat să aduc un omagiu sursei mele favorite de documentare).

Politica

În anii 1720, coroana franceză era deținută de Ludovic al XV-lea, un băiat bolnăvicios, înconjurat de un cerc de sfătuitori puternici, printre care se număra și Louis Henri, duce de Bourbon și capul Casei franceze de Bourbon. Ducele dorea să împiedice ascensiunea la tron, în cazul morții regelui, a familiei regentului precedent, Filip, duce de Orléans. A încercat să-și protejeze atât propria poziție, cât și pe cea a familiei, căci Bourbonii erau prezenți la curțile multor puteri europene. A desfăcut căsătoria aranjată de predecesorul său

între regele Ludovic și Marianna Victoria, infanta Spaniei, deoarece aceasta era cu opt ani mai tânără decât Ludovic și nu putea concepe copii în termen util. La puțin timp după amintita manevră, ducele a fost eliberat din funcția de prim-ministru pe care o deținea.

Dincolo de chestiunile legate de logodne și căsătorii, politicile la curțile franceză și spaniolă au fost legate inextricabil. Războiul Succesiunii Spaniole (1701–1714) a urmat decesului fără moștenitori al regelui Carol II al Spaniei, când atât Casa franceză de Bourbon, cât și Habsburgii austrieci au revendicat tronul.

Pe patul de moarte, Carol II l-a numit succesor pe Filip, duce de Anjou, nepotul regelui Ludovic al XIV-lea al Franței, lăsând astfel coroana spaniolă în mâinile Casei de Bourbon. Mulți politicieni considerau Casa de Bourbon o amenințare la adresa stabilității în Europa, care punea în pericol echilibrul de putere pe continent, iar Bourbonii aveau mulți dușmani.

Puterea era un lucru fragil în Europa secolului al XVIII-lea și m-am străduit să prezint cu cât mai mare acuratețe climatul politic de la începutul anilor 1700, deși am fost nevoită să ajustez și condensez unele cronologii, căci istoria rareori se supune structurii romanești.

Epilepsia

Epilepsia sau „boala copiilor", așa cum mai era numită în anii 1700, este o afecțiune cunoscută și studiată încă din cele mai vechi timpuri, însă prea puțin înțeleasă în secolul al XVIII-lea. Ideea populară în Evul Mediu că epilepsia era

o tulburare spirituală, iar crizele erau provocate de demoni nu mai era la modă, însă adevăratele cauze ale declanșării bolii sau părțile din corp afectate de ea rămăseseră necunoscute. Până și cuvântul *criză*, în accepțiunea actuală, nu exista la acea vreme. Toate tratamentele menționate în roman sunt cele folosite în anii 1700 – băi curative, curățări de sânge, vegetarianism și aplicarea de găuri în cap, practică denumită *trepanație*. Corecte din punct de vedere istoric sunt și referirile la posibilele cauze ale maladiei. (Una dintre cele mai răspândite opinii, de exemplu, era aceea conform căreia crizele de epilepsie se datorau masturbării. Da, știu, dar așa a fost!)

Până în secolul al XX-lea, majoritatea epilepticilor erau proscriși social, oameni izolați de comunitate, iar boala intra în aceeași categorie cu nebunia. Mulți bolnavi erau închiși în azile, ținuți adesea în aripi separate, departe de alți pacienți, căci se credea că epilepsia este contagioasă. În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, s-au înființat instituții speciale pentru epileptici. Legile care interziceau căsătoria epilepticilor au rămas în vigoare atât în Statele Unite, cât și în Marea Britanie până în anii 1970.

Stigmatul social și izolarea persistă și în zilele noastre, cu toate că s-au făcut progrese remarcabile în înțelegerea și tratarea epilepsiei. Mulțumită medicinei moderne, mulți epileptici își pot controla crizele, însă publicul larg deține și acum cunoștințe limitate cu privire la această afecțiune. Mituri nocive, precum ideea că o persoană își poate înghiți limba în timpul unei crize, încă predomină. În afara celor descrise în roman, există multe alte tipuri de crize, iar

informații referitoare la boală și la metodele de acordare a primului ajutor se găsesc pe site-ul Epilepsy Foundation www.epilepsy.com.

Relațiile rasiale în secolul al XVIII-lea

În Marea Britanie, locuiesc de secole oameni de culoare, însă condițiile lor de viață au variat în funcție de perioada istorică, locul unde trăiau și statutul lor economic. Situația lui Percy, ca tânăr metis crescut în rândurile înaltei societăți din Anglia secolului al XVIII-lea, ar fi una de excepție, dar nu imposibilă.

În timp ce relațiile sexuale (atât consensuale, cât și non-consensuale) dintre aristocrații albi și servitorii sau sclavii lor negri erau ceva obișnuit, căsătoriile mixte erau rare în înalta societate. În schimb, acestea erau mult mai frecvente în lumea clasei muncitoare și, drept urmare, Anglia secolului al XVIII-lea a cunoscut o creștere semnificativă a populației metise. Comunități importante numeric de oameni de culoare și metiși au apărut și s-au dezvoltat peste tot în țară, în special în zone metropolitane precum Londra și Liverpool.

Oamenii de culoare și metișii aveau prea puține oportunități de a-și găsi de muncă, în afara slujbelor de servitori; cu toate că sclavia nu era legalizată în Anglia, reglementările nu interziceau deținerea de sclavi africani, iar legea nu a fost oficial abrogată decât în 1833. De altfel, Marea Britanie a jucat un rol important în comerțul triunghiular cu sclavi, iar munca sclavilor a impulsionat economia în coloniile britanice. Oamenii de culoare și metișii aveau interdicție la multe tipuri de slujbe, iar pentru prinderea servitorilor fugari erau adesea oferite

recompense. În schimb, în rândurile claselor de jos, nu numai în comunitățile de negri, ci și în cele ale săracilor, domnea de multe ori spiritul de unitate. Segregarea rasială era mai evidentă cu cât urcai pe scara socială.

Totuși, mulți oameni respectabili din înalta societate aveau ascendență africană sau erau metiși. Printre aceștia, Olaudah Equiano, un scriitor aboliționist care a contribuit la desființarea comerțului cu sclavi în Anglia; Ignatius Sancho, o celebritate literară în Anglia georgiană; și Dido Elizabeth Belle, o metisă crescută într-un cămin aristocratic de oameni albi, una dintre sursele mele de inspirație pentru Percy. Multe alte figuri istorice însemnate ale vremii, printre care Alexander Hamilton sau Alexandre Dumas, au fost metiși, un amănunt trecut adesea cu vederea de biografii lor.

Pentru Scipio și banda sa, m-am inspirat din povestea adevărată a unui grup de bărbați africani luați sclavi și obligați să lucreze pe un vas, care s-au răsculat împotriva stăpânilor albi și au luat calea pirateriei. Secolul al XVIII-lea a fost epoca de aur a piraterie, iar pirații de pe Coasta berberă – Marocul, Algeria, Tunisia și Libia de azi – au transformat apele Mediteranei în capcane pentru călători. Operau până în largul coastelor africane ale Oceanului Atlantic, iar unii dintre ei chiar și în apropierea țărmurilor din America de Sud. Vasele care făceau comerț în aceste locuri trebuiau să le plătească o taxă de protecție, altfel riscau să fie capturate.

Majoritatea piraților se ocupau nu numai cu furtul de mărfuri, ci și cu negoțul cu oameni, și fie că vindeau în Africa pasagerii luați prizonieri de pe vase, fie cereau familiilor acestora sume uriașe de răscumpărare. Din secolul al XVI-lea până în secolul al XIX-lea, între 1 și 1,25 milioane de europeni au fost

capturați de pirați și vânduți ca sclavi. Problema a devenit atât de stringentă, încât Statele Unite au declarat război statelor berbere de două ori la începutul anilor 1800.

Cultura gay

Istoria sexualității este o treabă complicată în sine, și încă și mai dificil de explicat în scris, căci conceptul de sexualitate este unul modern. În secolul al XVIII-lea, nu exista un termen sau o înțelegere a identității sexuale în afara *cisgender*-ului[1] și a heterosexualității, dar chiar și acestea erau nerecunoscute (și nedefinite) ca atare, deoarece universalitatea lor era unanim acceptată.

Sodomia – cel mai vehiculat termen împrumutat din Biblie pentru homosexualitate – se referea la actul sexual în sine, nu la atracția sau identitatea homosexuală. Fiecare țară avea propriile legi, însă, în cea mai mare parte a Europei, homosexualitatea era ilegală și privită drept un păcat, fiind pedepsită prin amenzi, închisoare și uneori moarte. În Anglia, Legea Pederastiei, din 1533, abrogată abia în 1828, stipula că sodomia este o infracțiune pedepsită cu moartea.

În ciuda caracterului ilegal, în multe orașe europene au înflorit subculturi gay, în majoritate între bărbați (despre relațiile dintre femei s-au păstrat prea puține informații, iar astfel de cazuri erau rareori aduse în fața judecătorilor). Londra, de pildă, deținea în anii 1720 mai multe puburi și cluburi gay decât în anii 1950. „Casele molly" (molly houses), echivalentul din secolul al XVIII-lea al barurilor gay (*molly* fiind

[1] *Cisgender* este un termen desemnând persoanele care se simt confortabil cu sexul cu care au fost încadrate la naștere (n. red.).

unul dintre numeroșii termeni care l-au precedat pe cel de gay), erau locuri unde bărbații homosexuali se puteau întâlni pentru a-și consuma relațiile, unde se îmbrăcau în haine de damă și încheiau așa-zise căsătorii între ei. Cel mai cunoscut astfel de stabiliment a fost cel al Mamei Clap, din Londra, percheziționat de poliție în 1726. Unele perechi gay au reușit să își clădească o viață clandestină împreună, iar câteva au fost recunoscute în comunitate drept cupluri romantice. (Pentru informații suplimentare despre acest subiect, recomand *Charity and Sylvia: A Same-Sex Marriage in Early America* de Rachel Hope Cleves, precum și eseurile lui Rictor Norton, un istoric specializat în statutul homosexualilor în societate de-a lungul vremii).

În secolul al XVIII-lea, conceptul de *prietenie romantică* – o relație nonsexuală strânsă între doi prieteni de același sex, care implica ținerea de mână, îmbrățișări, sărutări și împărțirea patului – a înflorit. Deși termenul nu a apărut decât în secolul al XX-lea, el este folosit de istoricii moderni pentru a descrie relațiile apropiate dintre persoane de același sex înainte ca homosexualitatea să fie recunoscută ca identitate sexuală. Nu putem ști câte dintre aceste prietenii romantice au fost cu adevărat nonsexuale și câte dintre cuplurile gay și-au ascuns relația sub umbrela prieteniei – deși conceptul diferă de cel al homosexualității, este posibil ca noțiunile să se fi suprapus. Relațiile fizice apropiate dintre prietenii de același sex, de tipul celor dintre Monty și Percy, erau un lucru obișnuit în epocă, însă trecerea la un alt nivel necesita discreție și secretomanie, iar în cele mai multe cercuri ar fi fost de neacceptat.

Apare astfel următoarea întrebare: în secolul al XVIII-lea ar fi fost oare posibilă o relație romantică pe termen lung între doi bărbați din înalta societate engleză? Nu știu. Cel mai probabil ar fi fost o relație ascunsă. Totuși, optimista din mine speră că secolul al XXI-lea nu este prima perioadă din istorie când homosexualii sunt liberi să-și trăiască pe deplin viața romantică și sexuală alături de cei pe care îi iubesc.

Poate sunt anacronică, dar așa îmi place să cred.

CUPRINS

Cheshire, Anglia, 17–

Capitolul 1. 11
Capitolul 2. 17
Capitolul 3. 32

Paris

Capitolul 4 43
Capitolul 5 55
Capitolul 6 91
Capitolul 7. 108

Marsilia

Capitolul 8. 119
Capitolul 9. 138
Capitolul 10 146
Capitolul 11 160
Capitolul 12 173
Capitolul 13 178

Barcelona

Capitolul 14 191
Capitolul 15 203

Capitolul 16 213
Capitolul 17 222
Capitolul 18 232
Capitolul 19 267
Capitolul 20 283

Pe mare
Capitolul 21 307
Capitolul 22 319
Capitolul 23 327
Capitolul 24 339
Capitolul 25 347
Capitolul 26 353

Veneţia
Capitolul 27 363
Capitolul 28 388
Capitolul 29 397

Oia, Santorini
Capitolul 30 417

Nota autoarei 435

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012
Tel.: 021.310.15.30
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 28

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

Ghid de vicii și virtuți pentru gentlemeni

Henry „Monty" Montague a primit o educație aleasă, în speranța că va deveni un gentleman perfect. Tânărul este însă un spirit neîmblânzit, pe care nici ședările în cele mai distinse școli din Anglia, nici pedepsele aplicate cu încrâncenare de severul său tată nu reușesc să îl lecuiască de pasiunea pentru jocurile de noroc, băutură și idilele cu bărbați și femei deopotrivă. Pornit în Marele Tur al Continentului, împreună cu cicălitoarea, dar inteligenta lui soră mai mică, Felicity, și avându-l alături pe cel mai bun prieten al său, Percy, de care e îndrăgostit până peste cap, Monty și-a propus să dea uitării toate constrângerile și să se distreze cum nu a mai făcut-o vreodată. Când însă dă dovadă de nesăbuință și își însușește un obiect misterios de la curtea regală franceză, călătoria de plăcere se transformă într-o aventură în toată regula, din care nu lipsesc tâlharii la drumul mare, piratii, secretele alchimice și întâmplările romantice.

„O privire amuzantă, romantică și incredibil
de inteligentă asupra modului în care putem descoperi
locul pe care îl ocupăm în lume."
SCHOOL LIBRARY JOURNAL

Partener media
Radio România 3Net
LEDA EDGE
www.edituracorint.ro